

Charlotte Betts

Baharat Tüccarının Karısı

Sisters Planet

PM
N
PANAMA

Varlıklı bir baharat tüccarıyla henüz evlenmiş olan Kate Finche, mutlu bir aile hayallerinin gerçekleşmesinin tam da eşiğindeyken, 1666 yılında, Büyük Yangın neredeyse tüm Londra'yı sarar. Kate geleceğe dair tüm umutlarının gözlerinin önünde kül oluşunu seyrederken, yanan baharatların kokusu ömür boyu yangını hatırlatırcasına

Kate'in aklına kazınacaktır artık.

Yerle bir olan kentin yeniden inşası söz konusu olduğunda, Kate'in kocası Robert da hayatlarını idame ettirebilmek için çabalamaktadır. Ne var ki Robert boğulmuş olarak nehirde bulunduğunda tek başına ve parasız kalan Kate, görme engelli parfümör Gabriel Harte ve eşinin Parfüm Evi'ne sığınır. Artık Kate yepyeni bir dünyaya adım atacak, tüm duyuları yepyeni duygularla tanışacaktır. Kate yasak aşktan kaçmaya çalışırken, kocasının katili de onu aramaktadır.

62200

ISBN 978 605 9127-94-3

9 786059 127943

Baharat Tüccarının Karısı

Charlotte Betts

Panama Yayın No: 220

ISBN: 978-6058-9127-94-3

Kitabın Orijinal Adı

The Spice Merchant's Wife

Çeviren

Merve Cam

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa Demirer

Kapak Uygulama

Leyla Çelik

Son Okuma

Elif Çelik

Birinci Baskı: Mart 2016

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 18439

Copyright © Charlotte Betts

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Panama Yayıncılık'a aittir. Yayınevinden izin almaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Panama Yayıncılık

Dr. Mediha Eldem Sokak

No: 60/2 Kızılay-ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Baharat Tüccarının Karısı

Charlotte Betts

Isabelle Rose ve
Florence Elizabeth'e
sevgilerle.

1. Bölüm

Londra

Ağustos 1666

Boğucu sıcaklarla geçen yaz ayları, sokakların tozunu ve şehrin pis kokularını ortadan kaldıracak bir damla yağmura muhtaçtı. Bunaltıcı havaların bir an önce sona ermesini isteyen tek kişi ben değildim. Bu kuru sıcaklarda herkesin elinden gelen tek şey, gölgede bir yerde kıpırdamadan durup beklemektir.

Finche Anne, balıketli, düzgün fakat geçkin güzelliğinin verdiği bir tavırla, Fleet Caddesi'ndeki eczanede patlak veren veba salgını ve Fransız Katolik komşularımızın skandal hareketleri hakkında iki arkadaşıyla sohbete dalmıştı. Tuhafiyecinin getirdiği, her biri salon duvarıyla uyumlu, ipekten bir havuzu andıran şarap kıvrımlı, mor, asit sarısı ve deniz mavisi Damask motifler, kilimin karşısına serilerek Finche Anne'nin beğenisine sunulmuştu.

Camdaki karasineğin sinir bozucu vızıltısı yetmiyormuş gibi kurak yazın cılız esintisiyle içeri süzülen hava, Billingsgate civarlarındaki çürümüş balık kokularıyla birleşerek fena kokuları beraberinde getiriyordu. Tekerleklerin ve nalların Lombard Caddesi'nin taşlarını amansızca

döerken çıkardığı sesler, var olan azıcık huzurumu da kacırmaya yetmişti.

Sıcaktan kaynaklanan baş ağrımı lavanta yağı bile dindirmeye yetmiyordu. İçeride sürüp giden sohbetin de etkisiyle, kendimi ılık dalgaların kucağında sallanıyor gibi hissediyordum. Boğucu duvar kâğıtlarından kaçmak arzusuyla düşüncelerim, kendi evimin kadını olduğum, uçsuz bucaksız hayallere daldı. En sonunda, uzun yıllar süren ıstırap ve yalnızlığın ardından, dileğim gerçekleşmek üzereydi.

"Katherine?" Finche Anne uyanmam için omzuma dokundu. "Gelinimiz *tam bir* hayalperest," dedi Bayan Spalding'e dönerek.

Bayan Spalding sıcaktan kızaran yanaklarını yelpazeleyen, bayatlamış terinin keskin kokusu odanın bir ucundan diğer ucuna yayılıyordu. "Haksız da sayılmaz ama. Bu berbat sıcak insanı resmen bitiriyor."

Finche Anne damask desenli mor ipeğe dokunup, "Ne kadar da gösterişli değil mi?" dedi derin derin düşünerek.

"Çok karanlık göstermez mi?" dedim bir cesaretle.

"Saçmalık!" dedi. "Ah, Lauderdale Düşesi'nde de bu renkten var ve kendisi çok zevkli bir bayandır. Ayrıca sarı saçaklarla da kenar süsü geçilmesini istiyorum."

"Sizi nasıl da kıskanacağım," dedi Bayan Buckley.

"Öyleyse karar verilmiştir," dedi Finche Anne tatmin-kâr bir ses tonuyla.

Hanımlar aralarında dedikodu yaparken, şömine pervazındaki saat saniyeleri ölçüp tartarak ilerliyor, bir kalbin ritmi gibi tik tak sesler çıkarıyordu. Hayatımın daha ne ka-

darını bir başkasının evinde, saatin sesini dinleyerek ve bekleyerek geçireceğim, merak ediyordum. Bu ne zaman son bulacaktı? Kocamın ailesi bana kötü davrandığı için değil, ama bu tanımadığım yakınlarımın yanında sanki bir ömür boyu Araf'ta yaşamışım gibi hissediyordum. Yedi aydır evliydim ve altı aydan beri kocam denizaşırı memleketlerdeydi.

Pencerenin yanına yürüdüm ve ağrıyan başımı pervaza yasladım. Şehrin camda yer edinen tozunu silerek caddede ağır ağır yürüyen insanları seyrettim. Güneşten kaçmak için duvara yakın bir şekilde ağır ağır ilerliyorlardı. Kara köpek geri dönmüş, kaldırım kenarından akan kanaldaki pislikleri kokluyordu.

Bessie elinde tıngırdayan çay tepsisiyle içeri girdi. Mutfağın yağlı ufunet kokusu dağınık saçlarına sinmişti. Gümüş çaydanlığı, kaşıkları, zarif porselen kupaları ve ballı zencefilli keki servis ederken, koltukaltılarının terden nasıl da ıslandığını fark ettim.

Finche Anne pahalı çay yapraklarını ölçerek seçmeyi ve üzerine sıcak su eklemeyi alışkanlık haline getirmişti artık. Kraliçe'nin Portekiz dönüşünde getirdiği çay partisi modasına, mamur bir tüccarın eşi olarak şıp diye ayak uydurmuştu. Zengin arkadaşlarını etkilemek için daima yeni yollar arardı.

"Sokak çocuğu bir not bıraktı," dedi Bessie katlanmış kâğıdı cebinden çıkararak.

Finche Anne elini uzattı.

Bessie başını sallayarak, "Bayan Robert için," dedi.

"Benim için mi?" Bana not gönderecek bir arkadaşım

ya da ailem yoktu. Kâğıdı açtığım an yanaklarımı ateş bastı. *Bizans Güllü* demir almıştı ve uzun bekleyişim nihayet son buluyordu.

Finche Anne'den ve arkadaşlarından izin isteyerek salondan hemen çıktım ve Finche Anne'nin beni durdurmasına fırsat bırakmadan aşağı indim. Aylardır denizaşırı ülkelerde bulunan kocam sonunda bana dönüyordu. Çok az tanıdığım kocama kavuşacağım için hem heyecanlı, hem endişeli hem de gergindim. O her şeyin anahtarıydı; öksüz kalıp menfur Mercy teyzemin yanına gönderildiğim günden beri özlemini duyduğum evimin ve ailemin anahtarı oydu.

Zeminden bunaltıcı bir sıcak yükselirken, Lombard Caddesi'ndeki binaların duvarlarına çarparak hızla ilerlemeye başladım. Kokuşmuş çamur kümelerinin üzerinde sinekler uçuşuyordu. Ana kanallardan miskince akan su etraftaki çöpler yüzünden sokakların tozunu toprağını beraberinde götürmekten acizdi. Ayağımın takıldığı toz birikintilerinden biri eteğimin kenarında kara bir leke bıraktı.

Yolun sonunda durup içi dolu bir yük arabasının geçmesini beklerken, sokağın karşı ucundan bir adam aniden yola çıkarak güneşin altına adım attı. Tüylü şapkası, tamamen etekli deniz yeşili ceket ve göğsünden kabararak dökülen beyaz dantelli gömleğiyle bir dağ çağlayanı kadar gösterişliydi. Bir elinde gümüş topuzlu uzun baston, diğer elinde ise süslü püslü cam bir şişe vardı. Sıcaklığın etkisiyle doğal olarak yavaş yavaş yürüyordu, fakat sanki adım atarken yaşadığı tereddütte ve bastonuyla kavisler çizerek ilerlemesinde tuhaf bir şeyler vardı.

Her şey öylesine hızlı gerçekleşti ki olayların akışını daha sonra hatırlamakta epey zorluk çektim. Adam yolun ortasında durup bir şeyler dinlercesine başını yana eğdi. Ardından tekerlerin hızla yaklaşan gümbürtüsünü duydum. Hem de ne hız!

İki siyah at dörtmala koşturarak karşıdan göründü. Salıyanan faytonu haşin bir şekilde çekerek yaklaşan atların nalları taşlara her değişinde kıvılcımlar saçıyordu. Faytoncu tepeye tutunarak küheylanların kontrolünü tekrar ele almaya çalıştı. Bir grup sokak köpeği atların dizlerine saldırıya çalışarak havlayıp duruyordu.

Yeşil ceketli adam faytonun geçiş güzergâhının tam da ortasında duruyordu.

Dehşete kapılarak bağırdım. "Dikkat edin!" Adamın yana atılacağını sanıyordum fakat olduğu yerde kalakalmış gibiydi. Kollarımı açarak kendimi sokağa attım ve onu göğsünden iterek hiç de hoş olmayan bir şekilde yere serdim.

Atlar fırtına gibi tozu dumana katarak yanımızdan geçerken, at kokan esintinin etkisiyle saçlarım havalandı.

Nefes nefese kalmış halde sakinleşmek için elimi göğsüme bastırdım.

Adam yerden kalktı. Şık brokar ceketini tozlanmış ve gömleğinin kabarık dantel uçları kirden kapkara olmuştu. Güzel yüzündeki yara ağır ağır kanıyordu.

"Size minnettar kalmama sebep oldunuz," dedi. Derin, sakın ve kendine has bir ses tonu vardı. O sırada boyunun ne kadar da uzun olduğunu fark ettim. Muhtemelen iki metre kadardı.

Soluduğumuz o çirkin havanın büyüleyici bir parfümle

bezendiğini ve beni bir bahar gününün tazeliğiyle kucakladığını duyuyordum sanki. Aramızdaki mesafe boyunca yeri koyu renkli bir sıvı kaplamıştı ve kırılan şişenin camları gümüşliğinde parlıyordu.

"Cam şişeniz kırıldı," dedim.

İnceden inceye titreyen parmaklarıyla altın sarısı saçlarını düzeltirken, yüzündeki ifade hiç değişmedi.

Geniş siperli şapkasını almak için yere eğildiğinde o hoş parfümünün kokusunu aldım. Pudralı ve tatlı notalarla bezenmiş bu kokunun zihnimde canlandığı şey, yosun tutmuş bir bankın üzerinde yağmurdan ıslanarak açan menekşelerdi. "Şişedeki sıvı, parfüm müydü?"

"Öyleydi."

"Ne kadar hoş bir koku."

Tuhaf derecede açık yeşil gözleri, farklı bir noktaya bakıyordu. Bu kabalığı karşısında anlık bir öfke duydum. O an, gözlerinin rengiyle ceketinin rengini birbirine uydurmasının altında yatan şeyin de bu kibirli halleri olup olmadığını merak ediyordum.

"Korkarım ki müşterim bu durumdan hiç hoşnut olmayacaktır," dedi. "Parfümü teslim etmek üzere Bishopsgate'e gidiyordum." Başını eğdi. "Parfümcü Gabriel Harte emrinize amadedir Matmazel..."

"Bayan Finche. Katherine Finche."

"Finche? Lombard Caddesi'ndeki tüccar Finche'ler mi?"

"Evet."

Şapkasını uzatmama rağmen almıyordu. Ne yapacağımı bilemez halde elimde şapkaıyla durmuş, kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Bastonumu düşürdüm de..." dedi. "Bulmam için bana yardım etmek lütfunda bulunur musunuz?"

Kendisi aramak yerine benden bunu rica etmesinden rahatsızlık duyarak etrafa bakındım. Baston birkaç adım ötemizdeydi oysaki. Bir kez daha uzattığım şeyi elimden almak için çaba göstermeyince, "Bastonunuz bayım!" dedim.

"Teşekkür ederim."

Yavaşça bana doğru yaklaştı ve bastona ulaşınca dek elini sağa sola hareket ettirdi.

Gözlerinin görmediğini o anda anladım.

Nefesimi birdenbire içime çektiğimi duymuş olmalı ki gönülsüzce tebessüm etti. "Beni kurtarmasaydınız büyük sıkıntılara düşecektim."

Az önceki öfkemin verdiği suçluluk duygusuyla, "Şapkanız da bende," dedim. Şapkayı hafifçe eline dokundurca elimden aldı. "Yanağınız kanıyor. Silmemi ister miydiniz?"

"Çok nazıksınız."

Bir yabancıyla, özellikle de bu kadar güzel kokan bir yabancıyla yakınlaşmaktan dolayı utanarak parmak uçlarıma yükseldim ve yeni tıraş olmuş yüzünü mendilimle temizledim. Teninde limon balsamıyla, biberiye karışımı hoş bir koku vardı.

Beni göremediğini bildiğim halde ona bu kadar yakından bakmak çok tuhaf bir histi. "Kurtulabildiğiniz için şanslısınız," dedim. "Atların dörtnele size doğru geldiğini görünce, size bir şey olacak diye çok korktum."

"Ben de görseydim çok korkardım."

İyi bir espri yaptığını düşünürcesine gülümsedi.

"Sizi bir yere götürmemi ister misiniz?" diye teklifte bulundum.

Tebessümü o anda buz kesildi. "Teşekkür ederim, ama hayır."

"Şok içinde olmalısınız..."

"Evim Covent Garden'da, kendi başıma gayet rahat gidebilirim. Teşekkürler."

"Fakat orası şehrin diğer ucunda!"

"Ah, öyle!" Sesi neşeliydi. "Fakat yıllardır yolumu bastonum sayesinde bulurum. Nezaketiniz için teşekkür ederim Bayan Finche." Başıyla selam verdikten sonra yürümeye koyuldu. Bastonuyla adımlarının biraz ötesinde sağa sola yaylar çiziyordu. Biraz sonra durdu ve tekrar bana döndü. "Bayan Finche?"

"Evet bayım?"

Biraz çekinerek, "Görünüştünüzü bana tarif eder misiniz?" diye sordu.

"Görünüştümü mü?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Beni affedin. Sesinizden genç, minyon ve ince bir hanımefendi olduğunuzu anladım, çünkü adımlarınız hızlı ve hafif fakat ten renginizi ve görünüştünüzü de öğrenmek isterim."

Yüzüne dikkatle baktığım halde ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Münasebetsiz bir istekte bulunuyor gibi değildi. "Ah, koyu renk saçlarım ve ela gözlerim var bayım. Beyaz tenliyim."

Görmeyen gözleri sol omzumun ardında bir yerlere kilitlendi. "Teşekkür ederim," dedi. "Sanırım hafızamda res-

minizi oluşturabildim.” Biraz sonra kararlı bir şekilde başını eğdi. “Umarım başınızın ağrısı çok geçmeden diner.”

Başımın ağrıdığını nereden biliyordu? Menekşe kokularının sardığı havayı soluyarak durdum ve ince bedeni kalabalığın arasına karışana dek şaşkınlıkla onu seyrettim.

Tamamen gözden kaybolduğunda, elimde buruşan mendilimi cebime koyarken esas mevzuyu bana hatırlatan Finche Baba’nın mektubunu fark ettim.

Fish Hill’den hızla aşağı yürürken içimde uyanan ürperti, Thames Caddesi’nin koşuşturmacasına karıştığımda daha da çoğaldı. Yük arabasının sürücüsü ile kereste yüklü bir el arabasının sahibinin ağız dalaşına girdiğini görünce, arabanın etrafından dolanarak geçtim. Martıların her taraftan yükselen ağıt yakarcasına bağırışları ve insanların farklı dillerdeki konuşmaları birbirine karışıyordu. Denizcilerin, kömürcülerin ve depocuların itiş kakışı arasından sıyrılarak Tower Dock’a giden ara sokakların birinde ilerledim. Bulunduğum yerden nehir boyunca doğuyu görebiliyordum.

Gel-git zamanı olduğu için nehir, Gravesend’den şehre yolcu taşıyan feribotlar, filikalar ve kayıklarla doluydu. Doğudan esen tuzlu rüzgâr insanı canlandırıyor. Limana birçok kayık yanaştığını görünce, aceleyle Custom House’u geçip Wiggins Key’e döndüm. Gökyüzüne yükselen *Bizans Gülü*’nü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Denizciler, omuzlarında eşya dolu sepetlerle geminin iskele tahtasından inip çıkarken, sıkıca sarılıp bağlanmış yelkenler ve direğin tepesindeki bayrak, rüzgârın gücüyle tıngırdayıp duruyordu.

Heyecanlı bekleyişten midem bulanmaya başlamıştı. Rıhtımda durmuş güneşten korunmak için gözlerimi kısarak *Bizans Gülü'*ne bakıyor, curcunanın arasından Robert'ın çıkıp gelmesini bekliyordum, fakat onu göremedim. Rıhtımda yılan gibi kıvrılmış halatlara takılmamaya çalışarak, Finche Baba'nın ambarına doğru yürümeye başladım.

Tezgâhtar Matthew Lunt beni karşıladı.

"Bay Finche burada mı?"

Matthew çilli suratını mendiliyle silerek başıyla ofisi işaret etti.

Ofisin açık kapısından içeri bakınca, kayın pederimin masasında oturduğunu gördüm. Perukasını çıkarıp küresine düzgünce yerleştirmişti.

Sıcaktan kızarmış halde parlayan yüzünü kaldırıp bana baktı. "Sevgili Katherine!"

"*Bizans Gülü'*nün geldiğini haber verdiğiniz için size teşekkür ederim."

"Kocanı tekrar göreceğin için ne kadar heyecanlı olduğunun farkındaydım."

Gözlerimi pabuçlarıma dikerek Robert'ı hafızamda canlandırmaya çalıştım.

"Bir tüccar karısı olarak onun bu uzun gidişlerine alışman gerekecek," dedi. "Fakat çok geçmeden çocuklarınız olacak ve sen onlarla meşgul olacaksın."

Yanaklarımı ateş bastığını hissediyordum.

Finche Baba utandığımı görünce gülümsedi. "Finche Anneniz, Robert ve Sarah ile meşgul olurken benim denizaşırı ülkelerde bulunduğum aylar onun için çabucak geçip gitmişti. O çocuklarına son derece düşküncü. Sarah ile ara-

larının bozulması çok yazık." İç çekti. "Doğrusu denize açıldığım günleri özleyeceğim. Deniz yolculuğunu değilse de değişik toprakları ziyaret etmeyi, farklı insanlar tanımayı ve yabancı, yeni ticari mallar keşfetmenin heyecanını arayacağım."

"Robert'ın maceralarını dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedim.

Finche Baba planlı bir şekilde öne eğildi. "Karıma söyleme, ama bu son teşebbüsümde bir kumar oynadım."

"Kumar mı?"

"Genelde fazlasıyla dikkatli davranırım, ama bu sefer sermayemin son meteliğine kadar yatırım yaptım. Senin çeyizini de buna dâhil ettim. Bütün arkadaşlarımı ve tanıdıklarımı bile bu işe yatırım yapmaları için ikna ettim. Bütün mallar satıldığında, işleri Robert'a devredeceğim. Artık enerji dolu gençlerin başa geçme devri geldi." Finche Baba elimi okşadı. "Şimdi eve git güzelim. Robert hâlâ yüklerin boşaltılmasını denetlemek için gemide."

"Öyle mi? Fakat..."

"Şimdi onun işini bölmek olmaz, ama yemeğe yetişiriz."

Her ne kadar hayal kırıklığına uğradıysam da Robert ile buluşmamızın ertelenmesi içimi rahatlatmıştı. Tekrar Finche evine dönmek üzere yola koyuldum.

Aşağıdan gelen sesleri duyduğumda güneş dev bir alev topu gibi turunculaşarak St. Paul'ün arkasında batmaya başlamıştı. Finche Anne ile birlikte salonda saatlerce

oturup nakış işlerken, saatin tik tak ilerleyişini dinliyordum. Üç kez elbise ve iki kez de çorap değiştirmiştım. Burnum kat kat pudraya boğulmasına rağmen yanaklarımı daha fazla kızartmak için kırmızı İspanyol kâğıdına ihtiyaç duymamıştım bile.

Heyecandan dilim damağım kurumuştu. Sohbet ederek yukarı çıkan kocamın giderek yaklaşan sesine kulak verdim.

Kapı açıldı. İçeri önce Finche Babave ardından da Robert'ın tıknaz bedeni girdi. Gürültülü kahkahaları güzel salonu dolduruyordu.

"İşte beklediğin kişi geldi sevgili Katherine!" dedi Finche Baba büyük bir tebessümle.

Finche Anne, Robert'a sarılmak için öne atıldı. Robert gittiğinden beri gözlerinde hiç rastlamadığım bir şefkatle gülümseyerek oğluna bakıyordu. "Evine hoş geldin canım."

Robert ile birbirimizi sıkıntılı bakışlarla süzüyorduk. Çenesindeki çizdiği hatırlıyordum; babasından biraz daha sert bir çene yapısına sahipti. Türk güneşinin etkisiyle teni daha da koyulaşmış ve kahverengi saçlarının rengi biraz daha açılmıştı. Serin bakışlı gri gözleriyle beni süzerken, onun da beni hafızasında zar zor canlandırdığını üzülererek fark ettim. Gülümsedi. Esmer teninin aksine bembeyaz görünen dişlerinden birinin köşesinde ufak bir kırık vardı.

"Katherine." Beni öperken çenesi çenemi gıdıkliyordu. Denizin keskin tuzuyla karışık ter kokusu ve denizcilere has dumanlı bir koku sinmişti üzerine.

"Evine hoş geldin Robert." Kolunun altında duran iki paketi çıkardığını görünce neler getirdiğini merak ettim.

“Yolculuğun nasıl geçti?” diye sordum. “Korsanlar var mıydı?”

“Yaylarına karşılık top atarak korkutamayacağımız tek bir korsan bile olmadı.”

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. “Peki ya *Bizans Güllü*?” diye sordum umut ve beklentiyle.

“Ambarımız filika küpeşteleriyle dolu,” dedi Finche Baba memnuniyetle. “Robert harika mallar getirmiş.”

Göğsümde düğümlenen gerilim yavaşça çözüldü. Ne de olsa Robert’ın benim çeyizimle getirdiği malların kalitesi geleceğimizi belirleyecekti.

Robert elindeki paketlerden birini bana uzattı “Bu senin için Katherine.”

Paketi açtığımda ışıltılı bir ipek yerlere kadar dökülüverdi. Sevinç içinde çığlık atarak ellerimin arasından kayıveren kumaşı hemen topladım. Sarı yakut rengi ipeğin üzerine, altın rengi ufak tavus kuşları işlenmişti. Yosun yeşili topaz kumaşı bir tarafından tutunca sarı, diğer tarafından tutunca yeşilimsi görünüyordu. “Çok güzel,” dedim kısıtık bir sesle.

“Gözlerinle uyumlu olur diye seçtim,” dedi Robert.

Çekingen bakışlarıma karşılık gülümsedi.

“Bunu da senin için getirdim anne,” dedi.

Gece mavisi ipek kumaşı silkeleyerek açtıktan sonra tiz sevinç çığlıklarıyla oğlunu öptü.

“Hemen yemeğe geçelim mi?” dedi Finche Baba.

Robert soğuk bifteğini ve ekmeğini yerken onu seyret-

tin. Güneşin son ışıkları pencereden içeri süzülerek Robert'ın bıçağında sarı kıvılcımlar patlatıyordu. Yolculuğundan hikâyeler anlattıkça neşesi de yerine gelmeye başladı.

"Buradaki havaya sıcak diyorsanız bir de benimle Aleppo'ya gelmeliydiniz. Ya da Smyrna'ya. Tepenize düşen güneş sizi deli edebilir. Bizans'tayken Türk işi elbiseler giyiyordum. Yerlilerin giydiği türden kıyafetlerdi. Bu sayede bana çok iyi davrandıklarını fark ettim. Belki de havalar çok ısınınca burada da aynı elbiselerden giymeliyim?" diyerek espriler yaptı.

"Pazar günü kilisede büyük karmaşa yaratır eminim!" diyerek güldü Finche Anne.

"Pudinglere koymanız için Şam kuru üzümü ile muskat getirdim. Babamın sigara koltuğunu kaplatmak için de maroken derisi aldım."

"Peki, malların geri kalanı..." diyerek söze giriştim.

"Hiç korkma!" dedi Finche Baba. "Robert'ın satın aldıklarını dikkatle inceledim. Çeyizin gayet iyi şekilde harcanmış. Çok geçmeden yatırımımızın karşılığını alacağız."

"Ne kadar sonra?"

"Ne de sabırsız!" dedi Finche Baba. Memnuniyeti gözlerinden okunuyordu. "Burada çok zahmetli günler mi geçiriyorsun?"

"Hayır, katiyen! Aksine, çok nazıksınız..."

"Ah evet, biz daha yeni evliyken karımın, babamın evinden bir an önce ayrılmayı ve kendi yuvasını kurmayı istediği günler hâlâ hatırımdadır."

"Kendi düzenlerini kurmaları için acele etmelerine

henüz lüzum yok," dedi Finche Anne. "Robert evine daha yeni döndü ve kendi evine çıkmayı düşünmeden önce onun varlığının keyfini çıkarmak en büyük dileğimizdir."

Gözlerimdeki nefret anlaşılmasın diye bakışlarımı masaya diktim. Kendime ait bir evim olmasını her şeyden çok istiyordum.

"Her hâlükârda..." dedi Finche Baba, "malları ambar da tutmalı ve piyasayı alt üst etmemek için satışları azar azar yapmalıyız."

Boğazımda bir şeyler düğümlenmişti. *Ne kadar daha sürecektir?*

"Bu kadar üzülme Katherine!" Finche Baba elimi sıkıca tuttu. "Kiralanacak bir ev bakmaya başlayabilirsiniz. Uygun bir ev bulduğunuzda da iyi bir başlangıç için mobilyalarınızı ben alacağım."

"Teşekkür ederim Finche Baba!" Elime yumuşakça vururken, onu terli yanaklarından öptüm.

"Mutlu günler bizi bekliyor!" dedi. "Ambar en seçkin ipeklerle, muskatlarla, tarçınlarla, karanfiller ve çivitotlarıyla dolu. Gemi güvenli bir şekilde limana yanaşana dek içim hiç rahat değildi. Ama artık fırtınaların, gemi kazalarının ve korsanların bastığı belalı kâbuslarım geride kaldı."

Robert uzun bir esnemenin ardından, "Benim için uzun bir gündü ve zemin hâlâ ayaklarımın altında dalgalanıyor gibi hissediyorum," dedi.

Bana yandan bir bakış attı. "Bu gece kendi yatağında uyuyacağım sonunda."

"Neden erkenden odanıza çekilmiyorsunuz?" diye sordu Finche Baba, belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Birbi-

rinizle konuşacak çok şeyiniz olmalı.”

Yanaklarım kızarmıştı sanki ve ona bakamıyordum. Birdenbire hiç tanımadığım kocamla baş başa kalmak istemiyordum.

Robert şarap kadehlerimizi alıp annesini öptü. “İyi geceler anne. Eve dönmek çok güzel.”

“Seni evde görmek harika.” Oğlunun yanağını okşadı.

“İyi geceler,” dedim ve Robert’ı takip ederek odadan çıktım.

Dönüp baktığımda Finche Baba’nın anlayışla eşine gülümsediğini gördüm.

Robert, yardımcı kızın üst kata bıraktığı ılık suyla yıkanırken, ben de paravanın arkasında soyunuyordum.

Geceliğimin kurdelelerini beceriksizce bağlamaya çalışırken derin bir nefes aldım. Evlendiğimiz gece evliliğin gereklerini yerine getirmiştik fakat Robert’ın yola çıkmasından önceki bir ay aralıksız hazırlıklarla geçmiş ve birbirimizi tammaya pek fırsatımız olmamıştı. Bu yaşıma dek saf bir hayat sürmüştüm, bana öğütlerde bulunacak bir annem de olmamıştı ve bu yüzden evlilik görevleri biraz kafamı karıştırmıştı. Fakat buna rağmen evliliğimizin ilk zamanları bir rahatsızlık duymamıştım.

“Katherine!” Robert beni çağırıyordu.

Kurdelelerimi bağladım, sonra tekrar çözdüm. Buklelerimi omuzlarıma dökerek düzelttim. Bunun bir aşk evliliği olmadığını biliyordum. Finche’ler işlerini büyütmeye yetecek kadar iyi bir çeyizi olan gelin arıyorlardı. Mercy teyzenin vekilharcının şehirde yaptığı gizli araştırmalar sonucunda Finche’ler, onun görüşme isteğini seve seve kabul

etmişti. Bana gelince, Mercy teyzenin Kingston'daki sevimsiz evinden, dünyadan uzak yaşadığım sefil hayattan kurtulmak için kamburu çıkmış, şaşı bir cüceyle bile evlenmeye razıydım.

"Katherine!" diye tekrar seslendi Robert.

Yavaşça paravanın arkasından çıktım.

Yatağa uzanmış, beni seyrediyordu. "Yanıma gel," diye fısıldadı.

2. Bölüm

Sabah erkenden uyandığımda Robert sere serpe uzanmış, uyuyordu. Yatakta hafifçe doğrularak uykuda olmasından yararlanıp onu incelemeye başladım. Düzenli aralıklarla pufliyordu. Esmer eli hafifçe seğirirken, çenesini gölgeleyen koyu renkli, kirli sakalına baktım. Düzgün fakat sıradan yüz hatlarına sahipti, yani ne çirkin ne de yakışıklıydı.

Panjurun aralarından sabah güneşinin ilk ışıkları içeri süzülürken, kilisenin çanı saati haber veriyordu.

Robert derin bir nefes alarak hareketlendi. Uyku sersemi gözlerini bana dikti.

"Günaydın Robert." Dün gece her şeyi karanlıkta yaşamıştık ve şimdi bu aydınlıkta gözlerine bakmak nedense zor geliyordu.

Esneyerek ayağa kalkıp sakallarını kaşıdı. "Ben gitmeden önce birbirimizle pek vakit geçirememiştik değil mi?"

Başımı salladım.

"Bazı geceler..." dedi duraksayarak, "güvertedeki uyku tulumuna uzanıp yıldızlara bakar, seni düşünürdüm. Ama yüzün bir türlü gözümün önüne gelmez, canım sıkılırdı."

"Ben de öyleydim!"

Elimi öptü. "Artık eve döndüğüme göre her şeyi değiştireceğiz."

Geçmiş ayların gerilimi yavaş yavaş dinliyordu sanki. Gülümseyerek ona baktım.

"Öğleden sonra ambarda beni ziyaret etmeye ne dersin Katherine?"

"Çok memnun olurum."

Yemekten sonra Finche Anne dinlenirken ambara gitmek üzere yola koyuldum. Kapıdan adımımı atar atmaz sıcak hava bedenimi sarıp sarmaladı. Kara köpek yine basamağa uzanmış, kalçasını dişleyerek kaşınmakla meşguldü. Onu kenara iterek aşağı indim. Çöp arabası alsın diye komşunun dışarı bıraktığı kokuşmuş çöp yığınlarının üzerinden atlayarak sokağa çıktım. Sokağın ilerisinde, parfüm şişesinin kırıldığı yerde yağlı bir leke oluşmuştu. Hayalimde mi canlandırdım bilmiyorum ama etrafa sinen çürümüş sebzelerin kokusuna rağmen havada hâlâ me-nekşe notalarının cılız esintisini hissedebiliyordum. Bir an için yakışıklı Bay Harte'in Covent Garden'daki evine sağ salım gidip gitmediğini merak ederek başımın ağrıdığını *nasıl* anladığını düşündüm.

Ambara vardığımda Robert işe gömülmüştü.

"İşinizi bölmüyorum umarım?" diye fısıldadım.

Başını kaldırıp bana baktı. "Yeni malların depoya girişlerini yapıyordum. Ürünleri görmek ister misin?"

Koluna girdim. Ofisin arka tarafından ambara açılan kapıdan girdik.

Karanlık bir mağara gibi görünen geniş ambar önümüzde devleşiyordu. Fakat benim tepkimin asıl kaynağı muskatın ve karanfilin tatlı, kekremsi kokusuydu. O kadar yoğun bir kokuydu ki burun deliklerim anında kaşınmaya başlamıştı.

Çatının ahşap kapaklarının arasından içeri süzülen incecik ışıklara rağmen ambarın her tarafı karanlıktı. Duvarlardaki raflarda; küfeler ve kumaş balyaları yüklüydü. Bir sürü sarsak merdiven duvarlara yaslanmış, kirişlere eşyalarla dolu fileler asılmıştı. Ambarın tam ortasında bir insan boyu üst üste dizili fiçilerin arasından dar geçitler oluşmuştu. Aşınmış toprak zeminde ilerlerken adımlarımız tuhaf derecede boğuk sesler çıkarıyor, sanki binanın yapısı bütün sesleri emerek derinine sindiriyordu.

"Yüksek tavanına bakınca kiliseyi andırıyor," diye fısıldadım. "Baharatlar da tütsü gibi kokuyor."

"Fısıldamak zorunda değilsin," dedi Robert.

"Bütün bunlar bizim mi?"

"Babam ambarın bir kısmını kereste ve reçine stoklarını koyması için gemici bir adama kir alıyor. Biz baharat ve Şam kuru üzümü ticareti yapıyoruz. Ama ipek, koton ve antika ithalatında da iyi para var."

Ambardaki dünya kadar eşyaya bakarken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. "Bütün bunların hepsini sen mi getirdin?"

"Bazıları yıllardır burada durup en iyi fiyata satılacağı zamanı bekliyor. Ben de en iyi kalitede, yumuşacık Cezayir derisi aldım, ama bunları henüz satmayacağım. Gelecek için yatırımımız olacaklar." Robert elini cebine atıp bir

anahtar çıkardı. "Seni Mincing Yolu'na götüreceğim. Babamın tanıdıklarından birinin orada kiralık evi varmış. Ben de anahtarlarını ödünç aldım."

Kendimi tutamayıp sevinç çığlığı atınca Robert da kahkahalarına engel olamadı.

Mincing Yolu rıhtımdan bir taş atımlık mesafedeydi ve ambara da çok yakındı. Sokakta durup evi inceledik. Eski yapıda, yarı kereste olan ev üç katlıydı ve ilk iki katı sokağa bakıyordu. Çatı yenilenmiş, pencerelerse iyi durumdaydı.

Umduğumdan da kısa sürede kendime ait bir evim olacağı için heyecandan kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu.

Robert kapıyı açtı ve birlikte içeri girdik. Zemin katta kullanışlı bir mutfak, çay odası, birkaç kiler ve bir de mahzen vardı. Dar merdivenlerden yukarı çıkınca meşe odunuyla kaplı duvarları olan, şömineli hoş bir salon ve yemek odası bizi karşılıyordu. Cilalı ahşap levhalarda elimi gezdirerek arka taraftaki baklava şekilli pencereyi açtım.

"Robert!" diye seslendim. "Bahçesi de var."

Yanıma gelip omzumun üzerinden bahçeye bakındı. "Elma ağacına da bak; dalları meyveden kırılıyor resmen."

En üst katta ise bir büyük, iki de küçük yatak odası vardı. Zemin biraz eğimliydi ve başınızı çarpmamak için kirislere dikkat etmek zorundaydınız, ama yine de bu eve bayılmıştım.

"Ne düşünüyorsun Katherine?"

"Harika!" Nakışlı perdeler, karaağaç döşemelerin üze-

rinde yumuşacık halılar ve kıyafetlerimiz için oymalı bir ütü gözümün önünde canlanır gibiydi. Burayı bizim yuvarımız yapmayı gönülden istiyordum artık.

Robert'ın surat ifadesinden tam olarak ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Çok büyük değil; bizim alıştığımız evler kadar büyük olmadığı kesin."

"Ama konforlu!" Robert beğenmezse buna dayanamazdım. "Üstelik ambara sadece iki adımlık mesafede." Nefesimi tutmuş, onun ne diyeceğini merakla bekliyordum.

"En azından üç tane yatak odası var. Yardımcı için bir odayı ayırırsak diğeri de çocuk odası olur."

Sanki aklımı okumuştı. "Robert, kendi yuvarımı kurmayı ne kadar çok istediğimi *hayal bile* edemezsin. Mercy teyze ile yaşamak..." Yutkundum, benden nefret eden bir kadının gözetiminde geçirdiğim o katıksız sefil hayatımı sözcüklere nasıl dökebilirdim ki?

"Nasıldı?"

"Neşesiz ve de karanlıktı," dedim tane tane. "Saatler süren sessizlik boyunca dini kuralları öğrenmek. Ya da öne sürülen hayali kabahatlerim yüzünden dayak yemek ve mütemadiyen yatağımda sürgün edilmek." Yediğim sopaları hatırlayınca irkildim. Teyzemin öfkeyle attığı dayakların beyazlaşan izleri kalçamda hâlâ belirgindi. "İçimde bitmek tükenmek bilmeyen bir *aile özlemi* var. Kaybettiğim ailem kadar mutlu ve huzurlu bir aile olalım istiyorum." O an söylediklerimin hepsi kalbimin ta derinindeki duygularımdan ibaretti. Daha fazlasını söylemeye çekinerek gözlerimi Robert'a çevirdim.

"Bu kadar mutsuz bir çocukluk mu yaşadın?"

Başımı salladım, o günleri düşünmek bile mideme ağrılar girmesine neden oluyordu.

Çenemi hafifçe kaldırarak dudaklarımdan öptü. "Eğer seni bu mutlu edecekse sana bir sürü bebek vereceğim."

"Hem de ne mutluluk!"

Robert'ın eli belime doğru kıvrıldı ve beni sıkıca sardı. "Şurada bir yatak olmaması ne yazık. Hemen bir çocuk yapmaya başlardık."

"Robert!" Mahcup olmuş halde onu geri ittiysem de gerçekten orada bir yatak *olsaydı* ona karşı koyamazdım eminim. Bizimki her ne kadar aşk evliliği değilse de geleceğimize dair güven doluydum.

Robert'ı ofisine bıraktıktan sonra küçük evimiz için yatak örtüsü nakışları ve yastık motifleri hayal ederek Lombard Caddesi'ne giden tozlu ve sıcak sokaklarda yürümeye koyuldum.

Finche Anne salonda beni bekliyordu.

"Robert ambara uğramamı rica etmişti ve sonra da..." Kendimi tutmam imkânsızdı artık. "Mincing Yolu'ndaki bir evi görmeye gittik."

"Ev mi?"

"Evet. Kiralamaya karar verdik."

"Fakat bir süreliğine burada kalacağınız konusunda anlaşmıştık!"

"Robert evi çok beğendi." Evi ondan çok benim beğendiğimi söylememek en akılcasıydı.

"Öyleyse evin size uygun olup olmadığına karar vermek için bir görsem iyi olur."

"İhtiyaçlarımıza tamamen uygun," dedim ve ne kadar

kesin konuştuğuma kendim bile şaşırdım. Zaman içinde Mercy teyze ile asla tartışmamam gerektiğini öğrenmiştim. Eski huylardan kurtulmak kolay bir şey değildi, ancak bu ev benim için başka birinin istekleri karşısında taviz vermeyeceğim kadar önemliydi.

Finche Anne iç geçirdi. "Yarın Royal Exchange'e gideriz. Dükkânlardan birinde çok güzel duvar kâğıtları vardı. Senin salonun için bakabiliriz."

İçimde bir özgüven fırtınası kopmuştu. Daha önce kendi isteklerimi bu kadar net bir şekilde ifade etmeye hiç cesaret bulamamıştım ve kayınvalidemin isteklerimi kolayca kabul etmesi karşısında şaşkındım. Yine de süklüm püklüm gülümseyerek, "Teşekkür ederim Finche Anne," dedim.

Sokak kapısı art arda gümbürdedi.

Bessie'nin sert ayak sesleri merdivenleri tırmandı ve odanın kapısı gıcırdayarak açıldı. "Bayan Robert, sizi görmek isteyen bir beyefendi var."

"Beyefendi mi?" dedi Finche Anne, bana delici bir bakış atarak. "Gelinimi görmek için mi gelmiş?"

"Bay Harte," dedi Bessie.

Birkaç dakika sonra Bay Harte kapıda belirdi ve ben bir kez daha onun şık görüntüsüne hayran kaldım.

"Bay Harte..." dedim ayağa kalkarken. "Sizi eşimin annesi Bayan Finche ile tanıştırayım."

"Katherine, sizin son anda bir fayton kazasından kurtulduğunuzdan bahsetmişti," dedi Finche Anne. "Buyurun lütfen."

Bay Harte'ın tereddüt ettiğini görünce elbisesinin koluna hafifçe dokundum.

"Birkaç adım ötenizde bir sandalye var," dedim.

Bastonunu yere sürüyerek sandalyeyi buldu ve uzun bacaklarını üst üste atarak oturdu. Krem rengi ipek çoraplar ve gümüş tokalı, kırmızı topuklu şık bir ayakkabı giymişti.

"Daha iyisinizdir umarım?" diye sordu Finche Anne.

"Kesinlikle, teşekkür ederim." Bu sefer cesur kırmızı çizgilere sahip, soluk kahverengi bir ceket giymişti. İç cebine elini uzatarak ufak bir cam şişe çıkardı. "Bunu genç Bayan Finche'ye teşekkür etmek için getirdim."

Açık yeşil camdan yapılmış güzel şişenin ince boyuna, beyaz saten kurdele bağlanmıştı. Büyük bir özenle kapağını çıkarıp kokladım. "Ah!" Kokusuna bayılarak bir damla alıp bileğime damlattım ve şişeyi Finche Anne'ye uzattım. "Harika bir koku!"

"Hangi kokuları alıyorsunuz?" diye sordu Bay Harte. Yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti.

Bileğimi burnuma tutarak kokuyu tekrar içime çektim. Gözlerimi kapatıp rayihasının beni zamanda yolculuğa çıkarmasına izin verdim. "Güller. Neredeyse siyah gibi görünen koyu kırmızı güllerin kokusu... Ve lavanta. Bir de hanımeli?"

"Burnunuz çok iyi koku alıyor," dedi.

"Bana..." Aniden bastıran dayanılmaz kederimi yenmek için duraksadım. Bir yaz akşamı Oxford'daki aile evimizin bahçesindeyiz; annemin kucağına oturmuşum, saçlarımı okşuyor. Annemle babam o terli hastalığın pençesine düşüp benden kopmadan önceki son yazımızdı.

"Size neyi hatırlatıyor?" diye sordu Bay Harte aceleyle.

"Yaz bahçesini..." dedim. "Çok güzel bir yaz bahçesini."

Gülümsedi. "Bu hoşuma gitti. Bu benim yeni formülümdü ve henüz bir isim vermemiştim. Artık adı Yaz Bahçesi olacak."

Finche Anne de bir damla elinin üstüne sürdü. "Harika bir koku," dedi. "Sizden biraz satın almak isterim."

Hayal kırıklığıyla nefesimi tuttum. Bu parfümün, Yaz Bahçesi'nin sadece benim olmasını istiyordum.

Bay Harte öne doğru eğildi. Ellerini bastonunun gümüş topuzuna koymuştu. "Hanımefendi, sizin için biraz daha farklı bir koku önerebilir miyim? Belki Long Acre'daki Covent Garden'a bir gün uğrarsınız?" Gür sesi tıpkı bal likörü gibi ikna edici bir tatlılığa sahipti. "Sizin gibi kültürlü bir bayan için Hint Çiçeği'ni ya da Doğu Cenneti'ni önerebilirim. Aynı evde yaşayan iki hanımefendi, hak verirsiniz ki farklı parfümler kullanmalıdır, öyle değil mi?"

Finche Anne Yaz Bahçesi'nin şişesini tekrar bana verdi. "Long Acre'da demiştiniz değil mi? Bahsettiğiniz yer Parfüm Evi olabilir mi acaba?"

Bay Harte evet dercesine başını salladı. "Daha önce duymuş muydunuz?"

Finche Anne'nin solgun mavi gözleri kocaman açıldı. "Hangi kaliteli kadın duymamıştır ki? Parfüm ve pomatlarınız şehirdeki en güzel yatak odalarının tuvalet masalarını süslüyor."

"Öyleyse sizi de Parfüm Evi'ne bekliyorum?" diye sordu Bay Harte.

"Çok memnun olurum." Bay Harte'in yaklaşımı Finche

Anne'yi küçük bir kız gibi kıkırdatıyordu.

Bay Harte ayağa kalktı. "Hoşça kalın sevgili hanımefendi." Bana döndü ve "Belki beni kapıya kadar geçirme nezaketini gösterirsiniz?" dedi.

Kolumu bir tüy hafifliğiyle kolunun üzerine yerleştirdikten sonra birlikte aşağı indik. Kapıyı açtığım an sıcak hava ve gün ışığı koridorun gölgesine bir demircinin fırından yayılan ısı gibi kurnazca hücum etti.

Bay Harte'ın güneşin altında dalgalanan buğday tarlası gibi sık ve altın sarısı saçlarına bakarak, "Hediyeniz için teşekkür ederim," dedim.

Elimi tutarak öpmek için dudağına götürür gibi yaptı, fakat onun yerine bileğimin iç kısmını koklayarak tüylerimi diken diken etti. "Yaz Bahçesi teninizin doğal aromasıyla bütünleşiyor." Bilmiş bir gülümsemeyle, "Kayınvalidenizin sizinle aynı kokuyu paylaşmasını istemeyişinizi çok iyi anlıyorum," dedi.

"Belki biraz bencillik ettim?"

"Asla." Şapkasını taktı. "Baş ağrınız geçmiştir umuyorum?"

Güldüm. "Merakımı uyandırdınız. O gün başımın ağrıldığını *nasıl* anladınız?"

Gülümseyerek cevap verdi. "Ben parfüm ustasıyım Bayan Finche. Lavanta yağı hanımefendilerin baş ağrısı için en etkili tedavidir. Ayrıca sesinizdeki bir şeylerden canınızın yandığını anlayabiliyordum. Güneşin çok etkili olduğu günlerde Yaz Bahçesi'ni kullanın. Formülündeki lavanta baş ağrılarını önler."

"Kullanacağım."

Başıyla selamlayarak gitmek üzere arkasını döndü.

"Dikkatli olun!" diye uyardım. "Önünüzde merdiven var..."

"Üç basamaklı." İlk basamağı bastonuyla tespit etti. "Köpek hâlâ orada mı?"

"Hayır, gitmiş. Genelde akşamları geri gelir. Sanırım yardımcımız onu mutfak kırıntılarıyla besliyor."

Bay Harte basamaklardan dikkatlice indi. "İyi günler dilerim Bayan Finche."

Onu, yol gösterme teklifinde bulunmayacak kadar tanıyordum artık. "Parfüm için tekrar teşekkür ederim. Beni çok mutlu edecek, özellikle de şehir bu kadar sıcak ve fena kokularla doluyken."

"En belirgin notalar uçana kadar bekleyin ve bileğinizi tekrar koklayın. Eminim çok şaşıracaksınız." Şapkasını şöyle bir düzelterek tekrar selam verdi ve sokaktan aşağı doğru ilerlemeye başladı.

Gözleri görmeyen bir adamın bu kadar stil sahibi olmayı nasıl başardığını düşünerek onu seyrettim. Belki de kocasının her zaman iyi görünmesiyle gurur duyan bir karısı vardı?

O akşam Robert eve erken geldi. "Her şey hazır," dedi yemekte. "Mincing Yolu'ndaki evi bir yıllığına kiralamak üzere anlaştık."

Yerimden fırlayarak ona sarıldım. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim Robert!"

"Görünen o ki karını çok mutlu ettin evlat," dedi

Finche Baba şarap kadehine uzanırken. "Şerefe! Yeni evinize!"

Mutluluktan kendimi kaybetmiş halde şarabı birden içince genzime kaçtı. Robert sırtıma vurarak beni rahatlatmaya çalıştı. Şamatamız sona erdiğinde Finche Anne'nin gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ederek içimi saran mutluluğun verdiği şefkatle ona baktım.

Masanın üzerinden uzanarak Finche Anne'nin elini tuttum. "Mincing Yolu sadece birkaç sokak ötede. Robert ile ben, sizi sık sık yemeğe davet edeceğiz. Ayrıca evin dekorasyonunda bana yardımcı olmanızdan büyük memnuniyet duyarım." Son söylediğim yersiz bir yalandı, fakat kayıinvalidem o kadar üzgündü ki başka çarem yoktu.

Finche Anne derin bir iç çekip elimi tuttu. "Kızım beni terk ettiğinden beri Robert benim tek varlığım."

"Robert'ı istediğiniz zaman görebileceksiniz." Finche Anne'nin içinde en ufak bir fesatlık yoktu, sadece biraz gurur ve oğlunu bırakamamanın verdiği huzursuzluk vardı.

Tekrar göğüs geçirdiği sırada Bessie kirli tabakları almak ve tatlı şarap ile kayısı şekerlemeleri servis etmek için içeri gelince rahat bir nefes aldım.

3. Bölüm

O gece Robert soyunurken, ben de geceliğimle tuvalet aynasının karşısında oturuyordum.

"Annenle kız kardeşin arasında ne yaşandı?" diye sordum.

"Sarah, annemin beklentilerinin altında biriyle evlendi." Robert gömleğini çıkarıp yere bıraktı. "James düşük gelirli bir papaz ve annem onları onaylamadı. Yine de evlendiler ama annem düğüne katılmayı reddetti. Sarah da onu asla affetmedi. Ne bir mektup yazıyor ne de ziyarete geliyor. Bu yüzden de annemin kalbi kırık."

"Ne üzücü."

"Sarah'yı annemi evine davet etmesi için ikna etmeye çalıştım fakat maalesef ikisi de birbirinden inatçı." Pantolonunun düğmelerini çözüp çıkardı.

Yaz Bahçesi'nden birkaç damlayı bileklerime ve kulaklarımın arkasına yavaşça sürdüm.

"Tabii annemin asıl ihtiyacı üzerine titreyeceği bir torun."

Arkadaki şifonyerin üzerinde duran mumun, incecik geceliğimin altındaki bedenimi duvara yansıttığından ha-

berdar bir şekilde yerimden kalktım. "Kesinlikle haklısın," dedim.

Robert derin bir uykuya dalmış, yanımda hafifçe horlayarak yatıyordu. Sıcak ve nem yüzünden uyuyamadığım saatlerde perdeleri kırırdatabilecek kadar bir rüzgâr esmeye başladı. Sevişmemiz çok kısa sürmüş ve beni hiç heyecanlandırmamıştı, fakat Robert memnun kalmış gibi görünüyordu. Karanlıkta tebessüm ederek Robert'ın döllerinin içimde kök salıp salmadığını düşündüm. Belki de önümüzdeki Mayıs, Mincing Yolu'ndaki evimizin bahçesinde, elma ağacının altında, bebeğimizi beşiğinde sallıyor olacaktık.

Biraz daha şiddetlenen rüzgârın etkisiyle perdeler kabarıp kabarıp sönüyordu. Yataktan kalktım ve pencerenin kenarına giderek dalgalanan saçlarımı ve çıplak tenimi esintinin kollarına bıraktım. Sokak karanlık ve boştu. Birkaç evin kapısındaki fenerler ise loş bir aydınlık yaratıyordu. Şehrin uykuya daldığı gecenin bu saatlerini hep çok sevmişimdir.

Sokakta yankılanan ayak seslerinin ardından gece bekçisi, "Saat bir ve her şey yolunda!" diye bağırdı.

Beni çıplak halde görmemesi için pencereden geri çekildim ve panjurları kapattım.

Yatağın içine girince Yaz Bahçesi'nin hafif esintisi beni sarıp sarmalamıştı. Gül ve lavantadan oluşan ana notalarının altında daha baskın ve yoğun bir koku alıyordum. Şaşkınlık içinde parfümün sıcaklığına kendimi bırakıp Bay

Harte'ın söylediği şeyi düşündüm: *En belirgin notalar uçana kadar bekleyin ve bileğinizi tekrar koklayın. Eminim çok şaşıracaksınız. İşte cevabını bulmuştum: Yasemin. Parfüm tenimle tamamen bütünleştğinde, karanlığında çökmesiyle temelindeki baskın yasemin notası ortaya çıkmıştı. Tıpkı yasemin çiçeğinin bir yaz bahçesinde güzel kokusunu yaydığı gibi.*

Gülümseyerek esnedim ve tekrar uykuya daldım.

Büyük bir gürültüyle uyanıp yatakta doğruldum. İlk başta rüzgâr yüzünden panjurların açıldığını sandım, fakat bu başka bir şeydi.

"Bay Robert!"

Telaşlanarak bir yandan Robert'ı uyandırmaya çalışıyor, diğer yandan da çırılçıplak görünmemek için geceliğimi giyinmeye çalışıyordum ki yatak odasının kapısı ardına kadar açılıverdi.

"Bay Robert!" Bessie heyecandan titreyerek elindeki mumun damlalarını bileğine kadar damlatmıştı ve hatta neredeyse şamdanı bile düşürecekti. "Kilisenin çanlarına uyandım. Bu bir uyarı! Nehrin oralarda yangın var ve babanız yangının ambara yakın bir yerde çıkıp çıkmadığını öğrenmek için gidip bakmanızı istiyor."

Robert çıplak olduğuna aldırmış etmeden, Bessie'nin şaşkın bakışları karşısında ayağa kalkmış pantolonunu giyiyordu.

"Eminim endişelenecek bir şey yoktur," dedi. "Kahvaltıya kadar dönmüş olurum."

Huzursuz bir şekilde tekrar uyumaya koyuldum fakat şafak vakti uyku tutmadı. Yatağın diğer yanı hâlâ boştu. Perdeleri açarak dışarı baktım. Yatak odamız nehrin tersine, kuzeye baktığı için bir şey görünmüyordu ama havadaki hafif kekremsi kokuyu alabiliyordum. Elbiselerimi giydim ve koridoru geçerek güneye bakan misafir odasına girdim. Uzaktaki evlerin tepesinden dumanlar yükseliyordu. Ufak bir ev yangını olamayacak kadar çok duman vardı. Tedirgin bir şekilde aşağı indim.

Finche Baba çoktan yemek odasına geçmiş, kahvesini içiyordu.

"Nehrin yakınlarında duman var," dedim kendime de bir fincan kahve koyarak. "Robert'ın şimdiye kadar gelmesi gerekirdi." Acı kahveden aldığım yudumla dilim yandı. Finche Baba kahvesini her zaman kömür gibi sert içerdi.

"Neler olup bittiğine bakmaya gideceğim Katherine."

Birkaç saat sonra Finche Anne'nin ardı arkası kesilmeyen endişeli sorularından yorulmuş halde Bessie'ye biraz daha kahve, ekmek ve peynir getirmesini söylemek için mutfağa kaçtım.

Bessie ve aşçı Bayan Higgins arka kapıda kömürcü ve oğluyla dedikodu yapıyordu.

"Ne korkunç!" dedi Bessie. Başlığının kenarından yağlı saçları görünüyordu. "Üç binden fazla ev yanıyormuş."

"Londra Köprüsü de yanıyormuş ve kimse nehrin güneyine kaçamıyormuş." Kömürcünün gözleri hararetli bir heyecana kapılmıştı. "Alevlerin yaydığı sıcaklığı ve boğucu dumanları tahmin bile edemezsiniz, rüzgârla daha da alevleniyorlar. Köprü'nün altındaki su çarkı da alev almış," diye anlattı başını sallayarak. "Şaftı çamurun içine saplanmış."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" dedi Bayan Higgins. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Su tankımızı doldurmamız ve böylece benim umumi borulardan su alabilmem için Büyük Bey'in sular idaresine yılda altı şilin-üç peni ödeyeceğini hiç sanmıyorum."

"Hiç şüphesiz ki yangın iyice kök saldı," dedi kömürcü eldiveniyle burnunu silerek. "Ah, idare edeceğiz artık. Şimdi kömür dağıtmamız gerek."

Bayan Higgins bir dilim ekmek kesip büfedeki ters çevrili duran kâsenin altından küflü bir peynir çıkardı. Peyniri keskin bir bıçakla ustaca dilimleyerek arka kapıya doğru ıslık çaldı.

Kara köpek fırtına gibi koşarak geldi ve onun kucağına oturdu.

Bayan Higgins'in fırlattığı peynir dilimini bir sıçrayışta kaptı.

"Ön kapının merdivenlerinde oturan köpek değil mi bu?" dedim.

"Hiç zararı dokunmaz ama," dedi Bayan Higgins, kalın kollarını gövdesinde kavuşturarak. Gözlerinde savaş kıvılcımları parlıyordu.

Köpekle birbirimize baktık. Gövdesinde beyaz lekesi olan sıradan bir sokak köpeğiydi, ama kahverengi gözlelerinden zekâ fışkırıyordu. Biraz çekinerek uzattığım elimi koklayınca başını okşamaya başladım.

"Kırıntıları farelerin yemesindense köpeğin yemesini tercih ederim," dedi Bayan Higgins.

Bessie kahve demliğini tepsiye koyduktan sonra birlikte yukarı çıktık.

Salonun camını açıp pervazından sarktım. Yeryüzünden yükselen sıcakla gökyüzünden alçalan kara dumanlar birbirine karışıyordu. Dışarıda hiç olmadığı kadar çok sayıda yük arabası taşları döverek ilerliyor, telaş içindeki insanlardan el arabalı olanlar sağa sola çekilerek yük arabalarına yol veriyordu. İçeri daha fazla duman girmemesi için huzursuzca pencereyi kapadım.

Finche Anne ile yemeklerimizi kurcalayıp duruyorduk.

"Çok endişeleniyorum," dedi. "John ile Robert'ın çoktan dönmesi gerekmez miydi?"

"Ben de bir türlü rahat edemiyorum," dedim. "Ambara gidip neler oluyor öğreneceğim."

Lombard Caddesi yayalarla, el arabalarıyla ve at arabalarıyla dolup taşıyordu. Gracious Caddesi'ne dönünce, benim geldiğim yöne doğru koşturan insan seline karşı yürümekte zorlandım. İs kokulu rüzgâr, nereden estiği belirsiz bir şekilde saçlarımı alıp yüzüme çarpıyordu.

Sırtındaki yüklerin ağırlığıyla ancak iki buklüm yürüyebilen bir adam yolumu kesti. "Bu tarafa gidemezsiniz Bayan," dedi. "Aşağıdaki evlerin tamamı alevler içinde ve kıvılcımlar Saint Laurence Pountney'nin çatısına da sıçramış. Yangın yolun aşağısına kadar inmiş. Kilise de içindeki değerli eşyaların çıkarılmasına bile fırsat kalmadan alevlere yenik düştü."

Gracious Caddesi'ne bakarken yoğun duman katmanını görebiliyordum. "Fakat Fish Hill'e gitmek zorundayım."

"Gidemezsiniz," dedi adam.

İstemeye istemeye adımlarımı geri çevirip doğuya,

Fenchurch Caddesi'ne doğru ilerleyip sonra da güneye, Mincing Yolu'na yürümeye başladım. Fakat boğucu dumanların nefes almayı güçleştirdiği noktada geri dönmek zorunda olduğumu anladım.

Korku içinde kalabalık sokaklardan güçlükle geçerek Seething Yolu'na ve oradan da Tower Caddesi'nin en doğusuna gitmeye çalıştım. Gürültüler ve karmaşa korkunçtu; çocuklar ağlıyor, köpekler havlıyor ve tamamı ev eşyalarıyla dolu yük arabaları geri çekilen bir ordu gibi ağır ağır ilerliyordu. Bir sağa bir sola itiş kakış içinde yürümeye çalışırken, bileğimi burkup insanların ayakları altında çiğnenmekten korkuyordum.

O sırada Thames Caddesi'ne çıkan ara sokaklardan birinde turuncu alevlerin her yanı sardığını gördüm; uğultulu cehennem ateşinin içinden cıgıllıklar, haykırışlar yükseliyordu. Dehşete kapılarak hemen arkamı dönüp nehre inen ara yollardan birine saptım.

Nihayet ambara gelebilmiştim. Fıçılar, kutular ve kumaş balyaları bahçeye yığılmıştı, fakat ortalıkta ne Robert'tan ne de Finche Baba'dan bir iz vardı. Kapıdan içeri uzanıp onlara seslenirken, eski püskü kıyafetli iki adam bahçeye dalıp fıçılardan birini aldı ve kaçmaya başladı.

"Hey!" diye seslendim. "O fıçıyı nereye götürüyorsunuz?"

"Nehre!" diye bağırdı bir tanesi.

Gürültülü kahkahalarla kaçıp gittiler.

Ne yaptıklarını anlayınca öfkeden çılgına döndüm. Fıçıyı çalmışlardı; benim çeyizimle alınan bir fıçı dolusu ürünü çalmışlardı!

"Durun, hırsızlar!" diye feryat figan bağırdım. Tozun toprağın arasından bir taş bularak adamların kaçtığı yöne doğru fırlattım ama arkalarını dönüp bakmadılar bile. Koşarken, duruma hiç de müsait olmayan ince tabanlı ayak-kabılarım kaydı ve tozun içine düştüm. Alçak heriflerin fıçıyı birbirlerine yuvarlayarak ilerlediklerini görebiliyordum. Rıhtımda yayaların arasında koşarlarken hiç kimse-nin gözünün yaşma bile bakmıyorlardı.

Bütün öfkemle arkalarından fırlattığım taşın, vicdan-sız hırsızlardan birinin sırtına geldiğini görünce sinirimın yerini sevinç aldı. Sıcaktan soluk soluğa kalmış halde öksürerek bir duvara yaslandım.

Küller kar taneleri gibi üzerimize yağıyordu. Nehir kenarında, sadece elli metre ötemizdeki içleri tıka basa dolu dip dibe sayısız ahşap ev, kayıkhaneler, balıkçı dükkânları ve gemi tüccarlarının yerleri alevler içinde yanıyordu. Yangın deniz kıyısındaki dükkânların eşyalarından, halatlardan, reçine ve kenevir otundan beslenerek daha da devleşiyordu.

Kayıklar, ardı arkası kesilmeden nehre koşan insanlarla dolup taşıyordu. Büyüklü küçüklü kayıkların tamamı tencerelerle, yatak örtüleriyle ve tavuk küfeleriyle yüklenmişti.

Telaş içinde tekrar ambara döndüğümde Robert ile Finche Baba'yı diğer fıçıları da bahçeye taşıırken buldum. Kan ter içinde "İki adam gelip fıçılarımızdan birini çaldı. Arkalarından koşturup taş attım," diye anlattım.

"Gerçekten mi? Aman Tanrım!" Robert bir kakhaha patlattı.

"Bir fıçı kaybetmekten daha büyük sorunlarımız var," dedi Finche Baba. Suratı terlemekten kıpkırmızı kesilmişti. "Matthew'i kayık kiralamaya gönderdim. Böylece mallarımızı güvenceye alabiliriz. Hâlâ neden gelmedi o?"

"Kiralayacak kayık kaldığını sanmıyorum," dedim. "Nehir kayıklarla o kadar dolu ki onları birer kaya gibi kullanarak karşı kıyıya yürüyerek varabilirsiniz."

"Yangın her dakika daha da yaklaşıyor," dedi Robert başını çevirip gökyüzünü saran dumanlara bakarak.

"Ambara kadar gelmez değil mi?" Soruyu sorarken bile cevabının ne olduğunu biliyordum aslında.

"William Holland'ın ambarı bizimkiyle yangının arasında hâlâ sağlam vaziyette duruyor," dedi Robert, bulunduğumuz yerden çatısı belli belirsiz görünen ambara bakarak.

"Ben nasıl yardım edebilirim?" diye sordum.

Üçümüz birlikte ambardan çıkarabildiğimiz kadar malı bahçeye gelişigüzel yığarken, dumanlar o kadar yoğunlaşmıştı ki nefes almak için ağızlarımıza mendil kapatıyorduk.

Birkaç saat sonra kollarım ve bacaklarım alışkın olmadıkları fiziksel iş yükü nedeniyle sızlamaya başladı. Robert ile birlikte sandıklardan birini dışarı koyarken durup sırtımı germeye çalıştım. "Bunların tamamı bir kayığa sığacak mı sence?" diye sordum.

Robert elinin tersiyle alnının terini sildi. "Sığdıracak bir kayık kalıp kalmadığını bile bilmiyoruz henüz."

"Olmak zorunda," dedi Finche Baba asık suratla. "Eşyalar bahçede ambardakinden daha da tehlikede."

"Yangının bize kadar ulaşacağına inanmıyorum," dedi Robert. "Bu ambar ben doğmadan önce de vardı ve benim mezarımda otlar bittiğinde de burada olacak."

"Böyle söyleme!" dedim sıcağa rağmen ürpererek.

Bize doğru koşturan birinin ayak seslerine arkamızı döndük.

Finche Baba rahat bir nefes aldı. "Matthew, nerede kaldın? Haberler nedir?"

"Tanrı aşkına, gelin ve yardım edin!" diye bağırdı Matthew. Dağılan turuncu saçları yüzüne dökülüyordu. "William Holland'ın ambarı yanıyor. Keresteler çok kuru olduğu için çabucak tutuşuyor."

"Kayık bulabildin mi?" diye sordu Finche Baba, Matthew'i omzundan sımsıkı tutarak.

"Kiralanacak bir tek kayık bile kalmamış."

Finche Baba'nın benzi atmıştı.

"Bir el arabasıyla onu sürecektir çocuk bile bulamadım," dedi Matthew. Çilli suratı sıcaktan ve gözyaşlarını tutmaktan kıpkırmızı kesilmişti. "Bütün şehir telaş içinde, atlar bile dolu. Acele edin, Holland'ın ambarındaki yangını söndüremezsek bizimki de yanacak. Rüzgâr kıvılcımları her yana saçıyor ve her şey kuru olduğu için kıvılcımın düştüğü yer alev almaya başlıyor."

Başka bir şey konuşmadan Matthew'in peşinden gittik. Nehir kıyısından başlayarak yan yana dizilen adamlar elden ele su taşıyarak Holland'ın bahçesine döküyorlardı. Adamlar ambara yaslanan merdivenlere sırasıyla çıkarak taşıdıkları suları alevler içindeki çatıya döküyorlardı.

"Hiç umut yok!" dedi Finche Baba alevlerin gürültüsü

yüzünden bağırarak. "Siz de söndürmek için çalışabilirsiniz."

Alevler aniden yükselerek üzerimize yağdı. Omzuma kor tanesi düşünce çığlık atarak çırpıma çalıştım, fakat düştüğü yeri yakmasına engel olamadım.

Çatıdaki kerestelerin ambarın içine bir anda çökerken çıkardığı gürültünün peşi sıra olanları dehşet içinde seyreden adamların bağrıışları yükseldi. Yakıcı bir sıcak hava dalgası yüzümüze savruldu.

"Holland'ın ambarı kanyak fıçıları ve zeytinyağıyla doluydu. Bunlar yangını iyice büyütecektir," diye bağırды Finche Baba.

Finche Baba sözlerini tamamlayamadan büyük bir patlama daha oldu. Yakıcı patlama bizi sarsıp, kıvılcım okları üzerimizden uçarken ellerimle kulaklarımı tıkayıp çığlık atmaya başladım.

Robert hayretler içinde cayır cayır yanan sazlardan birinin başımızın üstünden uçarak Finche ambarına düşüşünü seyrediyordu. "Tanrım bize yardım et," diye fısıldadı.

Finche Baba yardım çığlıkları atınca adamlar Holland'ın ambarını bırakarak merdivenleri duvara dayayıp Finche ambarının bahçesine tırmandılar.

Kabarık elbisem yüzünden ambara gitmek için nehir kıyısına inip ara geçitten yukarı çıkmak zorunda kaldım. Artık aldığım her nefeste boğazım yanıyordu. Taşlar yüzünden ayakkabımın ince tabanı yırtılmış ve bahçeye aksak adımlarla varabilmişim. Finche ambarının çatısının çoktan alevlere yenik düştüğünü görünce donup kaldım.

Finche Baba, adamları nehirden ambara bir zincir oluş-

turmaları için yönlendirirken, bana yönelen şaşkın bakışlarına aldırış etmeden kendimi onların ortasında buldum. Çok sıcaktı, ağır iş yükü de buna eklenince avuç içlerim anında su toplayıvermişti. Deri kovalar elden ele geçerken hiçbir şey düşünemiyor, yangının her saniye daha da büyüdüğünü bir türlü kabullenemiyordum.

Bir patlama daha. Ambarın çatısında alevler dans ederken bir uçtan da yoğun bir duman bulutu yükseliyordu.

"Artık hiç umut yok," dedi Matthew Lunt. Elindeki kovanı bırakıp terini ve gözyaşlarını sildi. Diğer adamlar da kovaları teker teker bırakarak bahçeyi terk etti.

Yanan ambarın önünde durup seyreden sessiz kalabalık; Robert, Finche Baba ve bir grup adamdan ibaretti artık.

"Maroken derilerini unuttum!" dedi Finche Baba. "Nakışlı ipekleri de! Nerede olduklarını biliyorum..."

"Sen çıldırdın mı!" diye bağırdı Robert.

Babası onu duymazdan gelerek ambara doğru koşmaya başladı.

Robert onun arkasından koşunca ben de içeri girdim. Ambarın arkasına vardığımda iki adam birbiriyle güreşiyordu. Finche Baba, Robert'ın suratına öyle sert bir yumruk attı ki Robert kanayan burnunu tutarak yere yığıldı.

Finche Baba'yı tutmaya çalıştıysam da elimden kaçmayı başararak ofisin ambara açılan arka kapısından içeri girdi.

Robert'ı ayağa kaldırdım. Suratından akan kanları görünce çılgık atarak onu durdurmaya çalıştım, fakat buna fırsat vermeden babasının peşinden içeri girdi.

Alevler içindeki çatıya baktım. Hâlâ vaktimiz vardı. Eşikten geçip içeri girdim.

Ambar dumana boğulmuştu. Dumandan etkilenmek için eteğimin üst kısmını yüzüme tutuyordum. Azgın alevler tavanı aşıp gökyüzüne kadar yükseldikçe yangının tıslayarak kabarması korkunçtu. Yukarıdan hiç durmadan sarı korlar düşüyor, deniz tüccarlarının kereste ve reçine stoklarını ateşe veriyordu.

Dalga dalga yükselen dumanların arasında iki kişinin hareket ettiğini fark ettim. "Robert! Finche Baba!" Öksürerek bir şekilde yolumu bulmaya çalışıyordum. Yangına doğru ilerlerken, çatıdan alev halindeki molozlar dökülmeye başladı.

İçerisi bir anda, yanmaya başlayan muskat, tarçın ve karanfilin kekremsi kokusuyla doldu. İs kokusundan daha keskin olan bu karışım genzimi yakıyor, öksürmeme ve gözlerimin sulanmasına neden oluyordu. Bir sürü baharat varili tutuşmuş, fışır fışır kabarıp patlayarak gök kuşağı renklerinde ateşler püskürtüyordu.

Yukarıdan gelen gıcirtı ve uğultuya başımı çevirdiğimde tavanın içeri doğru kavis aldığını fark ettim. Çatının aşağı düşmeye başladığını görünce çığlık atarak diğer tarafa doğru koştum. O esnada çatı ve alev halindeki keresteler çığ gibi büyüyerek ambarın ortasına yığılıverdi.

Ateşin çıtırtılarının arasında bir feryat kopunca korkudan midem kaskatı kesildi. Toprak zeminde ellerimin ve dizlerimin üstünde emekleyerek ilerleyip, yoğun duman bulutunun altından geçmeye çalışıyordum.

Robert'ı ağır bir kiriş parçasını kaldırmak için uğraşırken buldum. Kirişin altındakinin Finche Baba olduğunu görünce çığlık çığlığa ne yapacağımı şaşırdım. Bacakları

kirişin altında kalmıştı ve kirişin bir ucu tutuşmuş, alevler giderek ona doğru yaklaşıyordu.

"Kaldıramıyorum!" Robert dehşet içinde haykırıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yardım edin!" diye bağırdı Finche Baba. "Tanrı aşkına, bir an önce beni kurtarın yoksa yanacağım!"

"Kaldıraç lazım." Tekrar yerde sürünerek ilerledim ve denizcilerin kerestelerinden sağlam olanlarını seçtim. O sırada insanın kanını donduran bir inilti ve çığlık yükseldi. Kereste parçalarını çekiştirerek diğerlerinin yanına döndüm.

Finche Baba'nın kıyafetleri tutuşmuştu ve Robert kanayan burnuna aldırış etmeden çıplak elleriyle ateşi söndürmeye çalışıyordu.

Keresteyi bırakıp kendimi Finche Baba'nın üstüne attım. Elbisemle alevleri söndürmeye ve onun çığlıklarını dindirmeye çalışıyordum. Birkaç dakika sonra alevler söndüyse de Finche Baba hâlâ korku ve acı içinde inliyordu.

"Tanrıya şükür!" dedi Robert. Keresteye uzanıp kirişin altına koyarak bir miktar aralık açmayı başardı. "Onu çek!" Gözleri yerinden fırlayacak gibi açılmış ve kasları fazlasıyla gerildiği için kolları titremeye başlamıştı.

Finche Babayı koltukaltından tutarak bütün gücümle çekmeye çalıştım. Acı içindeki çığlıklarına ve boğulacak gibi öksürmesine aldırış etmeden bir kez daha var gücümle çektim. Çaresizliğin verdiği kuvvetle Finche Baba'yı yerinden biraz olsun kıpırdatabilmiştim. O an sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. "Biraz daha dayanın!" diye bağırdım.

Robert kirişi tutmakta iyice zorlanmaya başlamıştı ve zeminle aradaki mesafe tekrar daralmıştı. Finche Baba'yı kurtarmayı başardığım an arka üstü düştüm. Zavallı adamın haykırışlarına kulaklarımızı tıkayarak Robert ile birlikte onu kollarından tutup çektik. Finche Baba'yı biraz taşıyıp, biraz sürükleyerek öksürükten ölmek üzereyken sonunda kendimizi bahçeye atmayı başardık.

4. Bölüm

Finche Anne çılgına dönmüştü. Finche Baba'nın yanıklarını, Robert'ın kanlar içindeki yüzünü ve kıyafetlerini görünce çılgınlıklarına hâkim olamadı. Gözlerini kocaman açarak ellerini, sadece ufak bir yanık olduğunu anlayana kadar, oğlunun yüzünde gezdirip durdu.

Bessie'ye gidip su, bandaj ve merhem getirmesini söyledi ve gördüğü her kesik ile sıyrıktaki sızlanıp iç geçirerek evinin erkeklerini temizleyip, merhemledi.

Finche Baba yanıkları bandajlanırken inleyip bağıırıyordu.

Robert, annesinin elini tutarak konuştu. "Anne, bunu söylemek çok zor olacak ama ambarı kaybettik."

Finche Anne sorgulayan gözlerle ona bakıyordu. "Ama yeni ürünler depolanmıştı."

"Artık depolanamayacak," dedi Robert acımasızca. "Şehir kontrolden çıkmış vaziyette yanıyor."

"Öyleyse yangın söndürülmeli!"

Robert ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Yüzü solgundu. "Elimizden gelen tek şey bir mucize için dua etmek."

Birdenbire tarif edilemez bir bitkinlik içinde onları ağıtlarıyla baş başa bırakıp yukarı çıktım. Kullanılacak hali kalmayan elbisemi çıkardım. Eteğim kirlenmişti ve yanarak delinen bazı yerlerinden kombinezonumla iç eteğim görünüyordu.

Onca zaman kendimi tutarak bastırdığım şokun etkisiyle titrerken, üzerimdeki her şeyi çıkarıp tenime sinen is kokusundan kurtulmak için her yerimi fırçalayıp yıkamaya başladım. Ambar, bütün umutlarımı ve hayallerimi de kendisiyle birlikte yok etmişti.

Lüks yatak odamızdaki yatağın ucunda otururken, korkunç yangının çok yakınımızda giderek hiddetlendiğine inanamıyordum. Karanfiller, tarçınlar ve muskatlar fışırdayarak çivit mavisi, mor ve turuncu alevler püskürtürken, servetimizin yaydığı o sinir bozucu tatlı kokuyu zihnimden atamıyordum bir türlü.

Temiz bir kombinezon giyeceğim sırada Robert geldi.

Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Ambara gelmeseydin babam korkunç bir şekilde ölecekti Kate. Ne yapacağımı bilemedim. Cesaretinden dolayı sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Kim olsa aynısını yapardı." Robert is kokulu kıyafetlerini çıkarıp yıkanırken yatakta oturup onu bekledim.

Finche Baba, sandalyesinde oturmuş kendi kendine bir şeyler söylenirken Finche Anne de ardı arkası kesilmez bir şekilde alakasız şeylerden bahsedip duruyordu. Robert ile birlikte yanlarına geldiğimizi görünce rahat bir nefes alarak bize baktı.

“Robert...” diye fısıldadı kolundan sımsıkı tutarak, “babanın aklı başında değil.”

“Şokun etkisinde,” dedim. “İyi bir uyku çeker ve dinlenirse kendine gelir sanıyorum. Belki...” dedim cesaretle, “belki de bir şeyler yedikten sonra yangının ne kadar ilerlediğine bakmaya gideriz? Yangın bu tarafa doğru yayılıyorsa taşıyabileceğimiz ne varsa toplayıp evden çıkmamız gerekebilir.” Her ne kadar sakın bir şekilde konuşsam da yangının Lombard Caddesi’ne kadar yaklaşacağını düşünmek beni delicesine sarsıyordu.

“Buraya? Finche evine mi?” Finche Anne’nin yanakları kıpkırmızı oldu. “Yangın o kadar büyümeyecek! Değil mi?”

Robert’ın sessiz kalışı karşısında gözyaşlarına boğuldu.

Gözyaşları dinene kadar onu teselli etmek için bir şeyler söyledim durdum. “Mutfağa gidelim ve Bayan Higgins’ten akşam yemeğini hazırlamasını isteyelim.”

Fakat Bayan Higgins mutfakta değildi. Bessie ise masanın üstündeki sepete temiz bir örtü sermekle meşguldü.

“Yemek gitti,” dedi Bessie, “Ben de gidiyorum. Ailem Bearbinder Yolu’nda yaşıyor ve yangın da buraya yaklaşıyor. Sizin yerinizde olsam toplanıp çok geç olmadan evi terk ederdim.”

“Öylece çekip gidemezsin!” dedi Finche Anne.

Bessie saçlarını kaldırıp saçlarını arkaya attı. “Bugün camdan dışarı hiç baktınız mı efendim? Her yer yanıyor ve gökyüzü bir korsanın kalbinden bile daha kara dumanlarla kaplı. Küller kar taneleri gibi şehre yağıyor.” Başka bir şey söylemeye gerek duymadan sepeti koluna taktı ve arka kapıdan çıkıp gitti.

Finche Anne ile birbirimize bakakaldık.

"Yemek için neler yapabiliriz bakalım mı?" diye sordum. "Erkekler sabahtan beri bir lokma bile yemek yemedi."

Finche Anne tamam anlamında başını salladı. Tepsiye birkaç yemek tahtası koyduktan sonra bıçakları ve tuzu bulmaya çalıştım.

"Evet!" Finche Anne öfkeyle dudaklarını büzüştürmüş, kilerin kapısında duruyordu. "O küstah küçük hanımefendi tavuklu tartı da götürmüş. Dünkü yemekten sonra en az yarısı kalmıştı onun."

"Demek ki sepete koyduğu şey oymuş," dedim.

"Öyleyse benim referansıma da ihtiyacı olmayacak demektir," dedi kayınvalidem.

Kileri biraz kurcalayınca tek bulabildiklerimiz çürümek üzere olan bir top peynir, bayatlamış yarım ekmek, soğan ve birkaç tane pörsümüş havuç oldu.

"Neden Finche Baba'nın yanına gidip ona eşlik etmiyorsunuz? Ben de bunlarla ne yapabilirsem onu yapmaya çalışayım."

Sıkıntıyla iç geçirerek çorba yapmaya koyuldum. Çorba yavaş yavaş kaynamaya başlayınca, ekmeği dilimleyip peyniri rendeledim. Arka kapıyı açıp ılık çalmamla kara köpeğin görünmesi bir oldu. Hemen kırıntıları yemeye başladı.

Kahverengi umut dolu gözleriyle bana bakarken cılız kemiklerini okşadım ve onu dumanlı sokaklara geri gönderip kapıyı sıkıca kapattım.

Çorba hazır olunca su toplamış ellerim acıyarak tepsiyi yukarı çıkardım.

Robert endişeli bir ifadeyle, "Yangının ne kadar yayıldığına bakmaya gidiyorum," dedi. "Evimizin yanmasına dair en ufak bir ihtimal varsa eğer ortalık karışmadan evvel evden ayrılmamız gerekir."

"Hava kararmaya başladı," dedim.

"En azından rüzgâr ne taraftan esiyor ona bakmalıyım."

Yolcu etmek için Robert ile birlikte kapıya kadar indim. "Sakin bir risk alayım deme, olur mu?"

Kalbime yük binmiş bir halde tekrar yukarı çıktım.

Finche Baba huzursuz bir şekilde uykuya dalmıştı. Finche Anne de onun yanına oturmuş elini tutuyordu.

"Robert'ın bir haber getirmesini beklememeliyiz bence," dedim. "Acilen ayrılmamız gerekecekmiş gibi taşıyabileceğimiz ne varsa paketlemeliyiz."

Finche Anne'nin alt dudağı titriyordu. "Bütün bu olanlara inanamıyorum."

"Bunu düşünme şimdi," dedim kederli yüzüne bakarak. "Daha sonra düşünecek çok zamanımız olacak. Şimdilik işe koyulmalı ve her şeyden de önemlisi güvende kalmalıyız."

Finche Anne derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. "Haklısın Katherine. Evde ne kadar para ve mücevherat varsa toparlayayım. Çok kötü duruma düşersek bozdururuz."

"Bir de eğer vaktimiz kalırsa..." dedim, "ekmek de yapsak iyi olur. Hem hamur yoğurmak iyi gelir hem de evde yiyecek başka bir şey yok. Bir süreliğine ekmek kıtlığı yaşanabilir. Toplanmaya başlamadan önce hamuru mayalayayım."

Finche Anne iç çekerek yanıma geldi. "Ben de gelip yardım edeyim. Birlikten kuvvet doğar derler, değil mi?"

Hamur yoğurmak, sokakta süregelen felaketi düşünmemizi engelleyen rahatlatıcı bir işti. Ekmek mayalanıp kabırırken, Finche Anne kocasına bakmak için salona çıktı. Ben de un çuvalının içine birkaç mutfak eşyası doldurmaya başladım. Ne kadar süre evden uzakta kalmamız gerekeceğini ya da bir daha geri dönüp dönemeyeceğimizi bilmiyordum. Olur da yangın evi sararsa, en alt kata yetişmeyebilir gibi cılız bir umutla evdeki bütün gümüşleri mahzene taşıdım.

Yukarı çıkıp misafir odasının camından dışarı baktım, fakat gökyüzüne kadar yükselen alevleri ve her yanı saran dumanı görmek korkularımı körüklemekten başka bir işe yaramıyordu. Sokak harala gürele içindeydi; sanki bütün şehir harekete geçmişti. Robert'a ve kendime yedek birer parça kıyafetle yürümemiz gerekebilir diye sağlam birer çift ayakkabı aldım. Bir anlık tereddüdün ardından Yaz Bahçesi parfümümü ve yakut sarısı ipeği de çantanın en dibine sıkıştırdım. Sonradan aklıma, bandaj olarak kullanmak için kolayca yırtılabilecek bir kumaş ve merhem almak da geldi.

Ekmek fırından çıkmak üzereyken Robert geldi.

"Hemen çıkmamız gerekiyor," dedi. Gözü seğiriyordu. "Her yer at arabası ve insanlarla dolu olduğu için sokaklarda yürümek giderek güçleşiyor. Babamı taşımak konusunda endişeliyim fakat yangın bu tarafa doğru yayılırsa beklemek bizim yalnızca felaketimiz olur."

"Bayan Buckley ve eşi şehre gitti fakat Wood Caddesi'ndeki Bayan Smedley'nin yanında kalabiliriz," dedi

Finche Anne. "Tehlikeden uzak bir bölge, ayrıca felaket sona erdiğinde evimize geri dönebiliriz."

"Bütün pencere panjurlarını kapatmalı ve kapıları sürgülemeliyiz," dedim. "Bu gece hırsızlar sokağa dökülür."

Robert ile birlikte üst katın pencerelerini kilitlemeye başladık. İş kokuları, en ufak açıklıklardan bile sinsice sızarak evin içine yayılıyordu.

Robert mutfak kapılarının kilitlerini yerine oturtmak için yumruğunu çekiç niyetine kullanıyordu. "At arabası kiralamaya çalıştım," dedi. "Ama imkânsız. Adamın biri normalde birkaç şiline kiralanan bir at arabası için kırk pound istedi. İnanabiliyor musun?" Aniden yüzü düştü. "Kırk poundum yok Kate. Ambar yandı ve her şeyimiz gitti. Ne yapacağız şimdi?" Ellerini yüzüne kapadı.

Omuzlarının titrediğini görünce içimi bir korku kapladı. "Öncelikle aileni güvenli bir yere götürmeliyiz; şimdilik *tek* düşünmemiz gereken şey bu."

Başını sallayarak gözyaşlarını sildi. "Gidip annem hazır mı bakayım."

Mutfak kapısını kilitledim ve sertçe sarsarak kilitlerin yerine oturup oturmadığını kontrol ettim. Diğer taraftan köpeğin ağlayan uğultusunu ve kapıyı tırmaladığını duyabiliyordum.

"Evine git!" diye bağırdım ona.

Sıcak ekmeği bir beze sarıp belime bağladım ve un çuvalını topladım.

Robert salonda Finche Baba'yı ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Zavallı adam şaşkınlıkla oğluna baktı.

"Gitmek zorundayız baba."

"Beni nereye götürüyorsunuz? Ayağım acıyor." Çenesine dokunduğu an canı yanmış gibi geri çekildi. "Neler oldu?"

"Yandın," dedi Robert, babasının elini tutarak. "Hatırlamıyor musun?"

Finche Baba hayır anlamında başını salladı ve oğlunun onu aşağı indirmesine izin verdi.

Koridorda bir araya gelip fenerlerimizi yaktık. Finche Anne ellerimizdeki eşyalarımızla zavallı halimize bakıp gözyaşlarına boğuldu.

"Gitmek istemiyorum!" diye haykırmaya başladı. "Yirmi yıldır bu evde yaşıyoruz ve buraya bir şey olursa dayanamam."

"Belki rüzgâr diner," dedim. "Ve yangın sönmeye başlar." Fakat o dev alevleri gözlerimle görmüş ve fırın gibi yaydığı sıcaklığı hissetmiştim. Böylesi bir yangın, yoluna çıkan her şeyi yakıp yıkardı.

"Hadi anne!" dedi Robert nazikçe. "Babamın koluna gir." Kapıyı açtı ve dumanlı sokağa çıkmak için hepimize yol gösterdi.

Finche Anne son bir kez arkasını dönüp yaşlı gözlerle evine baktı.

Güneşin yavaş yavaş batmasıyla, karanlığın çöktüğü sokaklar yük taşıyan katırlar, faytonlar ve yük arabalarıyla dolup taşmıştı. Telaş içinde koşturan insanların hepsinin sırtında birer çanta vardı.

Ara ara esen kuvvetli sıcak rüzgâr beraberinde hem külleri savuruyor hem de gözlerimi kapatacak kadar saçlarımı dağıtıyordu. Çanlar çalıyor, çocuklar ağlıyor ve sağı-

mızdan solumuzdan cırlayan domuzlar geçiyordu. Bütün bunlara rağmen kendimizi kalabalığın içine atmaktan başka çaremiz yoktu.

İte kaka insan selinin içinde akıntıya kapılıp gidiyorduk. Takılıp sendeleyeyen Finche Baba'nın ve çığlık çığlığa bağırarak Finche Anne'nin imdadına Robert yetişti ve onları faytonun altında kalmaktan son anda kurtardı.

Elimizdeki fenerlerin dışında yolumuzu gösterecek bir şey olmadığı için nereye doğru yürüdüğümüzü bilemiyorduk. Karanlıkta attığımız her adımla belirsiz bir geleceğe yürürken, her seferinde içimdeki panik büyüyordu. Düşüncelerden sıyrılıp sadece yürümeye odaklanmalıyım.

Sırtıma sardığım çantanın ağırlığından neredeyse iki büklüm vaziyette yürürken, bir kapı aralığında durup yükümü hafifletmeye çalıştım. Bacaklarımı dürtüp duran bir şey vardı. Eğilip baktığımda kara köpeğin etrafımda dolaştığını fark ettim.

"Beni takip etmenin faydası yok," dedim ona. "Sana ayıracak yiyeceğim de yok. Git artık! Kış!"

Yere oturup güzel gözlerini bana dikti.

"Acele et Kate!" dedi Robert.

"Keşke bu kadar çok eşya almasaydım," dedim göğsüme sardığım ekmek bezinin ipini sıkılaşırken. "Ne de olsa Bayan Smedley'nin bizi bir iki gece idare edecek kadar yemeği vardır." Her şey bittikten sonra Finche evine dönemsek ne yaparız, düşünmek bile istemiyordum.

Dumanı savuran rüzgâr bizi sarsıyor, eteklerimi uçuşturup elimizdeki fenerlerin ışığını titretiyordu. Nihayet yorgun argın bir şekilde şehrin surlarına yakın olan Wood Caddesi'ne gelmiştik.

Bayan Smedley'nin evine yaklaşırken Finche Anne rahatlamamın ve yorgunluğun verdiği hisle hıçkırıklara boğuldu. "Berbat bir tavan arasındaki hizmetçi odasının yamru yumru döşesinde yatacak olsam bile umurumda değil. Tek isteğim bir köşeye kıvrılıp uyumak," dedi.

Fakat Smedley ev ahalisi yangın sebebiyle evi çoktan terk etmişti. Evde tek bir ışık yanmıyordu, kapılar kilitlenip demirlenmişti.

Finche Anne gibi feryat figan ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Hüzün içinde ayın aydınlattığı gece karanlığında tekrar yola koyularak, kuzeydeki Moor Kapısı'ndan şehri terk eden kalabalığın arasına karıştık. Kırsal kesimlerden faytonların girişini engellemek için kapılar kilitlenmişti. Şehir sakinlerini güven içinde taşımak için mi, yoksa sırf kâr sağlamak için mi bilmiyorum, ama tekerlekli araçların geçişi yasaktı. Umutsuz yolcuların arasında kavga çıkmış, bağırış çağırışları dumanlı havaya karışıyordu.

Yürümekten ayaklarımız ağır içinde kalmış, Moor Fields park alanına ancak gecenin bir yarısı varabilmiştik. Yangından kaçan diğer aileler gibi çiğ düşmüş çimenlerin üzerine yığılıp kaldık. Bebekler ağlayıp inliyor, kadınlar feryatlar içinde gözyaşı döküyordu ama en sonunda, soğuğa, sert zemine ve rüzgârın uğultusuna rağmen uykuya daldık.

5. Bölüm

Eski kâbuslarım yine uykularımı ele geçirmişti. Mercy teyzenin beni kırbaçladığı ve çıplak bacaklarıma değen her kamçıda acı içinde kıvrandığım o kâbusu görüyordum. Beni saçımdan tutup attığı karanlık odada hıçkırıklara boğulurken, göremediğim yaratıklar ayaklarımın üzerinde geziniyordu.

Bir bebeğin ciyak ciyak ağlayışıyla uyandım. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak başımı yavaşça kaldırdım. Kalçamın arkasındaki taş canımı yakmaya başlamıştı ve yastık niyetine kullandığım mutfak eşyalarıyla dolu çuval yüzünden boynum tutulmuştu. Kıyafetlerimse çiğ yüzünden sırlıslıkla olmuştu. Hava henüz aydınlanmamıştı fakat gökyüzünü saran kızıl duman, kâbus gibi üzerimize çöküyordu. O sırada, önceki gün yaşadıklarımızı hatırlayınca kalbim resmen taş kesildi.

Etrafıma baktığımda, Moor Fields'in tamamının insanların istilasına uğradığını görebiliyordum. Gri gökyüzünün çeşitli yerlerinden ufak tefek alevler yükseliyordu ve sağda solda amaçsızca gezinen birkaç kişi hâlâ yanmakta olan şehrin dumanlarını seyreliyordu. Küller ve yanık

kâğıt parçaları şiddetli rüzgârın da etkisiyle uçuşarak bulunduğumuz yere kadar ulaşıyordu.

Alev alev yanan ambarın görüntüsü ve tutuşan baharatların boğucu dumanı bütün korkunçluğuyla gözümün önünde canlandı. Sıcacık gözyaşlarım, çaresizliğin verdiği hüznle, sessizce yanaklarımdan süzölmeye başladı.

Eteğimin ucuyla gözyaşlarımı sildim. Robert ve ailesi hâlâ uyuyordu. Finche Baba, yanaklarında alazlanan yanıkların da etkisiyle uykusunda inliyordu.

İhtiyacımı gidermem gerektiği için uyuyanların üzerinden ve kenarından geçerek alacakaranlıkta alanın sonundaki çalılıklara doğru ilerledim. Aynı şeyi düşünen tek kişi değildim; en az yarım düzine kadar kadın eteklerini toplamış, çalılıkların sağladığı yarım yamalak gizlilikle işlerini hallediyorlardı. Erkeklerse biraz daha ötedeydiler fakat onca şeyden sonra utanç duygusunun pek de bir önemi kalmamıştı.

Geri döndüğümde diğerleri de uyanmıştı.

Robert ağlayan annesini teselli için sarılırken, Finche Baba topallayarak bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Bir ömür boyu çalış, didin ve oğlunun mirası hepten kül olup gitsin," diye söyleniyordu. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?" diyerek kendi kendine kızıyordu. "Her zamanın iki katı büyüklüğünde mal getirtmek için tanıdığım herkesten borç aldım. Kendim çekilip işi Robert'a devretmek için her şeyimizi riske attım. Ve şimdi..." Yüzü acı içinde burkulmuştu.

"Ne demek her şeyimizi riske attım?" diye sordu Finche Anne. "Sen her zaman çok dikkatlisindir. Ne zaman

biraz daha fazla mal almanı önerdiysem bütün yumurtaları aynı sepete koymanın hiç akıllıca olmadığını söyledin."

"Keşke kendi tavsiyeme kulak verseydim!" Sırt çantasına hırçın bir tekme attı. "İşi bırakmadan önce son bir hamle yapmak istedim."

"Hiçbir şeyimiz kalmadı mı?" Finche Anne'nin yüzü düşmüştü. Elleri titreyerek kocasının koluna sarıldı.

Finche Baba hayır anlamında başını salladı. Başını yerden kaldıramıyordu.

Robert'ın açlıktan midesi guruldadı. En azından bu konuda bir yardımım dokunabilirdi. Un çuvalından somun ekmekle, küçük bira şişesini çıkarıp ona uzattım. "Bir şeyler yesen iyi olur," dedim.

Tek kelime etmeden elimdekileri alıp yemeye başladı. Gözlerini alevler içindeki şehirden bir türlü ayıramıyordu.

Finche Baba'ya da bir dilim ekmek uzatırken, bacağıma sürünüp duran köpeğe baktım. Kara köpek peşimden hâlâ ayrılmamıştı. Aç aç bakan gözlerine dayanamayıp kendi ekmeğimden ufak kırıntılar verdim. Ekmeği tek seferde midesine indirip başını dizime yaslayarak yere kıvrıldı.

Yavan ekmekle kahvaltımızı ederken, Moore Fields'a daha çok insan gelmeye başlamıştı. Gelenlerin yarısı yorgunluk ve şokun etkisiyle baygınlık geçiriyordu. Alan o kadar kalabalıklaşmıştı ki artık oturacak yer neredeyse hiç yoktu. Eşyalarımızı yanımıza düzgünce yerleştirerek, kendi alanımızın sınırlarını belirlemek için Finche Anne ile birlikte eteklerimizi etrafımıza açarak oturduk.

İlerleyen saatlerde Finche Baba'nın yanıklarına elim-

den geldiğince pansuman yapmaya çalıştım. Konuşmak istemiyor, çevresine ilgisiz görünüyordu.

Finche Anne acısını dindirmek için yere uzanıp şalıyla yüzünü kapatarak uykuya daldı.

Ellerinde yük dolu el arabasıyla bir aile gelip yanımıza oturdu.

"Haberler nasıl?" diye sordu Robert başıyla şehrin üstünde tüten dumanları göstererek.

Genç baba gözlerini ovuştururken ıslı yüzünde beyaz izler oluştu. "Watling Caddesi'ndeki evimiz yandı. Bir saatlik mesafedeki bütün evler küle döndü."

"Lombard Caddesi?"

"Alevler Gracious Caddesi'ne kadar ulaştıktan sonra Lombard Caddesi'ne de sıçradı."

"Tanrım, sen koru!" diye fısıldadı Robert. "Evimiz orada."

"Üzgünüm ama oradaki evlerin tamamı yerle bir oldu. Birbiri ardına çatıları tutuştu, yangın felaketi evlerin duvarlarını sıcaktan kavurdu."

"Başımıza daha neler gelecek?" Robert gözü dönmüş halde bakışlarını uyuyan ailesine çevirdi. "Anneme, babama nasıl söylerim bunu?"

Korkudan taş kesilmiştim. Kabullenemiyordum; kafamın içini resmen sis bürümüştü.

"Geçmiş olsun," dedi adam, "ama sizinle aynı durumda olan binlercesi var, ben de dâhil. Şehirde bildiğimiz her yer yanıyor. Royal Exchange bile kül oldu."

"Fakat daha dün oradaydım," dedim.

Her tür ticari ihtiyacın karşılanabileceği öylesi bir eğ-

lence merkezinin enkaza dönüştüğünü hayal bile edemiyordum. "Peki ya Mincing Yolu?" diye sordum cevabını duymaya korkarak.

"Tamamen bitti."

Açgözlü yangının Mincing Yolu'nu yuttuğunu ve çok sevdiğim o küçük evi tamamen sarıp sarmaladığını düşündükçe dehşete kapılıyordum. Alevlerin bulduğu her delikten sinsice sızarak, salondaki meşe kaplamalı duvarları tutuşturana kadar kavurucu yoğun harıyla yaktığını, en gizli noktalara bile ulaşarak geriye sadece bir yığın kül kalamana dek her şeyi yok ettiğini gözümde canlandırdım.

"Ne yapacağımızı tanrı bilir," dedi adam neredeyse paniğe kapılır bir ses tonuyla. "Bakmam gereken üç çocuğum ve karım var. Bira fabrikam yandı. Biralar sıcaklığın etkisiyle kaynayınca fiçiler patladı ve dumanlı bir nehir şeklinde sokağa doğru akmaya başladı." Yüzünü tekrar silerek ailesine döndü.

Finche'lerin, iş yerlerinden sonra yirmi yıllık evlerinin de sonsuza dek yok olduğunu öğrendiklerinde yaşayacakları ızdıraba dayanamazdım.

"Mahvolduk," diye söylendi Finche Baba. "Başkasına muhtaç yaşayacağımıza, yangında biz de canımızı verip gitsedik keşke."

"Böyle bir şeye izin vermeyeceğim," dedi Robert. "İş bulup size destek olacağım."

"Peki, o zamana kadar ne yapacağız?" Finche Anne acılı gözlerle oğluna bakıyordu.

"Sana kim iş verecek Robert?" diye sordu Finche Baba. "İş yerleri ve evler küle döndü. Onca servet yitip gitti. Çalışacak iş falan kalmayacaktır."

"Gerekirse lağım çukurunda bile çalışır, yine de *bir iş* bulurum," dedi Robert sert bir şekilde.

Elini sımsıkı tutarak ona yaslandım. Sanırım o anda birazcık onu sevmeye başlamıştım.

Akşam saat sekizde St. Paul Katedrali'nin de tutuştuğu haberi gelince Moor Fields'i büyük bir yas uğultusu sardı. Rüzgârın etkisiyle yükselen alevler, katedralin kurşundan yapılmış çatısından sızarak reçine kirislerini tutuşturmuştu. Çatıdan dumanlar ve alevler tıslayarak püskürürken, kargalar kilise kulesinin etrafında halkalar çizerek uçuyordu. Aşırı sıcaktan çatlayan taşların çıkardığı sesler o kadar gürdü ki silah patlamasını andırıyordu. Gül penceredeki renkli camlar erimeye başlamıştı. Sıcaklık ve dumanlar o kadar yoğundu ki alevler içindeki katedralin üzerinde yükselen is bulutunun arasından, kertikli bir yıldırım çaktı ve ardından gök gürültüsü duyuldu.

Kalabalık uzakta kontrol altına alınamayan yangını korkulu gözlerle seyrederek yasa boğuluyordu. Herkes kıyamet gününün geldiğini düşünerek Tanrı'ya günahlarını bağışlaması için yakarıyordu.

Finche Anne elimi öyle sıkı tutuyordu ki irkilerek geri çekildim. "Benim için af dile Katherine," dedi ağlayarak. "Gururlu ve açgözlü olduğum için. Keşke salona aldığım mor ipeğin ne kadar pahalı olduğuyla ilgili arkadaşlarıma böbürlenmeseydim!"

Ortalıkta yangını yabancı kişilerin çıkardığına dair söylentiler dolaşmaya başlamıştı ve bunu duyan kalabalığın

öfkesi giderek büyüyordu. Birisinin söylediğine göre elli bin Fransız şehri işgal etmişti ve bizleri öldürüp şehirde ne var ne yoksa yağmalayacaklardı.

Gece boyunca "Orduya!" haykırışlarıyla uykularımız bölündü. Sopa ve cesur sözcüklerle silahlanan birkaç adam, korku ve öfkeli konuşmalarıyla herkesi çıldırttıktan sonra "Fransız piçlerini," bulmak ve döverek öldürmek için şehre doğru yola koyuldu.

O gece Kral'ın askerleri, adamları geri getirdiği sırada tekrar uyandık. Askerler daha fazla sorun çıkmaması için başımızda gardiyan gibi beklemeye başladılar.

Ancak ertesi gün rüzgâr dinmiş ve yangının kontrol altına alındığına dair haberler almaya başlamıştık. İnsanlar dizlerinin üstüne çöküp dua ediyordu. Deniz kuvvetlerinin stoklarındaki peksimetler herkese dağıtılıyordu, fakat yenmeyecek kadar sert oldukları ve kurtlandıkları için peksimetleri görür görmez kusmaya başladım. Peşimden ayrılmayan kara köpekse benim aksime kırıntıları tıka basa yemekle meşguldü.

Günün ilerleyen saatlerinde bir grup atlının Moor FIELDS'e doğru yaklaştığı görülünce, kamp alanında bir hareketlenme başladı.

"Kral geliyor!" diye bağırıyorlardı.

Kederlenmeyi bir kenara bırakıp daha iyi görebilmek için ayağa kalktık. Simsiyah büyük bir atın üstünde esmer tenli, hokka burunlu, uzun bir adam görüldü. Kral, kulaklarını geriye diktikçe gözlerinin beyazı belirginleşen ve sağa sola hareket etmeye çalışan atını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Arkalarındaysa St. Paul'ün viranelerinden yükselen dumanlar görülüyordu.

"Londra'nın başına gelen bu olay kesinlikle Tanrı'nın takdiridir," dedi katı ve net bir tavırla. "Ve Fransızların ya da Almanların ya da Katoliklerin sizi böyle bir ıstıraba düşürmek gibi komplo girişimleri bulunmamaktadır."

"Başka ne demesini bekliyordunuz ki?" dedi Finche Anne. "Ne de olsa annesi bir Fransız."

"Şehrin yanmasında bir suç ortaklığının etkisi olduğunu düşünmem için herhangi bir sebep bulunmuyor," diyerek konuşmasına devam etti Kral. "Daha fazla telaşlanmamanızı temenni ediyorum. Sizi her tür düşmana karşı koruyacak güce ve kudrete sahibim ve şuna emin olun ki ben, kralınız olarak, Tanrı'nın yardımıyla sizinle yaşayacak, sizinle ölecek ve hepinizi koruyacağım."

Kral sonraki üç gün boyunca hepimize beş bin poundluk ekmek yardımı göndereceğini söyleyerek konuşmasına son verdi. Kalabalığın tiz sevinç çılgınlıkları eşliğinde maiyetindekilerle tekrar yola koyuldu. Hiç şüphesiz ki akşam yemeği için sarayına gidiyordu. Bizse bu sırada huzursuz ve korku dolu sığınmacıların arasında yine bölük pörçük bir gece geçirecektik.

Sonraki birkaç gün boyunca şehirden yükselen dumanların da dinmesiyle, park alanındaki birkaç aile eşyalarını toplayıp aramızdan ayrılmaya başladı.

"Robert?" dedim.

Dönüp bana baktı; gri gözleri kan çanağına dönmüştü. Çenesini kaplayan kirli sakalları iyice berberlik olmuştu.

"Burada kalamayız."

"Nereye gitmemizi önerirsin?" dedi. "Köydeki yazlık evimize mi?"

Benimle alay eder gibi konuşmasına kızmıştım. "Gresham Sarayı'nda askerî çadırların kurulduğunu duydum," dedim.

"Nereye gideceğimizi bile düşünemiyorum," dedi Robert elini alnına dayayarak. "Doğru düzgün hiçbir şey düşünemiyorum."

Tekrar kaygılanmaya başlamıştım. Eğer kocamın bizim için güçlü durabileceğine güvenemezsem gelecek için nasıl umutlanabilirdim ki?

"Evimin yanıp yıkıldığını söylediler ama gidip kendi gözlerimle görmem gerek..." Robert gözlerini benden kaçırarak ağlamaya başladı.

Ne söylesem de acısını dindirmeye yetmezdi. Çekine rek koluna dokundum. "Öyleyse gidelim mi?"

Finche Anne ile Baba'yı eşyalara göz kulak olmaları için park alanında bırakarak, şehre doğru yola koyulduk.

Moor Kapısı'na geldiğimizde, birkaç gün önce yolu kapatan demir kapıların eğrilip bükülerek eridiğini görünce irkilerek derin bir iç çektim. Havaya hâlâ is kokusu hâkimdi ve sıcaklık iyice yükselmişti. Yanmış ve kararmış çatısız evlerin olduğu sokaktan geçerken, sıcak kendini iyice hissettirmeye başladı. Şehrin merkezine doğru ilerledikçe sessizleştik; önümüze serilen bu büyük yıkımın korkunç manzarasını idrak etmekte zorlanıyorduk.

İçin için yanan moloz yığınlarının üzerinden tırmanarak geçerken, kavurucu sıcaktan boğulacak gibi oluyorduk. Evlerin neredeyse tamamı küle dönmüş fakat tuğladan yapılmış şömineler nöbetçi gibi ayakta kalmıştı. Şehrin harabeye dönen yıkıntılarının üzerine ürkütücü bir sessizlik

çökmüştü; ne kilise çanları çalıyor, ne atlıların ne de yük arabalarının tıkırtıları duyuluyordu. Rutin alışveriş koşuşturmacasından eser yoktu.

Ayaklarımızın altındaki zemin, yangının sıcaklığını hâlâ koruduğu için dans eder gibi hoplayıp zıplayarak yürürken ayakkabılarımız ritim tutuyordu. Yıkılmış evlerin kömürlüklerinde hâlâ ufak tefek korlar vardı. O sırada ölü bir kedi gördük; cansız bedeni deri parçası gibi kupkuru olmuştu. Sıcak havada kâğıt parçaları uçuşuyordu. Bana doğru uçan bir tanesini yakaladım. Kitabevleri ve basım-evleri kitapları güvenli olacağını düşündükleri St. Paul'e saklamış, fakat yangın önüne ne çıktıysa yakıp yıkmıştı.

"Evi nasıl bulacağız?" diyerek ağlıyordu Robert. "Bu koca arazide bize yol gösterebilecek bir tek St Paul'ün dev yıkıntıları var."

Yüzümden akan terleri üstüm başım kir içinde olsa da ve her ne kadar zarif bir hareket gibi görünmese de kolumun tersiyle sildim. "Şehrin bir ucundan diğer ucunu görebiliyorsun," dedim dumanı tüten yıkıntıları incelerken. "Cehenneme ait korkunç bir çöl manzarası gibi."

"Ah Kate, ne yapacağız şimdi?" Robert ellerini yüzüne kapadı. "Nereye gideceğiz? Nasıl yaşayacağız?"

Kül taneleri yeryüzüne doğru süzülüp isli taşları ke-derle örterken Robert, dehşet içinde bana tutunarak hıçkı- rıklara boğuldu.

6. Bölüm

Haziran 1667

Lambeth Hapishanesi'ne gidip gelmekten artık bıkmıştım. Sepeti koluma takıp kapıyı çaldım ve bekledim. Koridorda yankılanan ayak seslerinin ardından kapının gözetleme deliği sürülerek açıldı. Kan çanağına dönmüş bir göz bana bakıyordu.

"Geliş nedenini belirt!" dedi kaba bir ses.

Her gelişimde aynı şey; Dobbs'ın neden geldiğimi artık sormaması gerekirdi. "Ben Bayan Finche, kayın pederimi görmeye geldim," dedim. Borçlular hapishanesinin soğuk sınırlarına daha girmeden kalbim yorgun düşmüştü.

Büyük demir kilitlerin açılırken çıkardığı gıcırtnın etkisiyle dişlerimi sıktım ve bir sonraki gelişime yanımda yağ getirmeye karar verdim.

Dobbs önümde duruyordu. Şişko bacaklarını iki yana ayırmış, elini bana uzatarak "Eee? Benim payım nerede?" diye sordu.

Cebimden demir parayı çıkarıp gönülsüzce ona uzattım. Nasırlı ellerine parmaklarımın değmesini istemiyordum.

Bozukluğu elimden alıp, dişlerinin arasına kıştırarak test ettikten sonra tatminkâr bir şekilde homurdandı. Gü-lünce kapkara dişleri iğrenç bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Anneciğinle babacığının sonunun kodeste bitmesini istemezsin değil mi?"

Bana önceden gösterdiği, hücrelerin altındaki o karanlık, kokuşmuş ve berbat yerin adı geçtiğinde bile içim ürperiyordu. Haziranda bile rutubetli olabilen kasvetli taş geçitlerden onu takip ederek ilerlemeye başladım.

Bundan yalnızca bir yıl önce iyi bir caddede, modern döşenmiş evlerinde yaşayan Finche'lerin şimdi bu hallere düştüğüne inanmak çok zordu. Gresham Sarayı'nın yerine kurulan askerî çadırlara sığınarak geçirdiğimiz günleri düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Robert bir yerde yazmanlık işi bulana dek çok çetin şartlar altında yaşamak zorunda kalmıştık. Ancak ondan sonra Smithfield yakınlarındaki yıkık dökük bir pasajda oda kiralayabilmiştik. Buna rağmen sıkıntılarımız sona ermedi.

Dobbs belindeki anahtarları çıkarıp diğer kapıyı da gıcırtyla açtı. Geçide bir anda ışık doluverdi. "Yirmi dakika," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak avluya çıktım.

Çocuğun biri elindeki çemberi çevirerek önümden koş-turdu. Arkasından bağırış çağırış içinde bir grup çocuk daha koşturuyordu. Yerden kaldırdıkları tozdan kaçmak için geri çekildim. Avlu, kol kola yürüyen, gruplar halinde sohbet eden ya da duvarların dibindeki banklarda oturan insanlarla doluydu.

Kalabalığı inceleyip Finche Anne'yi buldum. Bir deri

bir kemik kalmıştı ve bu bitkin görüntüsüyle dokuz ay öncesine göre tanınmaz haldeydi. O an Finche Baba'nın alacaklılarının tek tek kapıya dayandığı ve paralarını istediği günü hatırladım. O sıralar Robert sadece günümüzü kurtaracak kadar kazanıyordu ve borçları kapatmaya hiçbir şekilde gücümüz yetmiyordu. Ardından bir Kasım sabahı adamlar Finche Baba'yı borçlular hapishanesine götürmek için geldiler.

Finche Anne başını kaldırıp baktı. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Katherine, sevgili Katherine."

Kıyafetleri küf kokuyordu ve çukurlaşmış yanakları benimkinin aksine kupkuru olmuştu.

Gözlerini çoktan elimdeki sepete dikmişti. Sepetin örtüsünü kaldırıp içindekileri gösterdim. "Ekmek, bu sabah fırmdan çıktı. Yarım havuç ve dün gece yaptığım şalgamlı çörek. Biraz peynir var ve..." Büyük bir gururla asıl hazinayı göstererek "Zencefilli çörek!" dedim.

Finche Anne çöreği bir çırpıda elimden çekip almamak için zor dayanıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. "Sen olmasan biz ne yapardık? Burada verdikleri çorba her geçen gün azalıyor ve içine lezzet katmak için kemik suyu bile koymuyorlar. Ve bazı zamanlar..." Parmaklarını birbirine geçirirken kendini sıkmaktan titreyen dudakları sus pus oldu.

"Bazı zamanlar?" dedim merakla.

"John bizim payımızı almak için sırada bekleyemeyecek kadar güçten düşüyor. Burada her şeyi bir grup adam düzenliyor ve eğer onları memnun edemezsen hayatın çok daha zorlaşıyor." Öne doğru eğilip fısıldadı. "Genç kadınların bazıları onları rahatlatmaya hazır. Adamları memnun

ettikleri sürece etine dolgun ve sağlıklı kalabiliyorlar."

"Fakat böyle bir şey sizin için çok zor Finche Anne." Sepetin altından düzgünce katlanmış kıyafetleri çıkarıp ona uzattım. "Kirlileri giderken götüreyim mi?"

Belli belirsiz gülümseyerek, "Zaten ancak temiz kala-bildiğim müddetçe bunlara katlanabilirim," dedi.

"Finche Baba nerede?"

Omuzlarını silkti. "Her zamanki yerinde. Yatağına uzanıp öyle duvara bakıyor."

Kalabalıkta ilerlemeye çalışarak diğer yirmi kişiyle paylaştıkları kokuşmuş hücreye gittik. Tavanın hemen altındaki ufak ve demirli pencereden odanın gölge yerlerine incecik bir ışık düşüyordu. Kubbeli çatının yosun tutmuş tuğlalarından, duvar diplerindeki ranza görevi gören geniş ahşaplara nem düşüyordu. Hızla hareket eden bir fare köşede duran iğrenç çöp tenekesinin arkasına saklandı. Dobbs bana, kodesin tarif edilemez korkunçluğunu gösterdiği günden beri burada gördüklerimden korkmak ya da koku-dan iğrenmek bir kenara, iki oda karşılaştırıldığında burası cennet gibiydi.

Finche Baba ranzasında incecik gri battaniyesinin altına kıvrılmıştı. Ne kadar zayıfladığına, göğsünde pençe gibi kıvrıldığı parmaklarına acıyarak şahit oluyordum. Yavaşça başını çevirip bana baktı.

"Haber var mı?" diye fısıldadı çatlamış dudaklarının arasından.

"Robert arsayı yeniden inşa edecek alıcılar arıyor," dedim. "Fakat çok zor. Evi yanan ve tekrardan inşa etmeye gücü yetmeyen birçok aile var. Üstelik arsadaki enkazın da

kaldırılması gerekiyor ki bu da alıcıları caydıran sebeplerden biri." Şu ana kadar teklif edilen en yüksek miktarın bile Finche Baba'nın borçlarını kapatmaya ve onu borçlular hapishanesinden çıkarmaya yetmediğini söylemek istemedim.

Robert'ın babasıyla yüzleşip ne kadar umutsuz olduğunu söylemesi gerekiyordu artık. Ona ne zaman benimle gelip ailesini ziyaret etmesi için yalvarsam, hapishanenin kokusuna dayanamadığını öne sürüp gelmek istemiyordu. Sürekli bu konuda tartışıyorduk ve kendi hassasiyetlerini acı çeken ailesinin bile üstünde tutan bu adama karşı günbegün saygımı yitirmeye başlıyordum.

Finche Baba öksürükler içinde yüzünü tekrar duvara döndü.

Finche Anne sepetteki yiyecek içecekleri, benim önceki ziyaretlerimden birinde getirdiğim ahşap kabın içine koydu. Fareler kabın köşelerin çoktan kemirmişti; diklemesine derin oyuklar, ahşabın renginden daha soluk çizgiler halinde görülebiliyordu. Finche Anne sepeti kocasının battaniyesinin altına gizledi. Açlıktan iyice çoğalan hırsızlar yüzünden ellerindekileri sergilememek en akıllıcasıydı.

"Dobbs birazdan beni çağırır," dedim. "Hoşça kal Finche Baba." En ufak bir tepki bile vermedi.

Tekrar avluya çıktık. Finche Anne'nin elini tutup, "Neden benimle eve gelmiyorsun?" diye sordum.

Finche Anne başını sallayarak, "Nedenini biliyorsun. Her gün dudaklarının arasına birazcık çorba vermesem hiçbir şey yemeyecek," dedi. Kolumdan tuttu. "Bana Robert'tan bahset. Nasıl, iyi mi?"

Başımı salladım.

"Bizi ziyarete gelmesini ona tekrar teklif et, olur mu? Görmeyeli çok oldu."

"Çok çalışıyor," dedim kaçamak bir şekilde. Robert'ın burayı ziyaret etmekten nasıl nefret ettiğini ona söyleyemedim. "Belki de bu pazar gelir." Robert'ı ikna etmek için elimden geleni yapacaktım.

"Peki, işleri nasıl?"

Omuz silkerek cevap verdim. "Elias Maundrell yaşlı cimrinin teki ve Robert'ı her seferinde kazanacağı üç kuruşun yarısından ediyor. Çoğu günler güneşin doğuşundan gece yarısına kadar çalıştığı oluyor."

"Onun için öylesine umutluyduk ki..." dedi başını sallayarak. "Şimdiyse kâtip olarak bu kadar düşük bir pozisyonda çalıştığına inanamıyorum."

"Bir iş bulabildiği için şanslı. Yüzlerce insan işsiz geziyor. Ben bile dikiş nakış işinden birazcık para kazanabildiğim için kendimi şanslı sayıyorum."

"Peki, Sarah? Hâlâ bir mektup gelmedi mi?"

Hayır anlamında üzülerek başımı salladım. Finche Anne'nin gözlerindeki azıcık umut ışığı da yitip gitmişti sanki. Robert'ın kız kardeşi Sarah'ya iki kez mektup yazmış, ailesini teselli etmek için geleceğini ummuştum ama annesiyle arasındaki uçurum, affetmeye yetmeyecek kadar büyüktü anlaşılan.

Kapının önünde durup Dobbs'ın beni çıkarmasını bekledik.

"Sen iyi bir kızsın Katherine," dedi Finche Anne. "Ne tuhaftır ki John bana ihtiyaç duymadığı halde buradan ay-

rılmak içimden gelmiyor. Buradayken Finche evinde odadan odaya koşturduğumu, güzel mobilyalarımı baktığımı ve Lombard Caddesi'nden Exchange'e gidip hiç ihtiyacım olmadığı halde kendime ıvır zıvır aldığımı hayal edebiliyorum." İç geçirdi. "Dışarı çıkarsam korkunç gerçeğe yeni baştan yüzleşmek zorunda kalacağım."

İçime işleyen acıma duygusuyla ona sarıldım. Ben de neredeyse her gece Mincing Yolu'ndaki küçük evi hayal ederek uykuya dalıyordum. Orası da artık hayalden başka bir şey değildi benim için.

Dobbs'm anahtarlarının kapının diğer tarafında şingırdadığını işittim. "Yakında yine geleceğim."

Elimi sımsıkı tuttu. "Tanrı seni korusun canım."

Birkaç dakika sonra hapishaneden çıkmıştım. Pislik içindeki bir yere tıktırılmış yüzlerce insanın pis kokusunu burun deliklerimden defetmek için derin derin nefes alıyordum. Kıyafetlerime ve saçlarıma sinen koku beni umutsuzluğa ve çaresizliğe boğuyordu sanki.

Çok geçmeden bir kayığa bindim. Kayıkçı Blackfriars'a doğru kürek çekerken rüzgâr saçlarımı tarıyor, güneş yüzümü okşuyordu. Kendimi yine temiz hissediyordum.

Şehrin harabeye dönen batı kesiminden kuzeye doğru ilerleyerek bana verecek dikiş nakış işi olup olmadığını öğrenmek için Dolly Smethwicke'in evinin yolunu tuttum. Şehir hâlâ iç karartıcı ve soğuktu; dikkatsizce yürüyenleri gafil avlayacak çukurlar ve açık hücreler yüzünden her yere düzensiz bir görüntü hâkimdi. Bir tek kilisenin bile çan kulesi ayakta kalmamıştı. St. Paul'un yıkıntıları ve taşları eriyen kurşunla bütünleşmiş, eski güzelliğinin aksine bir

yıkıntı abidesini andırıyordu. Yük arabaları yanık keresteler, taşlar ve molozlarla yüklenip durmaksızın sağa sola taşınıp duruyordu.

Dolly'nin Aldersgate'teki evi yangında küle dönen son evlerin bazılarına komşuydu. Dolly, alevlerin çatıları silip süpürüşünü seyrettiğini ve rüzgârın bir anda yön değiştirmesiyle kendi evinin kurtulduğunu hâlâ büyük bir zevkle anlatıyordu. Onun rezil barakası da yansaydı *keşke*, daha iyi olurdu. Yıkılmak üzere olan bir dizi evin dip dibe sıralandığı kasvetli sokakta, yırtık pırtık giysili çocuklar bir kedinin kuyruğuna teneke bağlamaya çalışıyordu. Zavallı yaratık yürek parçalayıcı bir şekilde miyavlıyordu. Sefil haldeki afacanlara bağırınca çığlıklar içinde kaçışmaya başladılar.

Dolly, ellerini koca göbeğinin üstünde kavuşturmuş, pis pis gülüyordu. "Geri geldin demek," diye laf attı. Yuvarlak suratlı, dağınık beyaz saçlı Dolly'nin domuz yavrusu gibi gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. "Ben de seni bekliyordum."

Dolly'yi son gördüğümde onun için tamamladığım kombinezonlara teklif ettiği fiyatta anlaşılamayıp tartışmıştık. Yıllardır pazar tezgâhı işletmenin verdiği keskin bir dile ve pazarlıkta üstün bir zekâya sahipti.

"Yine parça başı çalışan işçi arıyormuşsun," dedim.

Burun kıvrarak "Olabilir..." dedi.

Alçak kapıdan içeri girip onu takip ettim. Yarım düzine kimsesiz kız grubu bir masanın etrafına oturmuş, kirli pencereden sızan loş ışığın altında sessizce jupon dikiyorlardı. Masa bir yığın kumaşla doluydu. Bitirilmiş juponlar sepetlere konulup duvar dibine dizilmişti.

Dolly sepetlerden birini alt üst edip bir balya kumaş çıkardı. "Gecelikler," dedi. "Boyun kısmı büzgülü ve ipli olacak. Kol ağzları fırfırlı manşet olacak."

"Ne kadar?" Dolly ile konuşurken esas mevzuya lafı dolandırmadan girmek en iyisiydi.

Dişinde kalan yemek artıklarını diliyle temizledikten sonra "Düzinesi dört peni," dedi.

"Başına güneş geçmiş olmalı Dolly. Bir şiline yaparım."

Dolly kıkırdadı. "Bir de güneşin benim başıma geçtiğini söylüyorsun ha?"

"İşçiliğimin ne kadar iyi olduğunu biliyorsun. Aceleye getirip de geceliğin ilk giymede dikişlerinin açılmasına izin vermem. Düzinesi sekiz peni."

Dolly dudaklarını büzüştürerek gözlerini kısıp bana baktı. Ben de omuz silkerek kapıya yöneldim.

Yetimlerden biri yanındakine bir şeyler fısıldayınca, Dolly hiddetle kızın tepesinde dikildi. "Konuşmanız için para vermiyorum size!" diye çıkıştı ve elinin tersiyle kızın kafasına vurdu.

Kapıyı açıp çıkıyordum.

"Altı peni," dedi.

Dönüp ona baktım. "Yarısını şimdi alırım."

Bir süre birbirimizle bakiştikten sonra Dolly isteksizce başını salladı.

Gecelik kumaşlarını temiz bir kumaş parçasına sarıp hazırlarken, parayı da almak için elimi uzatıp bekledim. İstemeye istemeye avcuma üç peni saydı.

"Perşembeden sonraya kalmasın sakın!"

Cevap vermeye tenezzül bile etmeden oradan ayrıldım.

Smittfield'den dolaşarak yürüdüm fakat pazar kapalıydı ve tezek dolu kaygan zeminden pis kokular yükseliyordu. Saat geç olmasına rağmen Shoe Yolu'nun köşesindeki derme çatma tezgâhta biraz havuç ve turp kalmıştı. Aldığım paranın bir kısmını akşam yemeğimiz için harcadım.

Holborn'da aceleyle yürürken Gabriel Harte'a rastladım. Bir partiye katılacakmış gibi şık görünüyordu. Gümüş topuzlu asasını zarifçe kullanarak yürüyordu. İlk başta tereddüt ettiysem de eski püskü kıyafetlerimi ya da elimdeki gecelik kumaşlarını görmeyeceğini hatırlayarak ona selwendim.

"Bay Harte!"

Başını dikip bembeyaz dişlerini gösterecek bir şekilde gülümsedi.

"Katherine Finche," dedim, bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğunu düşünerek.

"Sesinizden tanıdım." Suratını düşünceli bir ifade aldı. "Finche ambarının ve Lombard Caddesi'ndeki evinizin yandığını duydum. Ailenize en içten geçmiş olsun dileklerini iletin lütfen."

"Teşekkür ederim Bay Harte."

"Bana gelince, yangın felaketinin Covent Garden'a kadar gelmemesine şükredip duruyorum. Şimdi nasılsınız peki?"

"Gayet iyiyiz. Eşim bir iş buldu ve kalacak yerimiz de var."

"Bunu duyduğuma sevindim. Birçokları için çok zor zamanlar yaşanıyor ve size olanları öğrenemediğim için de kötü bir şey olduğundan korkuyordum."

"Hepimiz iyiyiz," dedim. "Fakat kocamın ailesinin bu şoku kolay kolay atlatabileceğini sanmıyorum."

"Kayınvalidenizi Parfüm Evi'ne ziyarete getirir misiniz?" Tekrar gülümsedi. "Bir hanımefendinin ruh halini yeni bir parfümden daha iyi hiçbir şey ihya edemez sanıyorum."

"Olabilir," dedim böyle bir şeyin asla mümkün olmadığını bilerek.

"Bir görüşmeye yetişmem gerekiyor," dedi. "Fakat güvende ve iyi durumda olduğunuza gerçekten çok sevindim."

Uzattığı elini hafifçe sıkarak, "Hoşça kalın Bay Harte," dedim.

"Görüşmek üzere."

Onun yürüyüp gidişini seyrederken ikimizin de kendi hayatımıza geri dönüşünden dolayı içimi tuhaf bir sızı sardı.

Yaşadığımız küçük pasaja döndüğümde Nell'in bebeği ağlıyordu. Bebeğin sesi açık pencereden sokağa kadar duyulabiliyordu. O sırada kara köpek bir anda beliriverdi ve ayaklarımın dibinde dolandıktan sonra atlayıp suratımı yalamaya başladı. Yangının ilk gününden beri beni bırakmamıştı ve ben de onu bir şekilde kırıntılarla besleyerek, çöpleri kurcalayıp sokaklarda yemek bulmaktan kurtarmıştım. Nereye gidersem peşimden geldiği için adını Gölge koydum.

Evin ana kapısının aralık olduğunu görünce kaşlarımı

çatarak baktım; Nell'in ziyaretçi beylerinden biri kapıyı yine açık bırakmış olmalıydı.

Odamızın kapısını açıp, yüksek topuklularımı çıkardım. Bu küçük, biçimsiz odaya saray denemezdi ama Gresham Sarayı'ndaki kamptan daha iyi olduğu kesindi.

Yaz aylarında dışarıdaki lağımdan gelen pis kokulara rağmen odamız bizi şimdilik idare ederdi. Kışın ise rüzgâr penceredeki aralıklardan içeri sızıyor ve bacadan istim boşaltıyordu. Dondurucu soğukta perişan olmamak için kat kat giyinerek ve dişlerimiz titreyerek Robert ile birbirimize sarılıyorduk. Yaşadığım en soğuk kıştı ve Thames nehri tamamen donmuştu.

Kapı ardına kadar açıldı ve güzel saçlı, çok hoş bir kız eşikte belirdi.

"Charlie yine ağlıyor," dedi Nell. "Üstelik birazdan bir bey gelecek."

"Bebeğe bakmamı mı istiyorsun?"

Heyecanla başını sallayarak gülümsedi. Sıcacık mavi gözleri ışıldıyordu. "Mamasını hazırladım."

Onunla birlikte üst kattaki odasına çıktım ve su dolu kovadan yayılan kokuyu alınca geri çekildim. Nell henüz on beşinde, anne olmak için çok genç yaşıydı ama ona destek olacak bir ailesi de yoktu. "Charlie'nin alt bezlerini yine yıkamamışsın," dedim.

Bebek dağınık yatağın ortasında ağlamaktan kıpkırmızı kesilmişti. Onu alıp havaya kaldırdım, altı sırılsıklam ıslaktı.

Nell'in tek kelime etmeden bana uzattığı grimsi çorba dolu kâseyi alıp tekrar kendi odama çekildim.

Bebek durmadan ağlıyordu. Onu susturmaya çalışırken küçük yumruklarını ağzına sokup duruyordu. Zavallı Gölge gürültüden ürküp masanın altına uzanmıştı. Charlie'nin ıslak kıyafetlerini çıkardım ve kucağıma alıp sırtını okşayarak odanın içinde dolanıp durdum. Sonunda çığlıkların yerini sessiz iniltiler almıştı.

Sert ayak sesleri pasajın merdivenlerinden yukarı çıkıyordu. Üst kattan Nell'in kıkırtılarını ve bir adamın derin sesini duyabiliyordum.

Yukarıdaki yataktan ritmik gıcırtilar yükselirken, kanepeye oturup Charlie'ye mamasını yedirmeye koyuldum. Nell'in misafiri, onun pis kokulu odasına katlanmak zorunda kalacak kadar uzun süre kadınsız kalmış olmalıydı.

Biraz sonra çizmeli tok ayak sesleri merdivenlerden inince Nell de kapımı çaldı. Charlie kollarımda uykuya dalmıştı.

"İyi mi?" diye sordu endişeli gözlerle.

"Çok iyi."

"Baktığın için teşekkür ederim. Uyumadığı zaman zor oluyor..." dedi omzunu kaldırıp bakışlarını kaçırarak. "Bilirsin işte... Erkekler bundan pek hoşlanmıyor."

"Artık on aylık oldu Nell. Geçinmek için başka bir iş yapmalısın."

"Kucağında bebekle hizmetçilik işi bulamıyorsun ki." Charlie'yi almak için kollarını uzattı.

Nell gittikten sonra sebze yahnisini hazırlamaya koyuldum. Gölge ayaklarımın dibinde oturmuş bir atmaca gibi dikkatle beni seyrediyordu.

Dolly'nin pamuklu kumaş balyasını açmadan önce ma-

sayı silip her bir gecelik için gerekli malzemeleri sınıflandırdım.

"Hazır güneş böylesine ışıldarken biraz balkonda oturmaya ne dersin Gölge?"

Kulaklarını dikip peşimden geldi ve birlikte O'Brien ailesinin çamaşırlarının asılı durduğu ufak avluya çıktık.

Birkaç saat sonra gölgeler büyümeye başladığında, Robert'ın bana seslendiğini duydum. "Avludayım Robert!" Parmaklarımı esnetip sırtımdaki kasları gevşettim.

Robert arka kapıdan çıkıp geldi. "Yemek hazır değil mi?"

Birden ayağa kalkınca kucağımdaki makas yere düştü. "Hemen ısıtırım." Yüzüne bakınca yine onu hiçbir şeyin memnun edemeyeceği gecelerden birinde olduğumuzu anladım. Finche mirasının varisi olarak yaşadığı rahat hayatı mecburen geride bırakmıştı ve Elias Maundrell de buna tuz biber ekiyordu. Gecelik kumaşlardan birini kaldırıp göstererek, "Biraz dikiş işi aldım," dedim neşeli ve yumuşak bir ses tonuyla.

"Ne kadara?"

"Düzinesi altı peni."

"Daha fazlasına alamadın mı?"

"Dolly ilk başta dört peni teklif etti. Senin günün nasıldı?"

Omuz silkerek cevap verdi. "Yaşlı alçak cimri yine ücretimden kesinti yaptı. Sırf kütükte mürekkep lekesi bıraktım diye. Yeni bir kalem istediğimde temin etseydi böyle bir şey olmazdı."

Elias Maundrell'in adi hareketlerini düşünürken yumruğunu sıkıp duruyordu.

İnşaat malzemeleri alım satımı yapan Elias Maundrell, bütün şehrin yeniden yapılanmaya girmesiyle büyük servet sahibi olmak üzereydi, sanırım. Elbette Hollanda ile süregelen savaş yüzünden ürünlerin Londra'ya ulaşması güçleşiyordu fakat ne de olsa bu durum sonsuza dek sürmeyecekti nasılsa.

Robert yahnisini sadece derin iç çekmelerle durakladığı bir sessizlik içinde yedi. Yemeği bitirdiğimizde iç yağlı gaz mumunu yaktım ve kâseleri yıkayıp bir kenara koydum.

"Ben yatıyorum," dedi Robert.

Kalbime bir acı saplanmıştı. Robert son günlerde sürekli yorgun oluyordu ve mum ışığında da uyuyamıyordu. Dolly siparişleri perşembeye kadar bitirmemi istediği için dikiş yapmak zorundaydım fakat ışık olmadan çalışamazdım.

"Gecelikleri bitirmem gerekiyor."

"Sabah çalışırsın."

Bir kez daha yüzüne baktım ve tartışmayı sürdürmemeye karar vererek güneş doğar doğmaz kalkıp, kaybettiğim zamanı telafi etmek için olabildiğince hızla çalışabileceğimi düşündüm.

Biraz sonra mumu söndürüp yatağa, Robert'ın yanına yattım. Tereddüt ederek uzanıp koluna dokundum. Belki bu gece...

Elimi itti. "Yapma Kate!"

Yanaklarımı ateş bastığını hissederek, parmaklarım yanmış gibi elimi hızla geri çektim. "Sadece seni rahatlatmak istemiştım," diye fısıldadım.

“İki dakikalık rahatlama için ömür boyu besleyecek bir çocuk dünyaya getiremem. Bunun için yeterince paramız olmadığını biliyorsun.” Örtüyü üzerine çekerek arkasını döndü ve hemen uyudu.

Bense karanlıkta uzanıp duvarların içinde gezinen farelerin tıkırtısını dinliyordum. Ellerimi kulaklarıma tıkayarak aklımı bu kasvetli ortamdan olabildiğince uzaklara götürmeye çalıştım. Yine Mincing Yolu’ndaki evimizi hayal ediyordum, ancak hasretiyle yanıp tutuştuğum o hayat benden çok çok uzaklarda görünüyordu.

7. Bölüm

Mart 1668

Biraz fokurdayıp tıslamaya başlayınca ateş süngüsünü geri çekip, birayı kapaklı maşrapanın içine döktüm. Biranın köpüğüne birazcık tarçın serptikten sonra Nell'e uzattım.

Titreyen parmaklarını dumanı tüten maşrapaya dolayarak bir yudum aldı. "Sanırım böylesi daha iyi," dedi ağlamaktan şişen gözlerini bana dikerek.

Ona katılmaktan başka elimden bir şey gelmezdi. Titremesi geçsin diye mantomu omuzlarına sardım. Önceki gece gelen erkek misafirlerinden birinin vahşi yaklaşımının ardından, bu sabah yaptığı düşük en nihayetinde ona hayatını bu şekilde kazanamayacağını göstermişti. "Charlie var," dedim.

Adının söylendiğini duyan bebek oturduğu yerden başını kaldırıp baktı ve ona verdiğim ballı ekmek parçasından bir ısırık almam için bana uzattı.

Gölge yaklaşıp minik bebeği takip ederek elindeki ekmek parçasını düşürmesini umuyordu.

Nell burnunu çekip elinin tersiyle silmeye çalışarak "Küçük bir kızım olmasını isterdim," dedi.

"Fakat onun da sağlıklı olmasını ve hiçbir şeye muhtaç olmamasını isterdin."

"Charlie'min de hiçbir şeye ihtiyacı yok!" Öfkeli gözlerle bana baktığında, ben olmasam Charlie'nin çoğunlukla aç kalacağını ona hatırlatmanın acımasızca olacağını düşündüm.

"Charlie'yi bir süreliğine bana bırakıp biraz uyumaya ve dinlenmeye ne dersin? Bu arada Nell..."

"Ne?"

"Bir ya da iki haftalığına hiç ziyaretçi kabul etmemelisin. İyileşmen gerek."

"Ama çalışmak zorundayım. Ekmek alacak param bile yok."

İç geçirdim. "Nell, zor zamanlar için bir kenara para ayırmalısın. Charlie'nin karnını birkaç günlüğüne doyururum fakat kocamın bundan haberi olsun istemiyorum. Sen de iyileştikten sonra Hind's Head barına gidip iş isteyebilirsin. Hizmetçi kız aradıklarını duymuştum."

Nell gittikten sonra Charlie yanıma oturup tencere ve kaşıkla oynarken ben de ahşap sandığımı karıştırmaya başladım. En alt kısmında benim hazinem yatıyordu. Yaz Bahçesi parfümünün serin şişesi elime değdiğinde Gabriel Harte'ın, parfümün sadece bana ait olması için Finche Anne'yi ikna ederken takındığı gülümsemeyi hatırladım. Bileğime minicik bir damla damlattıktan sonra kokladım. Gözlerimi kapatarak Oxford'daki bahçeyi gözlerimin önüne getirdim; annem saçlarımı okşarken yumuşacık ses

tonu kulaklarımı dolduruyordu. Ardından yakut sarısı ipek kumaşı çekip, göğsümün üzerine tutarak şehrin harabelerinin arasında bulduğum ve o şartlarda çok değerli olan kırık aynadan kendime baktım. İpeğin parıltısı ve yumuşacık hışırtısı öylesine güzeldi ki ağlamak istiyordum. Böyle bir hayat yaşarken bu güzellikteki elbiseyi giyecek özel bir nedenim olamazdı.

İç geçirerek değerli eşyalarımı bir kenara bırakıp işe koyuldum ve güneş batmadan olabildiğince hızla dikmeye başladım.

Birkaç saat sonra Nell başını kapıdan içeri uzattı.

"Daha iyi misin?" diye sordum.

Esneyerek başını evet anlamında salladı. "Dediğin gibi Hind's Head'e gideceğim."

"Eğer sana deneme yaptırırlarsa Charlie'yi uyutur, göz kulak olurum."

Birdenbire Nell bana sarıldı. "Öyleyse sonra görüşürüz!"

Charlie'ye ekmek ile süt verip burnumla boynunu gıdıkladım. Göğsümde çocuk özlemiyle nükseden bir sızı vardı. Kendi çocuğumu sevmek, öpmek... Benim bu yalnız ve hayal kırıklığından ibaret evliliğimin telafisi olabilirdi. Derin bir iç çektikten sonra gülmekten katılana kadar Charlie'nin minicik karnını gıdıkladım.

Kucağımda bebekle bir şeyler mırıldanırken etrafı derleyip topladım ve havuç ile ciğeri alıp yemek hazırlamak için masanın üstüne koydum. Ciğerin üstüne bir örtü serdim; sineklerle paylaşılmayacak kadar değerli bir besindi nedense.

Charlie esneyerek başını omzuma yasladı. Minicik bedeni ısınarak kucagımda kıpırtısız bir halde uyuyakalmıştı.

O sırada pasajın merdivenlerinden hızla ayak sesleri yükseldi ve odanın kapısı ardına kadar açılıverdi. Robert "Kate! Tahmin et ne oldu?" diyerek odaya daldı.

Charlie hafif iniltiyle çıkarıyordu.

Robert aniden durup "O fahişenin veledinin burada ne işi var?"

Bir hışımla harekete geçip ellerimle Charlie'nin kulaklarını kapadım. "Öyle söyleme! Nell Hind's Head'de iş bakmaya gitti. Ben de Charlie'yi uyutabileceğimi söyledim."

"İyi öyleyse acele et! Sana önemli bir şey söyleyeceğim." Yüzü gülüyordu ve bu nadir görülür bir durumdu.

Merak içinde yukarı çıktım ve Charlie'yi yatağına yatırıp bir koşu tekrar aşağı indim.

Gölge, Robert'ın ayaklarının dibine oturmuş çenesini efendisinin dizine yaslayıp hayranlıkla ona bakıyordu.

"Önemli haber nedir Robert?"

Ceketinin cebinden küçük bir paket çıkarıp sallayarak masanın üstüne koydu. "Aç!"

Masadaki paketi alırken Gölge dikkatini bana çevirmişti. İçinden iki adet pirzola çıktığını görünce nefesim kesildi. Ufak tefek sakatat parçaları dışında et almaya gücümüz yetmiyordu. "Nereden aldın bunları?" Heyecanla ona bakıyordum. "Sakın çaldığını söyleme?"

"Hayır, çalmadım seni utanmaz şımarık şey!"

"Nasıl o zaman?"

"Pazardan satın aldım," dedi muzip bir şekilde bakarak.

“Robert! Anlat hadi!”

Sandalyesine kurularak “İlk önce hevesimi artırmak için bir bardak bira isterim Bayan Finche,” dedi.

Biraz sonra anlatmaya başladı. “Şöyle oldu...” dedi du-dağının üstüne bulaşan bira köpüklerini silerek. “Londra limanı artık kullanıma açıldığı için cimri Maundrell Norveç’ten gelen kereste siparişlerini kontrol etmeye gitti.” Öne eğilerek anlatmaya devam etti. “Sana yemin ederim Kate, Londra Yangını yüzünden uzunca bir süre Norveçlilerin cebi ısınacak. Bize sağlayacakları kerestelerin hepsini satın alacak ve buna minnettar olacağız. Her neyse, Maundrell ofis dışındayken bir müşteri geldi ve tuğla siparişleri için pazarlık etmeye başladı. Ona beklemesi için oturacak yer gösterdim ve sonra adam benimle konuşmaya başladı.”

“Ne konuda?”

“Havadan sudan işte. İri yapılı biri, öküz gibi ama gi-yimi kuşamı çok iyi, ayrıca yanında gümüş enfiye kutusu taşıyor. Adı Hz. İsa’nın Cengâveri Hackett ve eminim bu isim gelecekte dünya çapında tanınır olacak. Adamın öyle ikna edici bir konuşma tarzı var ki onun kaderinde müthiş şeyler olduğunu hissediyorsun.” Robert’ın gözleri coşkuyla parlıyordu. “Sonradan, Bay Hackett’in yüklü miktarda tuğla ve kereste siparişi vereceği vuku buldu. Şehirde satın alacak arsa arayışında olduğunu ve satılık arsası olan birilerini tanıyıp tanımadığımı sordu. Ben de ona yangının bizi nasıl mahvettiğinden ve Lombard Caddesi’ndeki Finche arazisinden bahsettim.

“Ve o da ilgilendi mi?”

“Arsayı ona sattım bile!” dedi Robert zafer kazanmış edasıyla. “Metrekaresine beş peni verdi.”

"Peki, babanın borçlarını ödemek için yeterli olacak mı?"

Robert hayır anlamında başını salladı. "Ama bana her gün fazlasıyla baskı uygulayan Anthony Sharpe'inkini ödeyebiliriz."

"Fakat o zaman da Finche Baba'yı borçlular hapishanesinden kurtaracak para kalmıyor, değil mi?"

"Şimdilik hayır, ama hikâyem henüz bitmedi. Dinle, olur mu?"

Ellerimi kucağımda birleştirip bekledim.

"Bay Hackett, ofisinde benim gibi bir adama ihtiyacı olduğunu söyledi." Robert yerinden kalkıp yeri arşınlamaya başladı; mutluluktan yerinde duramıyordu. "Sahip olduğum deneyimle, salt kâtip olarak çalışarak harcandığımı ve benim gibi yetenekli bir adamın değerlendirilmesi gerektiğini söyledi. İnşaat sektöründe işler gerçekten de çok yoğunlaştığı için evlerini inşa ettikten sonra satabilecek ve malzeme alım satımı yapabilecek bir sağ kola ihtiyacı varmış."

Nefesimi tutmuştum.

"Maundrell'in bana ödediğinin neredeyse iki katı maaş teklif etti."

"Bu harika!"

Zafer sarhoşluğuyla Robert beni kollarının arasına aldı. "Yani, buna dayanarak, ben de gidip pirzola aldım. Eğer karım yerinden kıpırdayıp işe koyulursa bu akşam yemeğinde onları yiyebiliriz diyorum."

"Ciğeri ne yapayım?"

"Ciğerin canı cehennem!" Robert masadaki sakatattı alıp omzunun üstünden geriye doğru fırlattı.

Gölge bu fırsatı kaçırmamak için yerinden atlayarak ciğeri havada yakalayiverdi.

"Onu da yarın yerdik!" dedim. "İşe ne zaman başlıyorsun?"

"Pazartesi. Elias Maundrell'e de kıcı kırık işini bir yerlerine sokmasını söyleyebilirim artık. Hiç umurumda olmaz!"

"Söylemezsin," dedim şaşkınlıkla.

"Tanrı'nın yardımıyla, söyleyeceğim! Dikkatli bir şekilde yaşamaya devam edersek babamın borçlarını ödemek için de bir kenara para koyabiliriz. Birkaç yıl içinde işimizi yeniden kurabilirim."

İçten içte Finche Anne ve babanın hapislananın zorlu şartlarına bir yıl daha dayanıp dayanamayacağını merak ediyordum.

Karnımızı doyurduktan sonra pirzolanın nefis kokusu hâlâ gitmemişken kanepeye oturup birer bardak daha bira yudumladık.

Robert sessizce geçirdikten sonra, "Bu ne zamandır yediğim en güzel yemektir..." dedi sessizleşerek.

Yangından bu yana yediğimiz en güzel yemektir, diye düşündüm.

Robert sigarasını alıp avluya çıktığında ben de yukarı çıkıp Charlie'yi yokladım.

Tekrar odamıza inip elbisemi çıkardım. Bu gecenin farklı olacağını umarak sandığın kapağını kaldırıp parfüm şişesini aldım ve bileklerimle boynuma birer damla sürdüm.

Biraz sonra Robert içeri girdi ve yatağa gelmeden önce

mumu söndürdü. "Avlu serindi," dedi titreyerek. "Bu gece yine soğuk geçecek gibi."

Isınmak için koynuma sokulurken yanaklarıma değen nefesi tütün kokuyordu. Ellerini yavaşça geceliğimin altına sokarken nefesi hızlanıyordu. Beni birdenbire yüzüstü çevirdikten sonra diziyle kalçalarımı aralayıp içime girdi. Birkaç kez hızlıca girip çıktıktan sonra ummadığım bir şekilde geri çekilip kalçama boşaldı. Henüz bebek sahibi olmaya caksak da muhtemelen daha iyi günlere doğru gidiyorduk.

8. Bölüm

Haziran 1668

Şarkılar mırıldanarak güzelim yakut sarısı ipeğimi mutfak masasının üzerine serdim. Kumaşı dikkatli bir şekilde tebeşirle işaretledikten sonra makası aldım. Tam ilk kesiği atacakken kapı açıldı ve önden Charlie emekleyerek arkasından da Nell içeri girdi.

Nell ipek kumaşı okşamak için uzandı. "Nereden aldın bunu?" Şüpheli gözlerle beni süzüyordu.

"Çalmadım, eğer ima ettiğin buysa," dedim. "Yangından kurtarabildiğim nadir şeylerden biri ve özel bir gün için saklıyordum. Robert ile birlikte Bay Hackett'ın yemeğine davetliyiz. Bunun için bir elbise dikiyorum."

Nell'in mavi gözleri hayranlıkla büyüdü.

"Sanırım Bay Hackett beni tanımak istiyor."

"Seni gören herkes bir hanımefendi olduğunu anlar zaten, ne giydiğinin bir önemi yok ki."

"Ah, teşekkür ederim Nell!" Çamaşır yıkamaktan, yerleri silmekten kızarıp kuruyan ellerime baktım. Bay Hackett ile tanıştırmılsan önce bu konuda da bir şeyler yapmalıydım.

Nell eğilerek "Hind's Head'e geçen akşam bir adam geldi," diye fısıldadı.

"Ah! Yoksa sana tutuldu mu?"

Nell'in yanakları hemen kızardı. "Duvar ustasıymış, benden büyük ama gözlerinde öyle neşeli bir ışıltı var ki. Yarın öğleden sonra, ben işe gitmeden önce tiyatroya gitmemizi teklif etti. Charlie'ye bakar mısınız?" Nell çekip durduğu burnunu eteğiyle sildi.

"Elbette bakarım."

Yüzünde kocaman gülücükler açtı. "Adı Ben Perkins ve..." Kollarını küçücük bedenine dolayarak "Ah Kate, ondan çok hoşlanıyorum!" dedi.

"Sana kombinezonumu ödünç veririm," dedim lekeli korsesinin üzerindeki grileşmiş, keten fırıfırı göz ucuyla süzerek.

Keyifli gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. "Peki, bir hanımefendi gibi davranmayı da öğretir misin?"

"Hmm, burnunu eteğine silmemekle işe başlayabilirsin."

Başını sallayarak parmaklarını birbirine doladı. "Keşke..." duraksadı ve kendi kendine bir şeyler söylendi.

"Keşke ne?" diye sordum.

Kirpikleri ıslanmıştı. "Ziyaretçi beyleri bilmesini istemiyorum."

Sorunsuz gerçek aşka giden yolda böyle bir şey kesinlikle büyük engel olurdu. "Bir süredir gelen giden yok ama değil mi?"

Heyecanla evet anlamında başını salladı. "Artık hiç istemiyorum. Annem öldükten sonra her şey çok zordu."

Gözlerini benden kaçırıyordu. "Kapımda beliriveren adamların hiçbirisiyle düşüp kalkmak istemedim, ama Charlie ile karnımızı doyurmak zorundaydık, değil mi?"

"Artık değişti."

"Fakat sen Charlie'ye bakmasaydın Hind's Head'de çalışamazdım. Onu tek başına bırakamazdım. Sen olmasan başaramazdım Kate."

Öksüz bir çocuktan başka bir şey olmadığını düşünerek ona sarıldım.

"Artık gideyim," dedi Nell.

Birkaç dakika sonra kapıyı kapatıp çıktıklarında makası tekrar elime alıp yakut sarısı ipeğe ilk makası attım.

Bir hafta geçip gitmişti. Kırık aynanın karşısında durmuş, saçlarımın buklelerini düzeltiyordum. Gün boyu saçlarımda bukle bezleriyle dolaşmış ve sonuçtan gayet memnun kalmıştım. Zavallı çatlamış ellerimi kaz yağı ve gülsuyuyla yumuşatmış, Bay Hackett ve onun konuklarıyla tanışacak olmaktan dolayı büyük heyecan duyuyordum.

Sandıktan krem rengi çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkarıp giydim. Elbette ikinci el eşyalardı fakat sağ ayağımdaki çorabın, tamir ettiğim kısmı görünmeyecek şekilde baldırımda kalıyor ve saten ayakkabıdaki leke de pek fark edilmiyordu. Yakut sarısı ipek elbise yatağımın üstünde seriliydi. En iyi elbisemin üzerine korsemi giydim. Yangından beri arkası balenli korse giymemiştım çünkü temizlik işlerini artık kendim idare ettiğim için önden bağlanabilen korseyi giyip çıkarmak daha kolay oluyordu. Hiç yardım

almadan korseyi arkadan sıkılamam epey zordu. Öndeki uzun parçanın beni rahatsız etmesini engellemek için duruşumu düzeltmeye çalıştığımı fark ettim. Aynaya bakıp açık yaka hattının ve uzun kolların omuzlarımı nasıl geniş gösterdiğine bakıp güldüm.

İpeğin serin ve kaygan dokusu eteği ayağıma geçirdiğim an hışırdamaya başladı. Odanın içinde ağır adımlarla gidip gelerek, ipeğin bileklerime değerken hafifçe fısıldayışını dinledim. Yaz Bahçesi'nin kapağını açtım ve güzel kokusu etrafımda bir çiçek bulutu oluşturunana dek göğüslerimin arasına ve kulaklarımın arkasına sürdüm.

Gümüş aynayı tekrar alıp sağa sola çevirerek her yeri bütünüyle görmeye çalıştım. Ela gözlerim ısıldıyor, yanaklarım merak içinde pembeleşiyor ve ben çok güzel görüldüğümü düşünüyordum.

Çok geçmeden Robert geldi.

Elimi tutup beni şöyle bir süzdükten sonra uzunca bir ıslık çaldı. "O kadarcık ipek kumaşla ustaca bir iş çıkarmışsın Kate. Bir Fransız terzinin yapabileceği iş kadar mükemmel bir sanat icra etmişsin."

Robert sahiden övgü dolu laflar edebiliyormuş! "Korsemi biraz daha sıkılar mısın? Arkaya tam olarak ulaşamıyorum da."

"Ne kadar iyi bir yardımcı olabilirim emin değilim doğrusu," dedi Robert neşeyle. "Fakat elimden geleni yaparım."

"Yardımcıdan daha kuvvetli olduğun kesin," dedim Robert korsemi sıkılarken. "Biraz daha. Nefes alamadığımı anladığın anda sıkmayı bırakabilirsin. Yeterli!" Başımı eğip

baktığımda göğüslerimin güvercinlerin göğsü kadar şiştiğini fark ettim.

Robert, onun için hazırladığım ılık su dolu küvette yıkanırken, ben de sandıktan büyük kırmızı şarabı ve jileyi çıkardım. Ayakkabılarımla çoraplarımı da aynı ikinci el dükkânından almıştım. Robert'ı giyinirken seyretmeye başladım. Dolly'den aldığım farbaları jüponlara dikmek yerine Robert'ın gömleğinin manşetlerine dikmiştim fakat bunu fark etmediğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Oysa bunun için, Dolly'nin son grup jüponların, diğerlerinden daha kısa olduğunu anladığındaki memnuniyetsiz tavırlarını bile göze almıştım.

"Yine gayet centilmen gibi görünüyorum, değil mi?" dedi kendini incelerken.

"Kesinlikle öylesin," dedim fakat benim gözümde gerçek centilmenlik, onun elbisesine değil insanlara gösterdiği özende saklıydı.

Merdivenin başında durmuş çıkmaya hazırlanırken Nell ile Charlie bizi gördü. Nell ellerini sevinçle birleştirerek "Prenses gibi görünüyorsun," dedi. "Bay Finche de prens gibi."

Robert onu duymazdan gelerek arkasını döndü ve ceketinin kolundaki tüyleri temizlemeye başladı.

"Onların nefeslerini kesin!" dedi Nell, Robert'ın arkasından dil uzatarak.

Gülerek, "Yarın konuşuruz," dedim.

9. Bölüm

Bay Hackett'ın evi Hatton Gardens'ta, gösterişli yeni tuğlalar ve taşlarla örülü bir köşktü.

"Beklediğimden de büyükmüş," dedi Robert pirinç kaplama kapı tokmağını kaldırırken.

Yukarıdaki açık camdan konuşma sesleri yükseliyordu. Robert'ın koluna daha sıkı tutunarak, "Daha önce sadece birkaç kez partiye katılmışım," dedim. "Mercy teyze ile katıldığım topluluklar yalnızca cenazelerden ibaretti."

Robert gülümsedi. "Duyduğuma göre Bay Hackett partilere çok para döküp saçıyormuş. Harika bir ziyafet olacağına eminim."

Kapıyı, kırmızı ve altın renkli üniformasıyla bir erkek hizmetçi açtı. Bizi mermer kaplı holden geçirerek, geniş merdivenlerden yukarı çıkarıp salona aldı. Altın damasklar, varaklı pervazlar ve aynalarla döşenen misafir odası zengin bir dekora sahipti.

Odanın ihtişamından dolayı içeri giremeyip bir an kapıda durduk.

"İşte Bay Hackett," diye fısıldadı Robert.

Meşe ağacını andıran heybetli başı ve omuzları, sohbet içindeki konukların arasından sıyrılan Hz. İsa'nın Cengâveri Hackett bize doğru yaklaşırken ağır adımlarının altındaki zemin her seferinde sarsılıyordu. Esmer suratında Kral'ınkini andıran ince bir bıyığı vardı. Parlak lüleleri, geniş omuzlarına incek şekilde ayarlanmış bir peruk takmıştı. Büyük göbeğini çevreleyen, yoğun altın işlemeli bir ceket giydiği için daha da azametli görünüyordu.

"İşte buradasın Finche!" Gür sesi bir seyyar satıcıminki kadar çatallıydı. Robert'ın elini avcunun içinde sımsıkı tutarken omzuna neşeli bir yumruk kondurdu.

Robert hafifçe sendeledi. "Sizi karım Katherine ile tanıştırayım."

Hackett elimi alarak kocaman, kırmızı dudaklarına doğru götürdü.

Zarifçe gülümserken bıyığının bileğimi gıdıklamasıyla hafifçe irkildim.

"Sen ne yere bakan yürek yakanmışsın Finche! Bu hoş bayanı benden nasıl gizlersin." Hackett'ın koyu renkli gözleri beni baştan aşağı süzerken ışıldıyordu resmen. "Sizi diğer konuklarımla tanıştırayım. Londra'nın en zenginlerinden misafirlerimiz var ve onlardan en iyi şekilde faydalanmalıyız. Aralarına karış Finche, onlara iş planlarımı sevdirebiliriz. Güzel eşini de yanına al ki daha kolay sohbet edebilirsiniz." Kolumu sımsıkı tutarak bizi salona soktu.

Hackett'ın tanıştırdığı konukların isimlerini hatırlamaya çalışmaktan başım dönüyordu artık. Giderek daha çok konuk gelmeye başlayınca, Hackett beni bırakıp onları karşılamaya gitti. Güzel ipek elbisemin kolunda, Hackett'ın tuttuğu yer, terden kırışık kararmıştı.

"Ne kadar cana yakın biri, değil mi?" diye fısıldadı Robert.

"Fazlasıyla..." Hackett içeri giren konuklardan birini neşeli çılgınlıkla karşılayarak sırtını sıvazlıyordu. Şık giyimine rağmen tavırlarında hiç de centilmence görünmeyen bir şeyler vardı.

"Fazlasıyla ne?" diye sordu Robert, rahatsız olmuş gibi.

"Dediğin gibi, çok cana yakın." Böyle derken Robert çoktan beni bırakıp Hackett'in iş girişimlerinden Bay Snodgrass'a bahsetmeye başlamıştı, ancak adam bakışlarını Robert'in omzunun ötesinde gezindirerek dikkatini daha iyi bir konuk bulmaya vermişti.

Snodgrass camdan dışarı bakmaya başlayıp, gümüş enfiye kutusundan bir tutam burunotu çıkardığında, Robert nihayet konuşmasının sonuna geldi. "Dolayısı ile bayım, Bay Hackett'in girişimlerine yatırımda bulunmayı cezbettirici fırsatlar bulunuyor," dedi Robert.

"Hackett'in girişimlerine yatırım yapmak istesem..." dedi Snodgrass cebinden bir huşumla çıkardığı bulanık mendiliyle birden gelen büyük hapşırığını yakalayarak, "bunu Hackett ile konuşurum," dedi kadife ceketine dökülen burunotlarını silkeleyerek.

Birinin bana seslendiğini duyunca, sonunda Robert'in bu acemice davranışlarını izlemekten kurtulmuştuk.

"Bayan Finche?" Yanımda beliren kişi, koluna taktığı güzel saçlı bir bayanla birlikte Gabriel Harte oldu.

"Evet, benim, Bay Harte," dedim. Samimi gülümseyişi içimi ısıtıyordu adeta. Gözleriyle müthiş uyum içerisindeki yeşil ceketini giymişti yine.

"Havada Yaz Bahçesi parfümümün kokusunu alınca sizden başkası olamayacağını düşündüm. Parfümden çok az bir miktar üretmiştim ve bu koku size o kadar çok yakıştı ki başka hanımların da aynı kokuyu kullanmasına izin vermemeliyim dedim. Sizi eşim Jane ile tanıştırayım."

Hanımefendi ile el sıkışırken hoş bir şekilde gülümsedi. Üst dişleri hafif dışa çıkıktı ve çukurda kalan gri gözleri vardı. Ne tuhaftır ki kahverengi ipekten, düz bir elbise giyinmiş ve hiç takı takmamıştı. Kocasının ne kadar şık giyindiğine bakınca, karısını daha süslü bir elbiseyle görmeyi beklerdim oysaki.

"Kocam, Robert Finche," dedim.

Bay Harte elini Robert'a uzatarak, "Bir süre önce karınızın bana bir iyilik yapması vasıtasıyla tanışmıştık," dedi.

"Öyle mi?"

"Bayan Finche, eşimi dörtmala koşturan bir at arabasının altında kalmaktan son anda kurtarmış," dedi Bayan Harte. Sıradan hatlara sahip, güzellikle hiçbir şekilde alakası olmayan fakat minyon tipli ve yumuşacık ses tonuna sahip bir kadındı.

"Dörtmala koşturan at arabası mı? Ne zaman oldu bu?" diye sordu Robert.

"Diğer hayatımızda," dedim. "Büyük Yangın'dan önceki."

"Yangın sebebiyle birçok hayat ve kader ya yitip gitti ya da sonsuza dek değişti," dedi Bay Harte. "Çok korkunç, üzücü bir olay. Yaşadığınız sıkıntıları da duymuştum. Şimdi nasılsınız?"

"Ailem her şeyini kaybetti," dedi Robert kısaca.

"Buna çok üzüldüm," dedi Bay Harte.

"Fakat kocam yakın zamanda Bay Hackett tarafından işe alındı," dedim heyecanla, "ki Bay Hackett bence şehrin yeniden inşa edilmesine dair cezbedici planlara sahip biri."

"Sanıyorum bu akşamki davetin nedeni de bu," dedi Bay Harte.

O sırada hizmetçi yemek servisi yapılacağını bildirdi.

Yemek salonu harikuladeydi. Koyu kırmızı ipekle kaplanmış duvarlar göz alıcıydı. Her biri en az bir metre uzunluğunda iki avize, beyaz örtülü ve sera çiçekleriyle dolu gümüş vazoların bulunduğu masanın üzerine sarkıyordu. Hava henüz kararmamış olmasına rağmen yakılan balmumu kaplı şamdanlar abartılı bir savurganlığın göstergesiydi.

Yerimiz gösterilirken göz ucuyla Robert'a bakıyordum ve masanın diğer ucuna oturtulduğunu görünce biraz rahatsızlık duydum. Fakat sol tarafıma Gabriel Harte oturunca masada bize eşlik edenlerden en azından birini tanıdığım için rahatladım. Sağ tarafıma ise iri yapılı, gri peruklu ve kızıl tenli bir adam oturmuştu.

"Sulh yargıcı Charles Clifton," dedi göğüslerime diktiği gözlerini kıpırdatmadan. "Sizi tanıyabilir miyim?"

"Tanıştırayım, Bayan Finche," dedi Bay Harte.

Cevap vermeme fırsat kalmadan trampetler çaldı ve bir düzine hizmetçi havaya kaldırdıkları ellerinde büyük tepşilerle içeri girdi. Kızarmış et, koca bir biftek, bütün kuzular ve domuzcuklar, geyik butları, kuyrukları tüyleriyle süslenmiş bir dolu kızarmış tavus kuşu, gümüş tabaklarda sayısız bıldırcın ve tavukları görünce gözlerime inanamadım.

"Geyik budu leziz kokuyor," dedi Bay Harte. "Tahmin edeyim..." havayı kokladı. "Tavuk. Kuzu ve tabii ki domuz. Ama bir şey daha var..." başını salladı.

"Bir kuş türü daha," dedim oyuna dâhil olarak.

"Kızarmış kuğu?" Kaşlarını çatarak parmağını masaya vurdu. "Yok, bana yardım etmen gerekecek."

"Birçok kuş gibi dişisi gayet sıradanken erkeği oldukça gösterişlidir." Karısına baktım, tekdüze kahverengi elbisesinin, kocasının ceketıyla birbirine ne kadar zıt olduğunu düşündüm. "Tüylerinin görkemi yüzünden kendini kuşların kralı zannedebilir," dedim.

Bay Harte'in çatık kaşları düzeldi ve güldü. "Bir anda çok fazla ipucu verdiniz Bayan Finche. Tavus kuşu olmalı!" dedi zafer kazanmışçasına.

Kızarmış etler daha masaya konulmadan bir sonraki yemek tepsileri geldi: Turtalar, tavşan yahnisi, istiridye, çeşit çeşit salata ve su teresi yatağında on adet turna balığı buğulaması.

Konuklar ziyafete dalmıştı. Yemekleri Bay Harte'a anlatıyor ve tatmak istediklerini ona uzatıyordum. Etini ne kadar düzgün bir şekilde kestğini, harika sosunu etrafa neredeyse hiç saçmadan, dökmeden yediğini görünce etkilenmeden edemedim. Serçe parmağıyla masa örtüsüne nazik bir şekilde dokunarak şarap bardağını koyacak temiz bir yer aradığını fark ettim.

"Beni mi seyre diyorsunuz Bayan Finche?"

Şaşkınlık içindeydim. "Ah, hayır. Yani, şey... Hareketlerinizin mükemmelliğine hayranlık duyuyordum sadece."

"Gençken iyi bir eğitmenim vardı. Ben henüz görme

yetimi kaybetmeye başlamadan önce amcam çok uzun yıllardır kördü." Parmağını tabağının kenarında bir süre gezdirdikten sonra diğer parmaklarını uzatarak kadehini buldu. "Gördüğünüz gibi bardağımı tabağımdan her seferinde aynı mesafedeki bir noktaya bırakmak için daima özen gösteririm, nerede yemek yediğimin bir önemi yoktur. Bu sayede her zaman bardağımı bulurum."

O sırada Charles Clifton benden tuzu uzatmamı isteyerek dikkatimi dağıttı. "Size daha önce Hackett'ın partilerinde hiç rastlamadım," dedi.

"Bay Hackett kocama yeni iş teklifinde bulundu."

Clifton elindeki bıçağı bana doğru sallarken üzerindeki salça sosları kar beyaz örtüye damlıyordu. "Şuraya yazıyorum, Hackett çok iyi yerlere gelecek! Kocanıza şu dediklerimi söyleyin, işverenin planlarına yatırım yapmalı. Kesinlikle büyük kazanç sağlayacak."

Clifton dikkatini tekrar beyaz şarabına verdiğinde, Finche Baba'nın borçlarını kapatmamızın yıllar süreceğini ve en temel ihtiyaçlarımızı karşılamaktan öte yatırım yapamayacak durumda olacağımızı düşündüm.

Bir süre sonra korsemi birazcık gevşeterek keşke Robert'tan bu kadar sıkı bağlamasını istemeseydim diye içimden geçirdim. Masanın diğer ucuna göz atınca Robert'ın, Kral'ın taç giyme töreni masrafları sayesinde otuz bin pound kâra geçmesiyle tanınan Sör Robert Viner ile derin bir sohbette olduğunu gördüm. Ne soylu bir çemberin içine girmiştik böyle! Bay Hackett'ın şanlı konukları, bizim buraya gelirken bir fahişe ve onun veledi tarafından uğurlandığımızı duysa surat ifadeleri ne olurdu diye düşünürken gülmemek için kendimi zor tuttum.

Bay Harte, "Sizi güldürecek bir durum mu var?" diye sorunca dalgınlığımdan uyanıverdim.

"Ah! Hayır..." Kendimi açıklamak zorunda hissettiğim için yerin dibine girmiştim resmen. "Size biraz elma ve ayva tartı uzatmamı ister miydiniz?"

Bay Harte peçeteyle dudaklarını sildi. "Almasam daha iyi, yoksa yarın ceketimin düğmelerini iliklemekte zorlanabilirim. Hackett ziyafet işinden kesinlikle anlıyor."

Uşaklar aramızda sessizce gezinerek acıbadem kurabiyeleri ve meyveli şekerlemelerle bezeli tepsileri önümüze bırakıyor ve yanına da harika tatlı şaraplar sunuyorlardı.

Bay Hackett sandalyesini büyük bir gürültüyle geri iterek ayağa kalktı ve heybetiyle tepemizde yükseldi. Bıçağının arkasıyla masaya vurarak masadaki sohbetin bitmesini bekledi.

"Bayanlar, baylar!" Kürsüde vaaz verir gibi kollarını iki yana açarak konuşuyordu. "Bu gece geldiğiniz ve fakirhanemi şenlendirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hoş geldiniz. Af dileyerek birkaç dakikanızı ayırmanızı rica ediyorum."

Bay Harte bana doğru eğilerek "Gecenin esas amacına şimdi geliyoruz," diye fısıldadı.

Hackett'ın sesi ciddileşti. "1666 Eylül'ünde Londra'da yaşanan ve güzel şehrimizi sarıp sarmalayarak önüne çıkan her şeyi yok eden bu büyük yangına şahit olanlar, onun korkunç görüntüsünü ve gürültüsünü asla unutmayacaktır. Dev bir kara bulut kümesi Oxford'a kadar sürüklendi, alevlerin hain uğultusu ve evsiz kalan insanların çığlıkları kalplerimize kazındı ve hatta uykuda bile bizi kâbuslara sü-

rükleyerek rahat bırakmadı." Hackett'm sesi yemek salonunda yankılanıyordu. Konuklar sessizlik içinde, o korkunç günlerin bıraktığı anılarla baş başaydı.

Robert'a baktım; yüzü asılmıştı ve masanın üzerinde kenetlenen ellerinin eklem yerleri bembeyaz görünüyordu.

"Ve sonrasında..." Hackett hatırladıklarına katlanamıyormuş gibi elleriyle gözlerini ovuşturduktan sonra konuşmasına devam etti. "Ve sonrasında, gözü dönmüş alevler nihayet sönünce bildiğimiz, sevdiğimiz o coşkulu ve canlı şehir dumanlı bir harabeye dönüşerek tanınmaz bir hal aldı." Duraksadığı sırada masadaki bir bayan gözlerini siliyordu.

"Evsiz kalanlara ne oldu?" diye devam etti Hackett. "Başlarını sokacak bir çatı olmadan ya da açlıktan ölecek haldeki çocuklarına verecek yiyecek bulamadan başlarının çaresine bakmaya terk edildiler." Dönüp Robert'ı işaret etti. "İşte Finche'yi görüyorsunuz! Varlıklı tüccarın eğitimli oğlu burada, ailesi her şeyini kaybetti. Babası şimdi borçlular hapishanesinde. Aptalca yorumların aksine, hiçbir suçu yokken üstelik. Borçlular hapishanesi! O duruma bu masadaki herhangi biri de düşebilirdi." Konukların her birine sert bir şekilde tek tek baktı.

Finche ailesinin başına gelen talihsizlikleri kullanarak, kendi kazancını artırmak için onları küçük düşüren bu adama karşı büyük bir öfkeyle dolmuştum; başımdan kaynar sular dökülüyordu resmen. Dilimi nasıl ısırıdıysam kanamıştı; Mercy teyze beni eksik yönlerim için azarladığında kendimi ancak bu şekilde kontrol ederdim.

"Robert Finche..." dedi Hackett, "hayatında tek bir

gün bile yanlış yapmamış biri ve bütün birikimi yangın yüzünden yok oldu." Acı bir gülümseyişle devam etti. "Ona iş verdiğim için belki de birçoklarından daha şanslı fakat başını sokacak bir evi bile olmayan *binlerce* Robert Finche'ye ne olacak?"

Ben sessiz bir şekilde öfkeden kudururken Robert sarılsamaz bir ifadeyle Hackett'in yüzüne bakmaya devam ediyordu.

"Daha da önemlisi..." dedi Hackett, "bir yerde yaşaması gereken evsizlerin, şehirden göç edip gitmesine hepimiz seyirci mi kalacağız? Ev olmazsa şehir de olmaz. Düşünebiliyor musunuz? İşlerinizi yürütecek bir tek çalışanınız kalmayacak. Ekmeğinizi yapacak bir fırıncı olmayacak. Marketler ya da mağazalar da. Kiliseler, pazar günleri boş kalacak. Terk edilmiş sokaklarda rüzgârlar toz estirip duracak. Şimdiden yüzlerce kişi şehirden ayrıldı. *Asla da geri dönmeyecekler*. Bir an önce bir şeyler yapmazsak şehrimiz sonsuza dek ıssız kalacak." Hackett yerine oturdu ve mendiliyle yüzünü sildi. Konuklar bariz bir dehşete kapılarak kendi aralarında konuşmaya başlamıştı.

Bay Harte bana dönerek alçak sesle, "Argümanına renk katmak için ailenizin yaşadığı talihsizlikleri kullanması affedilir şey değil. Bay Hackett'in babasının, oğlunu nasıl iyi eğittiği belli."

"Babası?"

"Cehennem ateşiyle yanıp tutuşan, Anglikan Kilisesi karşıtı bir papazdı." Bay Harte gülümsedi. "Görüşlerinden ne kadar hoşlanmasam da çok iyi nutuk çektiği bir gerçektir. Bir keresinde konuşmasını dinledim ve pişmanlık duy-

madığım takdirde gökyüzünün kesinlikle üzerime kapana-
nacağıını düşünerek aklım yerinden çıktı.”

“Tekrar ayağa kalkıyor,” dedim.

“Bizi, bu ‘terk edilmiş şehir’ kuruntusuna karşı cevap
vermemiz konusunda ikna edeceğine hiç şüphem yok,”
diye fısıldadı Bay Harte.

Dudaklarına yerleşen alaycı gülümsemeyi görünce,
Bay Hackett hakkında düşündüklerinin benimkilerin ay-
nası olduğunu anladım.

Hackett sessizliği yeniden sağlayana dek elini havaya
kaldırdı. “Birlik olup işe koyulmazsak bunların hiçbirisi geç-
meyecek,” dedi. İç çekercesine derin bir nefes alıp herkesin
gözleri ona dikilene dek bekledi. “Ve...” sesinin şiddeti gi-
derek artıyordu, “tıpkı Anka Kuşu’nun küllerinden doğuşu
gibi bizim güzel şehrimiz de yeniden doğacak!”

Konukların çoğu sevinç çığlıkları atıyordu.

“Kralın bilirkişî ve mimarları sokakları çoktan belirle-
meye başladı.” Kollarını uzatarak “Yeni evler inşa etmeli-
yiz. Ve bunu en hızlı şekilde yapmalıyız,” dedi. Ellerini
tekrar masaya vurarak çatal bıçakları yerinden oynattı. “Ar-
salar müsait durumdayken, olabildiğince çok araziye satın
almayı bir vazife bilirim. Bunun için yeterli iş gücüne sahi-
bim; yangın yüzünden evsiz kalan ve iş arayan insanlar
var.”

Mavi kadife ceketli bir adam bağırdı. “Lafı dolandır-
mayı bırak be adam! Bizden ne kadar istiyorsun?”

Hackett kahkahalar dinene kadar bekledi. “Çok haklı-
sınız bayım. Sizin paranızı istiyorum. Olabildiğince çok ve
çabuk. Şehirde yatırım yapılmayı bekleyen inşaat arazile-

rim var. Burada toplanan sizler, varlıklı kişilersiniz ve yeniden yapılanma planıma yatırımda bulunursanız evsizlerden hem siz faydalanmış olacaksınız hem de ben tahmin edemeyeceğiniz kadar servete sahip olacağım.”

Sözlerinin tesir etmesini beklerken gözleri parlıyor, yanakları kızarıyordu. “Beyler, inanın bana bu hayatınızın fırsatı. Birlikte kurduğumuz şehir ise binlerce yıl ayakta kalacak.” Sesini daha da gürleştirek, “Bana yatırım yapın ve hep birlikte şehri yeniden yaratalım!” diye bağırdı.

Coşkulu çılgınlık yükselirken beyler ayağa kalkmış yumruklarını masaya vuruyorlardı.

Hackett konuklarına merhamet dolu bakışlarla gülümsedi ve en sonunda taşkınlık sona erdi. “Şimdi,” dedi, “müzik ziyafetimiz başlamadan önce afiyetle şaraplarınızı içebilirsiniz. Planlarımdan birine yatırım yapmayı konuşmak isterseniz benimle ya da çalışanım Finche ile görüşebilirsiniz.”

Hackett oturduğu sırada Robert’ın sandalyesini iterek ayağa kalktığını fark ettim. “Bayanlar ve baylar!”

Dudaklarımı ısırıp bekledim. Robert, Hackett’in söylediği şeylere karşı öfkesini mi kusacaktı yoksa? Buna hakkı vardı, ancak adamın çıkarıcı taktiklerini düşündükçe onu kızdırmamamız gerektiğini hissediyordum. Bunu göze alamazdık. Neyse ki endişelenmeme gerek kalmadı.

“Bay Hackett’a kadehlerimizi kaldıralım,” dedi Robert, gözleri ışıldayarak. “Bu şehrin, onun gibi muhteşem adamlara çok ihtiyacı var. Bana yeni bir hayat şansı sunarak büyük cömertlik gösterdiği için ona ne kadar teşekkür etsem azdır. Onun eşsiz ve yaratıcı zekâsının, bir olaydaki

fırsatları görerek nasıl servet yaratılacağını keşfettiğine şahit oldum ve sizlerin de ona katılarak şehri yeniden inşa etmeye katkıda bulunmanızı açık yüreklilikle diliyorum.” Robert, kahramanına taparcasına bir ifadeyle işverenine döndü ve kadehini kaldırdı. “Bay Hackett’a!”

Konukların hepsi aynı anda ayağa kalkarak kadehlerini kaldırdılar.

“Pekâlâ,” dedi Bay Harte, herkes yerine oturduğunda. “Kocanızın, Bay Hackett tarafından ailesi hakkında yapılan yorumları benim gibi kabul edilemez bulmamasına sevindim.”

“Öyle görünüyor,” dedim, şaşkınlığımı gizlemekte zorlanarak. Robert’ın korkak tutumu hiç hoşuma gitmemişti. Tatlı şarabım, bir anda ağzımın tadını kaçırdığı için içmeyi bıraktım.

“Bir suç işlemekte bana yardım ve yataklık eder misiniz?” diye sordu Bay Harte.

“Suç mu?” dedim şaşkınlıkla.

“Sadece küçücük bir şey, söz veriyorum. Oğlum Toby, dört yaşında ve çok tatlı minik bir dişi var. Şu leziz acıbadem kurabiyelerinden birini seçip bana uzatır mısınız? Peçeteye sarıp onu oğluma götüreceğim.”

Böyle bir ricanın beni prangalara mahkûm edemeyecek kadar masum olmasına rahatlayarak güldüm. “Bakalım,” dedim şekerlemeleri incelerken uzun uzun düşünerek. “Şurada bir tane kalp şeklinde var ya da badem ezmesi ve badem dolgulu hurmalardan var.”

“İkisini de sever, eminim.”

“Öyleyse ikisini de götürürseniz belki çifte sevinç

yaşar? Bence olur. İkisini de götürün. Mendilinizi alabilir miyim?"

Suç işlendi ve yapış yapış olan mendil, Bay Harte'ın ceketinin cebine gizlendi. Bana kolunu uzatarak misafir odasına gitmeyi teklif etmesiyle masadan ayrıldık.

Hava kararmıştı ve salondaki ışıltılı avizeler her yandan konuşmaların yükseldiği odaya daha sıcak bir hava katıyordu. Bir süreliğine eşikte durduk. Robert bir grup centilmen ile derin sohbete dalmıştı. O sırada Bayan Harte'ın, güzel sarı bukleleri olan şık görünümlü genç bir bayanla sohbet ettiğini gördüm ve Bay Harte'ı onların yanına götürdüm.

"Bu Bayan Arabella Leyton," dedi Bayan Harte. "Bayan Leyton, sizi Bayan Finche ve eşim Bay Harte ile tanıştırayım," dedi Jane Harte.

Bayan Leyton'ın buz mavisi gözleri beni süzdükten sonra vakit kaybetmeden Bay Harte'a yöneldi.

"Nasılsınız?" Bay Harte'ı baştan aşağı süzerken, gülmüşediğinde küçük sivri dişleri kurt köpeğinkiler gibi belirince dişlerimi sıkıp kendimi tutmak zorunda kaldım. Jane Harte ile göz göze geldiğimizde aramızda sessizce anlaştığımızın ayırdına vardım. Bazı kadınlar tehlikelidir ve Bayan Leyton da onlardan biriydi.

Bay Harte başıyla selam vererek "Sizinle tanıştığım memnun oldum Bayan Leyton," dedi, kadının fazlasıyla açık göğüsleri ve kırpışan kirpiklerinden habersiz bir şekilde.

O an anladım ki Arabella Leyton, Bay Harte'ın gözlerinin görmediğini henüz anlamamıştı.

"Bayan Leyton da bana çok yakında evleneceğinden bahsediyordu," dedi Jane Harte.

"Kocalarım konusunda çok talihsizlik yaşadım," dedi Arabella Leyton. "İkisi de zamansız bir şekilde öldü fakat Bay Goddard'tan son derece umutluyum." Bay Hackett ile konuşan yaşlı adamı manalı bir şekilde işaret ederek, "Çok iyi derecede gelir sahibi biri," dedi.

"Peki, çocuklarınız var mı?" diye sordum böylesine özel bir ayrıntıyı belirtmesinden rahatsızlık duyarak.

"Beş tane. Tahmin edemeyeceğiniz kadar tatlı birer melek hepsi."

"Desenize Bay Goddard hayatının bu kadar zenginleşmesiyle çifte sevinç yaşayacak," dedi Bay Harte.

"Kesinlikle öyle! Sizi onunla tanıştırayım." Bayan Leyton, Bay Harte'ın koluna girerek uzaklaştı.

"Pekâlâ!" dedim.

Jane Harte kıkırdadı. "Korkunç biri değil mi?"

"Çoktan iki kocayı gömmüş!" Jane Harte'ın gözlerindeki gülümsemeden cesaret alarak fısıldadım. "Kocalarının, zamanından önce Tanrı'nın kollarına düştükleri için kurtulduklarını söylesek çok mu abartmış oluruz?"

Konuklar için ince uzun altın rengi sandalyeler hazırlandı ve kuartet, şöminenin önünde yerlerini alarak müzik aletlerini akort etmeye başladı.

"Umarım müzik ziyafeti fazla uzun sürmez," diye fısıldadı Jane. "Yeni bir bakıcı aldım ve işinde çok iyi olduğundan kuşkuluyum. Geçen hafta onu bahçede kasabın çırağıyla yakaladım."

"Sizin için endişe verici olmalı."

Jane iç geçirdi. "Güvenebileceğim bir kız bulmak çok zor. Fakat zaten hizmetçi bulmak hiçbir zaman kolay iş değildir, değil mi?"

Beni endişelendirecek bir hizmetçim yoktu, ama Bay Hackett'ın bize doğru geldiğini görünce bu konudan bahsetme zorunluluğundan kurtuldum.

"İki güzel bayan!" dedi ellerini ovuşturarak.

Yanımıza otururken, zarif sandalye altında can havliyle gıcırdayıverdi. O kadar iri yapılydı ki bedeni sandalyeden taşıyordu. Jane'e daha yakın oturmak için sandalyemi biraz yana çektim.

Müzik gayet hoştu, fakat Bay Hackett'ın kalçalarının durmadan benimkilere değmesi canımı sıkıyordu. Adamda sinir bozucu bir şeyler vardı. Büyük bir güç aurası yaymasının yanı sıra erkeksiliği de öylesine baskındı ki buna evcilleşmemiş demek daha doğru olurdu. Hiç hoşuma gitmemişti.

Bay Harte odanın diğer ucunda oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde müzik eşliğinde hafifçe sallanıyordu. Kendini tamamen müziğe kaptırmıştı. Belli ki gözlerinin görmemesi onu eğlenceden alıkoymuyordu.

"Gayet hoş, ha?" dedi Bay Hackett kemanın finaldeki solo yükselişi sırasında. "Müzisyenler Kral'ın tiyatrosunda çalışıyor aslında, ama bu akşam bizi eğlendirmeleri için epey para verdim," dedi başparmağını işaret parmağına sürerek.

"Çok hoştu," dedim Robert arkamızda belirince.

"Konuklarınızın birçoğuyla çok ilgi çekici sohbetler ettim Bay Hackett," dedi Robert. "Bir kısmı sizinle bir iki gün içinde görüşecek."

"İyi iş! Benimle masaya oturduklarında bir çırpıda imzalarını ve paralarını alacağım." Elimi tutup okşadı. "Karıyla konuşuyorduk Finche."

Beni dikkatle inceleyip süzmesinden rahatsızlık duyarak bakışlarımı ayaklarıma çevirdiğim sırada Bay Goddard ile Bayan Leyton, ev sahiplerine veda etmek üzere yanımıza geldiler. Arabella Leyton parmak uçlarını bana uzatarak elimi sıkma zahmetini gösterdikten sonra ölmek üzere olan kocasını da alıp gitti. Adam için aslında üzülmüştüm.

"Biz de veda edelim," dedi Jane Harte.

"Müzik çok hoştu," dedi Bay Harte, Bay Hackett'in elini sıkarken. "Kemanımı daha sık çalmam için beni cesaretlendirdi doğrusu."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Harte," dedim.

Bay Harte başıyla selam vererek fısıldadı. "Toby de sizin onun için yaptığınız şeyi görünce çok mutlu, mesut bir çocuk olacak."

"Benimle bir gün çay içmeye ne dersiniz Bayan Finche?" dedi Bayan Harte. "Long Acre'daki Parfüm Evi'ne dilediğiniz bir öğlen gelebilirsiniz."

"Çok isterim..." gülümsemem soldu. Jane Harte'ı ziyaret edersem sonra da benim onu evime davet etmem gerekirdi, fakat yaşadığım o biçimsiz yere onu nasıl davet edebilirdim ki?

Harte'lar ayrıldıktan sonra kalan misafirler de faytonlarını bekliyordu.

Kısa bir süre sonra da biz çıktık ve Bay Hackett'in, bize yol göstermesi için ısrar ederek gönderdiği ışıkçı çocuk eşliğinde sokaklarda yürümeye koyulduk.

“Çok başarılı bir akşamdı!” dedi Robert koluma sımsıkı sarılarak. “Yeni işverenimden yana şanslıyım. Harika biri, değil mi? Onun ceketinin eteğinden tutunduğum takdirde, çok iyi yol kat edeceğimi söylerken ne kadar haklıydı.”

Ancak hangi yöne doğru yol kat edecekti, bilemiyordum.

10. Bölüm

Dışarıda yağmur yerleri döverken içeride olmak çok güzeldi. Tarçının kokusu burun deliklerime dolduğu sırada elimdeki işi bırakıp ateşin yanına koştum. Kekin ortasına hafifçe parmağımı bastırdıktan sonra tekrar kabardığını görünce gülümsedim. Demek Mercy teyzemin aşçısı Maggie Kinross bana bu tarifi iyi öğretmişti. Bir an gözlerimin önünde canlandı; bir deri bir kemik kadının dudakları sirke içmiş gibi büzüş büzüştü ama beni sever ve benim için en nefis kekleri yapardı.

Cam kenarındaki sandalyeme geri döndüm. Bay Hackett'ın evindeki lüks parti dün geceye ait bir rüya gibi geliyordu şimdi. Şık ipek elbisemi katlayıp bir kenara kaldırmıştım. Bir daha giyme fırsatım olacak mıydı acaba? İç geçirerek etrafa bakındım. Yatağın üzerinde farklı aşamalarda, yarım yamalak tamamlanmış jüponlar seriliydi; sanki yüksek sosyeteden bir bayan her birini deneyip huysuzca çıkarıp atmış, hizmetçisinin toplaması gereken bir yığın oluşturmuştu. Bay Hackett'ın altın varaklı, süslü, gösterişli salonu ile rutubetten duvarları lekenmiş, cilasız parkeleri olan bu biçimsiz oda arasındaki farktan daha büyük bir tezatlık yoktur sanırım.

Ara sokaktaki hayvanların ayak seslerini duyduğum sırada pencerede anlık bir gölge belirince dikkatim dağıldı. Büyük, siyah bir at geçerken Gölge havlamaya başladı.

Çok geçmeden odanın kapısında yumruklar duyunca açmak için kalktım. Köpeğin tasmaından tutup "Sessiz ol Gölge!" dediğim anda havlamasının yerini derin ve genizden bir hırlama aldı.

"Ziyaretçiniz var," dedi Bayan O'Brien gözlerini kısıp bana bakarak. Kucağında yine kırmızı burunlu sayısız çocuklarından biri vardı. "Bu eve ziyaretçi beyler gelmeyeli epey olmuştu ve öyle de devam etmesini tercih ederim Bayan Finche."

Ne dediğini anladığım an yüzümü ateş bastı fakat aksini ispatlamak üzere cevap veremeden ziyaretime gelen kişi Bayan O'Brien'in arkasında belirdi. "Bay Hackett! Sizi beklemiyordum... Kapıyı açık bırakın lütfen! Ev sahibi..." Hâlâ koridorda bekleyen Bayan O'Brien'ı işaret ettim çaresizce.

"Yaramaz, şüpheli bir düşünce tarzına sahip." Dönüp ev sahibine kaşlarını çatarak baktı.

Bayan O'Brien cevap vereceği sırada Bay Hackett'in üzerinden yağmur suları damlatarak karşısına kâbus gibi dikildiğini görünce sustu.

"Git ve şu çocuğun burnunu temizle," dedi Bay Hackett kapıyı sert bir şekilde kadının yüzüne kapatırken.

Telaş içinde yarım kalan juponları yatağın üzerinden toplayıp bir yığın haline getirdim.

"Buradan geçiyordum ve yağmur yağmaya başlayınca sığınacak bir yer aradım." Şapkasını çıkarıp başını salladı.

yınca peruğundan sular damladı. Binici pelerinini çıkardığındaysa yerde bir göl oluşmuştu neredeyse. Pelerininden ter, at ve nem kokuları yükseliyordu.

Mantosu ile şapkasını alıp şöminenin yanındaki elbise askısına astım. Gölge, Bay Hackett'm arkasını koklarken yağmur dinene kadar onunla ne konuda konuşacağımı düşünüp duruyordum.

"Bir bardak bira alır mıydınız?" diye sordum.

Başını salladı. Geldiğinden beri odayı inceliyordu. Kendimi, sanki gecelikte yakalanmış gibi hissediyordum nedense. Birasını doldurup masaya bıraktım.

Büyük bir yudum aldıktan sonra bıyıklarındaki köpüğü elinin tersiyle sildi. "Çok hoş bir koku var."

"Ballı ve baharatlı kek, tadına bakmak ister misiniz?"

Genişçe bir gülümsemeyle isteğini belli etti.

Kekten bir dilim kesip servis ettim. İki lokmada bitirdiğini görünce daha büyük bir dilim kesip uzattım.

Küçük odamız onun varlığıyla daha da küçülmüş gibiydi; buraya sığamayacak kadar iriydi ve yaydığı enerji havada küçük elektriklenmelere neden oluyordu.

"Mükemmel!" dedi parmaklarını yalayıp tabaktaki son kırıntıları da silip süpürürken. Aniden uzanıp elimi tuttu.

Başparmağı avcumun içini ve nasırlı parmaklarımı okşadıktan sonra elimi çevirip kırık bir tırnağın üzerinde parmağını gezdirirken endişeden kaskatı kesilmiştim.

"Ellerinizi çok güzel fakat zavallı bir bulaşikhane hizmetçisinininki kadar kırmızı ve sert," dedi. "Sizin gibi bir bayanın emrine amade bekleyen aşçısı ve hizmetçileri olmalı oysaki." İç geçirdi. "Kocanız olacak adam sizi nasıl bu şartlarda yaşatır, anlamıyorum."

Elimi hemen geri çektim. "Dün gece konuklarınıza da gayet anlaşılır bir şekilde ifade ettiğiniz gibi, kendi suçu olmadığı halde zor durumlara düştü. Başka bir alternatifimiz olsaydı bu şartlarda yaşamayı neden seçelim ki?"

Hackett başını yana savurup bir kahkaha patlattı. "Ah, sandığım kadar alçakgönüllü değilmişsiniz demek? Ayrıca itiraf etmeliyim ki konuklarım dün geceki naçizane konuşmamdan etkilendiler, değil mi? Yatırımcılar çoktan kapıda kuyruk oluşturdu."

Yüreğimi bir öfke sarmıştı. "Demek ki bizim talihsizliklerimizden faydalanmayı çok güzel başardınız Bay Hackett ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. Şehirdeki evsiz muhtaçlara uzattığınız büyük yardım kollarınızın kocama kadar ulaşacağına inanıyorum öyleyse?" Farkında olmadan yine sinirden dilimi ısırmış ve kanatmıştım. Öfkemin, tavırlarımın önüne geçtiğini fark edince kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Hackett, benim bu yersiz kaba tavırlarım yüzünden ya Robert'ı işten atarsa ne olacaktı?

Hackett boş bir ifadeyle bana baktıktan sonra koca kafasını iki yana sallayıp durdu.

Bedenim ürpermişti.

Birdenbire kapı açıldı ve Charlie küçük adımlarıyla yürümeye çalışarak arkasında Nell ile birlikte içeri girdi.

"Charlie pişen şeyin kokusuna geldi..." Nell duraksadı.

"Nell, bu Bay Hackett," dedim tamamen normal görünmeye çalışarak. "Eşimin patronu."

Nell dizlerini bükerek ufak bir reverans yaptı.

Charlie kararlı bir ifadeyle masanın ucuna gelip bıçağı aldı ve keki kesmeye çalıştı.

"Ben Charlie'yi götüreyim..."

"Hayır, kalabilirsin Nell!" Charlie'nin minicik yumruğuyla tuttuğu bıçağı alıp ikisine de büyük birer dilim kek kestim. "Bay Hackett da gidiyordu zaten."

Hackett'ın kin dolu bakışları karşısında buz kesilmiştim. Elbise askısından kokuşmuş mantosunu alıp omuzlarının üzerine attı. "Sohbetimize başka zaman kaldığımız yerden devam ederiz Bayan Finche."

"Olabilir," dedim kapıyı açarken.

Ana kapının kapandığını duyana kadar nefesimi tuttum ve biraz sonra atını eşkin sürerken gölgesi usul usul camın önünden geçti.

"Vay canına!" dedi Nell. "Ne sinirli bir herif."

Bir anda dizlerim çözüldü ve oturma yere kalakaldım. "Ah, Nell! Umarım Robert'ın işini kaybetmesine neden olmamışımdır."

Nell başını salladı. "Senden hoşlandığı bakışlarından belli."

"Çok saygısızca davrandım."

"Erkekler oldum olası ufak bir cesareten hoşlanır." İç geçirdi. "İnan bana erkekleri iyi tanırım." Bir süre düşündü. "Azıcık sert muamele görmek onu hiç şaşırtmamıştır." Nell cılız bir çocuktan sadece biraz daha büyük göstermesine karşın bu konulardaki bilgisi yüzünden gözlerindeki bilgelik yaşının çok ötesindeydi.

"Robert onun hakkında çok iyi şeyler düşünüyor."

Nell omuz silkerek cevap verdi. "Ben, Charlie ile beni yarın öğleden sonra annesiyle tanıştırmaya götüreceğim."

"Öyleyse niyeti ciddi."

Ağzı kulalarında gülerek başını salladı. "Dahası da var. Çok iyi anlaşıyoruz ve Ben, Charlie'ye o kadar çok ilgi gösteriyor ki ona gerçeği söylemeye karar verdim."

"Gerçeği mi?"

"Zaten biliyor. Beni kandırmak kolaydır!" Somurttu. "Hind's Head'de bir gün adamın biri kör kütük sarhoştur ve bana fahişe dedi. Ben de adamı dışarı çıkardım. Kimsenin onun kadınına küfür edemeyeceğini söyleyip adamın suratına bir tane yapıştırdı. O sırada adam da benim ziyaretçilerimden biri olduğunu söyledi."

"Ah Nell!"

"Ben ise mecbur kalmasaydım benim böyle bir şey yapmayacağımı ve beni iyi tanıdığını söyledi. Mecbur kalmıştım. Yeni bir başlangıç yapmak için ne kadar çabaladığımı biliyor. Ayrıca..." yanakları al al oldu. "biz..." Omuzlarını silktiler. "Bilirsin işte. Evlenmeden önce yapmam artık."

"Olması gereken de bu."

Nell gittikten sonra dikiş işimin başına geçtim. Bütün öğleden sonra Bay Hackett'a karşı sergilediğim düşünce-sizce tavırlar yüzünden kendini yiyip bitirmekle geçti. Buz kesen gözleriyle bana nasıl baktığını bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. İğneyi jüpona sokup çıkardıkça iplik birbirine dolaştı. İhtişamlı evine ve müsrifçe ziyafetine rağmen Hackett'ın centilmen biri olduğu söylenemezdi fakat bu bizim geleceğimizin onun ellerinde olduğu gerçeğini de değıştirmezdi. Dikkatim dağılınca iğne elime batıp beyaz ketene kan lekesi bulaştı. Sinirlerim bozulmuş bir halde neuli

bir bezle lekeyi silmeye çalıştıkça kan kumaşa iyice yayılıyordu. Canımdan bezerek jüponu yere fırlattım. *Lanet olası Hackett!*

Robert geç kalmıştı. İçten içe endişelenerek Hackett'ın ona iş verip vermediğini merak ederken ayak seslerini duydum. Dikkatli bir şekilde kapıyı açtım.

"Yemek hazır değil mi?" diye sordu Robert. Rahat bir nefes aldım. Düşündüğüm gibi kötü bir şey olmamıştı demek ki.

Kâselere turp yahnisi koyup ekmek dilimledim. "Günün nasıl geçti?" diye sordum.

"Yoğundu. Dün gecedен sonra ofise çok kişi geldi. Sen ne yaptın? Annemle babamı ziyarete gittin mi?"

"Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki dışarı çıkamadım. Onlara yaptığım ballı kekin yarısını Bay Hackett yedi."

Robert başını kaldırıp "Bay Hackett mi? Buraya mı geldi?"

Başımı evet dercesine salladım. "Yağmurdan sığınmak için gelmiş."

"Fakat nerede yaşadığımızı bilmemesi için çok dikkatli davranmıştım." Robert'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Kaldığımız yerin ne kadar sefil olduğunu görmesini istemiyordum."

Kaşlarımı çatıp bir süre düşündüm. "Demek ki dün gece bizi eve kadar getiren ışıkçı çocuğa para verip kaldığımız yeri öğrenmiş."

"Ne istiyordu?"

"Anlayamadım," dedim kaçamak bir şekilde. "Nell ile Charlie gelince o da gitti."

Robert bir şeyler homurdanarak gözlerini ovuşturdu.

"Sana..." dedim titreyen bir sesle, "herhangi bir şey söyledi mi?"

"Öğleden sonra ofise gelmedi."

"Sadece..." en iyisi itiraf edip kurtulmaktı. "Sadece, ev işleri için bir hizmetçiye ihtiyacım olduğunu söyledi. Ve ben..." yutkundum, "ben de yangının bizi mahvetmesinde senin bir suçun olmadığını söyledim. Sonra da o dün gece seninle ilgili yaptığı konuşmayla övünerek işleri artırdığını söyleyince..."

"Öyle oldu evet," dedi Robert.

"Ben de bunun hoşuma gitmediğini söyledim, yani bizim talihsizliklerimizi kullanmasının hoş olmadığını."

"Kate! Nasıl dersin!"

Başımı salladım.

"O ne cevap verdi?"

"Bir şey söylemedi. Çünkü o sırada Nell geldi." Ellerimi kucagımda birleştirdim. "Fakat Robert, bana çok sert baktı."

"O zaman Tanrı yardımcımız olsun." Robert yahnisini yarım bırakıp tabağını itti. "Tanrı aşkına Kate, nasıl yaparsın? O iyi bir patron, çok sinirlenmeyecektir, ama umarım her şeyi mahvetmemişsindir."

"Özür dilerim," dedim çaresizce.

Sandalyesini çekip ayağa kalktı. Biraz sonra da kapıyı çekip çıktı.

Robert o akşam Hind's Head'den gece yarısı döndü.

Buram buram bira kokarak yanıma yattı. Derin uykuya daldığı sırada başlayan horultuları yüzünden bütün geceyi ayakta geçirdim. Sabah yulaf ezmesini büyük bir sessizlikle yedikten sonra işe gitmek üzere odadan ayrıldı.

Yeni bir ballı kek yaptıktan sonra endişelerimden uzaklaşmak için var gücümle yerleri fırçalamaya koyuldum.

Daha sonra Gölge ile birlikte biten jüponları Dolly'ye götürmek üzere yola koyulduk. İşlerden birindeki kırmızı kan lekesini görür görmez ödememden bir peni kesinti yaptı. Onunla tartışmak anlamsız olurdu. Bir balya daha dikiş işi aldıktan sonra Robert'ın ailesine ballı keki vermek üzere Lambeth'in yolunu tuttum.

"Robert yine mi gelemedi?" diye sordu Finche Anne.

"Çalışıyor," dedim gerçekten de öyle olduğunu ve Hackett'in onu işten atmadığını umarak.

Ayaklarım geri geri giderek odaya döndüm. Robert'ın evde olmasından korkuyordum, fakat evde değildi. Gölge lap diye yere yatarak iç çekti. Ben de yorgun argın yeni balyayı açıp, kalıp parçaları serdim. Korse yapımı zaman alan bir işti; balen için dar geçitler ve bağcıklar için delikler açmak gerekirdi ki bunlar çok dikkatli yapılmazsa kumaşın yıpranıp sökülmesine neden olurdu. Yine de yeni parçalar için iyi bir fiyatta anlaşmıştım.

Birkaç saat sonra ilk korsenin bitmesine az kala ana kapı kapandı ve yukarı koşturan bir çift ayak sesi işittim. Odamızın kapısı aniden açıldı ve Robert nefes nefese kapıda belirdi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ayağa kalktım, fakat neler olduğunu sormaya cesaret edemeden onun soluklanmasını bekledim.

"Şapkanı giy Kate! Gidiyoruz."

"Nereye?"

Ağzı kulaklarındaydı. "At arabası bizi bekliyor."

Önlüğümü çıkarıp şapkanı taktım.

Robert elimden tutup beni peşinden sürüklemeye başladı. Ara geçitten Fetter Yolu'na çıktık. Yelelerinde kırmızı kurdeleleri olan bir çift atın taşıdığı araba bizi bekliyordu.

"Robert, neler oluyor?"

Sorumu cevaplamasına fırsat kalmadan arabacı gelip kapıyı bizim için açtı. Arabaya bindiğimde Bay Hackett'ın da içinde olduğunu görünce canım sıkıldı.

"İyi günler Bayan Finche."

Robert yanıma oturunca rahatladım. Bay Hackett ile bir arabada tek başıma kalmanın düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Peruğundaki pomat kokusu ile nefesindeki tütün kokusu bu küçücük kapalı yeri resmen boğuyordu. Oturup duruşumu düzeltmeye çalışırken ağzımın içinde bir şeyler gevelercesine cevap verdim.

Hackett, kalın dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle beni baştan aşağı süzerken bundan rahatsızlık duyarak olduğum yerde ezilip büzülüyordum. "Eee?" dedi.

Araba büyüklü küçüklü sarsıntılarla ilerliyordu.

Robert beni cesaretlendirmek istercesine gülümsedi.

"Sanırım size bir özür borçluyum Bay Hackett," dedim kekeleyerek. "Dün size karşı yorumlarım çok kabaydı belki."

“Belkisi yok,” dedi bir ağaç gövdesi kadar kalın bacaklarını gererek.

Bana Mercy teyzemin evinin yanındaki boğayı hatırlatıyordu. Çocukken ondan çok korkardım. Hackett’ın da tıpkı boğa gibi ayaklarını yere sürüyüp, burnundan dumanlar çıkararak bana saldıracakını ummadım desem yalan olurdu.

“Öyleyse özür diliyorum,” dedim ellerimi eteğimin altında gizlice yumruk yaparak.

Hackett kaşlarını kaldırıp, “Hayal kırıklığına uğradım,” dedi. “Sizin, neşeli yapıya sahip bir kadın olduğunuzu sanmıştım.”

“Fazla neşenin bir kadında hoş durmayacağını düşündüğüm için öyle birini eş olarak almazdım zaten,” dedi Robert.

Hackett kahkaha atarak Robert’ın dizine vurdu. “Öyleyse düşündüğümünden de iyi bir adamsın!”

Öfkelenerek sert bir cevap vermek için ağızımı açtım fakat sonra dudaklarımı sımsıkı kapayıp camdan dışarı bakarak erkekler ve özellikle de Robert ile Hackett için kafamda yedi çeşit cehennem planı kurdum. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum merakla.

“Ironmonger Yolu’na. Evlerimden birini görmeye gidiyoruz. Kocan, yatırımcıların parasını nasıl harcadığını görmenin ilginç çekeceğini düşündü.”

Yandan bir bakışla Robert’ı süzdüm; keyifle gülümsüyordu. Birdenbire benden bir şeylerin gizlendiğini hissedererek içim sıkıldı. “Ah, tabii!” dedim. “Ziyafet ve kaliteli şaraplar sunarak fakirlere acımaları için vicdanlarını okşadığınız yatırımcılar.”

"Kesinlikle öyle!" Hackett'ın gözlerinde yine düşmanca bir parıltı belirmişti.

Şansımı daha fazla zorlamayıp ellerimi kucağımda kavuşturarak ağırbaşlı bir şekilde oturmaya ve araba hoplayıp zıplayarak ilerlerken camdan dışarıyı seyretmeye karar verdim. Şehrin yanan bölümüne gelmiştik; inşası tamamlanan birkaç ev dışında görmeye değer hiçbir şey yoktu. İnsanlar telaş içinde koşturuyor, tozlu yollarda birkaç tane at arabası tıkırdayarak ilerliyordu. Biraz sonra arabamız durdu.

Karşımızda yeni yapılmış bir ev duruyordu. Sarı tuğlaları güneşin altında parlayan ev, Londra'nın isli havasından henüz nasibini almamıştı. Bitişigindeki evin her tarafı yapı iskelesiyle çevriliydi. Şantiye alanındaki işçiler, omuzlarında tuğla yüklü kovalarla sarsak bir merdivenden tırmanarak iskeleye çıkıyorlardı. Adamlardan biri kum yığınının üstüne oturmuş ekmeğini yerken, Bay Hackett'a selam vermeden önce yanındaki arkadaşını dürtüp küreğini aldı.

"Evleri Alman modelinde inşa ediyorum," dedi Bay Hackett. "Sizin de gördüğünüz gibi evler dar fakat uzun. Böylece küçük arazilere daha çok daire sığdırabiliyoruz."

"Çok zekice," dedi Robert hayranlıkla.

"Ve daha kârlı," diye ekledim. Yalakalık ettiği için Robert'ı tekmelemek istiyordum.

Bay Hackett gülümsedi. "İçeri girelim mi?"

Yeni boyandığı için pırıl pırıl parlayan ana kapının soluk taş basamaklarını çıkararak onu takip ettik. Evin içi sessizdi ve ahşap, ıslak alçı ve boya kokuyordu. Bay Hackett'ın ağır adımları holde yürürken yankılanıyordu. Salonun ka-

pısını açtı. İçeri girdiğimizde gömülü şömineyi ve pencere-
lere takılan üstün kalite camları gösterdi.

Oda oda gezerken evin özelliklerini yere göğe sığdıra-
mıyordu. Robert ise onun her sözüne inanıp o kadar çok
kafa sallıyordu ki başının yerinden çıkmamasına hayret
ettim. Tur bittikten sonra Hackett bizi tekrar salona gö-
türdü.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu kendini beğenmiş,
ukala gülümsemesiyle.

Acele etmeyip etrafa bir göz gezdirdim. Kireç henüz
kurumadığı için içerisi nemliydi. Bana şuan oturduğumuz
evi hatırlatınca tüylerim ürperdi. Fakat bu temiz ve yeni eve
oturacak olan ailenin ne kadar şanslı olduğunu düşününce
kıskançlıktan kalbime bir bıçak saplandı.

“Bu oda gayet mütevazı ve sanıyorum ki küçük bir aile
için oldukça uygun,” dedim Hackett’in yüzündeki kayıtsız
gülümsemeyi silme çabasıyla. “Ahşap panelinin düzgün bir
şekilde tamamlanmaması yazık olmuş, ancak birkaç sene
özenle cilalandığı zaman eminim daha iyi görünecektir.”
Hackett’in gülümseyişinin biraz eksildiğini fark ederek
daha emin bir şekilde konuşmaya devam ettim “Şömine
çok küçük,” dedim. “Ayrıca parkelerde çok fazla budak
var.” Robert, Hackett’in arkasında durup bana sinirle ba-
kınca çok ileri gittiğimi anladım. Sesimdeki şiddeti dizgin-
leyerek “Ama pencereler gayet geniş ve ev aydınlık,”
dedim.

“Neyse ki hanımefendiyi memnun eden bir şey çıktı!”
dedi Hackett. “Ancak bu evin sizin gözünüzdeki kusurla-
rına rağmen şu an oturduğunuz kiralık odadan son derece
üstün bir konut olduğunu kabul etmelisiniz Bayan Finche?”

“Siz de şunu kabul etmelisiniz ki konakladığımız oda hiç de alışık olduğumuz türden bir yer değil. Kocam ve ben son derece lüks evlerde yaşıyorduk.”

Robert’ın yüzü asılmıştı, gözleri bana susmam için yalvarıyordu adeta.

“Anlıyorum,” dedi Hackett. “Yani bu değersiz küçük evde yaşamak istemezsiniz? Oysa sizin için uygun olduğunu düşünmüştüm. Hatta bu sabah kocanıza sembolik bir kira karşılığında burada yaşayabileceğinizi teklif etmiştim. Ancak daha büyük lükslere alışkın birine göre fazlasıyla yetersiz bir ev olduğu için bu konuda söyleyecek bir şey kalmadı sanırım.” Arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

Öylece kalakalmış, ellerini yüzüne kapatan Robert’a bakıyordum. İşte yine düşüncesizce davranarak bizi daha kötü bir duruma sokmuştum. Kararsızlık içinde acı çekerken gururumu yutkunarak “Bay Hackett!” diye seslendim arkasından.

Tatsız fakat zafer kazanmış bir edayla bana döndü.

“Bay Hackett, amacım saygısızlık etmek değildi...”

“Tekrar?”

Kalbimin üstüne bir fil oturmuştu sanki. Belki de yediklerim dokunmuştur diye düşünmeyi tercih ettim. “Bu eve bir kadın eli değmeden ne kadar eksik olduğunu anlatmaya çalıştım sadece.” Zor da olsa gülümsedim. “Onu sevecek bir kadın eksik. Biraz balmumu cilas ve temiz işle, ahşap kaplamalar ve parkeler parlayacaktır. Biraz çiçek ve fırında pişen ballı kek kokusuyla bu ev eminim bir yuva sıcaklığına bürünecek.”

Nefesimi tuttum ve Hackett benim bozguna uğrayışımın keyfini sürerken bekledim. Gün ışığının vurduğu yerlerde altın renkli tozlar oynayıyordu. İşçilerden biri müstehcen bir şarkı tutturmuştu.

"Peki, o kadın sizin gibi bir hanımefendi olabilir mi acaba?" dedi en sonunda.

Bu sefer fil gerçekten midemin üstüne oturmuştu sanki. "Burada oturan kişi ben olursam elbette kendimi şanslı addederim."

"Bence de öyle olmalı! Özellikle de siz bu haldeyken."

Başımı eğdim. *Lanet olası herif!* Botlarını da yalamak zorunda kalacak mıydım acaba?

Robert genzini temizleyerek "Bay Hackett, bu evde oturmamıza izin verdiğiniz takdirde size fazlasıyla borçlanmış olacağız efendim."

"Sence karın da bu borcun farkında mıdır Finche?"

Robert dudakları gerilmiş halde gözlerini bana dikti. "Elbette efendim, farkında olduğuna eminim."

"Bilemiyorum." Hackett bana baktı. "Siz bana olan minnetinizi nasıl sunmak istersiniz Bayan Finche?"

Sefil odamızı terk edip böyle bir evde yaşama fırsatını kaybetmenin korkulu düşüncesiyle, ellerimin ne kadar titrediğini göstermemeye kararlı bir şekilde ona baktım. "Son karşılaşmamızda severek yediğiniz ballı ve baharatlı kekimden yaparak Bay Hackett."

Robert'ın nefesini birden tutmasıyla Hackett hakkında yanlış fikir edinip edinmediğimi düşünüyordum ki adam kahkahayı bastı.

"Tanrım, Bayan Finche, daha önce sizin gibi bir kadınla

hiç karşılaşmadım. Bir kedi yavrusu kadar uysalsınız fakat pençelerinizi göstermekten de geri durmuyorsunuz." Ellerini birbirine vurduktan sonra bana uzattı. "İki tane ballı kek yapın ve anlaşılm."

Memnuniyetsizliğimi gizlemeye çalışarak yavaşça elimi uzattım. "İki tane ballı kek," dedim.

11. Bölüm

Birkaç gün sonra Robert için özel bir yemek hazırladım. Bol sulu ve havuçlu, biftekli ve böbrekli payını bitirmesini bekledikten sonra konuşmak için cesaretimi topladım.

"Robert, beni endişelendiren bir şey var," dedim.

"Kaderimiz değişmek üzereyken seni ne endişelendirebilir ki?" diye sordu gülümseyerek. Hafifçe geçirdikten sonra peçeteyle ağzını sildi.

"Nell," dedim.

"Ne olmuş ona?"

"Önümüzdeki hafta Ironmonger'a taşındığımız zaman ona ne olacak diye düşünüyorum. Ben Charlie'ye bakmazsam Hind's Head'de nasıl çalışacak ki? Tekrardan ziyaretçi beyler almaya başlamasından korkuyorum."

Robert omuz silkerek cevap verdi. "En başından çocuk yapmaması gerekirdi."

"O kadar basit değil ama! Çok iyi bir kız fakat annesi ölüp onu sersefil ortada bıraktığında Nell henüz çok küçükmüş. Yeni evimizde yeteri kadar odamız var."

"Bay Hackett'a öyle söylemiyordun ama." Robert'ın dudakları asi bir şekilde gerilmişti.

"Hizmetçi bir kadına ihtiyacımız olacak ve ben de Nell'i düşündüm..."

"Olmaz!" Robert sandalyesini geri itti. "Evimde ortalık malı bir sokak fahişesi istemiyorum. Ayrıca hizmetçiye verecek kadar paramız yok. Düşünmem gereken bir ailem var ve biriktirebildiğimiz her peni onların alacaklılarına gidecek."

"Peki ya Charlie'ye ne olacak?"

Şüpheli gözlerini bana dikti. "Ailem borçlular hapishanesindeyken benden bir fahişenin veledine bakmamızı mı istiyorsun?" Yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. Mendilini masaya fırlattı. "Hayatımda gördüğüm en bencil insansın sen Katherine." Topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı çarpıp gitti.

Gururum zedelenmişti. Öfkeyle masanın ayağına tekme attım. Ailesi için bu kadar endişeleniyorsa en azından bir kez olsun gidip onları ziyaret etmesi gerekmez miydi?

Lambeth'te Robert'ın ailesini ziyaret edip tekrar evin yolunu tuttuğum sırada yağmur çiselemeye başlamıştı. Başım eğik, su çukurlarına dikkat ederek yürürken Finche Baba'nın kesintisiz öksürüğünü düşünüyordum. O sırada sarı saçlı, ufak bir çocuğun elinden tutmuş yürüyen tanıdık birine rastladım.

"Bay Harte?"

Durup döndü ve başını hafifçe dikti. "Bayan Finche?"

Beni sesimden tanıdığına sevinerek gülümsedim. "Evet, benim. Bu da sizin yakışıklı oğlunuz olmalı?"

Bay Harte gülümseyerek eğilip oğluna bir şeyler fısıldadı.

Tobby öne doğru bir adım attı, şapkasını çıkardı ve başını hafifçe eğerek selam verdi. "Emrinize amadeyim madam." Babasının gibi yemyeşil olan, sık sarı kirpikli kocaman gözlerini bana dikti.

Oğluna, "Bayan Finche, geçtiğimiz hafta annenle birlikte katıldığımız Bay Hackett'ın partisinde senin için şekerlemeleri seçen bayan," dedi Bay Harte.

"Umarım şekerlemeleri sevmişsindir Toby?"

Ağırbaşlı bir şekilde başını salladı.

"Eşim bütün hafta boyunca sizin ziyaretinizi bekledi," dedi Bay Harte.

"Yeni bir eve taşındığımız için biraz meşgulüz," dedim.

Toby, babasının elini çekiştirdi. "Yağmur hızlanıyor baba. Bir sonraki köşeyi dönmek için adımlarımı saymamda yardım etmen gerek."

Bay Harte selam verdi. "Yakın bir zamanda sizi bekliyoruz Bayan Finche."

Onları arkalarından seyrettim. Bay Harte'in gümüş topuzlu bastonu bir o yana bir bu yana salınıyor ve Toby de adımlarını sayıyordu. Yağmur tüm bereketiyle yağmaya başladığında ben de eve doğru hızlı adımlarla ilerlemeye koyuldum.

Nell kapıyı çaldığı sırada saçlarımı kurulumuyordum. Taşınacağımızı ondan daha fazla saklayamayacağımı düşününce içim acıdı. Saçlarını taramıştı ve yanakları al aldı. Biraz sonra onu mutsuz edeceğim için çok üzülüyordum.

"Kate çok güzel bir şey oldu! Sana söylemezsem olmaz. Ben ile ilgili." Ellerini göğsüne bastırdı. "Evleniyoruz!"

"Evleniyor musunuz? Bu çok güzel bir haber!"

"Ben de kendimi cimcikleyip duruyorum." Yüzü mutluluktan ıslıl ıslıldı. "Ben, bana ve Charlie'ye göz kulak olmak istiyor. Onu kendi oğlu gibi büyütecek ve bu konuda hiç sorun yaratmayacak. Üç hafta sonra karı koca olacağız. Charlie ile birlikte Ben ve annesinin yanına taşınıyoruz. Charlie'ye öğleden sonraları o bakacak ve ben de çalışmaya devam edeceğim ta ki..." Yanakları iyice kızarmıştı. "Ta ki bir bebeğimiz daha olana kadar."

Şansının iyiye gitmesine sevinerek ona sarıldım. Aynı zamanda onu hayal kırıklığına da uğratmayacaktım.

Nell gittikten sonra eşyaları toplamaya başladım. Bay Hackett'a bağlı olmanın verdiği sıkıntı dışında içim rahattı. Parasının karşılığı neyse onu Robert'tan son damlasına kadar alacağıma emindim. Ancak bu arada kendime ait bir evimin olması hayali de artık gerçekleşiyordu.

Sonraki hafta Robert işte olduğu için evin taşınmasında yardım etmek üzere at arabasıyla Ben Perkins geldi. Koyu renk saçları olan, güler yüzlü biriydi. Birkaç parça eşya ile bir valiz kıyafet ve tencere tavayı taşımamız çok sürmedi.

Arabaya çıkıp Ben'in yanına otururken Nell gözü yaşlı bir şekilde beni yolculuyordu. "Sakin unutma..." dedi, "düğünümüz önümüzdeki ayın ikinci pazarı Clerkenwell'deki St. James'te."

Ben yuları hafifçe kamçladı. At hızını artırırken el sallamak için arkamı döndüğümde Gölge'nin arkamızdan koştuğunu gördüm.

At arabası, içindeki yüklerin de etkisiyle ara sokaklarda sarsılarak ilerliyordu. Şehrin yanan bölgesine girdiğimiz sırada yeni evime yaklaştığım için heyecanlanıyordum. Güneş içimi ısıtıyordu sanki. Hafiften esen rüzgâr yerdeki tozları bir girdap halinde döndürürken, yanımızdan geçen kereste ya da tuğla yüklü at arabaları yüzünden her yanımız toz içinde kalıyordu.

"Ironmonger Yolu'nu bulabilecek misin?" diye sordum. Tabelaların az sayıda kalması yüzünden yeni evi bulamayacağımızdan endişeleniyordum.

"Tanrı'nın sevgili kullarıyız; sorun yok," dedi Ben. "Eh, şehrin her yanına neredeyse her gün tonlarca taş dağıtımı yapıyorum. Yeni evinizin duvar köşeleri için Bay Hackett'a bile Portland taşı tedarik ettim." İğneleyici bir bakış attı. "Adam sıkı pazarlık ediyor. Sinirlendim tabi çünkü ben sadece en iyi kalite ürünler satarım. Ona da söyledim, bir sene sonra çatlayacağını bile bile ikinci kalite taşla yeni ev inşa etmenin anlamı nedir ki?"

Yol kenarında ne kadar yer gördüysem hepsi inşaat alanı olarak işaretlenmişti. Yön gösteren tabelalara olabildiğince dikkat edip aklımda tutmaya çalıştım. Ben başıyla yolun köşesinde üzerine "Ironmoger Yolu" yazılmış, yere çakılı tahtayı işaret etti.

Araba evin önünde sarsılarak durduğu sırada kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı.

Yan binanın iskelesinde çalışan işçiler, işlerini bırakıp merakla bizi seyretmeye başladı. Ellerim titreye titreye merdivenlerden çıkıp kapıyı açtım. Hol hatırladığımdan daha küçüktü fakat benimle birlikte içeri sızan güneşliğiyle yü-

zümde kocaman bir gülümseme belirdi. Kendimi bildim bileli hep bu anı bekleyip durmuştum.

Ben Perkins, sırtında bir dolu eşyayla merdivenleri çıkarken yardım için yanına gittim. O sabah, arabadaki eşyaları eve taşıırken bir rüya gibi geçti. İşçilerden biri küreğini kuma sapladıldıktan sonra masa ve yatağı yukarı taşımamıza yardım etti. Ben de bu arada bir aşağı bir yukarı gidip gelerek kutuları ve bohçaları taşıyordum. Nihayet arabadaki eşyaların tamamı eve taşındı.

Sepetimdeki kulplu sürahidenden bir bardak bira doldurarak Ben'e uzattım.

Alnındaki teri silerek, "Sanırım artık gidebilirim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim Robert'ın bana önceden verdiği bozuklukları ona uzatarak.

Geri çekilerek, "Para için yapmadım," dedi. "Nell'im için yaptığınız onca şeyden sonra size seve seve yardım ederim." Parmağını perçemlerine sürerek gülümsedi. "Onu hayal kırıklığına uğratmayın. Düğüne geleceksiniz değil mi?"

"Hayatta kaçırmam!"

Ben güldü. "Tanrı sizi korusun." At arabasına bindi ve arkasında toz bulutu bırakarak uzaklaştı.

Gölge'yi de çağırıp tekrar içeri girdim. Kapıyı kapatıldıktan sonra arkama yaslandım. Benim güzel evim. Enerji dolu bir şekilde salona girip sevinç çılgınlıkları atmaya başladım. Eteğimi kaldırarak Gölge ile birlikte iki basamağı çıktım ve topuklarımın üstünde zıplayıp durdum.

Gülmekten nefes nefese kalmıştım. Çatı katındaki

yatak odasının penceresini açıp pencere pervazından dışarı sarktım. Gökyüzü, dümdüz şehrin üzerinde bir kubbe gibi yükseliyordu. Bir zamanlar evlerin arasındaki dar aralıklardan göğe doğru baktığımda gördüğüm gümüş rengi gökyüzünden daha farklıydı bu seferki. Başımı sağa çevirdiğimde nehri, kalabalık kayıkları görebiliyordum; sola baktığımdaysa Londra Duvarı'nın bir kısmı gözüme geliyordu. Önümde ise yanan şehrin kel görüntüsü ve uzakta, nehir kıyısındaki Kule'nin silueti vardı. Orada burada yarım yamalak tamamlanan ve moloz yığınları arasından beliren evler kırık dişler gibi görünüyordu. Bütün evlerin, dükkânların, barların ve kiliselerin tamamlanması ve kilise çanlarının, seyyar satıcıların, trafik gürültülerinin şehri yeniden sarması ne kadar zaman alacaktı kim bilir?

Karnım guruldayınca dışarı çıkıp yemeklik alışveriş yapmam gerektiğini fark ettim. Hemen mutfığa inip tencere ve tavaların olduğu paketi açtım.

Kiler temiz değildi; rafların altındaki sıvada açılan büyük çatlağa doğru fare pislikleri vardı.

"Belki bir de kedimiz olmalı Gölge ne dersin?"

Bir kulağını dikerek güzel gözleriyle bana baktı.

Fare pisliklerini temizleyip mutfak takımlarını kutusundan çıkardım ve mahzene indim. Duvarın tepesindeki küçük camdan içeri gümüş bir aydınlık süzülüyordu. Yarı karanlıkta yürüyerek su fıçısını bulmaya çalıştım. Yarısına kadar doluydu.

Bay Hackett evi, şehrin altında yer alan ve kereste bolarlarından oluşan su hattına bağladığı için kendiyle gurur duyuyordu. Halk, Büyük Yangın sırasında paniğe kapılıp

yangını söndürmek için yolları kazıyarak su çıkarmaya çalışırken borulara zarar vermişti. Su temin etmek, gücü yetenler için bile her an mümkün değildi. Rahat bir nefes alarak kovayı fıçıya daldırdım. Şehrin dışındaki umumi su kanallarına gitmek için çok yürümek gerekiyordu ve su tanklarının Ironmonger Yolu'na çok sık geldiğini sanmıyordum.

Su damlatan kovayı yukarı taşıyıp kileri var gücümle temizlemeye başladım. Farelerin çıktığı çatlağa kadar temizleyip duvarı badanalayacaktım, fakat şimdilik bu kadarı yeterdi. Önlüğümü çıkarıp sepetimi aldım ve pazara gitmek üzere yola koyuldum.

Leadenhall şans eseri yangından kurtulup ayakta kalmıştı ve eve yürüme mesafesindeydi. Yeni sokaklar kazıklarla sınır çizilerek belirlenmiş, birçok binanın iskelesi işçilerle dolmuştu fakat tozlu sokaklarda kalabalığın içinde insanlarla çarpışmadan yürümek ya da at arabalarından kaçmaya çalışmamak tuhaftı. Şehrin o harala gürelesini özlemiştim.

Cheapside ve Poultry'den geçerek Cornhill'e ve oranın Lombard Caddesi ile kesiştiği noktaya gelmiştim. Fincinhe'lerin Lombard Caddesi'ndeki evlerinin sonsuza dek yok olduğunu bilmek çok tuhaf bir histi. Tüylerim ürpererek Cornhill'de yürümeye devam ettim. Burası işlerini halletmeye gelen çok sayıda insan, yük dolu at arabaları ve çöp kamyonlarıyla doluydu. Çok geçmeden pazarcıların seslerini duymaya başladım. Her yanı çürümüş sebzelerle hayvanların kan kokusu sarmıştı.

Kasap yoğundu; çuval bezinden önlüklü adamlar

omuzlarında en az küçük bir çocuk ağırlığındaki koca biftek parçalarını taşıyarak koşturuyordu. Havaya tezgâhlardan yükselen metalik kan kokusu hâkimdi ve yerdeki talaşların arasında kanlar pıhtılaşarak öbekler oluştuyordu.

Üstünde sinekler uçuşan kesik bir inek kafasının olduğu tezgâhın yanından geçtim. Kancaya asılı kafa güneşin altında dönüp duruyordu. Önlüğü herkesinkinden daha az kanlı olan bir kasaptan kuşbaşı et aldım.

Bağırıp duran martılar balık tezgâhlarının olduğu bölümde daireler çizerek uçuyor, balıkçı kadınların misinalarını fırlatmalarını bekliyorlardı. Kadınlar uskumruları keserek içlerini bileklerinin kıvraklığıyla çekip çıkarırlarken bıçakları güneşte ısıldıyordu. Kaba sesli satıcılardan biriyle sıkı pazarlık ederek, ertesi gün kahvaltıda yeriz diye tütsülenmiş balık satın aldım. Güzel yüzlü köylü kızın sepetinden aldığım çilek, havuç, soğan ve bir demet kekik ile alışverişimi tamamladım.

Yeni evimize geri döndüğümde Robert dönmeden önce etli yahniyi ocağa koyup saçlarımı taramaya ancak vaktim oldu. Salonun camını ayna niyetine kullanarak üstümü başımı düzelttim ve Robert'ın geldiğini görür görmez onu karşılamaya koştum.

"Eve hoş geldin!" dedim.

Onunla birlikte girişteki basamakları çıkarken gülümsemi ve ne olduğunu anlayamadan beni kucağına aldı. "Seni eşikten kucağımda geçireceğim."

"Robert! Eteğim toplandı," dedim çıplak bacaklarımı jüponumla kapatmaya çalışarak.

"Kimse görmez."

Doğruydu; sokak bomboştu ve işçiler bugünlük işlerini bitirip evlerine gitmişti. Ben de uğraşmayı bıraktım, Robert'ın hole gelince oflayıp puflayarak sendelediğini fark edip kıkırdamaya başladım.

"Pekâlâ, Bayan Finche," dedi. "Bay Hackett'ın yüce gönüllülüğü sayesinde artık gerçekten bir eve sahibiz." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Mutlu mesut bir şekilde kollarımı boynuna doladım. Birazdan artacak olan öpücüklerine karşılık vermeye hazırdım.

"Sanırım yeni yatak odamızı bana göstermenin zamanı geldi, değil mi?" diye fısıldadı.

"Ocakta yemek var..."

"Yemeğin canı cehennem!" dedi beni peşinden üst kata sürükleyerek.

Yatak odasında beceriksizce kıyafetlerimizi çıkarmaya çalıştı; korsemin bağcıklarını çözüp düğmeleri açıyor, çıkardığı her şeyi sağa sola atıyor, elbisemin kuyruğunu ve jüponumu savuruyordu. Önce yatak odasının kapısına dayandık sonra da yatağa girdik.

Gözleri sımsıkı kapalıydı. Robert içimde hareket ederken ben tavandaki upuzun çatlağa bakıyor ve yaşadığı ana kendini bu kadar kaptırmanın nasıl bir şey olduğunu düşünüyordum.

En sonunda tutkumuz tükendi ve Robert derin bir iç çekti.

Benim hissettiklerim üzüntü ve hayal kırıklığıydı çünkü Robert hiç konuşmadan uykuya dalıvermişti. Diğer

kadınların da evlilik görevlerini yerine getirdikten sonra aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordum. O sırada Robert'ın döllerini kalçama dökmek yerine içime geldiğini fark ederek gülümsedim.

12. Bölüm

Kimseye borçlu kalmayı sevmezdim ve bu huy, Mercy teyzeye her zaman minnettar kalmak zorunda olduğum günlerden bir mirastı sanırım. Bu yüzden Bay Hackett'a olan borcumu ödemek için kızgın bir ruh haliyle mutfağa girip işe koyuldum. İki adet mis kokulu ballı keki masada soğumaya bıraktığım an kafam rahatladı.

Yangından kurtarabildiğim eşyalarımдан biri olan yeşil elbisemi giydim. Artık eskiyip yıpranmıştı fakat yine de bana yakışıyordu. Saçlarımı tarayarak yüzümün çevresinden kıvrılmasını sağladım ve sonra, bir anlık tereddüdün ardından, kutudaki saten ayakkabılarımı çıkardım.

Yan binanın iskelesinde çalışan işçiler, ben evden çıkarken neşeyle selam verdilerse de içlerinden bazıları ıslık çalmayı saygısızlık olarak görüyordu. Ancak keyfime diyecek yoktu.

Mutlu ve keyifli bir şekilde Bay Hackett'ın Holborn'daki bürosuna gittim. Genç bir çalışan beni içeri aldı ve bekleme odasına yönlendirdi. Yarı açık kapının ardından bağırışlar duyuluyordu.

"Bir anlaşma yaptık!"

"Durum değişti Maundrell," dedi Hackett gürleyerek. Kulağına Robert'ın önceki işvereninin ismi çalınmıştı.

"Kendi tuğla imalat şirketime, Fields'teki St. Giles'e yatırım yaptım ve tuğlalarım seninkinden daha ucuza gidiyor," diye devam etti Hackett.

"Anlaşma anlaşmadır," diye ısrar etti Elias Maundrell. "Sana getireceğim her tuğlayı alacağına söz verdiğin için diğer bütün siparişlerimi iptal ettim." Tiz sesinden ne kadar hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

İçerideki anlaşmazlık devam ederken utancımndan kas-katı kesilmiş halde oturup bekledim. Bay Maundrell'i her ne kadar sevmesem de beni, onun rezil duruma düştüğünü dinlerken bulmasını istemezdim.

"Burada oturup bütün gün senin ağlamayı dinleyemem," dedi Hackett. "Hogg sana çıkışı göstersin."

"Ama ben..."

"Hogg!" diye seslendi Hackett. "Gel ve bu adamı buradan çıkar."

Seyrek saçlı sinsi görünümlü bir adam bekleme salonundan geçerek Hackett'ın özel odasına doğru koşturdu. Biraz sonra yakasından tuttuğu Elias Maundrell'i karşı koymalarına rağmen sürükleyerek götürdü.

Olduğum yerde büzülerek yüzümü diğer yöne çevirdim. Az sonra da ana kapı hışımla kapandı.

Sandalyemde oturmuş yere bakarken Bay Hackett sinirli bir şekilde bekleme salonuna geldi.

Beni görüncce aniden durdu. "Bu güzel ziyaretinizi neye borçluyum acaba Bayan Finche? Sivri sözlerinizle beni iğnelemeye mi geldiniz yoksa?"

"Pek sayılmaz," dedim orada olmaktan pişmanlık duyarak. "Pazarlığımızın payıma düşen kısmını yerine getirmek için geldim." Sepetimdeki iki adet ballı kekin örtüsünü kaldırıp gösterdim. "Bunlar sizin için."

Asık suratı çözüldü ve kasaptaki sosisler kadar kalın parmaklarını sepete daldırarak kahkaha attı. "Ofisime buyurun lütfen."

"Rahatsızlık vermek istemem..."

"Saçmalık!"

İstemeye istemeye onu takip ettim. Borcumu bir an önce ödeyip yoluma devam etmek istiyordum.

Masasının yanına yavaşça otururken bana da misafir koltuğunu işaret etti. "İçki?"

"Teşekkür ederim, hayır..."

"Elbette alacaksın." Masasının yanındaki dolabı açtı ve iki bardakla bir şişe rom çıkardı.

Bardakları ağzına kadar doldurduktan sonra birini bana uzatırken onu dehşet içinde seyrediyordum. Daha önce hiç rom içmemiştim ve kokusu da hoşuma gitmemişti.

Hackett bardağının yarısını içtikten sonra ceketinin cebinden çıkardığı bıçakla kekten iki dilim kesti. Uzattığı dilimi acemice tuttum. "Tıpkı yaşlı annemin eskiden yaptığı kekler gibi," dedi ağzı doluyken. "Tek farkı onunkilerin biraz yanık olması." Kendi yaptığı espriye kahkahalarla gülerken masanın üstü kırıntılarla dolmuştu. "Eee, evinden memnun musun? Sizin için çok küçük ve yetersiz değildir umarım hanımefendi?"

"Aksine..." dedim. Buna gerçekten de sinirlenmezdi. "O kadar az eşyamız var ki ev yeterince geniş geliyor."

Hackett bardağını tepesine dikti ve bir dilim kek daha kesti. "Tanrım, eğer benim karım olsaydın çok çabuk şişmanlardım."

Düşüncesinden bile ürpererek romdan bir yudum alıp keskin tadını bastırır umuduyla üstüne kekimi yedim.

"Karım zavallı biriydi. Görünüşte çok güzeldi, ama doğumun zorluğunu kaldıramayıp öldü."

"Buna üzüldüm," dedim nezaketen.

"Üzülme. Zaten ondan çok bıkmıştım." Hackett kendine bir bardak daha rom doldurdu ve bardağını bana doğru salladı. Bir an önce oradan ayrılmayı düşünerek hayır anlamında başımı salladım.

Hogg aylak aylak içeri girip elleri cebinde duvara yaslandı. "Maundrell'i yolladım," dedi.

Hackett cevap vermeden ona da bir bardak rom doldurdu. "Umarım seni çok yormamıştır?"

Hogg güldü "Bir daha gelmez."

"Kendini beğenmiş kurbağanın teki." Hackett bana baktı. "İçkinizi bitirin Bayan Finche. Yoksa size Kate mi demeliyim?"

Romdan büyük bir yudum alarak sorusuna cevap vermekten kaçındım. Ağzımı olabildiğince dolu tutmaya çalışsam da en sonunda lokmamı yutmak zorundaydım. Bardağı geri ittim.

"Benimle içmezseniz darılırım," dedi Hackett gözleri ışıldayarak.

"Artık gitmem gerek," dedim ayağa kalkarak. "Başka bir yere daha uğrayacağım." Ayağa kalkınca dengemi sağlayamayıp masanın ucuna tutundum. Midem yanıyordu.

Hackett kahkaha attı. "Tekrar gelin. Ya da belki bir öğleden sonra ben size uğrarım?" Kapıyı açtı. "Finche!" diye seslendi.

Biraz sonra Robert görüldü. Beni görünce şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Karin beni ziyarete gelmiş."

Bay Hackett ile tokalaştıktan sonra olabildiğince toparlanarak ağırbaşlı bir şekilde ofisinden çıktım.

"Burada ne işin var?" diye çıkıştı Robert.

"Bay Hackett'a ballı keklerden getirdim," dedim yavaşta hıçkırarak.

"Ah." Şüpheli gözlerle bana bakıyordu. "İçki mi içtin sen?"

"Rom. Zorla içmemi istedi. Robert, Elias Maundrell buradaydı ve Hogg onu dışarı attı."

"Maundrell'i mi?"

"Hackett, Bay Maundrell'den tuğla almaktan vazgeçmiş."

"Çok da iyi etmiş."

"Fakat Robert..."

"Eve git Kate." Sokak kapısını açınca kendimi bir anda dışarıda buldum.

Covent Garden'a vardığımda başım çatlıyor, ayaklarım sızlıyordu. Daha sağlam tabanlı ayakkabılar giymeliydim ama gösterişli olma arzuma yenilip daha uygun ziyaretler için olan saten ayakkabımı eskitmiştim. Yine de yürümek midemi rahatlatmama yardımcı olmuştu.

Meydanı çevreleyen kemeraltının serin gölgeğinde

yürürken, manav tezgâhlarından birinde durup her biri kıpkırmızı görünen elmalardan en iyi ikisini seçtim. İçtiğim romun kokusunu bastırır umuduyla elmalardan birini yolda yedim.

Çakıl taşlı kemeraltını geçtikten sonra James Caddesi'nden sadece birkaç adım ötedeki ağaçlarla çevrili geniş Long Acre Caddesi'ne vardım. Caddedeki şık mağazaların arasına birkaç araba imalatçı sahası serpiştirilmiş ve cadde boyunca geniş bahçeli bir dizi büyük ev sıralanmıştı. Bahçe korkuluklarının ardındaki uzun, çift cepheli ve kemerli girişi olan evden sokağa parfüm ve gül kokuları geliyordu.

Bay Harte tahmin ettiğimden de zengin biri olmalıydı, diye düşündüm evin geniş basamaklarını çıkarken. Kapının yanındaki demir yuvarlağa basınca zilin derinden çalışını dinledim.

"Evet? Nasıl yardımcı olabilirim?" Normalden daha kısa boylu, parlak siyah saçlı ve büyük burunlu genç bir adam kapıyı açıp bana baktı. Sonradan onun genç bir çocuk değil sırtı kambur bir cüce olduğunu anladım.

"Bayan Harte evde mi acaba?" dedim.

Boncuk gibi kara gözleriyle beni incelerken üzerindeki ipeksi kahverengi ceket ve kızıl kahve yeleğiyle tıpkı bir nar bülbülüne benzediğini düşünerek gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Başını dikti. "Siz Bayan Finche olmalısınız?" Cevabımı beklemedi. "Elbette, öyle. Hanımefendi de sizi bekliyordu zaten. Kendisi odasında, beni takip edin lütfen."

Yüksek tavanlı hole adımımı attığım an fevkalade güzel bir parfüm kokusu içime doldu; son derece hoş misk

kokulu parfüm, kurutulmuş gül ve baharatlı alt notalarla birlikte tahminimce mine çiçeği ile karıştırılarak elde edilmişti. Havayı soluyarak yerimden kıpırdamadan kokunun kaynağını ararken uşağın taş plakalı zemini çoktan geçip oymalı meşe ağacından yapılmış merdivenlere yöneldiğini fark ettim.

Onu takip etmek için aceleyle yürüdükten sonra sahanlıkta durup, uşağın kapıyı tıklatarak yanıt beklemeden içeri girişini bekledim.

Jane Harte güneşli küçük odanın pencere kenarında oturmuş, yastık kılıfı işliyordu. Başını kaldırıp hoş bir gülümsemeyle bana baktı. "Bayan Fınche, hoş geldiniz! Umarım benim odamda oturmak sizin için de uygundur?" Öne doğru eğildi. "Misafir odası kadar resmi olmadığı için burada daha rahat ederiz." Uşağına döndü. "Jacob, Ann'e bize çay getirmesini söyler misin?"

Jacob başını hızlıca eğip kaldırarak odadan ayrıldı.

Mercan ve krem tonlarında çalışılmış, parlak dikişli güzelim Venedik tarzı koltuklardan birine oturdum. Camgöbeği tonlarında damask desenli duvar kâğıdına sinekkuşu ve hanımeli sarmaşıklı duvar süsleri resmedilmişti. Etajerin üzerine gül dolu cam bir vazo yerleştirilmişti. "Ne kadar büyüleyici bir oda!" dedim.

"Benim gizlenme yerim," dedi Bayan Harte. "Bu ev eşimin amcasından kalmış ve onun döşediği şekliyle duruyor hâlâ. Gabriel ile evlendiğimde onun rızası olmadan hiçbir değişiklik yapmayacağıma söz verdim çünkü her şeyi kafasında o eski haliyle canlandırabiliyor. Fakat bu oda bana ait olduğu için istediğim şekilde dekore etme özgürlüğüne sahibim."

"Çok güzel," dedim. Manavdan aldığım elmayı sehpanın üzerine koydum. "Bunu Toby'ye getirdim."

"Çok naziksiniz! Hâlâ onun için yürüttüğünüz acıbadem şekerlemelerini anlatıp duruyor. Teşekkürlerini sunması için onu birazdan çağırırım."

"Çok hoş olur Bayan Harte."

"Ah! Lütfen bana Jane de." Sıcacık bir tebessümle bana baktı.

"Bana da arkadaşlarım Kate der," dedim Nell'den başka arkadaşım olmadığını düşünerek.

Kapı açıldı ve düzgün giyimli bir hizmetçi çay tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi Jane'in yanındaki sehpaye bırakarak girdiği gibi sessizce çıktı.

"Ann benim yeni yardımcım," dedi Jane. "Fakat ondan memnun kalacağımı düşünüyorum."

"Bay Hackett'in partisinde karşılaştığımızda Toby'nin dadısından memnun olmadığınızı söylemiştiniz."

"Hoşlanmadığım bir şekilde çok ciddiyetsizdi." Çayları koyarken iç geçirdi. "Çocuğun var mı?"

Başımı salladığımda sorgular bakışları yüzünden kalbimden geçeni söylemek istedim. "Fakat olmasını her şeyden çok istiyorum. Sekiz yaşımdayken annemi ve babamı kaybettim ve bir ailem olmasını gönülden diliyorum."

"Ne kadar berbat bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi Jane. "Ben on yaşındayken ve ablam on bir yaşındayken annemi kaybettik."

"Ablanla aranız iyi midir?"

Jane'in gözleri doldu. "Dört yıl önce Eleanor da öldü." İçimdeki o eski sancı yeniden alev almış fakat Jane de

benim yaşadığım acıyı anlayabildiği için teselli bulmuştum. "Aileni kaybetmenin acısı asla dinmiyor, değil mi?"

İç geçirdi. "Geçenlerde Rochester Court'taki ev yandığında aynı acıyı tekrar yaşadım sanki. Bir anne ve dört çocuğu yanarak ölmüş."

"Ne korkunç!"

"Hayatta kalan çocuğu düşünüp duruyorum. Daha da kötüsü bazıları evin kasıtlı olarak yakıldığını söylüyor." Jane hayretler içinde başını salladı. "Alt katın kapıları zorla açılmış ve içeri el fenerleri fırlatılmış."

Şok içinde bardağımı sehpaaya bıraktım. Tutuşan evdeki çocukların korkunç çığlıklarını düşününce Finche evindeyken dalgalar halinde yükselen dumanlar ve cehennem ateşinin sıcağı aklıma geldi.

Bir çocuğun bağırdığını duyunca gözlerimi kırıştıtarak düşüncelerden sıyrıldım.

Jane pencereden bahçeye seslendi. "Toby! Gel ve Bayan Finche'ye merhaba de."

Birkaç dakika sonra basamaklardan ayak sesleri yükseldi ve kapı ardına kadar açıldı.

"Toby!" Jane çocuğu yanına çekip pantolonundaki çamurları silkeledi. "Şu haline bak! Ne yaptın sen?"

"Alman askerleriyle savaşıyordum. Sonra da Fransızlarla."

"Savaşı kazandın mı?" diye sordum.

Sessizce başını salladı. "Ben hiç kaybetmem."

Sehpadaki elmayı aldım. "Bunu sana getirdim."

Kocaman gülümsemesiyle bana teşekkür etti. "Bahçeye geri dönsen iyi olur yoksa lanet Fransızlar tekrar saldırıya geçecek."

"Toby..." Jane kolundan çekti, "sana bunu söylemeyi kim öğretti?"

"Neyi?" masum yeşil gözleriyle annesine bakıyordu.

"Fransızlar hakkında söylediğin şeyi."

"Jacob onlara elimizi verirse kolumuzu kaptıracağımızı söyledi. Yangını da kahrolası Fransızlar başlatmış dedi."

"Bunu bilemeyiz Toby. Şimdi git ve oyna."

"Tamam anne." Elmayı üstüne sürerek parlatırken bana gülümsedi. "Tekrar gelecek misiniz?"

"Belki de bir sonraki sefer sen beni ziyarete gelirsin?"

Elmasından bir ısırık aldı. "Gelirken çemberimi de getireceğim, onunla oynayabilirsin. Şimdi bahçeye inip o lanet..." Annesine baktı, "gidip kötü Fransızların bahçe duvarımıza tırmanmadığından emin olayım."

Toby koşarak odadan çıkarken Jane'e bakıp güldüm. "Seni kıskanıyorum doğrusu," dedim. "Toby çok tatlı."

"Jacob Samuel ile çok zaman geçiriyor ama," dedi. "Gabriel, Jacob'ın sadık bir hizmetçi olduğunu düşünüyor. Yine de Toby'yi hiç istemediğim şekilde etkiliyor." Jane derin bir nefes aldı. "Ah, evet! Gabriel bana yeni bir eve taşıdığınızı söyledi."

"Bay Hackett yaptığı evlerden birini kiralamamızı teklif etti."

"Belki de size karşı mahcubiyetini telafi etmek istiyor dur?"

"Robert'ın dediğine göre Bay Hackett evin evsiz ayak takımları tarafından istila edilmesinden kiraya verilmesini tercih ettiğini söyledi. Ayrıca bitişiğindeki ev henüz ta-

mamladığı için fazlaca toz ve gürültü oluyor ki bu da alıcıları caydırabilir.”

“Fakat yeni bir evinin olması ne kadar hoş.”

Huysuz bir şekilde kilerdeki duvarın çatladığından farelerin girip çıktığını hatırladım. Güldüm. “Çok az sayıda eşyamız olduğu için her yer yankı yapıyor.”

“Fakat evini istediğin mobilyayı seçerek döşeme şansın var.”

Omuz silktim. “Zamanla olur belki. Elimize geçen parayı Robert’ın ailesine yardım etmek için biriktiriyoruz.”

Jane dudağını ısırdı. “Gabriel’in amcası bir masa ve altı sandalyeyi tavan arasına bırakmış. Biraz eski modalar ancak gayet iyi durumdalar. Belki almak istersin? Sana gönderilmek üzere hazırlatabilirim.”

Utancımдан yerin dibine geçmiştim. “Korkarım ki onları satın alamam. Robert’ın ailesinin durumunu, biliyorsunuz...”

“Sizden isteyeceğim tek ödeme bir akşam bizi yemeğe davet etmeniz. Böylece mobilyanın keyifle kullanıldığını görmüş olurum.” Jane gülümsedi.

Düşüncesi bile yüzümü güldürmüştü. “Öyleyse teklifinizi severek kabul eder ve dört gözle sizi yemeğe beklerim,” dedim.

“Gabriel’den kemanını ve flütünü getirmesini de rica ederim. Yemekten sonra eğleniriz,” dedi.

Ayrılacağım sırada Jane, “Gabriel ziyaretçi alıyor mu bir bakayım?” dedi.

Holü geçtikten sonra Jane bir kapıyı tıklattı ve bekledi. Bense misk ve gül aromalı parfüm kokusunun kaynağını aramakla meşguldüm.

Kapıyı Jacob Samuels açtı. "Evet?" dedi.

"Kocam meşgul mü Jacob?"

Jacob hiç gülümsemeden, "Onu rahatsız etmek istemem," dedi. Tam kapıyı kapatıyordu ki arkasından ayak sesleri duyuldu ve kapı tekrar açıldı.

"Teşekkürler Jacob," dedi Gabriel Harte. Bana elini uzattı. "Bayan Finche, Parfüm Evi'ne hoş geldiniz."

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Jane.

"Beni memnun edersiniz," dedi.

Odaya girdiğimdeki ilk izlenimim belli belirsiz fakat güzel bir parfüm kokusuydu. Tam tarif edemesem de koku sayısız çiçek, temelinde turunçgiller, baharat ve taze yeşil bitkileri muhteva ediyordu. Odanın sokağa bakan uzun camı içeriyi oldukça aydınlatıyor ve duvarı çevreleyen bal rengi çizgiye meşe ağacının gölgesi vuruyordu. Cam kaplı masanın etrafındaki uzun arkalıklı sandalyelerin hepsi İran halısının üstüne düzgünce yerleştirilmişti. İçeride aralık bırakılan kapıya bir göz atınca ardındaki loş odada parlayan cam şişeleri gördüm.

"Burası Gabriel'in misafirlerini ağırladığı parfüm salonu," dedi Jane. "Sosyete hanımları ziyarete gelir ve alışverişlerini yaparken çaylarını yudumlarlar."

Bay Harte dolabın iki kapağını birden tumturaklı bir şekilde açınca, ipek serili raflardaki bin bir çeşit süslü ve saten kurdeleli parfüm şişeleri göründü.

Jane beni, boylu boyunca raf asılı olan duvara götürdü. Rafta sayısız kokulu mum, lavanta kesesi ve pomat vardı.

"Ne kadar büyüleyici," dedim özlemle bakarak. "Doğ-

rusu şu lavantalı balmumu kabından almak isterim. Salonumuzdaki paneller çok yeni olduğu için yumuşatana kadar her hafta cilalamaya karar verdim."

Bay Harte gayet uygun bir fiyat söyledi.

"Beni holde karşılayan güzel kokuyu da söylemeden edemeyeceğim," dedim bozuklukları sayıp masaya bırakırken.

"Şeker kavanozu olmalı." Gabriel Harte gülümsedi. "Ya da bilindiği adıyla: Potpuri. Bahar başlangıcıyla bahçe-deki çiçekleri toplayıp üzerine açılan deliklerden ışık alan bir kabın içine tuzla basıyoruz. Çiçekler biraz mayalanınca yaz boyu gülleri, limon balsamı ve lavantayı ekliyoruz."

"Sanırım limon balsamının kokusunu almıştım!"

"Koku duyunuz çok iyi," dedi Bay Harte. "Sonbaharda ise baharatları ekleyip, süsen köküyle karışımı tamamlıyoruz. Şu anda tatlı kokar fakat kışın, eğer kabı ateşin yakınına koyarsanız, parfümün kokusunu esas o zaman alırsınız."

"Bunu mutlaka denemeliyim," dedim. "Gerçi bunun için önce bahçem olması gerek. Ironmonger Yolu'nda bir eve taşındık ve şimdilik sadece tuğlalar ve paslı çivilerle dolu ufak bir toprak var."

"Size bahçemizden çiçek getiririm," dedi Jane.

"Yeterince yardımda bulundunuz," dedim. "Artık daha fazla rahatsızlık vermeden gitsem iyi olacak."

Bay Harte parfüm dolabını kapattı ve gül pembesi kurdeleyle süslenmiş mumu bana uzattı. "Sizin için bir hediye. Yeni evinize sümbülteber kokusu yayacaktır."

Vedalaştıktan sonra sevinç içinde Parfüm Evi'nden ayrıldım. Hayatım boyunca pek arkadaş edinememiştim; Mercy teyze buna asla izin vermezdi. Ancak Jane'in, özlemini duyduğum bir arkadaş olacağına adım gibi emindim.

13. Bölüm

Kumlu zemin, tamamen kurumuş kireç ve yanmış ke-resteyle kaplıydı. Yan taraftaki inşaatçılardan aldığım kaz-mayla işe koyuldum. Gölge kuyruğunu sallayarak bir süre beni izledikten sonra oyuna dâhil olup sert zeminde çu-kurlar kazmaya başladı. Biraz sonra duvarın dibinde uy-kuya daldı.

Sırtımın ağrısını dindirmek için gerinip küreğe yaslan-dım ve gülleri nereye dikeceğimi düşündüm. Birkaç tuğla kullanarak çiçek bahçemin sınırlarını belirledim. Biberiye, nane, maydanoz ve adaçayı ile başlayıp lavantayla sona ge-lecektim.

Öğlen vakti güneş öyle yakıyordu ki... Bir kenara otu-rup ekmek arası peynirimi yedim. Yan binadaki adamların çekiç sesleri ile belirli aralıklarla geçen at arabasının tıkırtısı haricinde bahçem gayet sessiz bir kır bahçesine benziyordu. Şehrin yanık manzarasında dikili bir ağaç ya da bir çiçek bile olmadığını, kuşların cıvılamadığını ve çalışkan arıla-rın vızıldamadığını fark ettim. Bu evin bir zamanlar şehrin en yoğun bölgesinde olduğunu düşünmesi bile şimdi çok güçtü. Boş boş otururken bahçemizin duvarının ardında

şehrin gürültüsünü ve koşturmacasını yeniden ne zaman duyabileceğimizi merak ediyordum.

Biraz sonra kapı art arda vuruldu. Eteğimdeki taşı toprağı silkeleyerek kapıyı açmaya koştum.

Fiyakalı kırmızı atkı takmış, iri yarı bir adam kapıda duruyordu.

Uzattığı notu aldım ve adamın yük arabasına binişini seyrettim. Kirli önlüğüyle bir genç, ipleri çözüp muşambayı kaldırdı ve Jane Harte'ın gönderdiği masa ile sandalyeler görüldü. Kalbim heyecandan yerinden fırlayacak gibiydi.

"Nereye bırakmamızı istersiniz?" diye sordu arabacı.

Onları yemek odasına yönlendirdiğimde masa ve sandalyeler haricinde iki büyük sandık, kadın çalışma masası, küçük bir sehpa, saat, iple bağlanmış değişik bohçalar ve çeşitli yemek kaplarının da olduğunu fark ettim. Adamlar gittikten sonra notu açıp okudum.

Sevgili Kate,

Sana fazladan birkaç eşya daha gönderdiğim için umarım bana gücenmezsin.

Dünkü ziyaretinle beni o kadar memnun ettin ki, yeni evine yerleşir yerleşmez ziyaretine gelmeyi iple çekiyorum. Toby elma için sana teşekkürlerini iletmemi ve çemberini sana getirmeyi unutmayacağını söylüyor.

Arkadaşın,

Jane

Gülümseyerek bohçaları açtığımda karşıma oldukça güzel işlenmiş perdeler, aynı kumaştan yastık kılıfları ile

cibinlik ve frambuaz desenli yatak örtüsü çıktı. Böylesine zevkli güzelliklerin karşısında şaşkına dönerek hemen sandıkları açtım. Çeşitli cam eşyalar, nakışlı keten masa örtüsü, değişik servis tabakları ve kalaylı güzel bir sürahi karşımdaydı. Sonraki bir saat boyunca eşyaları yerleştirmekle uğraştım.

Yemek masası ve sandalyeler çok eski olduğu için hafif küflenmişti ve duvarların olgunlaşmamış yeni meşe paneliyle tezat oluşturunuyordu. Gabriel Harte'dan aldığım balmumu cilasının kapağını açıp bir bez parçasıyla panelleri cilalamaya başladım.

Öğleden sonra çıkardığım işe hayranlık duyarak baktım. Meşe, yumuşak bir pırıltıyla parlıyor ve içeriye lavanta kokuları yayıyordu. Gün bitmeden eşyalarını toplayıp giden işçilerin gürültüleri pencereden içeri gelince, Gölge yanıma gelip oturdu ve beklentiyle gözlerime baktı.

"Evet, yemek zamanın geldi biliyorum. Benim de yemeğimizi pişirme vaktim gelmişti zaten."

Patatesleri kurularken Robert geldi. Mutfak masasına yığılıp kaldı.

"Yorgun musun?" diye sordum. Tüm neşem kaçmıştı. Robert'ın bu ruh halleri bizi hep bir kara buluta sürüklerdi çünkü.

Omuz silkti.

"Mahzenden biraz bira getirirsen yemek hazır sayılır."

Biraz sonra mahzenden geldi. "Aşağıda çürümüş et falan mı unuttun?" diye sordu.

"Kilere et koymuyorum ki."

"Bir koku var sanki." Burnunu buruşturarak, "Foseptik olamaz; henüz yeni taşındık, taşması imkânsız," dedi.

"Sonra bakarım," dedim yeni mobilyaların heyecanını onunla paylaşmaya can atarak. "Bu akşam yemek odasında yiyeceğiz. Bira sürahisini sen getirir misin?" Önden ben çıktım ve yemek odasının kapısını gösterişli bir hareketle açtım.

Masayı temiz mendiller ve yeni bardaklarla süslemiştim. Sümbülteber kokulu mumu çoktan yaktığım için kokusu içerideki lavanta ve balmumu cilasının aromasıyla karışarak tatlı bir hava yaratmıştı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum, çalışmamın verdiği meyvelerden memnun bir şekilde.

Robert odaya baktı. "Bütün bunlar da nereden geldi? Kazandığım parayı ailem zor durumdayken süse püse harcamamayacağımızı söylemiştim sana."

"Harcamadım ki!" dedim kırgınlıkla. "Jane Harte tavan arasını düzenlemişti."

"Kör adamın karısı mı?"

Evet anlamında başımı sallarken Bay Harte'a bu şekilde hitap etmesinin ne kadar duygusuzca olduğunu düşündüm.

"Başka insanların merhametini istemiyorum."

"Fakat Jane eşyaların boş yere durduğunu söyledi. Ayrıca..." yutkundum. Bütün keyfim kaçmıştı. "Eşiyle birlikte yakın bir zamanda onları yemeğe davet edeceğime söz verdim."

"Bana sormadan?"

"Hoşuna gideceğini sanmıştım." Gözlerim aniden doluverdi. "Bu akşam her şeyin senin için mükemmel olmasını istemiştım."

Robert iç çekerek masaya oturdu.

Sessizce birasını doldurdum.

Tek seferde kafasına dikip, elinin tersiyle ağzını sildi. "Değişen şartlarımızı kabullenmek bazen zor geliyor ve insanların bize acımasından hoşlanmıyorum."

Onun çok değerli Bay Hackett'ının, misafirlerin önünde, bizim durumumuz hakkında söylediklerini dinlerken hiç de böyle düşünmediğini söylemek için ağzımı açtım fakat sonra fikrimi değiştirdim.

O gece yatak odasına çıktığımda Robert çoktan uyuştu. Üzerimi değiştirip yanına uzandım.

Başını çevirip formalite icabı yanağımdan öptü. "Bugün işler çok yorucuydu ve sana karşı kırıcı davrandım. Evimizi huzurlu kılmak için elinden geleni yaptığını biliyorum. Arkadaşlarına yemek davetini gönderebilirsin."

"Teşekkürler Robert."

Tekrar iç geçirdikten sonra bana sırtını dönüp uyudu.

Nell ile Ben'in düğün günü gelip çatığında her ne kadar Nell'e olan düşkünlüğüme anlam veremese de Robert'ı etkinliğe katılmaya ikna edebilmişim.

Kilisede, Bayan O'Brien ile onun bir düzine çocuğunun arkasındaki sırada oturuyorduk. Çocukların her biri elle-

rinde portakal dilimleriyle uslu durmaya ant içmiş gibi sessizce oturuyordu. Biz gelin tarafının tek konuklarıydık ancak Ben Perkins'in akrabaları kiliseyi doldurmuştu. Nell'in özlemini duyduğu aileyi Perkins'lerin soyunda bulmasını diliyordum.

Mutluluğun Nell'i sıksa bir kimsesizden güzel bir genç kıza dönüştürdüğünü gördüğüme memnundum. Çiftin yeminlerini gözleri dolu izleyen tek kişi ben değildim ancak O'Brien'in oğlanlar portakal kabuğundan yaptıkları vampir dişleriyle arkalarını dönüp bana korkunç suratlar yapıyor, yerlerinde kıpraşıp durarak dikkatimi dağıtıyorlardı.

Tören bittikten sonra çörek, patates püresi ve sınırsız bira için Dog and Duck'a gittik. Nell mutluluktan havalarda uçarak yanağımı öptü ve yeni kayınbiraderiyle dansa kalktı.

Ben Perkins ise ıslıl ıslıl gözleriyle bakarak benimle tokalaştı. "Hayatımın en mutlu günündeyim. Nell'i düştüğü çukurdan çıkarmaya yardım ettiğin için sana teşekkür ederim," dedi.

"Çok şükür ki kendini mahvedecek kadar uzun sürmedi," dedim.

"Sakın unutma..." dedi Ben, neşeli gözleri bir an için ciddileşerek, "ne zaman yardıma ihtiyacın olursa Ben Perkins emrine hazırdır." Sımsıkı sarılıp yanağımdan öptü. "Saygısızlık etmek istemem hanımefendi, ama bugün kalbim sevgiyle dolu."

"Sorun değil," dedim.

"Bir şey daha var..." Tereddüt etti. "Yeni evinizde çok mutlu olduğunuzu bildiğim için bunu söylemek benim için zor."

“Ne söylemeye çalışıyorsun Ben?”

“Bay Hackett hakkında, anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az. Üçkâğıtçı biridir. Kocanız çalışacak başka bir yer bulsa iyi eder. İnşaat sektörüyle ilgili bazı şeyler duyuyorum. Dedikodu işte.”

“Ne gibi dedikodular?”

Başını kaşıdı. “Hackett her zaman kolay paranın peşindedir. Bazen bu, ürünlerinin ve yöntemlerinin sağlam olmadığı anlamına gelebilir.”

“Anladığımdan emin değilim.”

“Bay Finche’ye yeni bir fırsat kollamasını tavsiye ettiğimi söyleyin. Sadece bu kadarını söyleyebilirim.”

Ben’in söyledikleri Bay Hackett hakkındaki görüşlerimin altını iyice çizmişti ancak Robert ile bu konuyu konuşmaya korkuyordum.

Çingene kemancı ve Ben’in sayısız kuzenlerinden birinin cılız ıslığı eşliğinde Robert ile dans ettik. Bir saat kadar sonra herkes biranın etkisiyle sarhoş olmuşken sessizce ayrıldık.

“Nell tam dört ayaküstüne düştü,” dedi Robert Smithfield’de yürürken. “Emekli bir fahişeyle piçini kabul edecek erkek nadir görülür.”

“Ben onlara sahip olduğu için çok şanslı,” dedim.

“Bugün çok iyi görünüyordu,” dedi Robert isteksizce.

“Ben endişe verici bir konudan bahsetti,” dedim. “Bay Hackett hakkında bazı dedikodular varmış. Senin yeni bir iş bakman gerektiğini düşünüyor.”

Robert yürürken birdenbire durdu ve beni çekip karşısına aldı. “Yeni bir iş mi? İş bulmanın ne kadar zor oldu-

ğundan haberi var mı acaba? Ben, kendi adıma, halimden gayet memnunum ve sen de öyle olmalısın.”

“Ben de memnunum, ama Ben dedi ki...”

“Ben’in ne söylediği umurumda bile değil! O sadece bir arabacı sonuçta. Tanrı aşkına Kate sorun çıkarma.” Robert’in yüzü bembeyaz kesilmişti ve yumruğunu sıkıyordu. “Yine sokakta kalmamızı mı istiyorsun?”

“Elbette hayır, ama...”

“O zaman sesini kes!” Kolumdan tutup beni sertçe sarstı.

Ani öfkesi karşısında nefesim kesilmişti. O kadar hızlı yürüyordu ki arkasından yetişmem çok zordu. Söylediği şeyin şiddeti karşısında şoka girmiş halde ayaklarımı sürüye sürüye peşinden gittim.

Eve vardığımda, tozlu yolda durup evimize baktım. Yepyeni sarı tuğlalar çok çıplak duruyordu. Evimizle yanındaki henüz tamamlanmamış bina, çorak şehrin ortasında tuhaf derecede ince ve uzun görünüyordu. Hayal kurduğum ev bu olmasa da onu kaybetmenin düşüncesi bile yüreğimi parçalamaya yetiyordu. Robert haklıydı. Arı kovanına çomak sokmanın âlemi yoktu.

14. Bölüm

Ağustos 1668

Sözleştirdiğimiz akşam yemeği partisinden bir gün önce Robert, Bay Hackett'm da bize eşlik edeceğini haber verdi.

"Ben sade bir yemek hazırlayacaktım," dedim canım sıkılarak. "Ev giderlerini artırmadan bir akşam yemeği hazırlamak için bütün hafta bezelye ve patates yemeği, ama eğer Hackett da geliyorsa..."

"Yeterince paran var, bizi zor duruma düşürmezsin," dedi Robert.

"Kuğu ya da tavus kuşu gibi süslü yemekler pişirmeyi bilmiyorum." Ani bir endişeyle alyansımla oynamaya başladım.

"Bay Hackett sade yemeklerden hoşlanır. Aslında akşam yemeği verdiğimizizi duyunca kendi kendini davet ettirdi. Senin leziz yemeklerinden tatmayı çok istediğini söyledi."

"Anladım." Hackett kendini ne de güzel davet ettirmişti. "Öyleyse hepimizin sığacağı büyüklükte bir yemek

masamız olduğu için şanslıyız, değil mi?"

Ağustos sıcağından kaçmak için Leadenhall pazarına erken saatlerde gidip bir sığır budu için altı peni ödedim. Geçtiğimiz iki senedir adı bile geçmeyen bir lükstü bu bizim için. Etine dolgun iki tavuk ve taze bir turna balığı aldıktan sonra iyi dinlendirilmiş peynir ile sebzeleri aldım. Bay Hackett'm da katılacağını öğrendikten sonra yemeğin gidişatı tamamen değişmişti. Jane ile Gabriel Harte'in yanında kendimi rahat hissediyordum, fakat şimdi fazlasıyla gergindim. Turtayı yakarsam ya da krema kesilirse ne yapacaktım?

Elmalı ve ayvalı turta, tarçınlı ve üzümlü keki bitirdikten sonra sebzeleri hazırladım, turna balığını buğulayıp limon ve rokalı sosla süsledim. Mutfak o kadar sıcaktı ki balığın bozulmasından korkarak, kiler dolu olduğu için, mahzene indirdim.

Mahzenin kapısını açar açmaz kokudan burnumun direği kırıldı. Öğürerek geri çekildim. Balığı bir şekilde kilere sığdırıp tülbentle kaplanmış peynirin üstüne güzelce yerleştirdim. Ardından bir mum yakıp mahzendeki sorunu bulmak için aşağı indim. Zemin foseptikten sızan suyla kaplıydı. Anlayamıyordum. Bu eve henüz yeni taşınmıştık ve foseptiğin boşaltılmaya ihtiyacı olmamalıydı.

Kapıyı sıkıca kapatıp yan binanın inşaat iskelesine gittim.

"Buranın yetkilisi kim?" diye sordum kovada harç karıştıran gence.

Kalasları kesen adamı işaret etti.

"Afedersiniz," dedim.

Adam, omzuna dokununcaya kadar kalas kesmeye devam etti.

"Mahzenimde bir sorun var" dedim.

Şapkasını başının arkasına devirip uzun uzun bana baktı.

"Dedim ki..."

"Bunun benimle ne ilgisi var bayan?"

"Evi siz inşa etmediniz mi?"

"Öyle olabilir ama..."

"Mahzenimin zemininde sızıntı var ve sakın bana bunun seninle alakası olmadığını söyleme!"

"Ah!" Başını kaşıdı, "Bay Hackett'e inşaata başlamadan önce oradaki foseptiğin boşaltılması gerektiğini söylemiştim. Tesisat boruları kırılıp eski çukura dökülmüş olmalı."

"Yanlış mı anladım? Taşan foseptiğin üstüne yeni bir ev mi diktiniz?"

"Öyle de denilebilir. Yapabileceğim bir şey yok bayan."

"Bu akşam Bay Hackett yemeğe misafirim olacak ve ona bunu söyleyeceğim."

Güldü. "Size bol şans o zaman, ne diyeyim." Ustabası tekrar işine döndü.

Öfkeden delirmiş halde evin her yanını bir hışımla temizledim. Hasırları bahçeye çırtım, mendilleri ütülerken ter içinde kaldım. Masayı yeni bardaklar ve düzgünce kolalanmış mendillerle güzelce hazırladım. Bahçemde çiçeğim olmadığı için Bay Harte'ın verdiği kokulu mum masanın orta yerine konulma şerefini hak etmişti.

Son olarak da sığır budunu şişe geçirerek düşük ateşe koydum ve yukarı çıkıp üzerimi değiştirirken eti pişmeye bırakmakta bir sakınca görmedim. İpek elbisemi çoktan yatağın üzerine sermiş, saten ayakkabılar ve ipek çorapları da yanına hazırlamıştım. Üstümü çıkarıp bütün gün yaptığım işlerden kaynaklanan kiriti temizledikten sonra soğan ve balık kokularının sindiği tırnaklarıma ayrı bir özen gösterdim. Onca çabanın ardından yorgun düşerek baş ağrısıyla yatağa uzandım. Sadece yirmi dakikalığına gözlerimi kapayıp uyumak istiyordum ancak sığır budunu riske atamazdım.

Yarı uykulu halde oturup saçlarımı taradım, işten güçten kuruyan ellerime krem sürerken reglimin geciktiğini fark ettim. Oturduğum yerde dik durarak son reglimden bu yana geçen günleri parmaklarımla saydım. Otuz gün! Belki de içimde çoktan bir bebek oluşmaya başlamıştı? Birdenbire eti hatırlayıp aceleyle giyindim ve şakaklarıma Yaz Bahçesi'nden sürdüm. Sihirli bir dokunuş gibi başımın ağrısı yok olup gitmişti.

Robert'ın anahtarı kapıda çevirdiğini duyduğumda telaşla merdivenlerden iniyordum.

"Güzel bir şey pişiyor sanki," dedi. "Yanılıyor muyum?"

"Tanrı bizi korusun ki biftek pişiyor!" Mutfağa doğru koşturdum.

Sığır budunun bir tarafı fazla pişmişti, ama şişi bir manivelayla ters çevirmeyi başardım. Telaşlı bir şekilde önlüğümü giyip, kalan yemekleri pişirmeye koyuldum ki çok geçmeden kapı çaldı. Jane ile Gabriel Harte'ı kapıda gö-

rünce sevindim. Onlardan önce Bay Hackett gelseydi onunla doğallıktan uzak sohbetler yapmak zorunda kalacaktım ama neyse ki korktuğum başıma gelmemiştir. Bay Harte yanında kemanını da getirmişti.

Jane'in güzel parfümlü yanağı beni yanağımdan öperken serin bir his uyandırıyor. "Bunları sana aldım," dedi pembe ve beyaz güllerden oluşan demeti bana uzatarak. "Biraz da aşılı biberiye getirdim. Sebze bahçesi yaptığını söylemiştin."

Burnumu gül demetinin içine daldırıp hoş kokusunu içime çektim. "Çok güzeller! Bahçeye bazı bitkileri ektiler bile ancak biberiyem yoktu. O yüzden çok teşekkür ederim."

"Bu da benden size ev görme hediyesi," dedi Bay Harte derin ses tonuyla. Açık yeşil tonlarında camlı bir kavanozu uzattı.

Kavanozu alıp kapağını açtım. İçinde bir kapak daha vardı ve üzerine küçük delikler açılmıştı. Her bir delikten aynı anda büyüleyici bir misk kokusu yükselince bunun Parfüm Evi'nin holünde kokan parfüm olduğunu anladım. "Ah! Bu potpuri," dedim sevinçle.

Gabriel Harte gülümsedi. "Hatırladınız demek?"

Büyük bir hevesle bu hediye'nin mahzen'den yayılan pis kokuyu bastıracağını umuyordum.

Robert da gelerek misafirlerimizi karşıladı. Gabriel Harte ile sohbe'te koyuldukları sırada Jane sevinç içinde evimizi geziyordu.

"Hediyeleriniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim. "Çok az eşyamız vardı ancak şimdi gerçek

bir eve benzedi. Üstelik artık bir yemek masamız olduğu için çok şanslıyız çünkü Robert, Bay Hackett'ı da davet etmiş."

Jane suratını buruşturarak, "Umarım bunu söylediğim için kusuruma bakmazsın ama ben sadece dördümüzün olmasını bekliyordum," dedi.

"Bay Hackett kendi kendini davet ettirmiş ve Robert da onu geri çevirememiş."

Jane bileğini okşayarak, "En iyi şekilde idare etmeye çalışınız," dedi.

O sırada çalan kapının sesi yankılandı.

Bay Hackett misket limonu yeşili tonlarında, oldukça gösterişli bir ceket giymişti. "Daha eşikten geçmeden leziz yemek kokularını alabiliyorum," dedi.

"Umarım beğenirsiniz," dedim. "Sizin alıştığınız usulde yemeği servis edecek İtalyan aşçıları yok ne yazık ki." Onu salona alıp hemen mutfığa kaçtım.

Tavukların derisi güzelce kızarmış, parlıyordu ve sığır budu da Jane'in bana gönderdiği servis tabaklarından birinde güzelce yatıyordu. Yukarı çıkıp süslenmiş turna balığını masaya bıraktım ve basamakları birkaç kez daha inip çıkarak bütün yemekleri masaya yerleştirdim. Mumu yaktıktan sonra misafirlerimi sofraya davet ettim.

Sunduğum sade sofrayla ilgili endişelerim yersizmiş. Bifteğin dışı çıtır çıtır, içi açık pembeydi ve turna balığı nefis olmuştu. Jane elmalı ve ayvalı tartın damağında eridiğini söyledi.

"Bu akşam geleceğini duydum Harte," dedi Bay Hackett. "Şehrin yeniden inşa edilmesine dair planlarıma yatırımda bulunup bulunmayacağını merak ettim."

Bay Harte, kadehini tabağından bir parmak mesafede duracak şekilde masaya dikkatlice yerleştirdi. "Almanlarla savaş sona erdiği ve inşaat malzemelerine erişim daha rahat olduğu için yatırım yapmanın şimdi tam zamanı."

"Her hâlükârda kendime ait tuğla fabrikam var ve giderleri bu sayede düşük tutabiliyorum."

"Sör Christopher Wren, John Evelyn ve Robert Hooke gibi kişilerin şehre dair öngörülerinin icra edilmemesi ne yazık," dedi Bay Harte.

"Elbette öyle, meydan ve bulvarlarla dolu şatafatlı tasarılarıyla İtalya ve Fransa gibi muhteşem şehirleri örnek alarak Londra'yı yeniden inşa etmeleri için iyi bir fırsat bu ancak ne yazık ki planları kullanışsız ve pahalı." Hackett bıçağıyla kalm bir dilim biftek kesti. "Yani güzel şehrimiz yeniden yükselecek ve üstelik eskisinden daha gelişmiş bir şekilde. Farelerin istilasındaki gecekondu olamayacak artık. Fena kokular yayan ticari işletmeler şehrin göbeğinden uzaklaştırılacak. Kiliseler, belediye binası, iş yerleri ve evler yeni bir modelle inşa edilecek." Bıçağını Gabriel Harte'a doğrultarak "Daha iyi bir model, tıpkı bu ev gibi," dedi.

"Gecekonduların ortadan kalkması bu yangının yaptığı en iyi şey oldu," dedi Robert.

"Yatırımcıların hayatlarında karşılaşabileceği en iyi fırsat bu," dedi Hackett, Robert'm yorumunu duymazdan gelerek. "Eskiye güle güle, yeniye merhaba derim! Daha iyi yollar ve herkes için düzgün kanalizasyon borularına sahip uygun fiyatlı evler."

"Ne kadar yardımseversiniz." Gabriel Harte kadehini kaldırdı. "Şehre geri dönen ve şehrin yeniden canlanmasını sağlayan insanların sağlığına."

"Duyduk duymadık demeyin!" diye karşılık verdi Robert bardağını dibine kadar dikerek.

"Yemekler çok güzel," dedi Bay Hackett ikinci kez tavuk budu ile kalın bir dilim turta alırken.

"Çok iyi bir aşçınız var," dedi Jane.

"Aşçımız yok," dedim.

"Aşçı yok mu?" gri gözleri kocaman açıldı.

"Hizmetçimiz de."

Hackett kahkaha attı. "Bayan Finche bazı anlar kabuğuna sığamasa da çok becerikli bir kadın."

Tonlamasındaki bir nokta Robert'ın dudaklarının gerilmesine neden olmuştu.

"Nasıl idare ediyorsun?" diye sordu Jane.

"Mecbur kaldım," dedim net bir şekilde. "Büyük Yangın sebebiyle pek çok zorluklara göğüs gerdik."

"Finche'nin babası hâlâ borçlular hapisanesinde," dedi Hackett tavuk budunu çiğnerken.

Öfkeden köpürsem de sert bir karşılılık vermemek için kendimi tutuyordum.

"Bundan daha önce de bahsetmiştiniz zaten," dedi Gabriel Harte. "Tekrar gerek olduğunu düşünmüyorum."

"Hizmetçilerin olmadığını bilmiyordum," dedi Jane. Düşünceli görünüyordu. "Ne kadar büyük bir sıkıntıya girmiş olmalısın! Bulaşıkçın da mı yok?"

Başımı salladım. "Ama geldiğiniz için çok mutluyum." Elim birden ağzıma koydum. "Ah! Peyniri unuttum," dedim. "Boş tabakları toplayıp gidip peyniri getireyim."

"Ben de yardım edeyim," dedi Jane.

"Biraz daha şarap yok mu?" diye sordu Bay Hackett.

“Ben mahzene inirim,” dedi Robert.

Bay Hackett sessizce geçirerek ayağa kalktı. “Hizmetçi olmadığına göre...” dedi bana bir bakış atarak, “seni dertten kurtarayım.”

“Gerek yok, gerçekten...” Robert yanakları kıpkırmızı halde ayağa kalktı.

Nefesim kesilmişti. Hackett’ın mahzene inmesine izin verme cesaretini gösterebilir miydim? Aslında bunun için sabırsızlanıyordum. “Eminim Bay Hackett şarabın yerini bulabilir Robert,” dedim tatlı bir şekilde gülümseyerek.

“Otur yerine bel!” Hackett, Robert’ı iterek sandalyesinden kalkmasına engel oldu. “İncilerim dökülmez ya,” dedi Jane ile beni takip ederek.

“Mahzenin yerini biliyorsunuz,” dedim mutfağın olduğu kata indiğimizde.

“Benim evim olduğuna göre, biliyorum tabii.”

Ağzımı kapayıp mutfağa girdim.

“Tabaklardaki artıkları sıyrayım mı?” diye sordu Jane.

Jane’e çok yakın durduğum için çiçekli ve çok baygın olmayan tatlı tonlarıyla hafif parfümünün kokusunu yine alıyordum.

Gölge, kulaklarını dikerek yanımızda belirdi. Jane tabakları sıyrırken hevesle ona bakıyordu.

Jane, Gölge ile arkadaşlık kurarken ben de kiler kapısını açıp peynirin üstündeki tülbendi kaldırdım. Dehşet içinde bakakalmıştım. Fare ya da fareler peynirin kenarını kemirmişti. Rafın altındaki duvara bakmak için eğildiğimde çatlağı gördüm. Yan binadaki işçilerden, rica minnet aldığım fazladan harç ile çatlağı kapatmıştım oysaki. Şim-

diyse çatlak daha da genişlemişti ve önünde kemirgen hayvanların kırıntıları vardı. Telaşla peynirin kenarını bir bıçakla kestim. Asimetrik görüldüğü için geniş bir servis tabağına koyarak etrafına elmaları dizdim.

O sırada öfkeli bir gürültü koptu.

Jane ile birlikte mahzene inen merdiven basamaklarının tepesine gidince Bay Hackett'ı bir elinde şarap şişesiyle tek ayak üstünde durmuş, diğer ayağını sallayarak paçasına bulaşan sıvıyı silkelemeye çalışırken bulduk.

Robert ile Gabriel Harte da yemek odasından gelerek olanları gördüler.

"Bayan Finche!" Hackett sert bir şekilde bileğimden tuttu. "Mahzeninizde ne haltlar dönüyor sizin be kadın?"

Gabriel Harte bir kaşını kaldırdı. "Bayan Finche'ye bunu daha nazik bir şekilde sorsanız iyi olmaz mı?" Sözcükleri birer buz parçası gibi havada asılı kaldı.

"Gayet basit," dedim. "Bu evi ve sanıyorum yandaki evi de Bay Hackett foseptiğin üzerine inşa etmiş. Ne yazık ki en başında foseptiği boşaltmadığı için de yeni yapılarda sızıntı oluşuyor. Sızıntıyla ilgili kötü bir sorun var."

"Bu berbat bir durum!" dedi Jane mendiliyle burnunu kapatarak.

"Talihsiz bir hata," diye atıp tutmaya başladı Bay Hackett, Gabriel Harte'a bakarak. "Size acil olarak, foseptik için bir adam göndereceğim Bayan Finche."

"Çok naziksiniz," diye mırıldandım. Robert'ın dudakları öfkeyle gerilmişti. "İsterseniz yemek odasına dönüp yemeğimize devam edelim," dedim.

Dinlendirilmiş peynirin kokusu, Hackett'ın ayakkabı-

larından gelen iğrenç kokuyu zar zor bastırıyordu. Pis koku, şekerli potpuriyi ve hatta kokulu mumu bile bastırıyordu. Peynir için midelerinde yeri olan kim varsa hemen iştahı kesilmişti. Bu yüzden salona geçmeye karar verdik.

"Parfümün çok güzel Jane," dedim. "Portakal çiçeği mi?"

Evet anlamında başını salladı. "Gabriel, Toby'yi doğurduğum zaman bana özel olarak yapmıştı. Bu formülenden benden başka hiç kimsede olmayacağını söylüyor."

"Çok yazık!" dedim. "Böyle güzel parfümleri üretmeyecek yeteneğini boşa harcamıyor mu sence?"

"Bilemiyorum." Jane gülümsedi. "Onun fikrini değiştirmeyince, genellikle kendi bildikleri yolda yürümeye alışkın kadınlar çılgına dönüyor. Ancak bir gün bunun değişeceğine dair boş bir umuda kapılarak Parfüm Evi'ne gelip, gayet hoş olan diğer kokulardan almaya devam ediyorlar."

"Öyleyse gözü açık bir iş adamı," dedim Hackett'a bakarken. Kral ile parlamentonun neyi yanlış yaptığıyla ilgili ileri geri konuşuyor eğer zamanı olsa ülkeyi onlardan daha iyi nasıl yöneteceğini anlatarak yine yüksekte atıp tutuyordu.

Esnememek için kendimi zorladım. Ne de olsa bütün gün yemek için hazırlık yapmıştım ve en sonunda yemekleri pişirmenin heyecanı gitmiş, yerini büyük bir yorgunluk almıştı. Bu yorgunluğumun hamilelikle bir ilgisi olabilir miydi acaba?

Hackett'ın yüksek sesle konuşmalarını dinlerken Jane bana bakarak göz kırptı. Hackett'tan hoşlanmıyordum ama

varlığı öylesine güçlüydü ki enerjisi göz ardı edilemeyecek derecede odayı dolduruyordu. Hackett'ın bütün akşamı tekeline almasını engellemek isteyerek bir alkış patlattım ve Bay Harte'tan kemarıyla bize eşlik etmesini istedim. Onun hünerli bir müzisyen olduğunu keşfederek keyifle dinlemeye koyulduk.

Nihayet misafirlerimiz ayrılmak üzere hazırlandılar.

Jane yanağımı öperken arayı uzatmadan tekrar görüşmemiz gerektiğini söyledi.

"Toby için üzümlü keklerden bir paket yaptım," dedim.

"Üzümlü kek mi?" dedi Bay Hackett. "Eğer sizin için de uygunsa ben de birkaç dilim almak isterim Bayan Finche."

Benim için uygun değildi ancak isteğini geri çeviremeyeceğim için Hackett'a da bir paket yapıp elimden geldiğince nazik bir şekilde ona uzattım.

Gabriel Harte beni selamlayarak, "Harika bir yemek ve eğlenceli bir akşamdı," dedi.

Çabalarımın takdir edilmesinden memnuniyet duyarak neşeyle gülümsedim.

Hackett, Robert'ın koluna eğlenceli bir yumruk vurarak "Karı çok iyi bir aşçı Finche," dedi. "Fakat ben böyle inatçı bir kadına tahammül edemezdim."

Robert hastalıklı bir gülümsemeyle ona baktı.

Başımı dikip Hackett'a gülümsedim. "Sözünüzü unutmayıp, foseptik için adamlarınızı yarın göndereceğinizi umuyorum," dedim.

Yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Göndereceğim dedim, değil mi?"

Tatlı bir gülümsemeyle, "Çok teşekkür ederiz," dedim. Kapı kapandıktan sonra arabaların tıkırtıları duyuldu. Esniyordum. "Bu gece ortalığı toplayamayacak kadar yorgunum. Hemen yatsak olur mu?" Dönüp baktığımda Robert'ın öfkeden gerilmiş yüzüyle karşı karşıyaydım.

"Foseptiğin taşığını bile bile Bay Hackett'ın aşağı inmesine nasıl izin verirsin?" diye çıkıştı.

Gözlerimi ona diktim. "Başka seçeneğimiz yoktu."

"Mahzenin su içinde kaldığını biliyordun!"

Göğsümde öfkeli bir ateş yandı. "Ona engel olamazdım herhalde. *Sen de* bir şey yapmadın!"

"O adamı sinirlendirmeye gelmez!"

"Çıkarken neşesi gayet yerindeydi. Ayrıca sorunu hallettireceğine de söz verdi."

"Peki, ne karşılığında?" Robert arkasını dönüp yukarı çıktı.

Biraz sonra yatak odasının kapısı sertçe kapandı.

Kararsız bir halde öylece kalakaldım. Arkasından gidip özür dilemeli miydim? Sinirden yerimde duramıyordum. Ne kadar yorgun olsam da uyuyamayacak kadar canım sıkılmıştı. Robert neden her konuda huzursuzluk çıkarıyordu? Derin bir iç çekerek mutfağa döndüm.

İki saat sonra her yer pırıl pırıldı. Gölge masanın altında uyuyordu. Bitkin vaziyette mumu alıp tuvalete girdim. Aylık ziyaretçimin geldiğini görünce de henüz bir bebeğimiz olamayacağımı anladım.

15. Bölüm

Ertesi sabah Jane Harte, Toby'yi de alıp bana geldi.

"Bu kadar erken geldiğim için kusura bakma, ama dün gece biz gittikten sonra bütün temizliği tek başına yapmana gönlüm elvermedi," dedi.

"O yüzden yardıma geldik," diye neşeyle lafa girdi Toby.

Uzanıp Jane ile Toby'nin ellerinden tuttum. "Ne kadar nazıksınız! İçeri girin, sizi serinletecek bir şeyler ikram edeyim."

"Üzümlü keklerden de var mı?" diye sordu Toby beklenti dolu bir gülümsemeyle.

"Mutfığa gel de bakalım."

"Gölge de orada mı? Annem bana ondan bahsetti."

"Gölge buralardadır. Adını neden Gölge koyduk sanıyorsun?"

Kileri açıp elma suyunu çıkarırken Jane her yerin pırıl pırıl olduğunu görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

"Her şeyi temizlemesem rahat uyuyamazdım," dedim.

"Bugün çok yorgun olmalısın öyleyse?"

"Sizi görünce hepsi geçti." Arka kapıyı açıp Gölge'ye

seslendiğim an misafirlerimi selamlamak için koşturarak geldi.

Gölge heyecanla kuyruğunu sallayarak onları selamlarken Toby neşeyle gülüyordu.

"Seyret Toby," dedim. "Ona yeni bir numara öğrettim." Gölge'ye sert bir şekilde baktım. "Gölge, Kral Charles için öl!"

Gölge yerde yuvarlanıp ölü numarası yaptı.

"Nasıl da söz dinliyor!" dedi Jane.

Gölge ayağa fırlayıp ağzını avcuma dayamasıyla numara etkisini yitirdi. "Ben emredene kadar yerde kıpırdamadan yatması gerekirdi," dedim. "Şimdi bir ödül bekliyor ama aslında bunu hak etmedi."

"Ben de onu eğitebilir miyim?" diye sordu Toby hevesle.

"Bahçeye çıkarmaya ne dersin? Sana birkaç parça kurutulmuş domuz derisi de getireyim. Böylece ona rüşvet vererek uslu durmasını sağlayabilirsin."

Toby ile Gölge dışarı çıkınca elma suyu doldurup keki dilimledim ve yukarı çıkarmak üzere hepsini bir tepsiye koydum.

"Mutfakta kalalım lütfen Kate," dedi Jane. "Burası hem rahat hem de zahmetsiz. Ayrıca..." açık kapıya bir göz attı, "Toby bahçedeyken gözüm onun üstünde olsun istiyorum. Çocukların olduğunda eminim sen de aynı şeyleri hissedeceksin."

Surat ifademini değiştirdiğini anlamış olmalı ki uzanıp elimi tuttu. "Özür dilerim, seni kıracak bir şey mi söyledim?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Sadece..." İç geçirdim. "Hamile olduğumu sanıyordum ama dün gece umutlarım suya düştü."

"Üzgünüm. Ama bunun için daha çok fırsatın olacak."

"Robert..." Tereddüt ettiysem de Jane'in içten bakışlarına karşı koyamadım. "Robert çocuk istemiyor. En azından şimdilik. Ailesi hapishanede olduğu için her peniyi onların borçlarını ödemek için biriktiriyoruz. Onlar kurtulana kadar da Robert, doyurulacak bir boğaz daha istemiyor."

"Fakat bu yıllar alır!"

"Biliyorum."

Jane elimi sımsıkı tuttu. "Tanrı'nın işlerine akıl sır ermez. Belki de senin için kocanınkinden farklı planları vardır."

"Benim de duam bu," diye itiraf ettim.

Sohbetimiz farklı konularda ilerledi: Bahçe için planlarım, karşıya inşa edilen yeni evler, Jane'in yakın zamanda köydeki halasına yapacağı ziyaret ve Toby için iyi bir dadı bulmakta çektiği zorluklar.

Öyle koyu bir sohbete dalmıştık ki ancak Toby içeri girdiğinde saatin öğleni geçtiğini fark ettik. Jane, Toby'nin isyanına rağmen, artık gitmeleri gerektiğini söyledi.

"Tekrar ziyarete gel, lütfen," dedim.

"Ben köyden dönünce Parfüm Evi'ne uğra mutlaka," dedi Jane.

Kapı çaldığı sırada Finche Anne'ye götürmek üzere

yemek sepetini hazırlıyordum. Ellerimi önlüğüme silerek üst kata koştum. Kapıyı açınca yan binadaki üç işçiyi karşımda buldum. İkisinin elinde kazma ve diğerinde de kürek vardı.

"Dick Lewis," dedi eskimiş şapkasını çıkarıp arkadaşlarına göz kırparak.

"Mahzen için mi geldiniz?" dedim. "Eski foseptik taşı da."

"Tabakhaneden beter kokuyor. Çekil de işimize bakalım o zaman," dedi Dick keyifle gülerek. "Bu arada, aşağıda bir süre meşgul olacağımız için belki de bize ağzımızı ıslatacak bir şeyler verirsin bayan? Mahzeni kazmak fazlasıyla yorucu bir iş."

Sessizce onlara mahzen kapısını gösterdim. İğrenç kokulu karanlığa giden basamakları inmeye başladılar.

Üç büyük bira bardağı alıp merdivenin tepesine bıraktım. "Rafta bir fıçı bira var. Akşam yemeğinde kocama da kalacak kadar içebilirsiniz."

"Işığınız var mı bayan? Aşağısı Hades'in çukurundan farksız."

Öğleden sonranın geri kalanını mahzenden gelen kazma ve kürek sesleri eşliğinde mutfakta dikiş yaparak geçirdim.

Adamlar nihayet yukarı çıkıp, botlarından pislikler damlatarak mutfağıma geldiler. İğrenç kokudan neredeyse kusacaktım.

"Evet, bayan. Bugünlük bizden bu kadar," dedi Dick Lewis.

Gübre arabası geldi ve atık temizlemek için gelen

adamlar ağustos sıcağından şikâyet edip durarak kovalarla bir aşağı bir yukarı inip çıktılar.

"Eviniz yeni olabilir ama..." dedi adamlardan biri, "bahçenize de bir arka kapı koymaları gerekir bayan. Böylece mutfak kapısından girip çıkarak iki kat aşağı inmek zorunda kalmayız. Her yer merdiven!" Elinin tersiyle kaşlarına akan ter damlalarını sildi.

"Dikkat edin lütfen!" Kokuşmuş pis suyun kovadan sıçrayıp yere damladığını görünce kendime hâkim olamadım. Boşalttıkları pisliğin bize ait olmaması nedense daha da iğrenç geliyordu.

Bütün gün boyunca kapılar açılıp kapandı, botlarıyla durmadan eve girip çıktılar. Gölge, evine izinsiz girenlerden rahatsız olduğu için durmadan havlıyordu. Adamların bacaklarını tırmalamayı kesmesi için onu bahçeye çıkarıp kapıyı kapatmak zorunda kaldım. Pis koku her yanı sarmıştı. Bütün camları açmama rağmen bir şey değişmiyordu.

Daha fazla seyredemeyeceğime karar vererek salona çıkıp ahşap paneli cilalamaya koyuldum. Sinirle meşeyi ovalıyordum, ancak ne lavantanın ne de balmumunun kokusu beni sakinleştirmeye yetiyordu. Kendi kendime söylenerek en derinine kadar cilalamaya devam ederken bir anlık dehşetle durdum. Odanın tam köşesinde, parmağımın sığacağı genişlikte bir çatlak oluşmuştu.

O sırada adamlardan biri salonun kapısını çaldı. "Her şey tamam, bayan. Bu da faturanız." Kirli avcunun içinde tuttuğu kâğıt parçasını uzattı.

"Hesabınızı Bay Hackett ile halledeceksiniz."

Adam şapkasını geriye iterek, "Bu konuda bilgim yok," dedi.

"Her hâlükârda size şu an ödeme yapamayacağım," dedim öfkeyle.

Dişlerinin arasım temizleyerek karşılık verdi. "Hepsini geri koyayım öyleyse?"

"Elbette hayır!"

Başını bir yana dikip tek kaşını kaldırıncı küstah yüzüne bir tokat atmak istedim. Omuzlarımı dikleştirip, "Faturayı bana bırakın. Ödeme için Bay Hackett ile görüşürüm," dedim.

"Yarın akşam tekrar geleceğim." Çürük dişlerini gösterircesine güldü. "Gübre arabasının yanlışlıkla girişteki merdivenlerinize devrilmesi yazık olur değil mi?" Daha fazla konuşmadan gitti.

Robert işten döndüğünde kalan son tartı ısıtmak için mutfağa inmiştim.

"Ev leş gibi kokuyor," dedi burnunu tıkayarak.

"Bay Hackett'in adamları buradaydı. Bütün gün mahzeni kazdılar. Sonra da gübre arabası geldi. İçerisi öyle iğrenç kokuyor ki sandalyelerimizle ufak masayı dışarı çıkardım. Yemeği bahçede yeriz."

İşçiler evlerine döndüğü için bahçe yine sessizleşmişti. Güneş duvarın ardında batarken Robert'in yüzündeki gerginliğin yemeğini yedikçe azaldığını fark ettim.

"Bahçe için çok güzel planlarım var Robert," dedim. "Düşünsene, şu köşede bir elma ağacı ya da istersen erik de olur? Duvarları hanımeli sarar."

"Lombard Caddesi'ndeki bahçede çok güzel bir saat

geçirdim zaten," dedi Rob iç geçirerek. "Yerle bir olduğuna inanmak öyle zor ki."

Onu melankolik düşüncelerinden uzaklaştıracaktım ki kapı çaldı.

Robert kaşlarını çatarak, "Birini mi bekliyordun?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı sallayıp bu sefer daha ısrarla çalan kapıyı açmak için yukarı çıktım. Kapının mandalı tuhaf bir şekilde sıkıştığı için zar zor açabildim ve karşımda Elias Maundrell'i görünce şaşkınlıktan bakakaldım.

"Finche evde mi?" Cevabımı beklemeden içeri girdi. "Onunla acilen konuşmam gerek. Beyefendinizi bir an evvel çağırırsanız iyi olur!"

Kapıyı açtığım için beni hizmetçi sandığına üzölmüş-tüm. "Kocam yemek yiyor," dedim sert bir şekilde önüne dikilerek.

"Her hâlükârda onunla acilen konuşacağım." Burnunu kıvrarak ayakkabılarının altına bir şey bulaşp bulaşmadığına baktı.

"Geldiğinizi haber vereyim," dedim salonun kapısını açarken.

Bay Maundrell derin bir nefes alarak içeri girdi ve bir ileri bir geri volta atmaya başladı.

Bahçeye inip haber verdim. Robert ağzını sildikten sonra yerinden kalktı. "Yaşlı hınzır yine ne istiyor bir bakayım."

Çok geçmeden seslerini yükselterek tartışmaya girdiler. Merdivenlere çıkıp duymaya çalıştım.

"Finche, Hackett ile konuşmada ısrar ediyorum! Çok geç olmadan onunla bu konuyu görüşmelisin!"

"Bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini söyleyemezsin!"

Salon kapısının aralığından Elias Maundrell'in Robert'in yakasına yapıştığını gördüm.

"Sana o tuğlaların tehlikeli olduğunu söylüyorum!"

"Ben de sana bu evi terk etmeni söylüyorum." Robert, Maundrell'den kurtulup hışımla kapıya yürüdü.

Kısa ve sert adımlarının salon kapısına yaklaştığını duyar duymaz tekrar merdivenlere çekildim.

"Sözlerimi bir kenara yaz Finche! Vicdan azabından öleceksin. O yüzden..." Maundrell'in öfkeli sesi yankılanarak uzaklaştı.

Kapı kapanınca ev yerinden oynadı sanki.

İki adamın aralarındaki meselenin ne olduğunu merak ederek Robert'in aşağı inmesini bekledim. Gelmeyeceğini anlayınca yanına gittim.

Salonda oturmuş, camdan dışarı bakıyordu.

"Maundrell'in derdi ne?"

"Seni ilgilendiren bir şey yok."

"Ama sesi..." sesini tarif edecek kelime bulamıyordum.
"Sesi fazlasıyla umutsuzdu."

"Kedi uzanamadığı ciğere pis dermiş. Bay Hackett ondan tuğla almaktan vazgeçti ve başından def etti. Aptal yaşlı ahmak!"

"Tuğlalar tehlikeli derken ne demek istedi?"

Sinirden kıpkırmızı kesilen suratını bana çevirdi. "Özel konuşmalarımızı mı dinliyordun sen?"

"Bağırıyordunuz!"

"Seni uyarıyorum Kate..." Elini sertçe duvara vurdu.

“Eğer kendi iyiliğini düşünüyorsan bilmediğin konularda sakın benim başımın etini yemeye kalkma.”

Öfkesinden korkarak gönülsüzce geri çekildim ve başka bir şey söylemeden güvenli sığınağım olan mutfağıma geri döndüm.

Ertesi sabah Robert benimle tek kelime etmeden işe gitti. Gergin bir şekilde yemek sepetini hazırlayıp Finche Anne ile Finche Baba’yı ziyarete gittim. Ne kadar çok yeni ev inşa edilmişti. Sağda solda bozuk yollara asfalt dökülmüş, şehrin boş arazisinde uçuşan toz bulutları yavaş yavaş durulmaya başlamıştı. Atların nal sesleri, taş zemini döven arabaların ve bıçak bileycileri ile seyyar satıcıların durmaksızın gürültüleri yüzümü güldürmüştü. Şehir yeniden canlanıyordu.

Finche Baba’nın öksürüğü yine kötülemişti. Onu yatığı yerde doğrultup tavuk suyu çorbasını içirmeye başladım. Ben neşeli konulardan konuşmaya çalışırken Finche Anne gözlerinde endişeli bir bakışla beni seyrediyordu.

“Sanırım her yeni evin kendine has sorunları çıkabiliyor,” dedim. “Kireç hâlâ kurumadı ama neyse ki havalar sıcak yoksa kıyafetlerimizde nemden mantarlar türeyebilirdi.” İç geçirdim. “İlk başta evin bir mezar kadar rutubet koktuğunu düşünüyordum ama artık gübre kokuyor.”

“Neyse ki sızıntı güz aylarında olmadı,” dedi Finche Anne. “Mahzendeki bütün reçellerin, tütsülenmiş etlerin mahvolurdu.” Finche Anne kocasının çenesinden akan çorbayı sildi. “John, Kate’in yaptığı ekmekten de biraz yemek

ister misin? Yumuşatmak için çorbanın içine dilimleyebilirim.”

“Çok yorgunum,” diye fısıldadı gözlerini yumarak.

“Kate, John için çok endişeleniyorum.” Önlüğünün köşesinden sarkan ipi kopardı. “Bu yerden kurtulsak bile onun tekrar eski sağlığına kavuşabileceğini sanmıyorum. Ah, Kate, nedir bu başımıza gelenler?”

Omzuma yaslanarak ağlarken çaresizce sırtını sıvazladım. “Borçları kapatmak için elimizden geleni yapıyoruz.”

Finche Anne iç çekerek, “Sen çok iyi bir kızsın Kate. Beni affet; dişim ağrıyor ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyor. Keşke Robert bizi ziyarete gelemeyecek kadar çok çalışmak zorunda olmasaydı,” dedi.

Buna bir cevap veremedim. Robert’ın ailesini ziyaret etmemekte gösterdiği inat yüzünden onun için bahaneler üretmek zorunda kalıyor ve her seferinde zor duruma düşüyordum. Hapishane her ne kadar sevimsiz bir yer olsa da ailesini mutlu etmek için kendi isteklerini bir kenara bırakması gerekirdi.

Eve döndüğümde akşamüstüydü. Dolly’dan bir balya gecelik kumaş aldıktan sonra pazara gitmiştim. Ellerim dolu olduğu için kapıyı açmakta zorlanıyordum fakat sanki sıkışıp kalmıştı. Elimdekileri bırakıp anahtara asıldım. Kapı tuhaf şekilde kilitlenmişti ve bir kez klik sesi gelmesine rağmen hâlâ açılmamasını anlayamıyordum.

Yeni aldığım balığı sıcaktan bozulmaması için bir an önce soğuk taşa koymam gerekiyordu. Yine gergin bir halde kapıyı açmaya çalıştım. Sinirden gözyaşlarıma engel olamazken gübre arabasının yaklaştığını gördüm. Geçtiği

yerde toz bulutu bırakarak evin önünde durdu; arabacı indi ve bana yaklaştı.

"Paramı almaya geldim bayan."

"Beklemen gerek. Kapı sıkışmış," dedim.

"Tamam öyleyse. Arabam ağzına kadar dolu." Boyununu kütürdettikten sonra pis pis sıırttı. "Çok susadım ama önce arabayı boşaltmam lazım ve bara gideceksem eğer burada bekleyecek ya da arabayı boşaltmak için şehrin diğer ucundaki çöplüğe gidecek vaktim yok demektir. Tabii bana olan borcunu ödersen başka..."

"Nasıl ödeyeyim?" dedim sinirle. "Para içeride ve ben kapıyı açamıyorum." Kapıya bir tekme attım ama en ufak bir değişiklik yoktu, parmak uçlarımin acıması dışında. "Açabiliyorsan sen aç."

Lütfedercesine kaslı omzunu kapıya yasladı ve itti ama kapı kıpırdamadı bile.

"Tanrı aşkına! Gidip yan taraftaki adamları getireyim." Merdivenlerden inip yan binaya geçtim. Başımı havaya dikip kum ve tuğla yığınları arasında çimento karıştıran Dick Lewis'e doğru yürürken yukarıdaki iskeleden tiz bir ıslık ve ardından kaba kahkahalar yükseldi.

"Evimin kapısı açılmıyor," dedim.

Dick güneşten esmerleşen kalın kollarını küreğine yaslayarak öne eğildi.

"Lütfen kapıyı benim için açar mısınız?" Ona sevimli bir gülücük atacak kadar düşmüştüm.

Göz kırptı. "Madem siz istiyorsunuz bayan."

Birlikte evin önüne geldiğimizde o ve gübreci adam kapıyı açmayı denedilerse de başaramadılar. Üç adam daha

beraberlerinde çatı kirişiyle geldi ve homurdanarak güçlerini birleştirip getirdikleri kirişi koçbaşı olarak kullandı. Birkaç denemenin ardından kapı parçalanarak açıldı.

"Neden bu kadar sıkı kilitlenmiş olabilir ki?" diye sordum. "Kerestenin şişmesine neden olacak kadar da bir yağmur yağmadı oysaki."

Dick Lewis kırık kapıda elini gezdirerek çerçevesini inceledi. "Yeni evlerin oturması zaman alır," dedi.

"Kapıyı düzleştirmesi ve boyaması için adamımı gönderirim."

"Boş versene," dedi gübreci önüme dikilerek. "Param nerede?"

Tek kelime etmeden Robert'm önceki gece verdiği bozuklukları getirip adama verdim. Umarım Robert, Hackett'tan zararımızı karşılardı yoksa önümüzdeki haftayı evi idare edecek kadar paramız olmadan geçirecektik.

Herkes gittikten sonra salona girdiğimde duvarda zemininden tavana kadar yeni çatlaklar oluştuğunu fark ettim.

16. Bölüm

Eylül 1668

Eylülün ikinci günü, Büyük Yangın'ı anma amaçlı oruç günü olarak ilan edilmişti. Robert ile birlikte All Hallows'taki anma törenine katılmak üzere Lombard Caddesi'nde yürüyorduk. Bir zamanlar Finche'lerin evinin bulunduğu bomboş arazinin önünden geçerken Robert dişlerini sıktı. Hackett inşaata henüz başlamamıştı, ama arazi-deki molozlar temizlenmişti.

İkimiz de iki yıl önce hayatlarımızı kökten değiştiren korkunç günleri hatırlayarak All Hallows'ta sessizlik içinde oturuyorduk. Daha sonra eve dönüp hiçbir şey yemeden yattık. Robert bana yine sırtını dönmüştü. Karanlığın içinde bir başıma uzanmış, bir eşim ve hayalini kurduğum bir evim olduğu halde yaşadığım mutsuzluğa lanetler yağıdırıyordum.

Ertesi gün içine gömüldüğüm melankoliden kurtulmak için Jane Harte'ı ziyarete gittim. Geçtiğimiz ay sık sık buluştuğumuz için onun arkadaşlığına iyice alışmıştım.

Kapıyı Jacob Samuels açtı. "Hanımefendi bahçede,"

dedi delici kara gözleriyle bana bakarak. Elinde yoğun ve misk kokulu, dantelli bir mendil vardı. Bay Harte'ı etrafta göremeyince hayal kırıklığına uğradım ancak parfüm salonunun kapalı kapısının ardından flütüyle hareketli bir müzik çaldığını işittim.

Evin içinde Jacob'ı takip ederken çapraz gümüş tokalı, topuklu ayakkabılar giydiğini görünce kendi kendime güldüm. Kambur olması onu gösterişlilikten alıkoymazdı elbette.

Jacob bahçe kapısını açıp beni bahçeye geçirdi.

"Süs havuzuna ulaşana dek lavantalı yolu takip edin," dedi. "Bayan Harte'ı kameriyede bulacaksınız."

Belirli bir düzende dikilmiş çiçek tarhlarına bakarak patikada keyifle ilerledikten sonra yunus balığından suların fışkırdığı, güneşten ısınmış havuzun başında durup tembel tembel yüzen balıkları seyrettim. O sırada bir çığlık duyarak arkamı döndüm. Toby sendeleyerek oyuncak atından düşmüştü.

"İyi misin?" diye seslendim.

Bacaklarındaki tozu çırparken beni görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Kollarını iki yana açarak bana doğru koştu ve kucaklaştık. "Gölge'yi de getirdin mi?" diye sordu.

"Bugün değil tatlım. Ama sana bunu getirdim." Sepe-timin örtüsünü kaldırıp safranlı leziz kurabiyeleri gösterdim.

Sevinçle nefesini tuttuğu sırada Jane yanımıza geldi.

"Onu şımartıyorsun Kate," dedi oğluna şefkatle gülümseyerek.

“Onları şimdi yiyebilir miyim anne?”

“Yanımıza gelip oturarak bir tane yiyebilirsin.”

Hafiften sararmaya başlayan yapraklar yazın bitmek üzere olduğunun ve sonbaharın yaklaştığının habercisiydi. Böyle bir günde hanımeli sarmaşıklı kameriyede oturmak büyük zevkti. Kurabiye kırıntılarını yemek için yere konan nar bülbülü Toby’nin keyfine keyif katıyordu adeta.

Jane, oğlunun ağzını mendiliyle sildikten sonra, “Şimdi koş bakalım, oyununa devam et. Biz de Bayan Finche ile biraz dedikodu yapalım,” dedi.

Toby hoplara zıplaya oyun oynamaya koşarken, “Onu çok kıskanıyorum Jane,” dedim iç geçirerek.

“Öyleyse hâlâ yeni bir haber yok?”

Başımı salladım. Robert her gece bana sırtını dönmeye devam ederse bu gidişle de hiç olmayacaktı.

“Bu kadar umutsuzluğa kapılma Kate! Robert ailesini düşünmekten yorgun düşüyordur. İnan bana zamanla her şey yola girecektir.”

“Ama nasıl?” Hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tutuyordum. “Robert benimle neredeyse hiç konuşmuyor artık. Tartıştığımız yok ama eve geliyor, biraz yemek yiyor ve erkenden yatıyor. Geceleri evin içinde gezindiği oluyor ama canını sıkın şey her neyse benimle paylaşmıyor.”

“Kocalar sıkıntılarını konuşmayı pek sevmezler.”

“Sanırım Bay Hackett ile alakalı bir şey,” dedim tereddütle.

“Gabriel, Bay Hackett’ın planlarından birine yatırım yaptı,” dedi Jane. Yüzünü düşünceli bir ifade almıştı. “Roc-

hester Court'ta yeni evler yapıyormuş ve denildiğine göre evler çok iyi olacaktı."

"Rochester Court mu? Hani bir ev yanmıştı, orası mı?"

Jane başını evet dercesine salladı. "Ne kadar yardımsever biri gibi görünürse görünsün Bay Hackett'tan bir türlü hoşlanmıyorum."

"Sanki..." Duygularımı kontrol etmeye çalışıyordum. "Acımasız biri gibi. Bana baktığı zaman nefes almakta zorlanıyorum. Fakat bu düşüncelerimin hiçbirini Robert'a söylemeye cesaret edemem, çünkü ona fazlasıyla düşkün."

"Kadınların endişe ettiği hiçbir şey kocalarına yük olmaz," dedi iç geçirerek.

Yorgun ve sıkıntılı görünüyordu. Kendi dertlerime öyle dalmıştım ki onu böyle görünce bencillik ettiğimin ayırdına vardım. "Benimle her zaman derdini paylaşabilirsin Jane."

"İyi ki varsın Kate!" Uzanıp elimi tuttu. "Eleanor öldüğünden beri bütün arkadaşlarım bana ciddiyetsiz görünüyordu, güvенеbileceğim hiç kimse olmadı. Evlenmeye hiç hazır değildim ve bu yüzden belki de beklentilerim çok büyüktü. Evlenirsem kocamın yalnızlığımı ortadan kaldıracığını düşünmüştüm, oysaki Gabriel ile benim Toby dışında pek ortak noktamız yok. En nihayetinde hepimiz yalnızız, değil mi?"

Kendi umutsuzluğumu düşünerek onunla aynı fikirde olduğumu belirttim. "Benim de daha önce hiç arkadaşım olmadı." Sevimsizce gülümsedim. "Mercy teyzem buna asla izin vermezdi."

"Ejderha gibi biriymiş! Sana neden o kadar kötü davranıyordu ki?"

"Eski bir hikâye," dedim iç çekerek. "O da babama âşıkmuş ancak babam annemi seçmiş. Mercy teyzem annemi, babamı 'çalmakla' suçlayarak onu hiç affetmedi ve bana gardiyanlık yapmaya başladığı zaman da ona olan nefretini benden çıkarıp beni hayali bir hapishaneye kapattı." Finche'lerin avukatı ile benim çeyizimin anlaşması yapıldığında Mercy teyzenin, ailemin bana bıraktığı mirastan yıllarca faydalandığını; üstün kalite etleri, şarapları zevkle tüketirken bana bayat ekmek kırıntıları ve sudan başka hiçbir şey vermediğini Jane'e anlatmadım. Mercy teyzemden öylesine korkuyordum ki yarattığı zararı karşılamasını evlenirken bile isteyememiştim.

Çakıl taşlarının sesine kulak kesilince gelenin Gabriel olduğunu gördüm.

"Bayan Finche'nin sesi mi o?" diye seslendi. Safir mavisi ceketiyle yine her zamanki gibi şıktı.

"Yanımıza gel Gabriel," dedi Jane..

Sonbahar güneşinin altında oturup havadan sudan sohbet ederken Bay Harte'ın düzgün bacak hatlarını ve güneşte parlayan buğday sarısı saçlarını inceliyordum. Böyle bir adamla evli olmasına rağmen umduğunu bulamayan Jane için üzülerek, Gabriel'in de aynı duyguları taşıyıp taşımadığını merak ettim.

"Şehirdeki yeniden yapılanmadan bahsedin bana lütfen," dedi bana.

"Noel zamanına kadar yaklaşık sekiz bin evin tamamlanacağını ve diğer sekiz binin de önümüzdeki sene biteceğini duydum. Bazı yollar düzenlenip asfaltlandı ve yangından öncesine göre kesinlikle büyük bir gelişme var."

"Canning Caddesi'ndeki yeni yapılan evin geçen gün çöktüğünü duydum," dedi Gabriel. "Anlaşılan o ki müteahhit kâr sağlamak amacıyla kalitesiz malzemeler kullanmış. Şunu söyleyebilirim ki şehir yeniden yükselirken harcanan birçok servet de batacak."

Hackett'in, zenginliğine zenginlik katabilecek sadece birkaç müteahhitten biri olacağını düşünüyordum.

"Fakat hâlâ eski şehrin yasını tutuyorum," dedi Gabriel. "Hiç kaybolmadan neredeyse her yere gidebiliyordum, ama artık bildiğim ve alıştığım bütün işaretler yok oldu."

Biraz daha oturduktan sonra Parfüm Evi'nden ayrıldım ve yol boyunca Gabriel Harte gibi kendi kendini idare edebilen görme özürlü biri için şehrin ne kadar korkunç ve yabancı bir yere dönüştüğünü düşünüp durdum.

Cheapside ile Ironmonger Yolu'nun köşesinde yeni bir ev daha inşa ediliyordu. Evimin karşısındaki sıra evlerde ise çalışmalar sürüyordu. Yan binanın çatısı dikilmiş, açık pencerelerinden çekiş sesleri eşliğinde kesintisiz ılık sesi duyuluyordu. Belki de çok geçmeden yeni komşularım olacaktı.

Evin kapısı yine kilitlenmişti. Anahtarla güreşirken, gıcırtyla açılana dek omzumu kapıya dayadım. Holdeki uzun çatlağın yatak odası camının altından geçerek salona, yani evin ön tarafına doğru ilerlemesinden korkuyordum. Robert'a bundan bahsetmeme rağmen yeni evlerin kuruyup oturmasının zaman alacağını söyleyerek endişelerimi silip atmıştı.

Öğleden sonrayı erik reçeli ve naneli jöle yaparak geçirdim. Küçük sebze bahçemdeki naneler güzelce büyümüş

ve dört kâse jöle çıkaracak kadar çoğalmıştı. Bunun verdiği keyifle duvar dibine diktiğim gülleri sulamak için bahçeye çıktım. Zemini temizlerken epey çaba sarf etmiştim fakat gelecek yaz ilk yoncaların açacağını düşününce yorgunluğum uçup gitmişti. Bir gün elimde kovayla at pisliklerini toplamak için sokağa çıktığımda Robert'ın nasıl şaşırdığını hatırlayarak gülümsedim. Mercy teyzenin bahçıvanından öğrendiğim bir şey vardı, o da at gübresinin güller için ne kadar besleyici olduğuydu.

Akşama doğru mahzene inip reçelleri raflara yerleştirirken yukarıdan aşağı bir çatlak oluştuğunu fark ettim. Rafın bir ucu aşağı eğildiği için yerleştirdiğim kavanozlar bir yana doğru kayıyordu. Endişeyle müteahhidin çıkardığı zayıf işçiliğe bir küfür daha savurdum.

Yukarıdan sertçe kapanan kapının sesini duyunca ateşe koyduğum güvercinleri kontrol etmek için mutfığa çıktım. Robert ortalarda görünmüyordu. Yatak odasına çıktım. Ellerini başının altına koyarak sırt üstü uzanmıştı. Ne kadar yorgun ve solgun görüldüğünü fark edince panikledim.

"Hasta mısın?" diye sordum elimin tersini alnına koyarak ateşini ölçerken.

Sessizce başını salladı.

"Yemek birazdan hazır olur."

"Aç değilim," dedi sessizce.

"Fakat yemen gerek..."

"Üstüme gelme Kate!" diye bağırdı başını diğer yana çevirerek.

Yine kırık bir kalple odadan çıktım.

Benim de iştahım kaçmıştı. Huzursuz ve keyifsizdim. Gölge'yi de alıp yürüyüşe çıktım. Adımlarım nehre yöneliyordu ve biraz sonra her zamanki gibi Tower'ın yanından geçip kendimi yanan gümrük binasının orada buldum. Nehirden insanın içini ürperten bir rüzgâr esip duruyordu. Isınmak için yürümeye devam ettim. Gölge hiç durmadan kuyruğunu sallayarak yanımda yürüyor, sığ suya dalıp çıkarak martılara havlayıp sürüler halinde çamurluk alandan uçmalarına neden oluyordu. Gökyüzüne yükselen martılar, daireler çizerek havada süzülüyordu.

Eve döndüğümde güneş batmıştı ancak içeride ışık yoktu. Robert üzerini değiştirmiş, kıyafetlerini yerde bırakıp pijamalarını giymişti.

Ben de üzerimi değiştirip yanına uzandım. Biraz sonra gerçekten uyumadığını, numara yaptığını anladım. Benimle konuşmak istemiyordu belli ki. Neden iyi bir eş olmadığımı düşünürken en sonunda uykuya dalmıştım.

17. Bölüm

Ertesi gün elimde gecelik ve jüpon kumaşlarından iki balya ile eve geldim. Ödeme konusunda Dolly ile ne kadar sıkı pazarlığa girdiysem de şimdi oturup yarım gecede işimi bitirmem gerekiyordu. Yorgun argın mutfağa indim.

Robert bir bardak bira alıp masaya başını koymuştu.

"Erkencisin," dedim birdenbire endişelenerek.

"Hackett'a hasta olduğumu söyledim."

Hemen yanına gidip elimi alınına koydum.

Elimi geri itti.

O an birdenbire mahzenden bir gümbürtü koptu ve yer ayaklarımızın altından kaymaya başladı. Zemin kavis alarak çökerken tahtalar gıcırdayıp gümbürdüyordu. Çığlık çığlığa mutfak masasının ayaklarımızın altında açılan çukura düşüşünü seyrettim.

Robert kolumdan tutup beni güvenli bir yere çekmeye çalışırken duvarın kireci çatırdayarak açılıp üzerimize toz bulutu halinde yağmaya başladı.

Sonraysa geride kalan ufak tefek kireçlerin tıkırtısı dışında etrafa büyük bir sessizlik çöktü. Mahzendeki foseptiğin iğrenç kokusu tekrar yükselmeye başlamıştı.

Robert gözlerindeki tozları silerek öksürdü. "İyi misin?"

Elimi yerinden çıkacakmış gibi atan kalbime bastırarak başımı salladım.

Robert mahzenin kapısını açıp aşağı baktığı an yükselen toz bulutundan kaçmak için geri çekildi. "Yıkıntı yerine oturduktan sonra baksak daha iyi olur."

Zeminde oluşan deliğin etrafından dolaşarak bahçeye çıktık.

Bir yandan öksürürken diğer yandan da saçlarımdaki kireçleri temizlemeye çalışıyordum. "Ah hayır!" Şok içinde elimi ağızıma kapattım. "Sebze bahçemin haline bak!"

Onca zaman çalışıp didindiğim, taş yığınlarını temizleyip tuğlalardan düzgün patikalar açtığım toprak parçasının üstünde koştururken Robert da arkamdan geldi. Ektiğim bütün tohumlar, küçük biberiye çiti, patikalar, her şey on metre aşağı çökmüştü.

"Her şey mahzene çökmüş!" dedi Robert.

"Reçellerim! Kışı geçirmek için *saatlerimi* verdiğim reçeller de artık toprağa karıştı." Bu kadarı fazlaydı. Dayanamayarak gözyaşlarına boğuldum. Delikteki taşı tekmeleyerek, "Hackett'tan nefret ediyorum!" diye bağırdım. "Bu ev hayatımızı riske atmadan tekrar içine girip yaşayabileceğimiz kadar güvenli mi?"

Robert'ın yüzü bembeyaz olmuştu. "Burada bekle," diye emretti ve eve girdi.

Bahçedeki tabureye oturup gözyaşlarımı sildim. Akşam güneşi sarı tuğlaların ardından süzülürken, rüyalarımı süsleyen evin bir döküntüden ibaret olduğunu görmek canımı yakıyordu.

Saçları kireç tozuyla kaplanan Robert iki elinde de birer tuğlayla arka kapıdan göründü. Yan duvarı hedef alarak “Tanrı bizi korudu!” diye fısıldadı. “Maundrell haklıydı.”

“Ne konuda?”

Şok içinde bana döndü ve “Bir kez olsun huzur versen ya!” diye bağırdı. Tuğlaları duvarın diğer tarafına fırlattıktan sonra bahçenin en sonuna geçip bir ileri bir geri hareket etmeye başladı.

Bastırdığım öfkenin etkisiyle ortalığı temizlemem sadece iki saatimi almıştı. Pişirdiğim bir tas çorba ve ekmekle yemeğimizi sessizlik içinde yedik. Tabakları temizlerken kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda karşımda Ben Perkins’i buldum. Şapkasını eline almış, çevirip duruyordu. “Gelip gelmemekte çok kararsız kaldım,” dedi.

“Nell’e bir şey mi oldu?”

“Hayır. Aslında...” yüzünü kocaman bir gülümseme aldı. “O çok iyi. Bir bebek bekliyoruz.”

“Bu harika bir haber!” Bir an için kalbimi kıskançlık duygusu sardıysa da halimize bakınca bir çocuğumuzun olmadığına şükreliyordum.

Surat ifadesi tekrar endişeli bir hal aldı. “Kocan evde mi?”

Yemek odasının kapısından seslenince Robert da yanımıza geldi.

“Gelip gelmemekte kararsızdım,” dedi Ben. “Sadece bugün bir şey duydum ve belki...”

“Neymiş?” diye sordu Robert kaba bir tavırla.

“Lombard Caddesi’ndeki bir şantiyeye bir araba do-

lusu Portland taşı götürdüm. Nell bana sizin eskiden orada yaşadığınızı söyledi. Çok güzel bir yer ve artık şehir yeniden kurulduğu için en işlek yerlerden biri. Hackett'ın başka bir müteahhide araziyi sattığını duydum..."

"Eski Finche evinin arazisini mi?"

Ben evet anlamında başını salladı. "Arabayı boşaltırken ustabaşıyla konuştum, hava sıcak olduğundan birlikte bara gidip biranın yanında çörek falan yedik. Yeni arazi sahibinin metrekaresine on beş şilin verdiğini söyledi."

"On beş şilin!" Robert sarsılarak dengesini sağlamak için duvara tutundu. "Metrekaresine on beş şilin mi? Bu doğru olamaz!"

Ben Perkins omuzlarını kaldırarak, "Ustabaşının dediği bu. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde o bölgedeki fiyatların nasıl da tavan yaptığına hayret ediyordu," dedi. "Şehrin dışındaki ana yola çok yakın, biliyorsunuz."

"On beş şilin!" Robert'ın yüzünü aniden ter bastı ve titremeye başladı. "Hackett bana Finche arazisi için metrekaresine sadece dört peni verdi. Dört lanet olası, adi peni!" Duvara bir yumruk savurdu. "Piç kurusu!"

"Robert!" Kolundan tuttuysam da beni geri itti.

"Hackett bana yalan söyledi! Arsanın metrekaresinin dört peniden fazla etmeyeceğini söylemişti. Metrekaresine bir şilin bile teklif etseydi babamın bütün borçlarını kapatabilirdim." Öfkeyle koridorda dört dönüp duruyor, Ben ile birbirimize bakarken duvarları yumrukluyordu.

"Sizi Hackett'ın kurnaz biri olduğu konusunda uyar mıştım," dedi Ben.

"Sanırım biz de çok geç olmadan bunu anladık," dedim sıkkin bir ifadeyle.

Robert saçlarını yoluyor, duvarlara vurup Hackett'a ve başındaki sorunlara sövüp sayıyordu.

Öfkesi dinene ve en alttaki basamağa oturup sakinleşene kadar holün bir köşesine gizlenip ona hiç görünmemeye çalıştım.

En sonunda beni görüp derin bir nefes aldı. "Nasıl olur Kate? Bu adamın hiç mi onuru yok? Finche arazisinin, borçlular hapisanesindeki babamı kurtarmak için elimde kalan tek servetim olduğunu *bildiği halde* bana bunu nasıl yapar?"

"Arsayı senden aldığında o kadar değerli değildi demek ki." Gidip yanına oturdum.

"Şehir yeniden kurulurken oranın da değeri olacağını bilmem gerekirdi. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Beni iş ortağı yapacağı safsatalarıyla kanıma girdi ama artık böyle devam edemez. En azından, onun daha zengin ve entrikacı birine dönüşme arzusunu kabullenmeden yapamam ve anladım ki bunu zaten midem kaldırmaz."

"Bu yüzden Tanrı'ya şükretmelisin Robert." İç geçirdim. Öyle kederliydi ki ona acıyordum. "Çok yıprandım Robert. Gel hadi, yatalım."

Sabah olduğunda Robert gerinerek uyandı. Ayağa kalkıp esnerken göğsünü kaşıyarak, "Bana bir kahve yap," dedi. "Cesaretimi artıracak kadar sert olsun. Ufacık boyuna ve yumuşak sesine rağmen sen benden daha cesursun. Hackett'a en başından beri karşı durdun. Ben de aynısını yapmalıyım."

"Evet," dedim. Mercy teyzenin beni kontrolü altına

almak için sürekli etimi burduğu günler geride kaldığı için Hackett'a karşı sakınmadan tepkimi gösterebiliyordum. "Onu düşman edinmemelisin Robert. Bizi evden kovar. Ona meydan okumadan önce bir iş bulsan daha iyi olmaz mı?"

"Onun her isteğine el pençe divan durursam olmam gerektiği gibi bir adam olamam. Onunla konuşacağım, erkek erkeğe, hemen şimdi."

"Ne söyleyeceksin?" diye sordum huzursuzca.

"İlk önce bana geçen ay ödemediği maaşı soracağım sonra da Finche arsasının metrekare başına dört peniden fazla etmeyeceğini söylediği günü hatırlatacağım. Oradan sağladığı kazancın bir bölümüyle babamın borçlarını kapatmasını isteyeceğim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Onunla yüzleşme fikrinden hoşlanmadım," dedim.

"Kendime olan saygımı tekrar kazanmalıyım," dedi. "Hackett'ın çalışanırken bu mümkün değil. Konuştuktan sonra Maundrell'e gidip eski işimi geri isteyeceğim."

"Fakat onunla tartışmıştın!" Robert ne sanıyordu? Maundrell onu bir daha asla işe almazdı.

Robert omuz silkerek, "Gerekirse şehirden ayrılır, başka bir yerde iş ararız," dedi.

"Fakat..."

Gözlerindeki kararlılık her şeyden daha netti. Ne söylersem söyleyeyim kararını değiştirmeyecekti.

Günün ilerleyen saatlerinde Robert'ın Hackett ile gö-

rüşmesinin nasıl geçtiğini merak ederken sıkıntılı bir halde şehirde yürüyüşe çıktım. Benimle her ne kadar özgüven içinde konuşmuş olsa da Hackett ile konuşmasından, hiçbir sonuç alamadan eve erken döneceğini sanıyordum. Eğer düşündüğüm gibi olursa evsiz kalacağımız kesindi.

Kısıtlı bir süremiz olacağını tahmin ederek oturacak yeni bir yer arayışıyla sokaklarda dolaşmaya başladım. Birkaç saat sonra yorgun düşmüş ve ümitsizliğe kapılmışım. Gücümüzün yetebileceği fiyattaki odalar fare istilasındaydı, kabul edilebilir olanlar ise çok pahalıydı.

Keyifsiz bir şekilde tekrar Ironmonger Yolu'na döndüm.

Robert henüz dönmediğinden kafamı dağıtmak için elmalı turta yaptım.

Biraz sonra papazyahnisi ateşte yavaş yavaş pişerken, altın sarısı elmalı turta da sıcak kalması için ateşe yakın bir yerde parıl parıl parlıyordu. Masaya oturup lahanayı dilimlemeye başladım. Kulağım kapıda, her an Robert'ın anahtarlarının sesini duymayı bekliyordum.

Hava kararmaya başlamıştı. Mumu yakıp, sönmemesi için elimi önüne tutarak yemek odasına çıktım ve Gabriel Harte'in nefis sümbülteber mumunu yaktım. Her şey hazırды.

Gölge ile birlikte salon penceresinin önüne oturup kararın sokakları seyrederek Robert'ı beklemeye koyuldum. Açık camdan incecik bir esinti beraberinde kiremit tozu ve ıslak çimento kokularını taşıyarak içeri giriyordu. Eski şehrin kokusundan eser yoktu. Şehri harabeye çeviren Büyük Yangın'dan önce hava, çorba kadar yoğun bir kokuya sa-

hipti. Kendine has olan ve günden güne değişen kokusunun yanı sıra çürümüş sebzeler, lağım, içyağı, gübre, deniz kömürü ve binlerce bedenden yükselen ter kokuları ağır basardı.

İşçiler evlerine gittiği için gürültü azalmış, geriye sadece köpeğin havlaması ve at arabalarının teker sesleri kalmıştı. Eskiden şehir hiç uyumazdı ve gürültüsüyle beni deli ederdi. Karanlıkta yükselen yarım yamalak tamamlanmış evlerin ışıkları henüz yanmıyordu. Şehrin bu kesiminde yalnız olduğumu bilmek tuhaf ve biraz da ürkütücüydü. Sessiz ve bomboş arazi uykuya dalmış, insanların geri dönmelerini ve şehri canlandırmasını bekliyordu sanki. Ürpereyerek camı kapadım.

Şöminenin üzerindeki saat ağır ağır ilerlerken endişeden çıldırmak üzereydim. Robert saniyeleri saydığımı ve Hackett ile görüşmesinin sonucunu merakla beklediğimi biliyorken neden gecikmişti ki?

Gölge'nin kapıya sürünüp tırmaladığını duyunca aşağı inip bahçe kapısını açtım ve onu dışarı çıkardım. Gölge mahzene açılan koca deliğin kenarlarını koklayıp dururken esinti tüylerimi diken diken ediyordu. Robert'ın bir barda sarhoş olup sızdığını düşünmeye başlamıştım artık.

Papazyahnisinin dibi tutmuştu. Açlığın da verdiği büyük bir sinirle yahniyi Gölge'nin yemek kabına döktüm. Öfke ve endişe içinde yatmaya gittim.

18. Bölüm

Günün ilk ışıkları perdelerin arasından süzülürken sıkıntılı bir uykudan uyandım. Yine eski kâbuslarımdan birini görmüştüm. Mercy teyzenin buz gibi mahzenine kilitlenmiş, zifiri karanlıkta farelerle birlikte kaldığım çocukluk korkumu tekrar yaşıyordum. Bir süre tavana baktıktan sonra ansızın elimi Robert'ın yattığı tarafa uzattım. Çarşaf soğuktu ve yastığı hiç bozulmamıştı. Geceliğimle yalınayak aşağı inip odadan odaya girerek Robert'ı aradım.

"Robert!" Holden geçerken sesim yankılanıyordu.

Gölge de oyun oynadığımızı sanarak yanıma gelip kuyruğunu sallamaya başladı.

Çok geçmeden Robert'ın ne evde ne de bahçede olduğunu anladım. Yavan ekmekle kahvaltı edip kahvemi içerken Robert'ın biraz sonra mahcup bir şekilde eve döneceğini düşünüyordum. Endişeden midem bulanmaya başlamıştı. Bardağı ileri itip ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Sanırım Hackett'ı ziyaret etmek zorundaydım.

Cesaretimi yitirmeden evden çıkıp kapıyı sıkıca kapayarak Holborn'un yolunu tuttum.

Hackett'in ofisinin kapısını Nat Hogg açtı ve kısık gözlerle bana bakarak, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bay Hackett ile görüşmem gerek."

Hogg, sarı dişlerinin arasından tuhaf sesler çıkararak, "Burada değil," dedi.

Telaşa kapılarak Hogg'un yalan söyleyip söylemediğini anlamak için yüzünü inceledim. "Nerede?"

Omuz silkti. "Dışarıda."

Küstah tavırlarına sinirlenerek, "İşle ilgili acil bir konuda onunla görüşmem gerekiyor," dedim.

"İşle ilgili acil bir konu öyle mi? Pekâlâ, Fetter Yolu'nun sonundaki Rochester Sokağı'nda."

Hogg kapıyı kapatmak üzereyken ayağımı araya uztıp onu durdurdum. "Bugün kocamı hiç gördün mü?"

Hogg kaşlarını kaldırdı. "Yoksa onu kayıp mı ettin? Ne büyük dikkatsizlik." Tırnağın cama sürülmesiyle çıkan ses kadar kulak tırmalayıcı bir şekilde gülmeye başlayınca arkamı dönüp hızla uzaklaştım.

Rochester Sokağı'ndaki inşaat iskelesi işçi kaynıyordu. Sokağın bir tarafındaki altı sıra evler ile karşıdaki binaların temelleri neredeyse tamamlanmıştı. Bir orman dolusu kerestenin yanında çimento ve kum tepelikleri oluşmuştu. Her yerden çekiç ve testere sesleri yükseliyor, merdivenlerden inip çıkan adamlar alınlarındaki teri gömleklerinin koluna silip duruyordu. Başlarını işten kaldırmadan çalıştıklarına göre Hackett buralarda olmalıydı.

Hackett'in yerini kestirene kadar bütün bu kargaşanın uzağında durup inceledim. Ahşap bir iskeleye serilmiş çizimleri inceliyordu. Eteklerimin ucundan tutarak tuğla ve

kereste parçalarıyla dolu yamuk yumuk zeminde ilerlemeye çalıştım. Bina temellerinden birinin kenarında durup derin oyuğun içine baktım. Güneş tam tepedeydi. Duvarlar soluk görünümlü tuğlalarla çoktan örülmüştü ve ayrı birer depo odasına bölünen mahzenler yukarı çıkılacak katları destekleyici bir yapı oluşturuyordu. Demek ki Hackett Ironmonger Yolu'nda yaptığı hatayı anlamış, mahzeni derin bir oyuk şeklinde yapmamıştı. Aşağıya o kadar uzun süre bakmıştım ki başım dönüyordu artık.

"Bayan Finche."

Birisi elimden tuttuğu sırada nefesim kesildi. O anda dengemi kaybettim ve çukurun en ucuna kadar yalpaladım. Düşeceğimi sanarak midem bulanmaya ve soğuk terler dökmeye başladığım sırada elimi sımsıkı tutan kişi beni geriye doğru çekti.

"Dikkatli olun!" diye uyardı Hackett kaşlarını çatarak. "Düşebilirdiniz."

"Ben, gerçekten..." Yutkundum. Tekrar doğru düzgün nefes alabilmek için elimi göğsüme bastırdım.

"Neden buradasınız? Kocanız hâlâ iyileşmedi mi?"

"İyileşmek mi? Onu gördünüz mü?" Bana çok yakın durduğu için zevksiz parfümünün bayat kokusu burnumun direğini kırıyordu resmen.

"Bugün görmedim."

"Ah! Ben de sandım ki..." Artık gerçekten endişelenmeye başlamıştım. "Fakat dün görüştünüz, değil mi?"

"Bana sıtmaya tutulduğunu söyledi ama numara yapıyor gibiydi. Doğrusu bu durumdan çok rahatsızlık duydum." Omuz silkti. "Yine de yüzü kireç gibiydi tabii ve o haldeyken de kimseye faydası dokunmazdı."

"Dün gece eve gelmedi."

"Gelmedi mi?"

İçimdeki korkunun da etkisiyle sert bir şekilde söyledim. "Öyleyse nerede?"

"Kendini iyi hissetmiyor olabilir fakat bu, görevlerini aksatacağı anlamına gelmemeli. Bundan hiç hoşlanmadım." Hackett sıcak ve terli eliyle tekrar kolumdan tutup beni sert bir şekilde şantiye alanından uzaklaştırdı.

"Onun nerede olduğunu duyarsanız bana haber verir misiniz Bay Hackett?"

Ters bir şekilde başını evet dercesine salladı. "Siz de eve geldiği zaman derhal işinin başını dönmesini söyleyin. İlgiilenmesi gereken siparişler ve satışlar var. Kaçırdığımız her sipariş bize para kaybettirir ve benim işimde kaytaranlara yer yoktur." Kolumu bırakıp konuşmasına devam etti. "Bu arada Bayan Finche, size bir daha benim şantiye alanlarımı ziyaret etmemenizi şiddetle tavsiye ediyorum. Bu son derece tehlikeli."

Hackett'ın kolumdan tutup ovaladığı yerin ertesi gün kesinlikle moraracağını düşündüm.

Eğilip yerden bir odun parçası aldı. Odundaki çivinin ucunda kalın parmağını gezdirirken gözleri yavaş yavaş beni süzerek göğüslerimde sabitlendi. "Dediğim gibi, burada kadınlara yer yok. Başınıza nasıl bir kaza geleceğini bilemezsiniz. Ayağınız takılır da o güzel yüzünü parçalanırsa yazık olur değil mi?"

Ses tonunda ve kara gözlerindeki ifadede beni ürküten bir şeyler vardı. "Kocamı aramaya devam edeceğim," dedim yüzüme ateş bastığını hissederken. "Eğer ondan bir haber alırsanız lütfen bana da bildirin."

Elindeki ufak odun parçasını fırlattığında çivisi parlayarak yüzüme yakın bir mesafede geçti. "Size iyi günler madam."

Kafamda binbir türlü düşünce uçuşurken Hackett'ın arkasını dönüp gidişini seyrettim. Temel çukuruna ben kendim mi düşüyordum yoksa Hackett uyarı amacıyla bilerek dengemi mi sarsmıştı? Tedirginlik veren sözlerinin altında bir tehdit yatıyordu sanki. Sinirlerim bozulmuştu. Robert nereye gitmiş olabilirdi ki? Evden çıkarken hasta değildi; sadece Hackett ile görüşeceği için gergindi. Belki de son anda cesaretini yitirmişti fakat evden kesin bir kararlılıkla ayrılmamış mıydı? İçimde boğucu ve korkunç bir duygu vardı.

Kararsız bir şekilde Fetter Yolu'nun ortasında durmuş, hangi yöne gideceğimi düşünüyordum. Robert'ı aramaya ilk nereden başlayacağımı bilemiyordum. Kendimi birdenbire yalnız ve ürkek hissettiğim sıra aklıma Jane geldi ve elbisemin elverdiği hızla Covent Garden'a doğru koşturmaya başladım.

Parfüm Evi'nin kapısına vardığımda soluğum kesilmiş, sıcaktan ter içinde kalmıştım.

Jacob Samuel kapıyı açtığında serin ve mis kokulu hole girerek, "Bayan Harte evde mi?" diye sordum.

"Hanımefendi hasta," dedi.

"Ah!" dedim korkarak.

"Rahatsız etmememi söylediler." Jacob'ın duruşundan gitmemi istediğini anlayabiliyordum.

"Ona uğradığımı ve geçmiş olsun dileklerimi ilet lütfen," dedim boğuk bir sesle.

O sırada parfüm salonunun kapısı açıldı. "Bayan Finche mi geldi?" dedi Gabriel Harte.

"Jane'i görmeye gelmiştim ama hasta olduğunu duydum," dedim.

"Yine migreni tuttu. Lütfen oturun, bir şeyler için."

Bir süreliğine de olsa onun varlığıyla keyfim yerine gelmişti. "İşinizi bölmek istemem."

"Olur mu öyle şey?" Gülümsedi. "Hem Toby de sizi göremediği için üzülür. Hazır hava güzelken bahçede güneşin keyfini çıkararak oturabiliriz. Kış hiç farkma bile varmadan kapımızı çalacak. Jacob, kameriyedeki masayı bizim için hazırlar mısınız?"

"Tamam, efendim." Jacob mutfağa giderken Gabriel Harte koluna girmemi teklif ederek beni bahçeye götürdü.

"Bay Harte, çok endişeliyim," dedim gözyaşlarıma engel olamayarak. "Robert dün gece eve gelmedi."

"Geceyi dışarıda geçirmek gibi bir alışkanlığı var mıdır?"

"Hayır, hiç yoktur! Bay Hackett'a uğradım ve Robert'ın dün sabah hasta olduğunu belirtip eve döndüğünü söyledi. Fakat eve hiç gelmedi."

"Kocanız size de hasta görünüyor muydu?"

Gabriel Harte'in sakın sakın sorular sorması sinirlerimi daha da bozuyordu. "Özel bir mesele yüzünden endişeliydi ve bunu Bay Hackett ile görüşmeye karar verdiğinde rahatlamış gibi görünüyordu."

"Peki, Bay Hackett, kocanızın konuyu açtığından bahsetti mi?"

"Hayır. Fakat konuşmuş olsaydı Bay Hackett çok si-

nirlenirdi." Hackett'ın paslı çivinin ucunda parmağını gezdirdiği aklıma gelince irkildim. O sırada çakıl taşlarındaki hızlı adımları işitip baktım, gelen Toby'di.

"Bayan Finche! Bugün de elma getirdiniz mi bana?"

"Toby!" Gabriel Harte sert bir şekilde seslenmişti.

"Özür dilerim Bayan Finche," dedi Toby neşeli bir şekilde gülümseyerek. "Böyle şeyleri sormamam gerekiyordu."

"Bir sonraki sefere sana elma getireceğim."

Jacob dantelli örtüyü masaya serdikten sonra Toby ve benim için mavi ve beyaz fincan, efendisi için de bira bardağını koydu. Elmalı ve tarçınlı kek de vardı ve Toby boyunda kolalı mendiliyle masaya yaklaşıp tabağındaki keki yemeye koyuldu.

"Yağlı kek kırıntılarını temiz kıyafetinize dökmeden yiyin Küçük Bey Toby," dedi Jacob.

Çocukla ne kadar şefkatli bir ses tonuyla konuştuğuna şaşırarak Jacob'a baktım.

"Teşekkürler Jacob," dedi Gabriel Harte.

Uşak başıyla selam vererek eve döndü.

"Jacob tam bir mükemmeliyetçi! Kolalı gömleklerimin sertliğine bakarak bunu anlamanız mümkün. Çamaşır hizmetlisini çıldırtıyor!" Bay Harte gülümsedi. "Kocanıza gelince, arkadaşlarından birinde kalmaya gitmiş olabilir mi?"

"Robert, yangından önceki arkadaşlarıyla görüşemeyecek derecede ailesinin durumundan utanç duyuyor."

"Belki de ailesini görmeye gitmiştir?"

Tereddüt ettim. "Ailesini o durumda görmeye dayanamadığı için ziyaretlerine nadiren gider. Hem onları da en-

dişelendirmek istemem. Yine de eğer bir haber çıkmazsa yarın ziyaretlerine gideceğim."

"Kocanız, babasının borçlarını kapatabiliyor mu?"

"Elimizden geldiğince para biriktiriyoruz. Robert çok çalışıyor ve ben de dikiş işleri alıyorum..."

"Dikiş işleri mi? Durum bu kadar vahim demek?" Şaşırmış gibiydi. "Umarım Robert Finche sizin gibi bir eşe sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındadır?"

Başımı eğerek parmağıma batan iğnenin bıraktığı izleri saydım. "Elimden ne gelirse yapıyorum ama ne yap-sam da devede kulak kalır. Robert Lombard Caddesi'ndeki Finche arsasına bir alıcı bulduğunda borçları kapatabileceğimizi düşündük. Fakat piyasaya hâkim olmadığı için arsayı Bay Hackett'a satmakta aceleci davrandı. Aldığımız para Finche Baba'nın borçlarının yarısını bile kapatmı-yordu. Önceki gün ise Bay Hackett'ın arsayı başka bir alı-cıya metrekaresi on beş şiline sattığını öğrendik." Robert'ın o halini hatırlayarak yutkundum. "Hackett arsayı Robert'tan metrekaresi dört peniye almıştı."

Gabriel Harte şaşkınlıkla elindeki keki düşürdü.

"Robert, Bay Hackett'a çoktan kanmıştı ama şimdi gö-zünden düştü." İç geçirerek konuşmaya devam ettim. "Bay Hackett için oldukça kârlı bir işti ancak centilmence davrandığını düşünmüyorum."

"Kocanız, ondan kazancının bir bölümünü babasının borçlarını ödemek üzere ayırmasını isteyemez mi?"

"Zaten öyle yapacaktı."

"Anlıyorum." Gabriel Harte parmaklarını masaya vurup duruyordu.

"Esas borçluların ödemesi yapıldı." Alaycı bir şekilde güldüm. "Kalan borç çok değil, fakat gecelik dikerek borcu kapatmam ömrümü alır." Güneşi gölgeleyen buluta baktım. "Beni asıl endişelendiren Robert'ın kararlı bir şekilde evden çıkıp Hackett ile yüzleşmeye gitmesi, fakat Hackett'ın konudan habersiz olması." İç geçirdim. "Bunu söylemek çok zor ama sanırım Robert cesaretini yitirdi ve kendi kederinde boğulmaya gitti."

"Bunu sık sık yapar mı?"

Tereddüt ettim. "Hayatın ona adil davranmadığını düşündüğü zamanlar genelde bara gider fakat gece mutlaka eve dönerdi ve asla kör kütük sarhoş olmazdı."

Gabriel Harte kaşlarını çatı. "Tam bir muamma, değil mi? Jacob'dan barları sorgulayıp kocanızdan bir haber olup olmadığını öğrenmesini isteyeceğim. Kocanızı birlikte bulmaya çalışacağız."

Kendimi öyle yalnız hissediyordum ki "biz" demesi içimi rahatlatmıştı. Aniden esen rüzgâr masa örtüsünü kaldırdı. Gökyüzü ağır ağır morla gri arası tuhaf bir renge bürünüyordu. "Gitsem iyi olur," dedim. "Yağmur yağacak gibi. Jane'e sevgilerimi ve geçmiş olsun dileklerimi iletir misiniz?"

"Elbette." Dirseğini bükerek koluna girmem için uzattı ve birlikte eve doğru yürüdük. Parfümündeki limon balsamı ve yeni ütülenmiş ketenin kokusu içime doluyor ve Hackett'ın aksine Gabriel'in ne kadar zarif biri olduğunu düşündürüyordu.

Güzel kokularla bezeli holün gölgesinden Jacob çıkarak sessizce kapıyı açtı.

Gabriel Harte ile tokalaştığım sırada bir fırtına koptu ve gök gürledi. "Yağmur dinene kadar burada kalın," dedi.

"Gitsem daha iyi olur," dedim. "Belki Robert eve döner."

"O zaman..." Başını çevirerek hole seslendi. "Jacob, arabayı getir; Bayan Finche'yi sağ salim evine götürelim lütfen."

"Size zahmet vermek istemem."

"Saçmalamayın! Atların da biraz antrenmana ihtiyacı var, hem Jane hastayken de arabacı boş boş oturmaktan başka bir şey yapmıyordu."

"Öyleyse Jane epeydir rahatsız?" diye sordum.

"Son bir iki senedir ara ara oluyor ne yazık ki."

Kapı ağzında dururken başlayan yağmur giderek hızlanarak yerleri dövüyordu adeta. Biraz sonra araba evin önüne geldi.

"Nezakatiniz için çok teşekkür ederim Bay Harte," dedim.

"Ben de sizinle geleceğim."

"Gerçekten, gerek yok."

"Kocanızın dönüp dönmediğini öğrenemezsem merakтан ölebilirim," dedi. "Hızlıca koşalım mı?"

Koluna girdim ve paldır küldür koşturmaya başladık. Yerdeki yağmur suları her adımda sıçrayarak eteğimi kirletiyordu. Arabanın kapısını kapatıp kapitone koltuklara yerleşince rahat bir nefes aldık. Araba ilerlerken yağmur tavana pata küte yağıyordu.

"Arabacının gittiği yönü gördüğünden emin değilim," dedim yanaklarıma yapışan sırlıklam saçlarımı itip, eteklerimdeki yağmur damlalarını silkelerken.

Ironmonger Yolu'na döndüğümüzde yağmur başladığı gibi aniden durdu. Ayaklarımızın altındaki toprak kaygan bir çamura dönüşmüştü.

"Birazdan gelirim," dedi Gabriel Harte. "Belki de kocanız sizi bekliyordur."

Kapıyı açıp içeri adım attığım anda evdeki sessizlikten Robert'ın hâlâ dönmediğini anladım. Ben emin olmak için üst kata çıkarken Bay Harte salonda bekliyordu. Gölge ayaklarımın dibinden ayrılmıyordu. Endişe içinde tekrar salona indim.

"Gelmemiş."

Gölge, Bay Harte'ın paçalarını koklayıp iyice inceledikten sonra ayaklarının dibine oturdu.

"Buna çok üzüldüm," dedi usulca. Gölge'nin yumuşacık kulaklarını okşarken düşünceliydi. "Belki de gelip bizimle kalmak istersiniz? Burada yalnız başınıza kalmanızı istemem."

Gölge eline burnunu sürterken gülümsedi. "Onu da götürelim."

"Peki ya Robert gelirse?"

Gabriel Harte ayağa kalktı. "Haklısınız. Haber aldığınızda mutlaka beni bilgilendirin. İhtiyacınız olduğu her an bize gelebilirsiniz." Tokalaşırken elinin sıcaklığını hissederek gitmesine üzüldüm.

19. Bölüm

Gece geçmek bilmiyor, endişem giderek büyüyordu. Daldığım uykudan en ufak bir tıkırtıya bile uyanıyor; bir farenin duvarın içinde çıkardığı tıkırtı, bazen rüzgârın etkisiyle hışırdayan perde, bazen de bir baykuşun uğultusuyla gözümü açıyordum. Evin hâlâ tam oturmadığını çıkardığı çatırtılardan anlıyor ve mahzene doğru tamamen çökeceğinden korkuyordum.

Güneşin doğuşuyla gece yaşadığım korkulardan sıyrılıp tekrar salona indim ve pencere kenarında oturup beklemeye başladım. Şantiye de hareketlenmiş; her zamanki ılık, çekiç ve testere sesleri duyulmaya başlamıştı. İnşaat malzemeleriyle yüklü at arabaları Ironmonger Yolu'nda gidip geliyor, işçiler birbirlerine seslenerek çevreyi gecenin karanlığındaki uzun ve korkutucu yalnızlığından uzaklaştırıyordu.

Bütün gün cam kenarında oturup dikiş yaparken Robert'a olan öfkem de büyüyordu.

Saatler sonra, işçiler malzemelerini toplayıp gittiğinde yine sessizlik çökmüş, öfkem yerini korkuya bırakmıştı. Robert barda mahsur kaldıysa bile şimdiye kadar çıkmış ol-

ması gerekmez miydi? Yağmur çiselemeye başladı. Biraz sonra gaz lambasını yakmam gerekecekti ancak ayağa kalkacak takatim kalmamıştı. Üzerime çöken ağırlığın etkisiyle esneyip duruyordum.

Bir anda içgüdüsel olarak uyandım. Yağmurun ve gri alacakaranlığın arasında bir hareketlenme vardı. Pencereyi açıp dışarı sarktım ve her yanı örtülü halde bir adamın yağmurun altında koştuğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Rahat bir nefes alıp el sallayarak Robert'a seslendim ve gözyaşları içinde kapıya çıktım.

Saniyeler içinde yağmur saçlarımı ve her yanımlı ıslatmıştı. Eteklerime sıçrayan çamura aldırış etmeden, kayıp sendeleyerek koşuyordum. Sonra birden durdum. Bu Robert değildi. Uzun pelerinli iki adamdan biri, daha kısa boylu olanın omzuna yaslanmış yürüyordu.

Karşımdaki kişi Gabriel Harte'di. Yüzünü görür görmez kötü bir haber aldığımı anladım. Şapkasını çıkarıp göğüs hizasında tuttu. "Daha fazla ıslanmadan içeri girsek iyi olur," dedi ciddi bir ifadeyle.

Birdenbire ne olduğunu soramayacak kadar korktum.

Jacob Samuel öne çıkıp sorgulayıcı bakışlarıma karşılık vermeden beni ve Gabriel Harte'ı koluna taktı ve birlikte yürümeye başladık.

Karşı koymadan tekrar eve girmeye razı oldum.

Kapıyı açık bıraktığım için ahşap zemin sıırıslıklam olmuştu. Zemini tekrar cilalamak zorunda kaldığımı düşünerek yersiz bir öfkeye kapıldım.

Jacob kapıyı kapatınca yağmurun gürültüsü dışarıda kaldı.

Holdeki sandıkta duran hafif gül aromalı parfüm kesesiyle erkeklerin ıslanmış yün pelerinlerinin kokusu içime işlerken birisinin konuşmasını bekledim.

"Salona geçelim mi Bayan Finche?" diye sordu Gabriel Harte pelerini çıkarırken.

Her zamanki yeşil ya da safir mavisi ceketlerinin aksine koyu gri bir ceket giymişti. İrkilerek bunun bir felaket habercisi olup olmadığını düşündüm ve tek kelime etmeden yolu gösterdim.

Dolly'nin gecelik kumaşları yarım yamalak vaziyette ve kümeler halinde duruyordu. Özür dileyerek kumaşları toplayıp kaldırdım. Olup biteni duymayı istemiyordum sanki.

"Lütfen rahatsız olmayın Bayan Finche," dedi Gabriel Harte gülümseyerek. "Unuttunuz mu, zaten göremiyorum."

Gecelikleri tekrar sandalyeye bırakıp bekledim. Kulaklarımdaki uğultu ve kalp atışlarımla duyulmasını istemiyordum.

"Bayan Finche, Jacob'tan kayıp kocanız hakkında araştırma yapmasını istemiştım."

"Onu buldunuz mu?" Daha fazla bekleyemeyecektim. Hemen öğrenmek istiyordum.

"Buldum," dedi Jacob.

"Nerede?" Nefesimi tutmuştım.

"Onu..." Jacob durdu ve efendisine baktı.

"Bunu söylemekten dolayı çok üzgünüm," dedi Gabriel Harte. "Kocanız Londra Köprüsü'nün altında karaya vurmuş halde bulundu."

"Karaya mı vurmuş?" Saçlarımdaki sular soğuk damlalar halinde süzülerek boğazıma, oradan da korsemın içine damlıyordu.

"Bayan Finche..." diye seslendi Gabriel Harte nazik sesiyle. "Kocanız boğulmuş."

Söylediklerini duyuyor fakat anlamakta zorlandığım için kendi kendime tekrar ediyordum. Robert boğulmuştu. Salonun penceresinde ne kadar beklersem bekleyeyim asla gelmeyecekti.

"Bayan Finche?"

"Şimdi nerede?"

"Cenaze törenine kadar onun Parfüm Evi'nde tutulması için bir araç ayarladım. Tabii eğer isterseniz buraya da getirebilirim."

Cenaze törenine kadar. Aniden üşümeye başladım. Dişlerim titriyordu. Sandalyeye çöküp kaldım. Robert ölmüştü.

Gabriel Harte'in sesini çok uzak ve derinden işitiyordum; Jacob'dan pelerinin cebindeki şişeyi getirmesini istiyordu. Birisi uyuşan parmaklarımı ovalıyordu. Biraz sonra nemli pelerin üzerime örtüldü fakat onun sıcaklığı bile titrememi engelleyemiyordu.

Gabriel Harte'in yüzü gözlerimin önünde kocaman belirdi. "Bayan Finche, bunu için."

Yanağımdaki parmak dudaklarıma doğru bir şerit çiziyordu. Ağzımda metalin soğukluğunu hissettim. İtaatkâr bir şekilde dudaklarımı aralayıp yudumladım ve yuttuğum anda boğazımı bir ateş sardı. Sıcaklık mideme indiği sırada öksürüp aksırmaya başladım. Başımı sallayarak derin bir nefes aldım. "Kocam boğulmuş Gabriel," dedim.

Başımı göğsüne yasladım. Sırtımı okşarken lavantalı keten gömleğini kokluyor, ılık erkeksi tenini soluyordum.

Jacob Samuel öksürünce, derin bir nefes daha alıp efendisinin koynundan geri çekildim.

“Özür dilerim,” dedim cebimdeki mendili çıkarmaya çalışırken. “Robert’ın başına kötü bir şey geldiğini tahmin ediyordum ama böyle olmasını hiç ummuyordum, düşüncelerimde yanılmayı istiyordum.”

“Size bu acı haberi getiren kişi olmak istemezdim. Bu gece sizinle kalması için çağırabileceğim bir arkadaşınız var mı?”

“Hiç yok. Sadece siz ve Jane varınız.” Keşke Jane de yanımda olsaydı diye düşünerek hıçkırıklara boğuldum.

“Ne yazık ki Jane Toby’yi de alıp Epsom’daki teyzesinin yanına gitti.”

“Ah!” Ellerimi göğsümde kavuşturdum. “Finche Anne ile Finche Baba’ya Robert’tan bahsetmem gerekecek.”

“Onları görmeye yarın sabah gidersiniz,” dedi Gabriel Harte. “Ben de Hackett’a gidip kayınpederinizin borçlarını kapatmaya ikna edeceğim. Elimden ancak bu kadarı geliyor. Böylece onu hapisten çıkarabilirsiniz.”

“Mesele paraysa Hackett’ın ikna olacağını sanmıyorum. Ayrıca kocam da onun için artık işe yarayan biri değil.” Gözlerimi sildim. “Fakat Robert neden göldeydi?”

Jacob omuz silkti. “Thames yağmurdan sonra gel-gitin de etkisiyle iyice kabardı. Köprünün altındaki suda her zaman tehlikeli girdaplar oluşur ve iki iskele arasındaki akıntıyı artırır. Belki de ayağı kaymıştır?”

“Fakat niçin?” Anlamaya çalıştıkça beynim işe yaramaz hale geliyordu sanki. “Neden nehir kıyısına gitsin ki?”

"Ailesini ziyaret etmek için Lambeth'e gidiyor olabilir miydi?" diye sordu Jacob. "Oradaki basamaklar oldukça kaygandır."

"Fakat akıntı onu ters yöne taşımış." Düşündükçe çatlayacak gibi olan başımı ovuşturdum.

"Şimdilik biraz dinlenseniz?" dedi Gabriel Harte. "Bu gece elimizden bir şey gelmez. Yanımda Jane'in haşhaşlı şurubundan getirdim. Uyumanızı sağlar."

Bütün gece hiç uyanmamak lüksünü hayal ederek gözlerimi kapadım. Gabriel Harte haklıydı, bu gece yapacak hiçbir şey yoktu.

"Jacob camlarınızın ve kapılarınızın sıkıca kapandığından emin olduktan sonra size ılık süt getiririz."

Jacob sütün içine bir kaşık dolusu şurubu koydu ve ben içtikten sonra ikisi de evden ayrıldı.

"Kapıyı arkamızdan kilitleyin ve doğruca yatağa girin," dedi Bay Harte.

Koridordayken elimi uzatarak sıcacık dudaklarının bileğime konuşunu hissettim.

Bir süre öyle kaldıktan sonra "Çok yardımcı oldunuz," diye geveledim.

Jacob, Gabriel'in kolundan tuttu ve birlikte basamakları indiler.

Kapıyı arkalarından kapatıp arkama yaslandım ve yorgun argın bir halde yatmaya gittim.

Başımın içinde yankılanan çekiç sesleriyle uyandım. Parlayan güneş gözlerimi kamaştırıyordu. Yatağın içinde

doğruldu. Sersem gibiydim, doğru düzgün düşünemiyordum. Yan binadaki çekiç seslerinin peşi sıra işçinin ısılığı da ince duvarlardan duyuluyordu. Bu sabah erkenciydiler. Esneyerek ayaklarımı yatağın kenarından sallandırdım.

Ayaklarım yere değdiği an hatırladım. Soğuk bir ürperti sırtımdan yavaş yavaş enseme doğru yükseldi. Robert ölmüştü. Üzülerken yakınırken ayağa kalktım. Parmaklarımı dudaklarıma bastırıyor, kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Önceki akşam yaşananları düşünürken yerimden kıpırdıyamadım. Bugün Finche Anne ile Finche Baba'ya oğullarının öldüğünü söylemeliydim.

Göğsüme yerleşen ağır yük nefes almamı zorlaştırıyor, bacaklarım titriyordu. Lavaboya gidip yüzümü yıkadım.

Gölge yerinden kalkıp gerilerek oturur pozisyona geçti ve beklenti dolu bakışlarını bana dikti. Eğilip başını okşadıktan sonra yere çöküp sarıldım ve yüzümü boynuna gömdüm. Biraz kıvrandıktan sonra kollarımdan kıvrakça kurtulup kapının yanına gitti.

Sandığın kapağını kaldırıp yeşil, yün korsemi ve eteğimi çıkardım. Yas kıyafetleri almam gerekiyordu. Üzerimi giymekte epey zorlanmıştım. Parmaklarım dantellere ve bağcıklara dolanıp duruyordu. Yatağın kenarına oturup çoraplarımı giyerken kendimi neden yatağa atıp haykırarak ve hıçkırıklara boğularak ağlamadığımı düşündüm.

Robert'ın yastığını alıp soğuk yüzeyini kokladığımda onun pis kokan saçlarının kokusunu alıp burnumu kıvrıdım. Yokluğuna üzülmek yerine anlamsız bir uyuşukluk hissettiğim için kendimden şüphe duyuyordum.

Gölge kapıyı pençeleyince yanına gittim ve birlikte aşağı indik. Salonun önünden geçerken şöminedeki saate baktığımda öğlen olduğunu görünce şok oldum. Gabriel Harte'ın haşhaş şurubu çok güçlüymüş anlaşılan. Fazla oyalanmadan kapıyı çekip Lambeth'in yolunu tuttum.

Avluya girer girmez Finche Anne'yi gördüm. Şalını omuzlarına sararak sedire iki büklüm oturmuş, başını dilenci bir kadın gibi nemli rüzgâra karşı dikmişti. Ayaklarının altında bir sepet duruyordu.

"Ben de seni bekliyordum Kate," dedi.

Oğlunun öldüğü haberini vermek için doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordum, fakat bulamayınca bir anlık tereddütle duraksadım. Yanma oturup buz gibi elini tuttum.

"Öldü Katherine," dedi.

"Size kim söyledi?"

Ağlamaktan kan çanağına dönen gözlerini kaldırıp bana baktı. "Ölürken yarındaydım. Öyle kötü öksürüyordu ki nefes alamadı ve bir anda öldü."

Dehşet içinde ona bakıyordum. Bahsettiği kişi oğlu değil, kocasıydı. John Finche de ölmüştü. Sessizce ona sarıldım. Oğlunun öldüğünü şimdi nasıl söyleyecektim?

Biraz sonra derin bir iç çekerek duvara yaslandı. "Evlatlarımdan ikisi de beni terk etti," dedi. "Robert'ı, bizi daha sık ziyaret etmesi için ikna edebileceğini sanmıştım fakat artık babasını hiç göremeyecek."

"Finche Anne, yapamadım." Derin bir nefes aldım. En iyisi kısa kesmek ve hemen söylemekti. "Buraya gelişimin

çok acı bir nedeni var ve bu yüzden senden çok cesur olmanı istiyorum."

Yaşlı dudaklarını sorgular bir şekilde bükerek bana baktı. "Ne oldu Katherine?"

"Robert bir kaza geçirdi. Dün akşam Bay Harte geldi ve Robert'ın ayağı kayarak nehre düştüğünü söyledi..." Bir an bocalayıp durdum. "Boğulmuş."

Finche Anne idrak edemez halde bana baktı. "Benim canım oğlum mu? Boğulmuş mu?"

Boğazımda bir şeyler düğümlenmiş, konuşamıyordum.

"John'umu bu sabah hapishane mezarlığına gömdüler," diye fısıldadı. "Biliyor musun daha bir saat önce Dobbs geldi ve bir beyefendinin John'un borçlarını kapattığını söyledi. Ölmeseydi eğer John bugün serbest kalacaktı. Ah Kate, ben buna nasıl dayanırım?" Finche Anne yürek parçalayan bir şekilde ağlamaya başladı.

Gabriel Harte sözünde durmuş ve Hackett'ı Finche arasından sağladığı kârın bir bölümüyle Finche Baba'nın borçlarını ödemeye ikna etmişti demek. Robert'ın ve Finche Baba'nın bugünü görememesi ne acıydı.

Finche Anne en sonunda gözyaşlarını sildi.

"Finche Baba bütün dertlerinden kurtuldu artık," dedim sessizce. "Sizin de burada kalmanıza gerek yok, sizi eve götüreceğim."

"Fakat önce Robert'ımı gömmeliyiz." Finche Anne sahip olduğu her şeyin bulunduğu küçük sepeti aldı. "Beni ona götürür müsün?"

Biraz sonra Dobbs bahçe kapısını açtı.

Finche Anne korku dolu gözlerle dışarı baktı. "Bu duvarların arkasını görebileceğimi hiç sanmıyordum," dedi.

Dobbs kapıyı ardına kadar açtı. "İşte gidiyorsunuz leydim," dedi sırtarak. "Bir daha sizi buraya sokacak şeyler yapmamak üzere gidin."

Finche Anne nehri geçerken ve Long Acre'da yürürken sınıksız tuttuğu kolumu hiç bırakmadı. Yanımızdan her araba geçişinde ya da seyyar satıcı her bağırduğunda daha da sıkı sarıldı bana.

"Ne kadar çok gürültü var Katherine! Şehrin bu cunasına tekrar alışabilecek miyim dersin?"

"Elbette alışacaksınız! Hem Ironmonger Yolu buralardan daha sessiz sakindir." Hackett o evde oturmamıza daha ne kadar izin verecekti kim bilir. Şuanda kafa yoramayacağım kadar korkunç olan bu düşünceden sıyrılıverdim.

En sonunda Parfüm Evi'ne gelmiştik. Jacob misafir odasında beklememizi söyleyip Bay Harte'ı çağırmaya gitti.

Finche Anne ipek şeritli duvarları, nakışlı perdeleri, tavandaki dekoratif alçı kaplamayı ve gösterişli avizeyi hayranlıkla incelerken damask kaplamalı şık sandalyelere oturmaya bile kıyamadı. "Katherine, çok utanıyorum," diye fısıldadı. "Şu yırtık pırtık halime bak! Üstelik çok kirliyim. Parmaklarım bile kirden kapkara olmuş."

Elini sıkıca tuttum. "Finche Anneciğim, Bay Harte sizin yırtık elbisenizi göremez ki."

İç geçirdi. "Unutmuşum."

Ölçülü atılan adımlar holü geçerek misafir odasına yaklaştı ve kapı açıldı.

“Çok üzücü bir gün,” dedi Bay Harte iki elini de bize uzatarak. “Anladığım kadarıyla Bay Finche de dünyevi dertlerinden kurtulmuş. Fakat şimdi belki de oğlunuzu görmek istersiniz.”

Finche Anne ağlamaya başladı.

Koridordaki küçük odaya girdik. Perdeler çekiliydi, fakat masanın üstüne yerleştirilen tabutun her iki tarafına da kokulu şamdanlar dizilmiş ve bizim için de iki sandalye bırakılmıştı.

Gabriel Harte sessizce çekilerek bizi Robert’ın cansız bedeni ile baş başa bıraktı.

Ağır adımlarla ilerleyip Robert’ın mumlanan ve St. Paul’da gördüğüm mermer heykeller kadar soğuk ve yabancı yüzüne baktık. Koyu renk saçları güzelce taranmış, kaliteli kefen kumaşı ufak pililer ve dantel ile tamamlanmıştı. Büyük bir kedere kapılacağımı sandığım halde feci şekilde kısa süren hayatı ve ikimize de mutluluk getirmeyen evliliğimiz yüzünden ona karşı acıdan başka bir şey duymuyordum.

Finche Anne birden nefesini tutup Robert’ın şakağında beliren morluğa dokunmak için parmağını uzattı.

“Nehre düşerken başını çarpmış olmalı,” diye fısıldadım.

Finche Anne oğlunun yanaklarını okşayarak, “Ne kadar da huzurlu görünüyor,” dedi.

Başlarımız eğik, sessizce oturup dualarımızı ettik.

Göğsümde öfkeyle karışık bir keder vardı. Robert’ı sev-

meyi çok istemiştim fakat aramızda oluşabilecek sevginin ihtimali bile kalmamıştı artık. İşte o zaman yanaklarımdan süzülen gözyaşları, seveceğim bir eş ve çocuklarımızın kahkahalarıyla dolu bir ev umudunu da silip götürmüştü.

Finche Anne derin bir iç geçirdikten sonra eğilip oğlunu kaşından öptü.

Ben de Robert'ın soğuk alnını son kez öptükten sonra yanından ayrıldık.

20. Bölüm

Robert'ın cenazesine yaraşır bir biçimde giyinmek için Dolly Smethwicke'in ikinci el tezgâhlarının birinden Finche Anne ve kendim için satın aldığım yas elbiselerinin ölçülerini bedenimize göre ayarladım. Diğer bütün cenaze işlemlerini Gabriel Harte üstlenmiş ve cömertlik göstererek defin ücretini ödemişti.

Öğleden sonra All Hallows Mezarlığı'nda Finche Anne ve benden başka sadece birkaç tanıdık daha vardı: Gabriel Harte, Jacob, Matthew Lunt, Nell ve Ben Perkins ve Bay Hackett. Jane ile Toby ağır bir şekilde üşüterek yola çıkmayacak durumda oldukları için hâlâ Epsom'daydı. Sert bir rüzgâr esince saçlarım dalgalanıp yüzüme savrulurken eteğimi uçuşmaması için tutmaya çalışıyordum. Hackett'ın şiş göz kapaklarının altındaki bakışları sürekli benim üzerimde olduğu için ürperiyordum.

Mezarlığın sonundaki büyük kaym ağacının tarçın rengine dönen yaprakları havada uçuşarak savruluyordu. Ayaklarımın etrafında dönen yaprakları görünce Büyük Yangın'dan günler sonra şehrin üzerine yağın yanık kitap sayfalarını hatırladım. Zavallı Finche Anne yanımda aklı-

yordu. Elindeki mendili sıırıslıklaı olmuştı. Bense yorgunluktan başka bir şey hissetmediğim için kendimi suçlayıp duruyordum. Düşünce bulutlarının arasında kaybolarak, bakışlarımı ayaklarıma dikip Hackett'ı görmezden gelmeye çalıştım.

Papazın okuduğu ilahi rüzgârla birlikte havaya karışırken Gabriel Harte, Robert'ın tabutuna bir avuç toprak atma vakti geldiğinde koluma dokunarak beni düşüncele-rimden uyandırdı. Finche Anne hıçkırıklar içinde bana sarıldığı sırada Hackett'ın bakışlarını çoktan unutmuştum.

Cenazeden sonra sığuş et, ekmek ve peynirle sade bir öğün yemek için Ironmonger Yolu'ndaki eve geçtik.

Hackett, Finche Anne ile beni bir hafta boyunca doyurabilecek kadar jambon ve peynirle tabağını doldururken beni yakalayarak, "Sizinle konuşmam gerek," dedi.

Olabildiğince cesur bir tavır takınarak sorgulayan gözlemlerle ona baktım. Fakat işin aslı, dün gece çok az uyuyabildiğim içindi bu bakışlarım. Robert artık Hackett'ın çalışanı olmadığına göre ev konusunun ne olacağını bilmiyordum. Hem kendimi hem de Finche Anne'yi nasıl idare edebileceğimi düşünüp dururken, Mercy teyzenin yanına dönmenin düşüncesi bile korkunç geliyordu.

Fakat o esnada Gabriel Harte yanımıza gelip Hackett'ın planlarına yaptığı yatırımlarla ilgili finansal birtakım sorular sorarak beni kurtardı.

Misafirler bir bir ayrılmaya başlamıştı. Ben Perkins şapkasını elinde çevirip duruyor ve Hackett'a tuhaf bakışlar atıyordu. Nell'in karnı iyice büyümüştü. Bana sarılarak bebek doğduğunda onu mutlaka görmeye gelmemi istedi.

Gabriel Harte ile tokalaşarak gönülden teşekkürlerimi sundum fakat birdenbire onun gitmesini hiç istemediğimi fark ettim. Sessiz, ancak güçlü varlığı beni nedense rahatlatıyordu.

"Jane döndüğünde bizi ziyarete gelin," dedi.

Geriye bir tek Hackett kalmıştı. Finche Anne ile baş başa kalıp yasımızı tutmamıza müsaade etmesini bekliyordum.

Dul kalmanın verdiği kırılganlık ve sıkınlık içindeki Finche Anne gözyaşlarıyla Hackett'a baktı. "Oğlum sizi çok takdir ederdi," dedi büyük bir saygıyla. "Finche arsasını satın alarak Robert'ın borçlarımızın bir kısmını kapatmasını sağladığınız için size minnettarım. Katherine söyledi, kalan borçları kapatan yardımsever de sizmişsiniz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Hackett kalm ve karakaşlarının altından bana baktı. "Borçlarınızı mı ödemişim?" Kaşlarını çatarak güldü. "Umarım gelininiz de sizin gibi minnettarlığını gösterebilir."

Finche Anne'nin yanakları kızarmıştı. Bense sinirden patlamamak için dişlerimi sıkıyordum. Yaptığı işten olağanüstü kazanç sağladığı zaman Finche Baba'nın borcunu kapasaydı o zaman zavallı Finche Babada yaşıyor olurdu.

"Çok yorgun görünüyorsunuz madam," dedi Hackett. "Dinlenmek için odanıza çekilmenizi tavsiye etsem nasıl olur? Gelininizle bir hususta konuşmak istiyorum da."

"Kocamın annesinden gizlim saklım yoktur," dedim onunla yalnız kalmaktan korkarak.

"Olabilir," dedi. "Yine de onu yormak istemeyiz değil mi?" Geçit vermez dev bir kaya gibi aramızda dikiliyordu.

Finche Anne bana bakınca istemeye istemeye başımı sallayarak gitmesini belirttim.

Hackett ağır cüssesiyle oturduğu sandalyeyi gıcırdattı. Her geçen gün daha da şişmanlıyordu sanki.

"Ne gibi bir husus?" diye sordum ayakta kalarak. En azından bu şekilde aynı hizada olabiliyorduk.

Kara gözlerini bedenimde gezdirdikten sonra yüzüme baktı. "Zayıflamışsınız," dedi. "Kadınımın biraz daha etli olmasını isterim."

Edepsizliğine karşı hayretler içinde kalarak geri çekildim.

"Fakat dulluk size yakıştı," diye devam etti. "Siyah elbiseniz ela gözlerinizi her zamankinden daha parlak göstermiş."

"Aksine, gözlerim kocama ağlamaktan kıpkırmızı," dedim.

Sigaradan sapsarı olmuş dişlerini göstererek güldü. "Bırakın artık bu formaliteleri bayan!" Öne eğilerek gözlerini kıstı. "Sizi tanıyorum," diye fısıldadı. "Yanlış anlamıyorsam o sımsıkı bağlanan korsenizin içinde alev alev yanan bir ateş var."

Meydan okuyan bakışlarından gözlerimi kaçırmamaya çalışarak sustum. Boynumdaki damarın sert bir şekilde attığını hissedebiliyordum.

Birdenbire ellerini iri bacaklarına vurarak beni şaşırttı. "Gelelim iş meselesine! Konumuz bu ev." Ellerini havaya kaldırdı. "Daha doğrusu benim evim."

Boğazımda bir yumruya dönüşen korkuyla yutkundum.

Dizine attığı ayak bileğini eliyle kavrayarak arkasına yaslandı. Söyleyeceklerinin korkusuyla gözlerini kaçırıp, ayakkabısının altına yapışan at pisliğine bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Ev güzel, ne dersiniz?”

“Mahzen hariç,” dedim mümkün olduğunca soğuk bir ifadeyle. “Mutfak zeminini de içine alarak bir kez daha çöktü.”

Kaşını kaldırdı. “Ah evet! Finche bir şeyler söylemişti. Ama çok önemli bir şey değil, adamlarım anında halleder. Hatta yarın halletmelerini söyleyeceğim.”

“Belki de duvarlardaki çatlakları da tamir ederler?” dedim hoşça gülümseyerek. “Ayrıca merdivenler her inip çıkışında sallanıyor. Merdivenlerin orada, parmağımı sokabileceğim genişlikteki çatlak acaba basamakların da mahzene çökeceğinin habercisi olabilir mi? Eğer öyleyse evin altından dışarı akan büyük bir foseptik var demektir ki bu durumda korkarım evin her köşesi çökecektir.”

Hackett sert sert bakmaya başladı. “Ya da belki siz eşyalarınızı toplayıp gittikten sonra adamlarımı göndersem daha iyi olur?”

Odaya çöken sessizlik öyle yoğundu ki dokunsam hissedebilecektim sanki. Korktuğumu anlamaması için bakışlarımı yere çevirdim. Hackett hakkında öğrendiğim bir şey vardı o da çok fazla sivri dillilikten hoşlanmadığıydı.

Gülümseyerek ayağa kalktı ve bana yaklaştı.

Nefesimi tutmuş, yüzünü görmemek için başımı kıpırdatmadan duruyordum.

“Cesaretiniz kırıldı galiba? Aslında eve bir alıcı çıktı ve

siz evden çıkar çıkmaz eve yerleşebileceğini söyledim.”

Dilim damağımı kurumuştı. “Alıcınız evin içini gördü mü acaba?” Olabildiğince düzgün konuşmaya çalışsam da sesimin titremesini önleyemiyordum. “Binanın ne kadar kötü inşa edildiğini gördüğünde de oturmayı isteyecek midir?”

“Bitişikteki evi gördü ve memnun kaldı. Ayrıca burada kendi yaşamayacak, sadece kiraya verecek.” Hackett nemli ve sıcak parmaklarıyla çenemi tutup ona bakmam için başımı kaldırdı. “Sizin de anlayacağınız üzere her ne kadar yardımsever biri olsam da hazır alıcısı çıkmışken bu evden kurtulmak benim için de en mantıklısı. Özellikle de bahsettiğiniz sorunlar yüzünden.”

Elinden kurtuluverdim. Elim ayağım buz kesilmişti ve titrediğimi görmemesi için gösterdiğim çaba çok fazlaydı. “Bu durumda, madem kayınvalidemi ve beni kendi başımızın çaresine bakmaya bırakıyorsunuz, öyleyse kocama geçen ay ödemediğiniz maaşı bana vermenizi istiyorum.”

“Sevgili leydim...” dedi Hackett gözleri keyiften parlıyordu, “Robert’a geçen sabah geldiğinde maaşını verdim zaten. Joseph Hogg da şahidimdir.” Başını geri atarak gülerken boynundaki fırça sakalları dışa fırladı.

Öfkeden kıpkırmızı olmuşum. “Hayır! Vermediniz! Sudan çıkarıldığında ceplerinde para filan yoktu.”

Bulunduğum zor duruma rağmen keyfini hiç bozmadan gülmeye devam ederek ellerini iki yana açtı. “O süm-sük kocanızın nehre atlamadan önce tüm maaşını içkiye vermesi benim suçum mu? Size sandığınızdan da fazla cömert davrandım. All Hallows papazına kocanızın intihar

ettiğini söyleseydim Finche'nin o kutsal toprağa gömülmesine izin verir miydi dersiniz?"

"Yalancı!" Gözümün önünde kıvılcımlar çakıyordu, artık kendime daha fazla hâkim olamazdım. Hackett'ın göğsüne yumruklar savurmaya başladım. "Robert *asla* intihar etmedi ve sen bunu çok iyi biliyorsun!"

Hackett bileklerimden sert bir şekilde tutarak beni havaya kaldırdı. "Kes şunu seni küçük cadaloz!"

"Bırak beni!" Dizine bir tekme isabet ettirmiştim.

Kedinin fareyi salladığı gibi beni salladıktan sonra büyük bir zevk duyarak yere bıraktı. "Şimdi beni iyi dinle!"

Öfke ve hiddetle dolmuş, korkudan kaskatı kesilmiştim.

Hackett'ın gözleri parlıyordu. "Sen düşündüğünden de şirret bir kadınmışsın; içinde resmen bir ateş yanıyor! Sana bir teklifim var."

Finche Anne ile başımızı sokacak bir evimiz ve paramız olmadan nasıl yaşayacağımızı düşündükçe dehşete kapılıyordum. Bir çıkış yolu olmasını umuyor, titreyerek bekliyordum.

"Senin ve yaşlı kadının kalmasına izin verebilirim. Ancak bazı şartlarım var."

Derin bir nefes alıp bir metrelik boyumun elverdiği kadar dik durmaya çalıştım. "Ne tür şartlar?"

Bir anda saçlarımdan tutup avucunun içinde kısırarak yüzümü yüzüne doğru çekti. Nefesi tütün ve peynir kokuyordu.

O anda şartlarının neler olduğunu anlamıştım. "Hayır!" Hem korkuyordum hem de canım yanıyordu.

"Bu kadar aceleci davranma," dedi dudaklarını yalayıp. "Ben makul bir adamımdır. Eğer istersen bu evde kalabilirsin." Güldü. "Hatta evi senin için tamir bile ettirebilirim. Ve *eğer* beni yeterince tatmin edersen..." parmaklarını boynumdan kaydırarak hızla yükselip alçalan göğsüme dokundu, "sana kırmızı ipek elbiseler ve saçlarına kurdeleler alırım. Ah evet," diye fısıldadı. Yanaklarıma değen nefesi ağır geliyordu. "İçindeki ateşi söndürürken çok zevk alacağım."

"Bırak beni!"

Saçlarımı tekrar sıkınca acıdan gözyaşlarıma hâkim olamadım. "Ya da evden çıkar ve sokaklarda kendi başının çaresine bakarsın." Omuz silkti. "Sonra Fransızlardan kapıştığın frengiyle bir köşede boynun kesilmiş halde bulunursun. Seçim senin güzelim."

"Asla!" dedim tekrar. Fakat sesim korkudan titreyerek tizleşiyordu.

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Cömert bir adam olduğum için sana bir hafta süre veriyorum. Kararını verdiğinde, bu evde benim metresim olmayı istediğini söylemek için önümüzdeki hafta bu saatlerde ofisime gel."

Saçlarımı daha sıkı tutup kalın ve ıslak dudaklarını sertçe benimkilere yapıştırdı ve iğrenç dilini yılan gibi kıvrarak dişlerimin arasına sokmaya çalıştı.

Öğürerek elinden kurtulmak için çabalayıp durdum.

Bir anda beni bırakıp itti. "Haftaya Perşembe görüşürüz," dedi. "İnan bana o gün geldiğinde seninle yatmam için *bana yalvaracaksın.*"

Ondan kaçmak için geri geri sendelerken pencerenin önündeki koltuğa düştüm.

Kapı kapandı.

Odanın kapısı açılıp da Finche Anne içeri girdiğinde eteğimle dudaklarımı silip duruyordum.

"Gitti," dedi.

Ona bakmaya utanarak gözlerimi kaçırdım. Hâlâ titriyordum.

Çekinerek eteğime dokundu. "Kapıda sizi dinliyordum."

"Artık onun nasıl biri olduğunu anlamışsınızdır," dedim acı bir şekilde.

"Nasıl olur?" Başını salladı. "Robert ona çok saygı duyuyordu. Robert'ı iş ortağı yapacağına söz vermişti."

"Robert, Hackett'm ahlaksız iş anlayışını kabul etmek isteseydi eğer ortak olabilirlerdi."

"Fakat kabul etmedi mi?" Finche Anne'nin gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

"Hayır," dedim.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı. "Nereye gideceğiz?"

Buna bir cevabım yoktu.

Finche Anne başını avuçlarına gömdü. "Çok yorgunum Katherine."

"Öyleyse uyuyun biraz. Ben bir şeyler düşünürüm."

Başını salladı. "Sen çok iyi bir kızsın. Bir yolunu bulacağına eminim."

Finche Anne odadan çıkınca koltukta kıvrılıp ağlamaya başladım.

21. Bölüm

Ekim 1668

Ertesi sabah hava güneşli, fakat serindi. Kollarımda jüpon kumaşlarıyla hızla yürürken, Gabriel Harte'ın parfüm salonundan esinlenerek yaptığım planın bizi mevcut sıkıntılarımızdan kurtaracağına kendi kendime ikna olmuştum.

Dolly kapıyı her zamanki ekşi surat ifadesiyle açtı. "Ah, sen mi geldin."

Onu kenara itip öksüz kızların canla başla çalıştığı odaya girdim. Jüpon yığınlarını masanın üstüne bırakınca pamuk ve ipliklerden bir toz yumağı havalandı.

Dolly ağır aksak arkamdan gelerek balyaları çözdü ve her bir jüponu camın önünde kaldırıp tek tek inceledi. Bana söz verdiği paradan kesinti yapmasını sağlayacak bir kan lekesi ya da dikiş izi olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Şimdiye kadar işlerimin kalitesini anlamış olman gerekir Dolly," dedim. "Bu son parti de en az önceki kadar hatasız."

"Olabilir." Gönülsüzce elini cebine atıp bir dolu bozukluk çıkardı.

Elindekileri alıp saymaya başladım. "Bir peni eksik," dedim avucumu uzatarak.

Dolly homurdanarak ceplerini yokladı. "Kibirli tavırların sayesinde ne dalavereci biri olduğun anlaşıyor."

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum," dedim. "Sana bir teklifim var."

Dolly bir kaşını kaldırıp bekledi.

Öksüzlerin ağızları açık, iğneleri kumaşa yarı batırmış vaziyette beni seyrettiklerini fark ettim.

Dolly onlara sert bir bakış attıktan sonra hepsi başlarını eğip tekrar işlerine döndü.

"İkinci el elbiselerin ve jüpon tezgâhınla işlerini büyütüyor olabilirsin," dedim. "Ama daha iyisini de yapabilirsin."

"Kendi pazar tezgâhımla ilgili senin bana öğretebileceğin ufacık bir şey bile yok."

"Olmayabilir fakat işini daha farklı bir alana yayabilirsin."

Şüpheli bir ifadeyle burnunu çekti. "Kafandan neler geçiyor senin?"

"Dürüst olalım Dolly. Sen kaliteye önem veren bir kadın değilsin."

"Hadi oradan be!"

"Fakat ben önem veririm," dedim. "Teklifim şu; bula-bildiğin en iyi kalitede ikinci el kıyafetleri satabileceğin mütevazı bir dükkân bulacaksın. Dükkân çok şık dekore edilmeli. Pazar tezgâhından kıyafet almak istemeyen fakat terziye de diktirecek kadar parası olmayan kadınlar var. Ben elbiselerin, müşterinin bedenine göre tadil edilmesi ve

düzeltilmesiyle ilgileneceğim ve hatta elbiseye uygun jüpon, süs ve dış görünüşü tamamlaması için şapka dikeceğim. Müşterilere zarif fincanlarda içecek ikramları yapılacak ve kadınlar, dükkânını gezerken aynı zamanda hoş bir ortamda arkadaşlarıyla bir araya gelip dedikodu yapabilecek. Böyle bir yerin ne kadar popüler olacağına sen bile şaşıracaksın.”

Dolly kollarını geniş göğsünde kavuşturup ayağını yere vurmaya başladı. “Kulağa işe yarar gibi geliyor,” dedi isteksizce. “Senin payın ne olacak?”

“Kendim ve kayınvalidem için dükkânın üst katında bir oda ve kârın yüzde ellisi.”

“Dalga mı geçiyorsun? Yüzde elli ha!”

Geri adım atmadan karşılık verdim. “Bensiz yapamazsın Dolly.”

“Düşüneceğim. Anlaştığımızı söylemiyorum ama yüzde yirmi derim.”

“Yetmez,” dedim.

Omuz silkti. “Dükkânın kirası var. Özellikle de üst katta odası olanların. Şimdi, yine jüpon kumaşı alacak mısın almayacak mısın?”

Dolly’nin dükkânından omuzlarımda ağır bir yükte ayrıldım. Benim özenle planladığım fikirden hoşlanacağına çok emindim oysaki. Cuma günü de geçip gidiyordu ve bışımızı sokup geçimimizi sağlayabilecek bir iş bulmak için sadece altı günümüz vardı.

Eve vardığımda Finche Anne hâlâ yataktaydı. Gri saçları omuzlarına dökülmüş, çarşafa sıkıca sarınmıştı. Tek kelime etmeden, sorgulayan gözlerle bana baktı.

O an ben de yatağıma girip yorganı başıma kadar çekmek istedim.

"Dolly düşünceğini söyledi," dedim. "Onu acele ettirmemek gerek yoksa inatlaşıyor."

"Robert'ın hiç birikmişi yok muydu?" diye sordu Finche Anne.

"Biriktirdiğimiz tüm para hafta sonunda Finche Baba'nın borçlarına gidiyordu. Böylece ne kadar az olsa da düzenli olarak ödeme yaptığımız için alacaklıların bizi rahatsız etmesini biraz olsun önleyebiliyorduk."

Finche Anne iç geçirdi. "Robert ile evlenirken kim bilir neler hayal etmiştin, değil mi?"

"Gelip geçen şeyleri düşünmenin kimseye bir faydası yok," dedim. "Bizi dört beş gün idare edecek kadar paramız var, tabii eğer dikkatli harcarsak. Fakat oda kiralamaya yeteceğini sanmıyorum."

"Katherine?" Finche Anne eteğimi tuttu. Korku dolu gözlerini kocaman açmıştı. "Artık hiç arkadaşım yok. Olsaydı da zaten hapis yattığım için onlardan merhamet dilenemeyecek kadar utanıyorum. Ben de düşündüm. Belki de Bay Hackett haklıdır?"

Nefesim kesilmişti sanki. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Hackett evini geri almakta haklı ve bize bakmak gibi bir zorunluluğu da yok. Onun isteğini yerine getirirsen..."

Hayret ediyordum. "Siz benim o adama kadınlık yapmamı mı söylüyorsunuz? Oğlunuzun karısıyım ben."

"Oğlumun muhtaç karısı."

"Her şeyi yaparım ama bunu asla. Gerekirse hizmetçi bile olurum."

"Seni kim işe alacak peki?" Finche Anne'nin yanakları kızarmıştı. "Hizmetçi olamayacak kadar güzelsin. Kadınların hiçbirisi, kocalarının sana yan gözle bakma riskine karşı seni işe almaz. Aşçılarsa senden yeri fırçalamanı isteyemeyecekleri için seni bulaşıkçı olarak kabul etmez."

"Ben her işte elimden gelenin en iyisini yaparım! Dürüstüm ve..."

"Hiç referansın yok Katherine." Ses tonuna bakılırsa tartışmaya tahammülü yok gibiydi. "Hackett'ı memnun ettiğin sürece sana bakar. Hatta biraz çabalarsan onu tavlayarak sana istediğin kıyafetleri ve mücevherleri almasını sağlayabilirsin. Senden sıkılınca da o mücevherleri satar-sın."

Şaşkınlık içinde bağırmadan edemedim. "Bunu nasıl söylersiniz!"

Finche Anne'nin yüz ifadesi katılaşmıştı. "Hayatın hiç görmediğin bir yüzünü gördüm," dedi. "Borçlular hapis-hanesinde çirkin kızlar ya da gönülsüz kızlar açlıktan ölü-yordu. Biraz daha, nasıl diyeyim, uyumlu olan kızlarsa hayatta kalıyordu. Kate, kış kapıda. Bay Hackett bizi kovduğunda bir köprü altına sığınacağız ve ben muhtemelen soğuğa fazla dayanamayarak öleceğim. Sen biraz daha dayanırsın ama en sonunda açlıktan bedenini ara sokaktaki bir duvara yaslayarak satmak zorunda kalacaksın."

"Hayır!"

"Canım..." dedi soğuk, gergin ve acır gibi bir gülüm-semeyle. "Benim yaşadığım açlığı, soğuğu ve çaresizliği yaşamadığın müddetçe anlamayacaksın. Sana söylüyorum, yaşamak için ne gerekiyorsa yapmak zorundasın."

Konuşamayacak kadar şaşkın bir şekilde ona bakakaldım.

Dudakları titriyordu. Elime uzandı. "Hackett'm metresi olursan seni yargılamam tatlım. Hem bize de zaman kazandırır. O sırada başka geçim yolları aramaya devam edersin. Etmelisin de zaten, çünkü biraz zaman sonra senden daha genç ve güzel bir kızı bulması kaçınılmaz. Bu tarz erkekler kaçanı kovalamaktan hoşlanır ama bir süre sonra sıkılır. Eline geçen parayı biriktirirsin ve seni terk ettiğinde de dürüst bir dul olarak başka bir şehre yerleşirsin."

Hackett'ın sıcak dudaklarını ve ağzımın içine sokmaya çalıştığı ıslak dilini hatırlayarak iğrendim. Başka bir yol bulmalıyım. Buna mecburdum.

O gece yatağa uzandığımda aklımda binlerce soru ve düşünceyle bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. Jane Ep-som'da olmasaydı ondan kalacak bir yer dilenebilirdim fakat bu sadece geçici bir çözüm olurdu. Eğer Dolly teklimi kabul etmezse uzun vadeli tek çarem bir evin hizmetçiliğini yapmaktı.

Sonraki günler, umutsuzluk içinde pazarın yolunu tuttum. Benimle konuşabilecek her hizmetçiyi durdurup çalıştıkları yerde birine daha ihtiyaç olup olmadığını soruyordum. İki kadının peşinden giderken umudum yükselmiş fakat çok sürmeden sönüp gitmişti.

Son utanç verici görüşmemi benden genç bir ev hanımıyla yaptıktan sonra eve döndüm.

"Nasil yardımcı olabilirim?" diye sordum kapıdaki kişiye.

"Bilemiyorum." Kahverengi düz saçları güzel şapkasının sağından solundan dökülen, sade siyah elbiseli bir bayandı.

Gri gözlerine baktığımda bir yerlerden tanıdık geldiğini düşündüm. "Özür dilerim," dedim. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır, ama siz Katherine olmalısınız?"

"Ah evet!"

Elini uzattı. "Öyleyse ben de sizin görümceniz Sarah."

Şaşkınlıkla elimi ağızma kapattım. "Sarah? Robert'ın kız kardeşi mi?"

Evet anlamında başını salladı. "Büyük Yangın'dan sonra tüm şehirde ailemi aradım, ancak izlerine ulaşamadım. Sonra mektuplarınız peş peşe geldi. Başka bir bölgeye taşınmıştık. Görevli mektuplarınızı getireli daha birkaç gün oldu."

Elini sımsıkı tuttum. "Ah Sarah, seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin. Baban ve ağabeyinle ilgili kötü haberleri veren kişi olmaktan dolayı ise çok üzgünüm."

"Büyük bir şoktu," dedi. "Onlardan uzun süre haber alamayınca yangında öldüklerini düşünmüştüm."

"Baban yangında değil, daha sonrasında öldü. Zavallı annen ise borçlular hapisanesinde ona bakmaktan perişan oldu. Evde kalmasını teklif etmemize rağmen babanı yalnız bırakamadı."

Sarah elimi sıktı. "Demek zavallı Robert da öldü."

"Gel hadi, annen içerde."

"Daha önce gelmediğim için beni affeder mi?"

"Seni seviyor Sarah, aranızda yaşananların bir önemi

yok. Fakat onun ne kadar değiştiğini görünce üzülebilirsin." Onu salona alıp beklemesini söyledim.

Finche Anne yatağına uzanmış tavana bakıyordu. Kapıyı açınca doğruldu. "Katherine, bir şeyler bulabildin mi?"

Hayır anlamında başımı salladım fakat son görüşmede nasıl küçük düştüğümü anlatmak istemiyordum. "Ama seni görmek isteyen biri var."

"Beni mi? Kim?"

"Bir süredir görmediğin biri."

"Bayan Spalding mi? Ya da Bayan Buckles olabilir mi?"

"Hayır," dedim ayağa kalkmasına yardım ederken. "Gel." Elimi uzattım.

Birlikte aşağı indik.

"Anne!" Sarah yerinden öyle hızla kalktı ki oturduğu sandalye devriliiverdi. "Anne, sen misin?"

Finche Anne öylece kalakaldı. "Sarah?" Sesi titriyor, konuşamıyordu.

O anda birbirlerine sımsıkı sarılıp bunun gerçek olduğuna inanamayarak birbirlerinin saçlarını, yüzlerini okşamaya başladılar.

Finche Anne kızının omzuna başını gömerek "Çok üzgünüm," diye ağlamaya başladı.

"Çok telaşlıydım ve alınganlık göstermekte aceleci davrandım," diyerek ağladı Sarah.

Anne kız barışırken onları baş başa bıraktım. Biraz sonra geldiğimde ikisini de yüzleri gülerek birbirlerine sarılmış halde buldum.

"Katherine buna inanamayacaksın, tam dokuz tane torunum varmış! Sarah beni eve götürmeye gelmiş."

"Sizin adınıza çok sevindim."

Finche Anne umut dolu bakışlarımdan gözlerini kaçırdı.

"Çok üzüldüm Katherine," dedi Sarah. "Annem yarın evden çıkman gerektiğinden bahsetti fakat sana yardımcı olamam." Mutsuz görünüyordu. "Edmund ve ailesi ile küçük bir eve ancak sığıyoruz ve doğrusu hiç yerimiz yok. En küçük iki çocuğum bizimle birlikte yatıyor ve annem de geleceği için evde bir yatağı üç kişi paylaşıyor olacak. Diğer dört kişi de salondaki kanepede yatıyor."

"Anlıyorum," dedim büyük hayal kırıklığının yüzüme yansımamasını umarak. "Hem artık tek başıma olduğuma göre daha kolay iş bulabilirim."

Sarah rahatlamış görünüyordu. "Bölgedeki büyük evlerde senin için bir iş olup olmadığını araştıracağız," dedi. "Bulunca da sana haber veririm."

Tabii o zaman beni Hackett'tan kurtarmak için çok geç kalmış olacaktı. Korkudan soğuk terler döküyordum. Geri dönüşü olmayan bir karara varmam için yarın son gündü.

"Three Tuns'tan saat üçte kalkan arabaya yetişmemiz gerekiyor," dedi Sarah. "Fakat gitmeden önce ağabeyimin ve babamın mezarlarını ziyaret etmek isterim."

"Babanın mezarı Lambeth Hapishanesi Mezarlığı'nda," dedi Finche Anne. "Ama All Hallows'a gidip Robert'in mezarında dua edebiliriz."

Finche Anne vakit kaybetmeden eşyalarını küçük bir bohçaya sardı ve birlikte hole geçtik.

"Katherine, Finche ailesi için yaptıklarına ne kadar te-

şekkür etsem azdır," dedi Finche Anne yanaklarımdan öperken. "Ve sakın unutma..." diye fısıldadı kulağıma, "Bay Hackett'in isteklerini yerine getirmeye karar verirsen seni asla yargılamayacağım."

"En yakın zamanda sana haber göndereceğiz," dedi Sarah.

Birlikte evden ve hayatımdan çıkıp giderlerken kapıda durup onları seyrettim.

22. Bölüm

Perşembe sabahı gün ağarırken Mercy teyzemin beni, farelerin cirit attığı karanlık mahzene kapattığı, gazez dolu sözleri ve elinde sopasıyla kapıda beklediği o bildik kâbuslardan birini görerek uyandım. Mercy teyzenin zalimce tavırlarını engelleyecek bir çeyizim bile olmadan o korkunç hapishaneye geri dönmenin düşüncesi bile kötüydü. Bir kez kaçmayı başarmıştım ve *hiçbir* kuvvet beni tekrar oraya döndüremezdi. Gerekirse Hackett'ın metresi bile olurdum. En azından ona sadece haftanın bazı günleri birkaç saat katlanmak zorunda kalacaktım.

Kendimi Hackett'ın kollarına sunacağım kaçınılmaz günün gelip çattığını kabullenmek istemiyordum bir türlü. Gözlerimi sımsıkı kapayıp bunu düşünmemeye çalıştıysam da faydası yoktu. Uykulu gözlerle kuyruğunu sallayarak yanıma gelen Gölgenin başını okşadım.

“Özgürlüğümün son günü Gölge.”

Yataktan güçlkle kalkarken kendi kendime sinirlendim. Lanet olsun, eğer kaçınılmaza boyun eğeceksem bunu kendi tarzımda yapmalıydım. Geceliğimi çıkarıp yıkandıktan sonra bileklerime ve boynuma Yaz Bahçesi'ni sürdüm.

Yakut sarısı ipek elbisemi çıkarıp korseyi olabildiğince sıktırdım. Gölge'yi sokağa salıp Dolly'nin evine doğru yol alırken ipek elbisemin etekleri bileklerime değerek hışırdıyordu.

Beni böyle şık bir elbiseyle gören Dolly'nin domuzu andıran küçük gözleri parlayıverdi.

"Teklifimi düşünüp düşünmediğini öğrenmeye geldim," dedim olabildiğince mağrur görünmeye çalışarak. "Yoksa farklı bir iş teklifini değerlendireceğim."

"Kimin iş teklifiymiş? Nan Tuttle değildir herhalde?"

"İşle ilgili planlarımı gizlilik çerçevesinde yürütüyorum Dolly ve bu konuda anlayış göstereceğine eminim. Karar vermek için süren doldu. Şimdi, seni dinliyorum," dedim gayet açık bir şekilde.

Dolly arkasını dönüp öksüz kızlardan birinin ensesine vurarak, "Bön bön bakmanız için para vermiyorum size değil mi?" diye azarladı.

İşlediğim günahlardan birini beklerken Mercy teyzenin karşımda dikilip yaptığı gibi ayağımı sabırsızca yere vurmaya başladım. "Evet, seni bekliyorum Dolly!"

"Çok riskli bir iş."

"Aksine. Kimse böyle bir hizmet sunmuyor."

Dolly iç geçirdi. "Pye Corner'da küçük bir dükkân var."

"Eee?"

"Üst katta bir oda ve kârın yüzde yirmisi senin."

"Bunun yetmeyeceğini söyledim sana." Eteğimi toplayıp kapıya yöneldim.

Dolly anında yanımda bitiverdi. "Yirmi beş olsun."

Yürümeye devam ettim.

"Otuz!"

Dönüp ona bakarak "Kırk," dedim.

Dolly'nin yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

İpek eteğimi düzelterek sakın görünmeye çalışıyordum fakat kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"Otuz beş. Son teklifim bu," dedi Dolly neredeyse ağlamaklı.

İç geçirdim. "Otuz yedi buçukta anlaşılm."

"Sen tam bir cadısn!"

"Anlaştık mı?"

Belli belirsiz bir şekilde başını salladı.

"Güzel," dedim rahat bir nefes alarak. Neredeyse bayılacaktım. "Sıkı bir pazarlık ettiğimize şükretmelisin çünkü müşterimizle de aynı performansı göstererek en iyi fiyattan satış yapacağım."

"Kesin yaparsın!"

Onu duymazdan gelerek, "Öğleden sonra yanına gelirim ve yeni dükkâna bakmaya gideriz. Onlara eşyalarımı da getireceğimi haber vermeyi unutma," dedim.

"Gözüm üzerinde olacak," dedi Dolly tuhaf bir ifadeyle. "Hesap defterini de sürekli kontrol edeceğim haberin olsun!"

Kapıda durup kaşımı kaldırarak, "Öyle mi? Senin okuma yazman olduğunu bilmiyordum Dolly," dedim. Topuklarımın üzerinde dönerek kapıdan çıktım ve havalı bir şekilde bahçeden geçerek sakın sakın yola koyuldum. Dolly'nin görüş alanından çıkar çıkmaz da sokakta keyifle gülerek eteklerimi toplayıp koşturmaya başladım.

Arkamdan havlayan köpeğe bakınca Gölge'nin beni buraya kadar takip ettiğini anladım. Başını okşadıktan sonra onu serbest bıraktım. Enerji dolu bir şekilde yapmam gerekenleri kafamda listeliyordum. İlk önce Ben Perkins'e gidip evdeki eşyalarımı Pye Corner'daki dükkâna taşımasını istemeliydim. Hackett, beklediği gibi ayaklarına kaplanmadığını anlayınca beni deli gibi arayacaktı. Keyifle gülmeye başladım. Eve gittiğinde bulacağı tek şey bomboş odalar olacaktı.

Hackett'm iğrenç kollarından kurtulduysam da şehrin neredeyse en sağlıksız bölgesinde, bir dükkânın üst katındaki odada, belirsiz bir kazançla yaşayacağımı ve kaprisli bir patron için çalışacağımı düşününce bütün coşkum sönmüverdi. İçten içte Hackett'a küfrediyordum. Robert'ın önceki ayki maaşı konusunda beni kandırmasaydı şimdi daha rahat edebilirdim. Başka çarem yoktu; cesaretimi toplayıp Hackett'ın yanına giderek borcunu ödemesini isteyecektim.

İlk önce Nell'e uğradım. Ben dağıtıma çıkmıştı, ama çok geç kalmadan gelecekti.

"Anahtarlarımı sana bırakayım," dedim. "Ben eşyaları toplamaya başlayabilir. Ben de geç kalmadan gelirim."

Gölge hâlâ peşimden ayrılmamıştı. Yanımda olması beni biraz olsun rahatlatıyordu. Hackett'm ofisi çok uzak değildi. Bu yüzden cesaretimi kaybedecek zamanım da yoktu. Serin ekim rüzgârıyla ürpererek derin bir nefes aldım ve kapıyı çaldım.

Henüz çocuk yaşta sayılabilecek bir çalışan kapıyı açtı ve beni içeri alıp Bay Hackett'a haber vermeye gitti.

Ellerimi kucağımda kavuşturarak girişteki rahatsız

sandalyede oturmuş, hesap defterine bir şeyler yazan kâti-
bin kuş tüyünün çıkardığı gıcirtıyı dinliyordum. Hackett'in
gümbürtülü sesi arada bir yükseldikçe oturduğum yerde
kıpırdanıp gerginleşerek her an ayağa kalkacakmış gibi ha-
zırda bekliyordum.

Bir buçuk saat sonra ofisin kapısı açıldı ve dışarı iki
adam çıktı. Hackett'in kıvrık peruğu simsiyahtı ve düğün
çiçeği sarısı saten kuşak ile parlak bir ceket giymişti. Ko-
lunu arkadaşının boynuna dolamış birlikte sigara tütürü-
yorlardı. Yanındaki adam ise sulh yargıcı Charles
Clifton'dan başkası değildi.

"Önümüzdeki hafta Rochester Court'a gideceğiz,"
dedi Hackett neşeyle. "Sen de kızın için istediğin evi seçe-
bilirsin Clifton. Sonra da seni Folly'de yemeğe götürürüm."

"Folly mi?"

"Duymuşsundur, Somerset House tarafından mav-
naya demirlenen bir restoran? Ama karını evde bırak. Bil-
diğim çok uysal fahişeler var." Burnuna dokunarak imalı
bir şekilde başını salladı.

Clifton kulak tırmalayıcı bir kahkaha patlatarak Hac-
kett'in omzuna vurdu.

O sırada Hackett geldiğimi fark etti. "Bayan Finche,"
dedi kelimeleri uzatarak. "Ben de sizi bekliyordum." Kâti-
bine döndü. "Benim bazı işlerim var, sen eve gidebilirsin,"
dedi.

"Peki efendim."

"Hogg'u bulup ofise bakmasını söyle. Bir süreliğine bu
bayanla meşgul olacağım."

Çocuk koşturarak uzaklaştı.

Hackett şehvetle bana bakarak ofisine geçmemizi işaret etti.

İstemeye istemeye onu takip ettim.

İçerisi dumana boğulmuş, rom ve ter kokuları birbirine karışarak iğrenç bir hava yaratmıştı. Sıkıca kapatılmış cama açılmasını dileyerek baktım.

"Demek yas tutmaya son verip, en güzel elbiseni giyerek beni görmeye geldin," dedi Hackett kısık gözlerle beni süzerken. "Gördüğün gibi ben de bu olayın şerefine yeni bir takım diktirdim."

Omzuma düşen buklelerimden birini tutup parmakları arasında sıkıştırdı.

"Hangi olayın şerefine acaba?" diye sordum geri çekilerek.

"Hmm. Geceyi mi beklesem yoksa sana hemen şuracıta, masamın üstünde mi sahip olsam bilemedim."

Dehşete kapılıp korkarak öylece kalakaldım.

Hackett masasındaki kuş tüyü ve mürekkebi kenara itip rom şişesini çıkardı ve bardakları ağzına kadar doldurdu. Bana uzattığı bardağın kenarlarında benden önce içen kişinin dudak izleri olduğunu fark ederek iğrendim.

"İç!" Bu bir rica değildi.

"Buraya sizinle içmeye gelmedim," dedim soğuk bir ifadeyle. Esas mevzuya gelmek için sabırsızlanıyordum.

Suratını astı. "Sana iç diyorsam içeceksin."

"Ben buraya kocama vermediğiniz maaşı almaya geldim."

Dudakları sinirden gerilmişti. "Sana parayı kocana verdiğimi söyledim. Ayrıca ev giderlerini de ödeyeceğim." El-

lerini havaya kaldırarak güldü. "Şimdi bana cömert olmadığımı söyleyemezsin herhalde? Hem, eğer beni tatmin edersen, belki..." arzu dolu bakışlarıyla beni baştan aşağı süzüyordu, "sana yarın güzel şeyler alırız. Biraz kurdele ya da onun gibi şeyler. Nasıl istersen?"

Yüzündeki kayıtsız gülümsemeyi yok edecek haberi vermenin keyfiyle gülmek için dudaklarımı büzüştürdüm. "Senin metresin falan olmayacağım," dedim.

Hackett'ın yüzü asıldı.

"Dediğim gibi, buraya sadece kocama olan maaş borcunu almaya geldim. Cömert biri olduğuna göre dul bir kadını bundan mahrum etmezsin herhalde?"

Sinirden yüzü kızarıırken bir süre sessizliğini korudu. "Kendine başka bir sahip mi buldun ha?" Bunu öylesine çirkin bir şekilde söylemişti ki farkında olmadan irkildim.

"Elbette hayır!" dedim. "Bu hayatta kendi yolumda ilerlemek istiyorum. Bu akşam, eşyalarımı taşıdıktan sonra, gelip evinizi alabilirsiniz."

"Kötü yola düştüğünde eşyaya ihtiyacın olmayacak!" Bana o kadar yaklaşmıştı ki tütün kokan nefesi yanağıma düşen saç tutamını yerinden oynatıyordu. "Mevzuyu derinlemesine değerlendirdiğini sanmıyorum tatlım."

"Aksine, Bay Hackett, mevzuyu gayet derinlemesine değerlendirdiğinden emin olabilirsiniz." Kalbim güm güm atarken buraya geldiğim için pişmanlık duymaya başlamıştım. "Borcunuz olan parayı almak istiyorum. Hemen!"

"Sahibin yok ha?" Kuşkulu bakışları üzerimden ayrılmıyordu. "Merakımı gider, anlat."

"Bu sizi hiç ilgilendirmez çünkü sizi bir daha asla görmeyeceğim."

"Öyle mi seni nankör küçük orospu!" Yüzünü iyice yüzüme yanaştırdı. "Sana fazlasıyla cömert davrandım ve şimdi karşılığını böyle mi ödüyorsun"

"Cömert mi!" Öfkeme daha fazla engel olamayacaktım. "Hem borcunu ödemiyorsun hem de beni, senin metresin olmaya zorluyorsun öyle mi? Ölürüm daha iyi!"

"Bence de öyle!" Hackett'ın tükürükleri suratıma saçılmıştı. "Sana bahsettiğim şerefın farkında değil misin? Ben bu şehrin önemli ve saygın adamlarından biriyim. Arka sokaklarda sana bozukluk teklif eden her Tom, Dick ya da Harry'ye fahişelik etmektense benim yatağıma seve seve gidersin, daha iyi."

Öfkeyle kaldırdığım elimin ne kadar titrediğini görünce hemen arkama sakladım. "Bana borcunu öde, yoksa..."

"Yoksa ne?" diye çıkıştı Hackett.

Alaycı bakışları öfkemi daha da körüklüyordu. "Borcunu hemen öde!" diye bağırdım pervasızca. Bundan da kâr sağlamasına izin verirsem mahvolurdum! "Yoksa bütün yatırımcılarına senin bir dolandırıcı ve yalancı olduğunu, kendinden zayıf olanlardan nasıl faydalandığını anlatırım! Hatta tuğlalarının riskli olduğunu ve çürük evlerinin içinde yaşanamayacak kadar kötü inşa edildiğini de söylerim." O anda yumruklarımı sıkışmış haykırıyordum.

"Tuğlalar hakkında ne biliyorsun?" Hackett omuzlarından tutup dişlerim birbirine vurana dek beni sarsmaya başladı.

İçimde yükselen öfkeyle Hackett'ın bacağına var gücümle tekme attım.

Hackett'in gürleyerek savurduğu yumruğu yanağıma bir balyoz gibi indi.

Şoktan bayılacak gibi geriye doğru sendeledim.

"Hâlâ cesaretin var mı seni küçük pislik!" Bileğimden tutup beni kaldırarak masasına sırt üstü yatırdı. "Sana şimdi öyle bir sahip olacağım ki bir daha asla unutamayacaksın!"

Bir anda ipek korsemi avuçlayıp yırtmaya başladı.

Çığlıklar içinde açılan yerlerimi örtmeye çalıştıysam da iki bileğimi başımın üstüne kaldırıp tek eliyle tutarak koca ağzımı göğüslerimde gezdirmeye, emmeye ve ısırmaya başladı. Ne kadar debelensem de faydasızdı. Çığlık çığlığa haykırırken eteğimi başıma kadar geçirdi. Boğucu ipek kumaşı ve bağcıkları yüzümden atmaya çabalarken Hackett kalçamdan tutup bacaklarımı ayırmaya çalışıyordu.

Dehşet içinde yüzümü açığa çıkardığımda Hackett kıpkırmızı kesilmiş halde bir eliyle pantolonunun düğmelerini açmaya, diğeriyle beni tutmaya çalışıyordu. Ter içinde kalmıştı.

"Boşuna çabalama," dedi. "Belki hoşuna bile gidebilir. Benim çok hoşuma gideceği kesin." Gözleri şehvetle parlıyordu. "Hatta bu çırpınışların daha da güzel; ilişkimizin tuzu biberi gibiler." Güldü. "Baharatçının zavallı karısıyla baharatlı bir ilişki!" Pantolonunun son düğmesini de açtıktan sonra korkunç penisini çıkardı. "Ne sanıyordun?" Sırıtiyordu. "İnan bana biraz sonra daha fazlası için yalvaracaksın."

Bacaklarımı kapatıp elinden kurtulmaya çalışarak çığlık atıyordum. Bacaklarıma değen sıcak ve sert şeyi hisset-

tikçe ondan artık kaçamayacağımı düşünerek umutsuzluğa kapılıyordum.

Başımı sağa sola çevirirken rom şişesini devirdim. O sırada gözüme ilişen mürekkep şişesini yakalayarak Hackett'in yüzüne boca ettim.

Hırlayıp gürleyerek geri çekildi. Yüzü ve adi sarı ceke-tinin ön kısmı mürekkebe bulanmıştı. Başını salladıkça et-rafa, yüzüme ve göğüslerime mürekkep damlaları sıcıyordu. "Seni cadaloz! Yeni takımımı mahvettin."

Gözlerindeki ölümcül bakışlardan bir sonraki nefesi-min sonum olacağını anlamıştım. Soğuk bir şey bulana dek elimi masanın üstünde gezdirip durdum. O sırada kuş tü-yünden bir bıçağı yakaladım.

Hackett boğazımdan tuttu.

Tereddüt bile etmeden yumruğumu kaldırıp bıçağı Hackett'm omzuna sapladım.

Feryat ediyor fakat boynumu bir türlü bırakmak bil-miyordu.

Nefes almaya çalışarak bıçağı çekip tekrar sapladım. Tekrar ve tekrar. Boğazımdaki basınç azalmıştı. Nefes ala-mıyordum, kulaklarım uğulduyordu. Bıçak ellerimin ara-sından kayarken Hackett'in parmaklarını aralamaya çalışıyor, yüzünü tırmalıyor ve korkunun verdiği çaresiz-likle gözlerini oyuyordum. Boğazım acıyordu. Dilim du-daklarımın arasından çıkarken kalp atışlarım kulaklarımı tıkıyor, kanın pompalanışını kulaklarımın ta içinde hisse-diyordum.

O sırada beni tuhaf bir sakinlik sardı ve daha fazla ha-reket edemeyecek hale geldim. Kaderimi değiştirmek için

artık elimden bir şey gelmezdi. Tek isteğim huzur içinde uyumak ve bütün bunları unutmaktı. Ellerim Hackett'ın boynumu daha da sıkan parmaklarını tırmalamayı bıraktı. Alnındaki kabarık mor damarlara, terli ve kıpkırmızı yüzüne bakarken ölmeden önce göreceğim son şeyin böylesine çirkin bir surat olmasına üzülerək kedere boğuluyordum. O an görüntü giderek karardı ve geriye hiçbir şey kalmadı.

23. Bölüm

Yavaş yavaş kendime geliyordum. Boynumdaki zonklama canımı yakıyordu. Yüzüm tozlu bir yığına yapışmıştı sanki ve her yanımın sızladığını hissediyordum. Yine Mercy teyzenin mahzenine mi kilitlenmiştim yoksa? Hatırlamaya başlıyordum; Hackett'ın arzu dolu bakışları, yüzünü yüzüme yapıştırması, ipek korsemi yırtarken çıkan ses ve göğüslerimde gezinen dudakları... İnleyerek başımı kaldırdım. Boynumdaki şişliğin ağrısı nefes almamı zorlaştırıyordu.

Yavaşça kalkmaya çalışırken başımı vurup oturur pozisyonda kaldım; bacaklarımı uzatacak kadar yer yoktu. Dudaklarım kurumuş, ağzımın içiyse zehir gibiydi ve susuzluktan ölmek üzereydim. Sırtım sert bir şeye çarpana dek arkaya doğru yaslandım. Karanlıkta sağa sola hareket ettirdiğim ellerim düz bir yüzeye çarptı. Üzerinde elimi gezdirdiğimde kıymıklar avuç içlerime batıyordu. Yukarı uzandığımda da yine ahşap dokusunu hissettim. Tahtaların arasında dar açıklıklar vardı. Arkamdaki yüzey ise duvar gibi daha serindi.

Gözlerim karanlığa alışmaya başladığında büyük kare

şeklinin kenarlarından içeri ışık huzmelerinin girdiğini fark ettim. Önümdeki tahtaya ilk önce hafifçe dokundum ve biraz hareket ettiğini fark edince daha sert itmeye başladım. Kapı olabilir miydi? Ne kadar zorladıysam da açılmıyordu. Kilitliydi.

O an bir dolaba kapatıldığımı anladım. Karanlığın içinde şaşkınlıkla sağa sola bakınırken paniklemeye başlamıştım. Mercy teyze beni kömürlüğe kilitler, soğukta saatler boyunca korkmuş ve hıçkırıklara boğulmuş halde bekletirdi. Fakat bu daha fenaydı. Hackett hâlâ yaşadığımı anlarsa teyzemin yaptığı gibi sopa yemekten de beteriyle karşı karşıya kalabilirdim.

Dolabın kapısını yumruklamak ve durmadan bağır-mak istiyordum. İçerisi tozlu eski kâğıtlar, küf ve tütün kokusuyla doluydu. Her nefes alışımında kırık cam parçalarını yutuyor gibi hissediyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ve kanın damarlarıma pompalanışı kulaklarımda uğuldarken ne kadar zamandır kendimi sakinleştirmeye çalıştığımın farkında değildim. Durduk yerde aklıma sonsuza dek karanlık bir dünyaya kilitlenen Gabriel Harte geldi; acaba o da benim şuanda hissettiklerimi hiç hissetmiş miydi?

Bir gürültü geliyordu. Sesler duyuyordum. Bütün kaslarım gerilmiş halde kulaklarımı iyice açıp dinlemeye koyuldum.

Bir yerin kapısı sertçe kapandı. Ağır adımlar yaklaşıırken Hackett'ın sesini duydum. "Nat!"

Biraz sonra daha gür ve genizden bir ses karşılık verdi. "Geliyorum!"

Donakalmıştım. Sesler giderek yaklaşıyordu.

Altımdaki tahtalar tıngırdıyordu. Sadece kesik kesik nefes alabiliyordum.

Hackett konuşmaya başladı. "Arabayı kapının tam önüne getirttin mi Nat?"

"Tıpkı geçen seferki gibi. Giderek alışkanlık haline geldi sizde değil mi?"

"Başka çarem yok. Tuğlalardan haberi var. Korkak Finche'yi, karıcığına olan biteni anlatmaması için boğmakta geç kalmışız."

Şoktan nefesim kesilmişti. Robert'ı Hackett öldürmüştü!

Dolabın kapısında aniden tıkırdamalar oldu ve deliğine sokulan anahtar dönmeye başladı.

Hemen yüzükoyun pozisyonuma geri döndüm.

Kapı gıcırdayarak açıldığında yüzüme doğru tutulan mum ışığı yarı kapalı gözlerimin istemsizce kırışmasına neden oldu.

"Yazık. Çok da güzel kızdı." Hackett ayağıyla kalçamı itekledi. "Nalları dikmeden önce onunla işimi halledemedim ama neyse."

"Bu beni hiç engellemezdi," dedi Nat kıs kıs gülerek. "Hâlâ çok geç kalmış sayılmazsınız."

Eteğimi kaldırıp nasırlı ellerini kalçamda gezdirirken kıpırdamamak için kendimi zor tuttum.

"Kes şunu Nat. Bitirelim artık bu işi."

Beni koltukaltlarımdan tutup çekiştirerek dolabın içinden çıkardılar. Hackett'ın ekşimiş nefesinin kokusunu alınca kendimi tamamen serbest bıraktım.

Sırtım dönükken çıplak göğüslerimi ellerimle kapamamak için kendimi olabildiğince kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

"Hâlâ kaskatı kesilmemiş," dedi Nat neşeyle. "Hatta vücudu henüz sıcacık." Göğüslerimi tuttuktan sonra bileklerimi kontrol edip birdenbire nefesini tuttu. "Nabızı atıyor! Kızın tahtalıköyü boyladığını söylememiş miydin Patron?"

Hackett'in peruğu yanaklarımı gıdıklıyordu.

"Nefes alıyor mu?" diye sordu Nat.

"Pek sayılmaz," dedi Hackett. "Ayak bileklerinden tut."

Beni dolaptan çıkarıp bekleme salonuna doğru götürürlerken korkudan gözlerimi sımsıkı kapatmış, ölü gibi kıpırtısız duruyordum. Başım kapının kenarına çarptığında acıdan bağırarak için kendimi zor tuttum.

Biraz sonra araba tekerleklerinin çıkardığı gürültü, atların ter kokusu ve serin bir hava etrafa hâkim oldu.

"Bekle!" diye söylendi Hackett.

Beni un çuvalı gibi yere bıraktılar. Yanımızdan ayak sesleri geçip gitti. Göz kapaklarıma ışık vurmadığına göre hava kararmıştı.

"Şimdi!" dedi Hackett.

Hogg tekrardan ayak bileklerimi tutup beni yerden kaldırdı. Kombinezonum yukarı doğru sıyrılıyordu. Gece nin soğuşunda çıplak bacaklarımdaki tüylerin diken diken oluşunu hissediyordum. İki adam, eteğimin açılmasına aldırmış etmeden beni kabaca arabaya attığında yüzüm deri koltuğa yapıştı. Kolum rahatsız edici bir şekilde altımda kalmıştı fakat duruşumu düzeltmeye cesaret edemi-

yordum. Ölü taklidi yapmak tek kaçış yolum olabilirdi.

"Sen de onunla gidecek misin?" diye sordu Hogg eteğimi açarken. "Onun gizli kadınlık zevklerini tatman için sana son bir şans daha veririm istersen?" diye sordu.

Sansar suratındaki sinsi gülüşü gözümün önünde canlanınca irkildim.

"Az önce titredim!" dedi Hackett. "Yoksa uyanıyor mu?"

"Belki de işini hemen bitirsek iyi olur?"

"En ufak riski bile göze alamam. Kemerini ver!"

Biraz sonra ellerim arkadan bağlanmıştı ve Hogg'm belinden çıkan sıcak kemer şimdi benim kollarımı sımsıkı sarıyordu.

"Onun yanında gideceğim," dedi Hackett. "Sen sür, ama sakın dikkatleri üzerimize çekecek bir şey yapayım deme."

Arabanın kapısı kapandıktan sonra atlar aniden harekete geçerek son sürat hızla koşmaya başladı. Ben koltuktan yere yuvarlanınca Hackett küfürler savurarak cama vurdu.

Araba yoldaki hiçbir çukuru ve tümseği atlamıyor, her sarsıntı zonklayan boynumdaki acıyı işkenceye çeviriyordu.

Hackett araba aniden durana dek tavanına vuruyor, yakası açılmadık küfürler savuruyordu. O sırada yerde yuvarlanıp duruyordum. Dilim damağım kupkuru kesilmişti artık. Serin sular içtiğimi ve her yudumun camdan süzülen birer damla gibi boğazımdan aktığını hayal ederek kıpırdamamaya çalışıyordum.

Tekrar hızlanmış, sokaklarda ilerlerken Robert'ın Hac-

kett ve Hogg ile nasıl boğuştuğunu, boğulduğunu düşündüm. Tek umudum ölürken çok acı çekmemiş olmasıydı.

Bu vahşete ne kadar katlandığımı bilmiyorum ama geçen her saniye bana sonsuzmuş gibi geliyordu. Korkudan ve susuzluktan beynim artık çalışmıyordu ve kaçış planı yapmakta her an gecikiyordum. Doğru düzgün düşünmem mümkün değildi. Tek bildiğim arabanın, dışarı atlamayı göze alamayacağım kadar hızlı gittiği idi.

Biraz sonra Hackett'in camı açtığını ve oturduğu yerin gıcırdamasından dışarı sarktığını anladım. Soğuk havada tanıdık bir koku vardı: keskin bir çamur, çürük, zift ve hafiften balık kokuları alıyordum. Suyun hışırtısını duyduğumda nehrin yakınlarında olduğumuzu anladım. Araba giderek yavaşladı ve sonunda aniden durdu.

Korkudan tüylerim ürperiyordu. Bir an önce harekete geçmeliydim yoksa sonum Robert gibi olacaktı. Nat Hogg sürücü koltuğundan atlarken araba sarsıldı.

Hackett kapıyı hışım ile açıp arabadan indi. "Tanrı aşkına Nat!" dedi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen aptal hödük?"

Tokat sesinin ardından Hogg'un üzgün sesi duyuldu.

"Beni kömür çuvalı gibi salladın durdun. Kolumun ağrısından duramıyorum. Yine kanamaya başladı. Sana dikkat çekmememiz gerektiğini söylemedim mi?"

Büyük bir binadaymışız gibi sesleri yankılanıyordu fakat nehrin akıntısı bütün gürültüyü bastıracak kadar fazlaydı.

"Karanlıkta bizi kimsecikler göremez," diye karşılık verdi Hogg. "Böyle güzel bir araba kullanma şansına her zaman sahip olamam ya."

Ağır ağır dirseğimi kaldırıp ayaklarımı koltuğun yan tarafına dayayarak ayağa kalkmaya hazırlanıyordum. Soluk soluğaydım. Tartışmaya devam ederek arabanın yanından bir anlığına uzaklaşırsalar karanlıkta görünmeden kaçmayı başarabilirdim.

“Emirlerime itaat etmeyi öğrensen iyi edersin Nathaniel Hogg, yoksa...”

Hackett’in hain ses tonu tüylerimi ürpertirken dizkapaklarımı kendime çekip arabadan yuvarlanmaya ve kaçmaya hazırdım.

“Yoksa ne olur Hackett? Sizin hakkınızda sulh yargıcının öğrenmek isteyeceği çok şey biliyorum.”

“Bu şekilde devam edersen sen de Finche ve karısı gibi Londra Köprüsü’nün dibini boylarsın. Şimdi çeneni kapa ve kızı taşımama yardım et.”

Beni de suya atacaklarını duyunca korku içinde titremeye başladım. Londra Köprüsü, iki yaka arasında akıntılı geçitleri olan tehlikeli sularıyla meşhurdur. Yaşama şansım hiç yoktu.

“Eğer onu Finche’nin öldüğü yerde bulurlarsa şüphelenmezler mi?” diye sordu Nat.

“Zavallı yasalı dul, kocasının öldüğü yerde intihar etmişse ne olmuş yani?” Hackett kahkaha attı. “Herkes kocasının hesaplarda oynayarak şüpheli şekilde ikinci kalite tuğla anlaşmaları yaparken yakaladığım için intihar ettiğini ve ardından karısının buna katlanamadığını anlatırım, olur biter.”

“Temiz iş!”

Robert’ın adını kötüye çıkardığı için Hackett’a öfkele-

nerek hakaretlerde bulunmamak için zor duruyordum. Arabanın kapısından dışarıyı gözetlerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Araba köprüünün altında duruyordu ve Hackett ile Hogg gölgede duruyorlardı. Nemli havayı küf kokusu sarmıştı. Özgürlüğüme kavuşmaya hazırlanarak çömeldim.

Fakat çok geç kalmıştım.

Arabanın kapısını aralarken Hackett arkasını döndü ve beni gördü, "Bakın kim uyanmış!"

Arabadan aşağı yuvarlanırken çaresiz kaldığımı biliyordum fakat savaşımadan ölmeye de niyetli değildim. Çamurlu zeminde kayıp tökezleyerek koştururken soğuk rüzgâr saçlarımın arasından esip geçiyordu.

Çok uzaklaşmadan ayağım takıldı ve öylece yere yapıştım. Ellerim hâlâ arkamda bağlı olduğu için tekrar kalkmam mümkün değildi. Hackett beni yerden kaldırıp yüzünün tam karşısına sarsarak kaldırırken nefes kesici rüzgâr yüzünden çılgık atamıyordum.

"Beni fazlasıyla sıkıntıya sokuyorsunuz Bayan Finche," dedi. "Ve artık buna katlanmayacağım." Saçlarımı kavradı ve beni Nat Hogg'a doğru sürükledi. "Bitirelim şu işi Nat. Sonra da gidip King's Arms'ta yemeğimizi yiyelim."

Saçlarımı çekiştirerek beni sürüklerken takıldığım zaman daha da sert çekiyordu. Köprüye geri döndüğümüzde ayak seslerimiz yankılanmaya ve nehrin sesi daha da gür gelmeye başladı.

Çaresizce elinden kurtulmak için debelenirken canım yanıyor, gözyaşlarıma hâkim olamıyordum.

"Hemen çöz onu!" Beni çevirip yüzümü köprü ayağının pis duvarına dayadı.

Soğuk nem ipek elbisemi ıslatırken iyice titremeye başlamıştım. Sert eller kollarımı çekiştirdikten sonra kollarım serbest kaldı. Parmaklarıma tekrardan kan gitmeye başlar-ken acı içinde inliyordum. Nat Hogg ve Hackett bazen sürükleyip bazen kaldırarak beni su kenarına kadar taşıdılar.

Kemer altındaki akıntı öylesine güçlüydü ki kulakları sağır ediyordu. Her tarafıma sıçrayan sular yüzünden sırlıklam olmuşum. "Yapmayın! Lütfen yapmayın!" Sesim öylesine boğuktu ki artık bütün inancımı kaybetmek üzereydim. Sonum böyle olmamalıydı, istenmeyen bir kedi yavrusu gibi boğularak ölemezdim.

"Sen nesen biliyor musun?" dedi Hackett yüzüme iyice yaklaşarak. "Küçük nankör kızın tekisin, busun işte. Bu senin suçun. Benim metresim olsaydın her şey çok güzel olabilirdi."

Yüzümü çevirmeme fırsat kalmadan ağzı dudaklarımı vakum gibi çekerek dilini dişlerimin arasına sokmaya çalışıyor, göğüslerimi sıkıyordu. Ona karşı boşu boşuna savaşıyordum fakat o an dişlerimi aralayıp diline geçit verdim ve sonra kanı boğazıma akana kadar ısırdım.

Hackett öfkeyle haykırarak beni sarstı. "Kaltak!" Başımı köprü bacağına vurduğunda dizlerimin bağı çözül-müş, serseme dönmüştüm.

Bir yerlerde havlayıp duran köpeği işitebiliyordum.

Hackett beni aniden tutup havaya fırlattı. Çığlıklar içinde gürleyen suların kucığına düşüyordum. Soğuk karanlık beni içine çektiğinde çığlıklarım buz gibi suda boğularak söndü. Nehrin sağır eden akıntısının sesini artık duymuyordum. Şok içinde her nefes alışımda çamurlu su

ciğerlerime doluyordu. Birdenbire başım su yüzüne çıkınca olabildiğince derin nefes almaya çalıştım.

Dönüp duruyor, kudurmuş dalgaların arasında aşağı doğru çekilirken ne düşünebiliyor ne de hareket edebiliyordum. Tek yapabildiğim ne zaman su yüzüne çıksam içgüdüsel olarak nefes almaktı. Soğuktan kollarım uyuşmuştu artık. Bir anda başım sert bir taşa çarptı. Gözlerimin arkasında hissettiğim acı ve kızıl sıcaklığın ardından dünyam karardı.

24. Bölüm

Sesler, homurdanmalar. Karanlık. Mumun sarı alevi esintide dalgalanıyordu. Boynuma ve başıma bıçak saplanırcasına keskin ağrılar vuruyordu. Dudaklarıma ara ara değen nemli bir bez hissediyordum.

Uyuyordum.

Kireç duvara vuran soluk güneş ışığı kıpraşıp dalgalanarak muhteşem bir şekilde dans ediyordu sanki. Uzaklarda bir yerde melekler şarkı söylüyor, tatlı sesleri ezgiyle yükselip alçalıyordu. Dayanılmaz bir sancı, kalp atışımla aynı ritimde zonklayarak başımı kıpırdatmamı engelliyordu.

Yine uyuyordum.

Kilise çanı ağır ağır yankılanarak çalıyordu. Yarı açık perdelerin arasından içeri süzülen gün ışığı badanalı duvarda kesik şeritler oluşturunuyordu. Serin bir elin nazikçe kaşlarımı okşadığını hissettim.

"Anne?" Sesim çatlak ve tuhaf çıkıyordu. Boğazım acıyor, başım ağrıyordu.

"İç bunu." Kısık ve hoş bir sesteki benimle konuşan.

Şurup gibi bir şeyi yudumladım fakat yakıcı bitkilerin tadı ağzımı geriyordu.

Sonra yine uyudum.

Çalan zil başımın içinde durmadan yankılanıyordu. Işık yüzünden gözlerimi sımsıkı yumdum ve ellerimi kulaklarıma tıkayarak gürültüden kurtulmaya çalıştım. Nihayet sesler azalmıştı.

Gözlerimi açtım. Küçük ve beyaz bir odadaydım. Beyaz bir örtünün altında yatıyordum. Duvarın birinde yüksekte bir cam ve diğerinde de kapalı bir kapı vardı. Başka hiçbir şey yoktu. Hatırladığım kadarıyla daha önce hiç böyle bir odada bulunmamıştım.

Giydiğim yabancı geceliğe baktım. Ağrıyan başımın içinde sıkıntılı, hayal meyal düşünceler uçuşuyor fakat hiçbirini yakalayamıyordum. Başka bir yerde olmam gerekmiyor muydu? Boğazım yanıyordu sanki ve öylesine susuzdum ki... Çatlayan dudaklarımı yalayarak yatakta yavaşça doğruldum ve acele etmeden bacaklarımı aşağı sarkıttım.

O sırada yine aynı şarkıyı duydum. Camdan içeri çok hoş ve net bir şekilde bir grup kadının sesi geliyordu. Şakaklarımı ovalamak isterken bandaja dokunduğumu hissettim. Parmaklarımın yarattığı hafif basıncın etkisiyle başım zonklamıştı. Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Hatırlamam gereken şeyler vardı.

Ayağa kalkınca öyle bir başım döndü ki tekrar yatağa

oturmak zorunda kaldım. Derin bir nefes alarak baş dönmemin geçmesini bekledikten sonra tekrar ayağa kalktım. Çıplak ayaklarla tereddüt içinde kapıya doğru ilerledim. Her adımda kulaklarım uğulduyordu. Kapı kapalıydı ancak kolunu oynatınca açılıverdi.

Küçük bir avluya çıkan açık bir bahçe görüyordum. Taş döşemeli zeminde ilerlerken ayaklarımın altındaki serin ıslaklığı hissederek irkildim ve esintinin etkisiyle kollarımı kavuşturup ısınmaya çalıştım. Binanın içindeki iki yol da bomboştu. Sersemlemiş halde öylece duruyordum.

Tepede uçuşan martının ağlamaklı çığlığı ve cılız akan su sesi dışında her yer sessizdi.

Avlunun kenarları bodur çitlerle çevriliydi. Çakıl taşından haç şeklinde patikaların tam geçit noktasında, küçük bir süs havuzu vardı. Patikada kararsız bir şekilde ilerledikten sonra havuz kenarına oturup yeşilimsi suya baktım.

Dalgalı su yüzeyinde kendi suretime bakarak başımı saran bandaja dokundum. Buraya nasıl gelmişim? Gidererek endişeleniyordum fakat unuttuğum şey her neyse bir türlü hatırlayamıyordum. Süs havuzundan fışkıran su, havuzu dalgalandırıyor ve her defasında yüzümün şeklini bozarak yeniden oluşturunuyordu. Biraz daha eğildim. Yüzümü doğru düzgün görebilsem belki de kim olduğumu hatırlayacaktım.

Sudaki görüntüme dokunup, elim yeşilimsi suyun derinlerine girince yukarıdan fışkıran sular çoğalıyordu sanki. Kafamda uçuşan düşüncelerle boğuşurken panikleyerek öylece kalakaldım.

Birdenbire gecenin karanlığındaki dalgaların sesini, nehrin içine batıp çıkarken azgın suların akıntısıyla çaresizce boğuştuğumu hatırladım. Nefes almak için nasıl çabaladığımı, sulara karışan çığlıklarımı ve başımdaki korkunç acıyı hatırlıyordum. Sonrası yoktu.

Soğuk su elimi uyuşturunca havuzdan çıkarıp ıslak ıslak göğsüme bastırdım. Neredeydim ben böyle? Korkudan nefesim hızlanıyor, etrafı yabancı gözlerle inceliyordum.

O sırada bir hareketlenme gördüm. Beyaz elbiseli ufak tefek biri kemerin altından bana doğru koşturarak geliyordu. Elbisesi rüzgârın etkisiyle pelerin gibi peşinde dalgalanıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" kırışik yaşlı yüzü endişeliydi. "Seni geceliğinle bu soğukta hasta olarsın diye mi ölümün kollarından kurtarmak için uğraştım sanıyorsun?" Rahibenin azarlayıcı konuşması gülümsemesiyle geçip gitmişti. Islak elimden tuttu. "Hemen içeri giriyorsun! Şu haline bir bak; geceliğin sıırıslıklam olmuş! Bir de bu ayaza çıkmışsın..."

Tekrar küçük odaya dönerek yatağa girdim.

"Ben Rahibe Assumpta," dedi. "Mutfaktan sıcak bir kiremit getireyim. Ayakların buz kesecek yoksa. Sakın bir yere ayrılma!" Pırıltılı mavi gözlerini bana diktikten sonra elbisesiyle birlikte dönerek aceleyle uzaklaştı.

Titreyerek tekrar göğsüme dokundum. Başım böylesine delirtici bir şekilde ağrımasaydı eğer, olup bitenleri hatırlayabilirdim belki. Gözlerimi kapatarak yastığa başımı dayadım ve düşünmeye çalıştım.

Birkaç dakika sonra Rahibe Assumpta geri döndü ve kumaşa sarılı sıcak kiremiti ayaklarımın altına koyarak boynumu ve omuzlarımı ince bir şalla sardı.

“Rahibe Assumpta...” konuşurken canım yandığı için boynumu tuttum, “buraya nasıl geldim?”

“Umarım bunu bana kendin açıklayabilirsin. Falcon Stairs’te başından yara almış halde, suyun çekildiği çamurun içinde bulundun. Bize getirildiğinde bilincin açık değildi.”

Korkunç görüntüler gözlerimin önünde canlanırken suratım asıldı. “Köprünün altındaydım. Rutubet kokuyordu ve nehrin akıntısı resmen insanı sağır ediciydi...”

“Demek ki nehrin yükseldiği zamanmış.”

Kafamın içinde sesler yankılanıyordu. *Sen nesen biliyor musun? Küçük nankör kızın tekisin, busun işte. Benim metresim olabilirdin...* O an hatırladım: Hackett’ın kalın dudakları ağzımı emiyor ve dili... “Hackett’tı!” diye fısıldadım örtüyü üzerime çekerek. “Hackett beni nehre attı.”

Rahibe Assumpta derin bir iç geçirdi. “Seni birisi nehre mi attı? Emin misin? Başından ağır bir darbe almışsın hayatım.”

“Beni boğmaya çalıştı.”

Rahibe Assumpta’nın yüzündeki şok ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyordu. Elini alnıma koydu. “Biraz daha uyusan iyi olur. Sabaha her şey daha güzel olacak.”

Üzerimdeki örtüyü aniden kaldırarak “Beni bulmadan önce gitmeliyim,” dedim.

Rahibe Assumpta beni tekrar yatağa yaslayarak “Burada güvendesin. Ailene haber göndermemi ister misin?” dedi.

Gözlerimi yumarak yastığa uzandım. Kime haber sa-
labilirdim ki? Mercy teyzem katiyen olmazdı. "Ailem yok."
Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. "Kocam öldü.
Londra Köprüsü'nün altına boğuldu."

"Ah! Şimdi anlıyorum. Fakat onun arkasından intihar
etmenin bir anlamı yok. Üstelik bu senin ruhunu da lanet-
ler."

"Fakat ben..."

"Şşş! Şunu iç hadi. Sabah tekrar konuşuruz. Sana yar-
dım edebilecek bir arkadaşın da mı yok?"

Dudaklarıma bir şişeyi yaklaştırdı. Yine o acı ilacı iç-
mekten başka çarem yoktu. Kafamın içinde dönüp duran
düşüncelerin arasında Jane'i hatırladım. "Bir arkadaşım
var," diye mırıldandım. İlaç hemen etkisini göstermeye baş-
lamış, her tarafımı uyuşturuyordu adeta. "Jane Harte." Ko-
nuşmakta zorlanıyordum. "Parfüm Evi," diye fısıldadım ve
girdap gibi dönen karanlığın ortasına dalıp gittim.

Portakal kokusuyla uykumdan uyandım. Parfüm
odayı sarmış, beni derin uykulardan uyandırmayı başarmıştı. Göz kapaklarım yavaşça açıldı.

Jane Harte yanımdaydı. Soluk yüzüne endişeli bir ifade
yerleşmişti. "Tanrıya şükür!" dedi. "Asla uyanmayacaksın
sandık. Rahibe Assumpta'nın sana haşhaş şurubunu fazla
verdiğinden endişeleniyordum."

Ağzımın içini susuzluktan acı bir tat almıştı. "Jane,"
diye fısıldadım. Ona has parfümün portakal çiçeği koku-
sunu alabiliyordum.

Parmaklarını yüzümde gezdirerek "Her şey yolunda; Gabriel ile yanındayız. Zavallı Kate! Bu kadar umutsuzluğa kapıldığını keşke benimle paylaşıyaydım!"

Zihnim açılmaya başlamıştı. Başımı çevirince Gabriel Harte'in da yatağın diğer ucunda oturduğunu fark ettim. Hatıralarımın her biri ardı ardına gözümün önünde canlanırken kıpırdamadan bekledim.

"Kate bana güvenmiyor muydun?" diye sordu Jane.

"Epsom'daydın. Hem, utanıyordum," dedim.

"Kocanın ölümüne duyduğun acıdan dolayı mı?"

Acı içinde hayır dercesine başımı salladım. "Hackett..." Sesim hâlâ boğuk çıkıyordu.

"Anlayamadım," dedi Bay Harte.

"Evinden çıkmam için bana bir hafta mühlet verdi. Yoksa..." Ona bakamıyordum.

"Yoksa ne?"

"Yoksa onun metresi olacaktım."

Jane birden nefesini tuttu. Kocası da sessizce küfür ediyordu. "Fakat yine de intihar etmen..."

"Ben intihar etmedim!"

"Ben Perkins Parfüm Evi'ne gelip seni sordu," dedi Bay Harte. "Pye Corner'daki dükkânda onunla buluşmaya gitmediğini söyledi."

Jane elimi tutarak, "Kate, Pye Corner gibi bir yerde çirkin ve küçük dükkânın üst katında yaşamayı nasıl düşünebildin?" diye sordu.

"Hackett'm yatağına girmekten daha iyi bir seçenektir," dedim acı içinde.

Jane irkildi.

"Sen ortadan kaybolunca Hackett ile görüşmeye gittim. Sana paranı verdiğini ve evinde hiç kira ödemedenden kalmayı teklif ettiğini söyledi," dedi Bay Harte. "Kocan nehirde intihar ettiği için ruh halinin hiç de iyi olmadığını ve onun ardından gideceğin gibi bir şeyler söylediğini anlattı."

"Hackett zavallı yalancının teki!" Öfkeyle nefes alıp verirken doğrulmaya çalıştım. "Kendi itibarı sarsılmasın diye Robert'ı öldürdüğünü kulaklarımla duydum. Bana tecavüz etmeye kalkışınca onu omzundan bıçakladım ve sonra beni bağlayıp bir dolabın içine tıktı. Sonra da nehrin azgın akıntılarına fırlattı."

Jane boş bir ifadeyle bana bakarak, "Anlıyorum," dedi. "Kate, tatlım, başını çok kötü çarpmışsın. Belki de kafan karıştı?"

"Bana inanmıyorsunuz," dedim açıkça. Boynumdaki şalı indirip morlukları gösterdim.

Jane şok içindeydi. "Morluklarını anlıyorum," dedi. "Fakat belki de nehre düştükten sonra oldu bunlar?"

"Öyle olmadı," dedim. "Size söylüyorum, Hackett Robert'ı öldürdü!" Gerçeği görmesi için daha ne söyleyebilirdim ki? "Neden kimse bana inanmıyor?" diye bağırdım.

"Size inanıyorum Bayan Finche," dedi Bay Harte.

"Teşekkür ederim," dedim rahat bir nefes alarak. O an onu öpmeyi istedim. Gabriel Harte bana inanıyordu.

Elini uzatıp bileğime dokundu. "Burada kalamayacağınız besbelli fakat dinlenip iyileşmeniz gerek. Jane, sanırım en iyisi Bayan Finche'nin bir süreliğine bizimle kalması. Ne dersin?"

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum," dedi Jane.

Öylesine rahatlamıştım ki hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyordu içimden. Arkadaşlarım yanımdaydı ve yalnız değildim.

Rahibe Assumpta bana birkaç kıyafet getirip üzerimi değiştirmem için Jane ve Gabriel Harte'ı odadan çıkardı. Rahibenin kıyafeti biraz ağırdı ve kaşındırıyordu fakat beni sıcacık tutmuştu. Rahibe Assumpta'nın verdiği sandaletleri de giydikten sonra dışarı çıktım.

Hızla hareket eden bulutların arasında güneş bir görünüp bir kayboluyordu. Kendimi kuş gibi hafiflemiş hissediyor ve rüzgârın beni uçuracağından korkuyordum.

"Sakin bana rahibe olmaya karar verdiğini söyleme?" dedi Jane gülümseyerek. Kocasına döndü. "Kate rahibe kıyafeti giyinmiş Gabriel. Fakat bir rahibe olamayacak kadar güzel."

Gabriel Harte kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

"Fakat ya Hackett benim buradan çıktığımı görürse?" Korkudan Gabriel Harte'ın koluna sımsıkı sarılmıştım. "Beni görürse..."

"Arabayla geldik," dedi Gabriel Harte sakın ses tonuyla. Parmağı elimi okşarken ses tonunun hoşluğuyla endişem geçmişti. "Arabanın perdelerini de kapatırız. Böylece sizi kimseler göremez."

"Peki ya boğulmadığımı öğrenirse..."

"Bizler sessiz ve kapalı kaldığımız için St. Agnes'teki kimsenin bundan haberi olmayacak," dedi Rahibe Assumpta.

"Fakat sizin için pek desessiz denilemez."

Rahibe Assumpta gülümsedi. "Tanrı'ya dua etmekten başka da hizmetlerim var benim. Ben dış dünya ile bağlantı sağlayarak kardeşlerimin kendilerini adamalarına yardım ediyorum. Burada kaldığınızdan kimseye bahsetmeyeceğime emin olabilirsiniz."

Rahibe Assumpta bizi manastırın kapısına götürüp kilidi açınca neşeli bir havlama sesi yükseldi. Kuyruğunu heyecanla sallayarak bir köpek bize doğru koşturuyordu.

"Bu Gölge!"

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Rahibe Assumpta. "Çok sadık. Ona ne kadar gitmesini söylediysem de kapının dışında beklemeye devam etti."

"Benim için beklemiş," dedim. Gölge keyifle uluyordu.

"Onu da yanımızda götürelim," dedi Gabriel Harte. Kolunu bana uzattığında ona yaslandığım için mutluydum.

Rahibe Assumpta'ya bana baktığı için teşekkür ettikten sonra tekrar dış dünyaya açıldık.

25. Bölüm

Parfüm Evi'ne kazasız belasız varmıştık sonunda. Jane, beni caddeye bakan güzel bir yatağa yerleştirdiğinde yorgunluktan bayılmak üzereydim.

"Dilediğin kadar uyu."

"Ya Hackett..."

Jane elini kaldırarak beni susturdu. "Seni kimse rahat-sız edemez. Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum, bu yüz-den Jacob'a kimseyi kabul etmemesini söyledim."

"Gölge ne olacak peki?"

"Mutfaktaki şöminenin yanında ona da bir yatak verilecek."

Narin fakat kendinden emin ses tonu, ona daha fazla soru sormamı engelliyordu. Tek isteğim yatağa gömülmek olduğu için de karşı koymaya niyetim yoktu.

"Bana karşı çok nazik davrandınız," dedim sessizce. Yumuşacık yastığın çekim gücüne daha fazla dayanamı-yordum.

"Şimdi dinlen," dedi Jane yatağın perdelerini çekerek. Jane daha kapıdan çıkmadan uyuyakalmıştım.

Hackett korsemi parçalayıp sıcak avuçları göğsümü kavrarken çığlıklar atıyordum. Üzerime doğru eğildi, kalın kırmızı dudakları parlıyor ve peruğunun sert kılları çıplak vücuduma batıyordu.

"Kate!"

Hackett beni omuzlarımdan tutup sarsarken gözlerimi sımsıkı kapayıp çığlık atmaya devam ediyordum.

"Kate!"

Dişlerim birbirine çarparak gözlerimi yavaşça açtığımda üzerime eğilen kişinin Hackett değil, Jane olduğunu anladım.

"Kate, kâbus görüyordun. Seni bir türlü uyandıramadım."

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbim sakinleşmeye başlamıştı. Yutkunarak "Hackett'ı gördüm," dedim.

"O burada değil Kate!"

Yavaşça doğrularak titreyen ellerimle örtüyü sımsıkı kavradım.

"Sadece bir rüyaydı." Jane yatağa elbise ve korse bırakmıştı. "Üzerine daha uygun bir şeyler getirdim. Toby seni görmek için sabırsızlanıyor." Tereddüt ederek, "Ayağının kayıp nehre düştüğünü ve başını çarptığını söyledim ona. Korkmasını istemedim," dedi.

"İyi demişsin tabii." Jane'in ne kadar zayıfladığını ve yüzünün çöktüğünü o an fark etmiştim. "Şimdiye kadar çok bencilce davrandım ve kendi korkularıma kapılıp gittim. Hâlâ başın ağrıyor mu Jane?"

Omuzlarını kaldırdı. "Epsom'ın suyunun iyi geleceğini düşünmüştüm ancak son zamanlarda başımın ağrımadığı bir gün bile yok."

"Eczacıya göründün mü?"

Kesik bir gülümsemenin ardından cevap verdi. "Ona o kadar çok uğruyorum ki artık beni kızı gibi görüyor neredeyse. Ağrım arttığında haşhaş suyundan başka hiçbir şey iyi gelmiyor fakat o zaman da öyle kötü rüyalar görüyorum ki sonrasında yorgun düşünüyorum."

"Peki, doktorun ağrının sebebini bulamadı mı?"

"Ruhsal dengesizlikler olduğunu söylüyor. Ama artık bundan bıktım! Klavsenim ile yeni bir müzik parçası üzerinde çalışıyorum. Belki dinlemek istersin?"

"Çok isterim."

"Öyleyse hazırlanınca benim odama gel."

Jane'in verdiği siyah sade etekle korseyi giyerken güzelim yakut sarısı ipek elbiseme üzülüyordum. Bilincim yerinde değilken Rahibe Assumpta elbisemin kalan parçalarını yırtıp atmış olmalıydı. Bir daha asla o kadar kaliteli elbisem olmayacaktı. O an Hackett'ın gözlerindeki şehveti ve elbisemi paramparça ettiği anı hatırlayarak irkildim. Jane'in sade siyah elbisesi kesinlikle hiçbir erkeğin ilgisini çekmeyeceği için gönlüm rahattı.

Jane ile otururken yardımcısı Ann bize çay ikram etti. Neşe içinde şakıyıp duran Toby yanımıza geldiğinde Jane klavseniyle hoş bir şarkı çalmaya başlamıştı fakat doğuştan bir müzisyen olduğu söylemezdi.

Bir notayı daha hatalı çalınca gülmeye başladı. "Gabriel müzik konusunda benden çok daha başarılı ve bana karşı öyle sabırlı ki insanı deli ediyor resmen," dedi giderek

tizleşen bir ses tonuyla. "Bu konuda sürekli tartıştığımız için artık bana müzikte eşlik etmiyor."

Toby, spillikins oyunuyla bize katılınca Hackett'in düzenbazlıklarını yok yere düşünmeden, zaman hoşça akıp geçti.

Konforlu fakat demode yemek odasında hafif bir yemeğin ardından Jane, Toby'yi de alarak gidince Gabriel Harte ile baş başa kaldık.

"Umarım," dedi duraksayarak "Hackett konusunda nasıl ilerlememiz gerektiğini konuşacak kadar kendinizi iyi hissediyorsunuzdur?"

"Sizin ve sevgili Jane'in sayesinde gayet iyiyim."

Şarabını yudumlarken çıkık elmacık kemiklerini ve çenesini ışığın nasıl da aydınlattığını fark ettim. "Bütün hikâyeyi baştan sonra tekrar anlatın," dedi.

Anlatmayı bitirdiğimde Bay Harte derin bir iç geçirdi. "Ne yazık ki yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını düşünüyorum."

Hayretle suratına bakıyordum. "Fakat polise Hackett'in yaptıklarını söylememiz gerekmez mi?"

"Polisler Hackett'm yaptıklarına dair bir kanıt olmadan harekete geçmez."

"Peki, ama ya boynumdaki morluklar!"

"Jane'in de dediği gibi, nehre düşerken kendi kendinizi yaralamış olabilirsiniz." Gabriel Harte ellerini açarak "Sizin sözünüze karşı Hackett'in sözü," dedi.

"Bu durumda kocasının trajik ölümü ardından intihara kalkışan zavallı bir kadın gibi görüleceğim," dedim üzülerek. "Hackett ise önemli bağlantıları olan tanınmış biri..."

Çaresizlikten başımı avuçlarıma gömüp öylece kalmak istiyordum.

Bay Harte, "Korkarım ki öyle. Ancak bu sırada Hackett'ın kanuna aykırı işleriyle ilgili kanıt elde edebilmek için araştırmalara başlayacağım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Unutmadan, siz uyurken Ben Perkins geldi. Nasıl olduğunuzu merak etmişler. Bir anda ortadan kaybolmanızdan çok endişelenmiş ve karısı da sizin 'kendi işinizi bitirdiğinize' asla inanmadığını söyleyip duruyormuş. Sizi bulduğumuzu onlara söylememeye karar verdim."

"Fakat neden?"

"Hackett öldüğünüzü sanıyor ve onu uyandırmayı şimdilik istemem. Ölmediğinize dair bu mucizevi haber kulağına giderse güvenliğinizi sağlayamayabilirim."

"Zavallı Nell!"

"Kendi güvenliğiniz için Bayan Finche. Mobilyalarınızın ve kişisel eşyalarınızın bizde kalacağı konusunda Ben ile anlaştık. Jane de özel eşyalarınızı alıp size verecek."

Hackett'ı adaletin karşısına çıkaramayacağımıza üzülerek iç geçirdim. Alnımı ovuşturup duruyordum. "*Bir şey daha var,*" dedim çekinerek. "*Size tuğlalardan bahsetmedim.*"

"Ne tuğlası?" Gabriel'in görmeyen yeşil gözleri bir noktaya sabitlenip kalmıştı.

"Robert'ın önceki patronu Elias Maundrell bize gelmişti ve ikisi tartışmışlardı. Birbirlerine bağırıp dururlarken Bay Maundrell'in tuğlalar için tehlikeli dediğini duydum. Robert'a yalvarıyor, bu işin sonunda vicdanının sızlayacağı gibi şeyler söylüyordu."

"Sonra?"

"Sonrasını duyamadım. Fakat Hackett'a tuğlalardan bahsettiğimde küplere binerek beni öldürmeye kalkıştı."

Gabriel iki elinin parmak uçlarını bir araya getirerek söylediklerimi düşünmeye başladı. "Sanırım Bay Maundrell'e uğrayıp konuyla ilgili görüşsem iyi olacak. Siz de bu sırada dinlenin. Sesiniz yorgun geliyor."

"Öyleyim," dedim.

Bay Harte gittikten sonra yatağıma uzanmak üzere yukarı çıktım. Sahanlıktan büyük bir keyifle kopan kahkahaları duyunca gidip baktım. İki ufak beden ellerinde tahta kılıçlarla savaşa tutuşmuştu.

Jacob pırıl pırıl ceketini çıkarmış, fırfırlı gömleğinin kollarını sıyırmıştı. Pirinç tokalı ve kırmızı dilli, yüksek topuklu rügan ayakkabılarına bakınca bu kadar küçük ve kambur biri olmasaydı eğer son derece fiyakalı görüneceğini düşündüm.

Jacob beni görünce, alelacele siyah göz bandını çıkarıp kılıcını yere düşürdü.

Toby gülmekten nefesi kesilmiş halde heyecan dolu bir ifadeyle dönüp bana baktı. "Jacob korsan oldu, ben de Sör Francis Drake'im. Onun, kraliçenin altınlarını çalmasına engel oluyorum."

"Çok heyecanlı!"

Toby kılıcını havada savurarak "Gel bakalım kara kalpli Jake!" diye bağırdı.

Jacob karşı çıkarak "Yapmam gereken işler var Küçük Bey Toby," dedi.

"Lütfen, oyununuzu bozmayın," dedim.

“Şey...”

“Lütfen Jacob! Hadi...” diye yalvardı Toby.

Jacob kılıcını yerden aldı. “Beş dakika daha o zaman. Hah!” Sarı saçlı çocuk ile siyah saçlı kambur birbirleriyle hararetli bir savaşa tutuşmuş, bağırıp haykırırken merdivende durup her hücumda çılgınlık atarak onları seyrediyordum.

En sonunda Jacob kılıcını elinden düşürerek Toby’nin onu duvara yapıştırmasına izin verdi.

“Şimdi seni öldüreceğim!” diye bağırdı Toby sevinçle.

Onları bırakıp misafir odama çekildim ve ödünç verilen ayakkabılarımı çıkarıp yatağa kıvrıldım. Toby ile Jacob’ın oyunu beni bir süreliğine de olsa endişelerimden uzaklaştırmıştı ancak şimdi tüm düşünceler geri geliyordu. Arkadaşlarım her ne kadar yardımsever olsalar da sonsuza dek onların yanında kalamazdım. Bir an önce geçimimi sağlayacak bir iş bulmalıydım. Kendi kendimi yiyip bitirirken başımı saran ağrı da artıyordu.

Yorgunluktan esnemeye başladım. Gabriel, artık onu Bay Harte olarak değil adıyla düşünüyordum, Hackett’in işlediği suçlara dair kanıtım olmamasına rağmen bana inanmıştı. Beni dinlerken yüzünün aldığı düşünceli ifade gözümün önüne geldi. Öksüz kaldığımdan beri birinin benim için böylesine endişelendiğini görmediğim için tuhafıma gitmişti.

Kapının hafifçe çaldığını işiterek uyandım.

Kolalı başlığı ve önlüğüyle güzel görünümlü Ann içeri girdi ve başıyla ufak bir selam vererek Ironmonger Yolu’ndaki evden ayrılmadan önce hazırladığım ufak sandığı

uzattı. Kapağını açıp tarağını, diş fırçamı ve Yaz Bahçesi parfümümü çıkardım. Geçip giden hayattan kalan bu anıları görünce gözlerimden ılık ılık yaşlar süzülüverdi.

Jane'in yanındaki sandalyeye oturduğumda sofraya çoktan hazırlanmıştı.

Sofra kaldırılırken, "Kate, Gabriel ile sana bir teklifimiz var," dedi Jane.

"Ne teklifi?"

"Toby'nin dadısı gitti. Toby ile ne kadar iyi anlaştığımı biliyorum, seni çok seviyor. Eğer ona arkadaşlık edersen beni de çok mutlu edersin. Artık bebek değil ve aslında bir dadıya ihtiyacı yok ancak onu yaramazlıklarından uzak tutar ve okuma yazmasında yardımcı olursan çok sevinirim. Hem senin varlığın bana ayrı bir keyif veriyor."

"Parfüm Evi'ni kendi eviniz olarak sahiplenirseniz ikimiz de memnun oluruz," dedi Gabriel. Sesinin zengin tınısı son derece nazik ve içtendi.

"Elbette bunun karşılığında uygun bir maaş da alacaksınız," dedi Jane.

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış, içimdeki düğüm çözülüp gitmişti sanki. "Çok nazıksınız," dedim. "Benim için bundan daha güzel bir şey olamaz."

26. Bölüm

İlerleyen günlerde baş ağrım hafifledi, boynumdaki sancılı çürükler mordan sarıya döndü. Geceleri kâbuslardan çılgınlarla uyanmama rağmen yakın geleceğimin netleşmesine sürekli şükrediyordum.

Toby çok tatlı, enerji dolu yaramaz bir çocuktü ve beni neşeli gevezelikleriyle, sevecen halleriyle öylesine meşgul ediyordu ki dertlerimi unutuyordum. Gölge bile sanki hep burada yaşamış gibi ev ahalisine alışıvermiş; evin aşçı ve kâhyası Bayan Jenks ile arkadaş olmuştu. Çok geçmeden Bayan Jenks'ten but parçaları ve leziz kemikleri koparmak için ağlamaklı uğultusu ve surat ifadesiyle onu eğitmiş, istediğini alınca da Bayan Jenks'i, kuyruk sallama ve hayran bakışlarıyla ödüllendirir olmuştu.

Bir gün Gabriel arabasıyla gidip geri döndüğünde, beni parfüm salonuna çağırđı. İpek halının üzerinde volta atarken ben de sandalyeye oturmuş odanın enfes kokusunu içime çekiyordum.

"Elias Maundrell'i görmeye gittim," dedi. "Ve bana son derece rahatsız edici şeyler anlattı."

Ellerimi kucağında kavuşturup onun telaşlı gidiş gelişini seyrediyordum.

"Maundrell, anlaştıkları tuğla siparişinden döneklik ettiği ve kendi tuğla imalathanesini açtığı için Hackett'a öfkeli olduğunu söyledi."

"Hackett ile bu konuda tartıştıklarına kulak misafiri olmuştum," dedim.

"Maundrell piyasada bir anda beliren ucuz tuğlalar yüzünden kendi stoğundaki kaliteli tuğlaları satamıyormuş." Gabriel voltasına bir son verip karşıma oturdu. "Zavallı adam ne yapacağını şaşırmış. Hackett'ın Field St. Giles'teki tuğla fabrikasını görmeye gitmiş fakat ortada ne tuğla ne de çalışanlar varmış."

"Piyasada kaynayan tuğlalar Hackett'a mı aitmiş?"

"O kadar basit de değil. Maundrell fabrikanın yakınındaki bir bara uğramış. Sohbet ettiği adamlardan biri Hackett'm bir anda büyük miktarlarda tuğla ürettiğinden bahsetmiş. Yerli ya da deneyimli kişiler yerine sağdan soldan topladığı beceriksiz ayak takımını işe almış."

"Hackett'ın bunu hayırseverlikten yapmadığına eminim."

Gabriel buruk bir gülümsemeyle "Kesinlikle öyle, zaten tuğlalar kurumak üzere güneşe serildiğinde adamların da işine son vermiş," dedi.

"Fakat böylece Hackett'm cebine para girdi."

"Kesinlikle. Sonrasında ise Hackett, birdenbire, fabrikayı kapatmış ve tuğlalar ortadan yok oluvermiş. Maundrell de buna bir anlam veremeyince karanlıkta tekrar Hackett'm fabrikasına gidip orada bırakılan tuğlalardan almış."

“Bunu neden yapsın ki?”

“Tuğlayı eline aldığı an tüylerinin diken diken olduğunu söylüyor. Yani bir tuhafılık sezmiş. Ertesi gün tuğlayı incelemiş ve tıpkı tahmin ettiği gibi Londra tuğlasından daha kirli ve sarı yapıda olduğunu fark etmiş. Uzun yıllardır bu işi yaptığı için tuğlanın nehrin bir bölümünden alınan kil ile yapıldığını korkarak keşfetmiş. Babası bu kilin tuğla yapımına asla uygun olmadığını söylemiş hep. Tabii Maundrell tuğlayı baskıya alınca hemen un ufak olmuş.”

“Bu bir felakete sebep olabilirdi! Ancak ya Hackett tuğlaların sağlam olmadığını öğrenince fabrikayı kapatmışsa?”

Gabriel omuz silkti. “Yatırımcıları çürük tuğlaları öğrenirse Hackett onları kaybedecekti. Fakat Maundrell’in kulağına gelen bir dedikoduya göre işler tavernalarda yapılıyormuş ve doğru insan yakalanırsa tuğlalar yok pahasına satılabiliyormuş. Birkaç gizli araştırmanın ardından, satılan tuğlaların Hackett’ın fabrikasından çıktığına kesin-kes karar vermiş.”

Şehirdeki yeni yapılanmayı düşününce tehlikenin boyutu korkutucuydu. “Hogg,” dedim. “Hogg yapıyor olmalı. Hackett’ın onu sadece kirli işleri için kullandığına eminim.”

“Katılıyorum. Maundrell’in elinden bir şey gelmezdi fakat o sıralarda Canning Caddesi’ndeki bir ev çökmüş. Evi yapan ünlü bir iş adamıymış ancak Maundrell çökme nedeninin Hackett’ın tuğlaları olmasından şüphelenmiş. Evi görmeye gitmiş ve tıpkı düşündüğü gibi tuğlalar Hackett’ın fabrikasındakilerle aynıymış. Hackett ile direkt yüz yüze gelmeye korktuğu için kocandan destek almak üzere Iron-monger Yolu’ndaki evinize gelmiş.”

"Robert da onu geri çevirdi," dedim tatsız bir havayla. "Fakat yatırımcılar tuğlaları öğrenince Hackett mahvolur değil mi? Peki, Maundrell polise ne zaman gidecekmiş?" Bir anda sevinçle dolmuştum. Belki de çok yakında Hackett adalete teslim edilecekti ve ben de saklanmak zorunda kalmayacaktım. Bütün dünya onun aslında nasıl biri olduğunu öğrenecekti.

Gabriel burnunun üstünü kaşıyarak, "Sorun da bu zaten. Maundrell, Hackett'tan çok korkuyor," dedi.

"Haksız da sayılmaz," dedim acıklı bir şekilde.

"Tavernalarda hiç kimse Hackett'ın tuğlaları kendisinin sattığını görmemiş. Maundrell'i polise gitmesi için ikna etmeye çalışıyorum ama sonuçlarından fazlasıyla korkuyor. Hatta polisler Hackett'ı götüreceği zaman Maundrell'e, Bath'taki kız kardeşinin evine güvenle gitmesi için kendi arabamı ödünç vermeyi bile teklif ettim. Bunu daha fazla düşünecek zamanı kalmadığında onu tekrar ziyarete gideceğim."

"Bay Harte," dedim. "Desteyiniz için size ne kadar minnettarım bilemezsiniz. Başkalarının hayatını mahvederken Hackett'ın adaletin elinden kurtulduğunu düşünmek beni öyle öfkeliyor ki."

"Bu konuda hemfikiriz Bayan Finche."

Günler geçtikte Jane'in arkadaşlığına daha çok değer veriyor ve sağlığının sandığımdan da kötü olduğunu gördükçe üzüliyordum. Halinden pek şikâyetçi olmasa da gözlerinin altındaki halkalara ve solgun yanaklarına ba-

kınca aslında ne kadar acı çektiği anlaşıyordu. Genelde çok geç uyanıyor, hatta bazen akşam yemeğinden sonra kalkıyordu. Böylesine fedakâr bir annenin neden oğluna bir arkadaş ve kendine kalıcı bir hemşire arayışında olduğunu artık anlıyordum.

Bir öğleden sonra odasında oturmuş nakış işliyorduk. Toby de ipek çileleri renklerine göre sıralıyordu.

"Kocan için hâlâ büyük yasta mısın?" diye sordu Jane.

Gülün çerçevesine bir dikiş daha atarken sorusunu düşünüyordum. "Robert ile evliliğimiz onun ailesi ve benim Mercy teyzemin uygun görmesiyle gerçekleşti," dedim sözcüklerimi özenle seçerek. "Yani aşk evliliği değildi. Ancak..." işimi kucağıma bıraktım, "teyzemden kaçmayı başarmak, genç bir kız olarak hayallerimdeki aşka kavuşmaktan daha önemliydi. Robert ile evleneceğim kesinleştiğinde zamanla birbirimizi seveceğimizi düşünmüştüm. Yangın olmasaydı belki de bu..." İç geçirdim.

"Fakat felaketten sonra bile onun yanında kaldın."

"Benden kurtulduğuna sevinen Mercy teyzemden başka kimsem yoktu. Tekrar onun evine dönmem söz konusu bile değildi. Hem çok geçmeden bir eve ve çocuğa sahip olacağımızı umuyordum çaresizce. Bana göre bunlar evliliğimizdeki yetersizlikleri kapatacak şeylerdi. Gerçek şu ki Robert ile birbirimize hiç yakışmıyorduk."

"Evlilik zaten gizli bir sözleşme değil midir? Benim de babam Gabriel'in amcasını tanıyordu. Amcası, vesayetindeki evladının bir an önce evlenmesi ve mirasçıya sahip olması için sabırsızlanıyordu. Gabriel'e bir erkek çocuk doğurarak üzerime düşeni yaptığım ve bir mirasçı verdi-

ğim için içim rahat. Böylece konforlu bir evde, asla benim olacağını düşünemeyeceğim bir hayatı yaşıyorum. Birbirimize karşı mesafeliyizdir; istediğimi yapmamda beni serbest bıraktığı için hiç sıkıntı çekmiyorum ve oğlumla birlikte güzelce yaşayıp gidiyoruz.”

Jane’in yatak odasında Gabriel’in varlığını gösteren, ona ait ne bir terlik ne bir pijama ne de yatak şapkası olmamasının nedeni bu olabilir diye düşündüm.

“Pek çok kadın gözleri görmeyen bir adamla evlenmeyi istemezken ben...” Jane dudaklarını ısırıldı. “Kız kardeşlerim bana Düz Jane derdi. Haklıydılar da.”

“Bana göre hiç de öyle değilsin,” dedim düşünceli halini görünce.

“Gabriel vücudumun ne kadar noksan olduğunu nasıl olsa hiç görmeyecek.”

Robert’ın sık sık bunalımlı bir ruh haline büründüğü dönemlerde ona olan yaklaşımımı düşünerek, “Benim için iyi yürekliliği, maneviyatı ve hatta huyu suyu bile bir koadaki en önemli özelliklerdir,” dedim. Benim iyi gün dostu kocam.

“Gabriel *de* iyi biridir fakat romantizm konusunda çocukça heveslere kapılmaktan vazgeçeli çok zamanı oldu. Evliliğimiz her iki taraf için de münasip bir anlaşmadan ötesi değil. Önceden evlenmeyi hiç ummadığım için bununla yetinmeyi biliyorum. Fakat Toby’ye duyduğum sevgi, diğer her şeyin üstünde ve umduğum bütün mutluluğu bana veriyor.”

Kapı açılınca yorum yapmaktan kurtuldum.

“Girebilir miyim?” diye sordu Gabriel. Gümüş düğ-

meli lacivert bir ceket giymişti ve yine harika görünüyordu. Konuştuklarımızı duymamıştır umarım, diye düşündüm.

Toby koşarak babasının dizlerine sarıldı.

"Toby, Gölge de seni arıyordu. Neden gidip onu bulmuyorsun?"

"Sıkı giyin Toby," dedi Jane. "Üşütmeni istemiyorum."

Toby kapıyı hızlıca kapatıp giderken merdivenlerden inen küçük ayak sesleri yavaşça uzaklaşıyordu.

Garbiel oturup uzun bacaklarını üst üste attı. Pirinç tokalı ayakkabısının dilinin kırmızı olduğunu fark ettim; Jacob'ın giydiklerinin biraz daha büyüğüydü.

"Size bir mektup getirdim Bayan Finche," dedi.

"Finche Anne'den olmalı." Mektubu açıp okudum. Ona gönderdiğim notu aldığını ve bana göre bir iş bulmadığı için kalacak bir yer bulduğuma sevindiğini söylüyordu. Bir kez daha Jane ve Gabriel Harte karşıma çıktığı için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm.

"Güvenliğinizi nasıl sağlayabileceğimiz üzerinde çok kafa yordum Bayan Finche," dedi Gabriel. "Ve aklıma bir fikir geldi. Nehirden çıkarılan bir kadın varmış. Genç, esmer biri. Kimseler zavallı kadının kimliğini teşhis edememiş. Bundan Hackett'a bahsederek belki sizin boğulup ölmediğinizi düşünmesine engel olabiliriz."

İrkilerek zavallı kızı düşündüm; istenmeyen, tanınmayan kızcağız. Onun hayatı bitmişti fakat benim yeni bir hayata başlamama yardım edebilirdi. "Akla gelebilecek en ufak şüpheleri bile ortadan kaldıracaktır," dedim.

"Ben de bu yüzden Hackett'ı ziyaret ettim; daha önce kocanızın yolundan gittiğinizi söyleyerek başınıza bir şey

gelmiş olabileceğinden korktuğunu belirtmişti bana. Ona birtakım araştırmalar yaptığımı ve sizin eşkâlinizde bir kadının nehirde ölü bulunduğunu söyledim."

"Peki, o ne dedi?" diye sordu Jane.

"Son derece rahatlanmış görünüyordu. Hatta öyle ki Bayan Finche'nin cenaze masraflarını birlikte karşılamamız teklifini hemen kabul etti. Bayan Finche, onun omuzlarında bedbaht bir şekilde ağlayıp kendini nehrin sularına bırakacağını söylediğinde abarttığını düşünmüş meğerse."

"O adamdan nefret ediyorum!" İçimdeki öfke bir türlü dinmek bilmiyordu. "Bana yaptıklarını hatırladıkça kan beynime sığıyor."

"Cenaze töreni bir gün sonra yapılacak."

Gabriel laboratuvarına gitmek üzere kalktığında camdan dışarıyı seyrediyor, boğulan kadının kim olduğunu merak ediyordum. Kurtulduğum için şansıma şükrederek ürperdim.

O gün öğleden sonra misafir odasına gidip Jane'in şalını aldım. Parfüm salonunun kapısının önünden geçerken Gabriel seslendi. "Bayan Finche, siz misiniz?"

Durdum. "Evet."

Gülümseyerek kapıda durdu. "Hızlı adımlarınızdan siz olduğunuzu anlamıştım," dedi. "Parfüm keseleri için hazırladığım yeni formüle bakmak ister miydiniz?"

Yalnızca titrek şömine ateşinin ışığıyla aydınlanan laboratuvara girdik. Perdeler sımsıkı kapatılmıştı ve loş ışığa rağmen Jacob'ın da orada olduğunu fark ettim. Sade bir

önlük giymiş, lavabodaki suyla bulaşıkları yıkıyordu. Sessiz sakın bir şekilde işiyle ilgilendiği için benim varlığımı hissetmemişti.

Duvarlar dayanıklı meşe raflarla bezenmişti ve her rafta çeşit çeşit cam şişeler, altlarında da farklı ölçülerde dolap ve çekmeceler vardı. Odanın tam ortasındaki mermer tezgâhın üzerinde büyük bir havan ve tokmağı ile tuhaf şekilli bakırdan eşyalar gibi değişik aletler bulunuyordu.

"Bu nedir?" diye sordum. "Kapaklı devasa bir kahve fincanını andırıyor." Teneke kutuya bağlı borusuna dokundum.

"Çiçek yağlarını süzmeye yaran bir çeşit imbik." Tezgâhın başına geçip çukur yüzeyli porfir plakayı bulana dek elini mermerin üzerinde gezdirdi. Taşın üstündeki koyu renkli, yağ görünümlü bir sıvı öbeğine ufak sünger parçasını batırıp elinin üstüne sürerek koklamam için bana uzattı "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Eğilip kokladım. Topraksı, pudralı, tatlı ve taze bir kokuydu ancak sevip sevmediğime karar veremedim.

"Evet? Ne kokusu alıyorsun?"

"Emin değilim," dedim tekrar koklayarak.

"Gözlerini kapat ve kokunun aklına neyi getirdiğini söyle bana. Doğruyu söyleyeceksin ama!"

"Deri, uzun bir koşunun ardından atın yularının ve terinin kokusu, sıcak. Karanfil." Bir an için Finche ambarında yanan karanfil ve muskat fiçilerinin kokusunu anımsadım. "Ormanda yürürken yerdeki yaprakları savurarak nemli kuytulara gizlenen mantarların kokusunu alıyorum."

"Güzel!" dedi Gabriel. "Tekrar kokla."

Uysal bir şekilde sözünü dinleyerek tekrar elini kokladım. "Çikolata!"

"Ben de bunu fark edip etmediğini merak ediyordum. Başka?"

"Meyve gibi bir şey." Odaklanmaya çalışarak gözlerimi iyice yumdum. "Buldum!" dedim zafer kazanmış bir şekilde. "Armut. Olgun, güneş yemiş ve bostandan henüz toplanmış armutların tatlı-ekşi kokusu bu."

"Hâlâ beğenmediğini düşünüyor musun?"

"Evet, yani hayır!" Kokuyu tekrar içime çektiğimde Gabriel'in kendine has kokusunu alıyordum; Kastil sabunuyla yıkanmış teninin taze ve temiz aromasıydı bu. O anda parfümün sevişmenin kokusunu hissettirdiğini anladım. Bunu düşünmemeye çalışırken yüzüm kızarıyordu nedense. "Ne tuhaf," dedim. "İlk başta pek sevmemiş gibiydim fakat şimdi durmadan koklamak istiyorum."

Gabriel güldü. "Jane kokudan son derece nefret etti fakat sizce de baştan çıkarıcı değil mi?"

Demek o da benim gibi hissediyordu.

"İçine ne kattınız?"

"Misk, Bems yağı ve birkaç şeyle birlikte pudralanmış karanfil. Fakat bir bayanın zevkine uygun hale getirmek için belki de gül ya da yasemin esansı katmalıyım? Her hâlükârda eldivenlerin ilk önce gülsuyu ile yıkanmasını, kurutulduktan sonra da karışımın içine aktarılmasını öneriyorum. Eldivenler giyildikçe ısınarak parfüm kokusunu yayacaklardır."

"Ne yazık ki eldivenim yok." Gabriel bana seslendiği

sırada benim bir acelem olduğunu hatırlayıverdim. "Saati unutmuşum. Bir saat önce Jane benden şalını getirmemi istemişti."

"Gitmeden önce bir şey daha var."

"Buyurun Bay Harte?"

"Maundrell'i unutmadım. Onunla tekrar görüşerek polis merkezine giderken bana eşlik etmeye razı gelmesi için çabalayacağım."

"Hackett elini kolunu sallayarak gezerken asla özgür olamayacağım," dedim.

"Sizi anlıyorum."

Hava iyice kararmaya başlamıştı. İçerisi sadece şömine ateşiyle aydınlanıyordu.

"Jacob'ın işini daha rahat yapabilmesi için ışığı yakmamı ister misiniz?"

"Her zaman loş ışıkta çalışırsınız," dedi Gabriel. "Etraftaki şeyleri yalnızca puslu bir şekilde görebildiğim için pek fark etmiyor. Ayrıca parfümlü yağlar ve esanslar günışığında çabuk bozulabiliyor. Jacob da loş ışıkta çalışmaya alıştı zaten."

"Yani biraz olsun görebiliyor musunuz?" Benimle konuşurken onu nasıl incelediğimi fark etmiş midir diye düşünerek utandım.

"Pek sayılmaz. Bir odaya siyah kapının minicik deliğinden bakıp görüntünün perdeli olması gibi bir şey."

Karısının ve oğlunun yüzünü asla görememesi ne kadar üzücüydü. "Gitmeliyim," dedim. "Jane beni bekliyordur."

Laboratuvar kapısını kapatıp acele ederek Jane'e şalını götürdüm.

İki gün sonra, Jane siyah kadife pelerinini giyerek Gabriel ile birlikte holde, arabacı Jem'in arabayı kapıya yanaştırmasını bekliyordu.

Gabriel de Robert'ın cenazesinde giydiği siyah ceket ve pantolonu giyerek her zamankinden asık bir surat ifadesi takınmıştı. "Üzücü bir gün," dedi. "Güvenliğinizi sağlamak için bu oyunda rolümüzü iyi oynamamız gerekiyor. En azından gömülen kız huzur içinde uyuyacak."

Kapıya yanaşan arabanın, arkadaşlarımı sözde benim cenazeme götürüşünü, camın ardından seyrettim. Başımı dayadığım pencere pervazı kalbimden daha sıcaktı.

Gabriel beni aşağı çağırdığında cenazenin üstünden iki gün geçmişti.

"Benimle misafir odasına gelir misiniz Bayan Finche?" dedi sert bir ifadeyle.

Kapıyı kapatır kapatmaz sordum. "Sorun nedir?"

"Bay Maundrell'in evine gittim," dedi. "Evin kâhyası önceki gün pazardan dönerken evden telaşla birinin çıkıp gittiğini görmüş. Eve girdiğinde ise ne yazık ki Bay Maundrell'i boynundan asılı halde bulmuş. Boğuşma izleri varmış ancak kâhya geldiği sırada Bay Maundrell çoktan ölüymüş."

Haberin şokuyla sandalyeye çöktüm. Yaşlı adamdan

hoşlanmazdım fakat öldürülmeyi hak etmiyordu. "Bu işin azmettiricisi Hackett olmalı," dedim.

"Maalesef Maundrell korkmakta haklıymış." Gabriel iç geçirdi. "Yine de elimizden gelen ufak bir şey var. Polise Maundrell olmadan gideceğim fakat söyleyeceklerimin hepsi bir rivayetten ibaret. Hackett'ı sorgulayacaklarına eminim ancak sonucundan şüphe duyuyorum."

"Fakat Bay Hackett adalete teslim edilmeli!" Öfke ve yılgınlıktan göğsüme bir ağırlık çökmüştü.

"Yatırımlarım hakkında görüşme bahanesiyle Hackett'a daha sık uğrayacağım ve onu hazırlıksız yakalamaya çalışacağım." Gabriel'in dudaklarında alaycı bir gülücük belirdi. "İnsanlar gözleri görmeyen birini yetersiz bularak esas düşüncelerini öyle çok kez açığa vurur ki bilseniz şaşarsınız."

"Çok dikkatli olmalısınız!" dedim. Bir anda onun için endişeye kapılarak.

"Hackett'ın neler yapabileceğine vakıf olduğum için tedbiri elden bırakmayacağım."

Ekim ayını da devirip kasıma girerken sene de hızla geçip gidiyordu. Jane'in sağlığı beni giderek daha çok endişelendirmeye başlamıştı. Yüzü hep solgun ve asık olduğu için ne kadar acı çektiğini sadece tahmin edebiliyordum. Her gece haşhaş şurubu içmeden uyumadığını düşünerek onun için üzülüyordum.

Bir gün Jane dinlenirken, Toby masasında oturmuş harfleri tekrarlıyor, bense çocuk odasının camının önünde

durup Hackett'ı adalete teslim ettiğimiz günün boş ve fakat vahşice hayalini kuruyordum. Gabriel polise gitmiş fakat polis, korktuğumuz gibi somut bir kanıt olmadan Hackett'ın kanunsuz işleri hakkındaki söylentileri dinlemek istememişti.

Kapı açılıp da Gabriel'in geldiğini görünce gülümsemdim. Çocuk odasına sık sık gelir, bizimle sohbet ederdi. "Toby çok çalışıyor," dedim.

"Akıllı bir öğrenci olduğunu duyduğuma sevindim," dedi oğlunun saçlarını karıştırarak. "Bayan Finche, bugün Jacob ve Hackett ile Rochester Court'u görmeye gittik."

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordum merakla.

Hayır anlamında başını salladı. "Hackett binanın tamamını gezmemize izin vermedi. Merdivenler henüz tamamlanmadığı için basamakları inip çıkmamızın tehlikeli olabileceğini söyledi."

Omuzlarım umutsuzlukla çöküvermişti.

"Fakat size bir hediyem var Bayan Finche." Elini ceke-
tinin cebine daldırdı.

"Benim için mi?"

Paketi çıkarırken kendini ele vermemek için dudakla-
rını büzüştürdü.

Kâğıdı açtığımda bilek kısmı süslü bir dikişle güzelce işlenmiş, bir çift siyah eldiveni görünce yüzüm güldü. Giy-
diğim eldivenden yayılan parfüm çok hoştu. "Çok güzel-
ler!" dedim.

"Derisine en son formülümü işledim fakat kokusunu
daha da güzelleştirmek ve kadın zevkine uyarlamak için
biraz gülsuyu ekledim."

"Eldivenler çok şık ve kokusu da öyle..." Yüzüme yaklaştırıp gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim.

"Beğendiğinize sevindim."

"Teşekkür ederim Bay Harte. Bunlar benim için çok değerli."

"Peki, bugün Toby ile planınız nedir?"

"Bayan Finche bana kâğıttan kayıklar yapmayı gösterecek," dedi Toby.

Gabriel gülümsedi. "Küçükken Fleet Kanalı'nda kâğıt kayıklarımızı yüzdürmeye giderdik."

"Benim kayıklarımı da Fleet'te yüzdürebilir miyiz?" diye sordu Toby. "Lütfen?"

"Wood Caddesi'ne iki şişe Arabistan Güllü teslimatım var," dedi Gabriel. "Belki birlikte ufak bir tur yaparız? Jacob'ın bana yol göstermesi için doktordan dönmesini bekliyorum. Bugün üşütmüş, ateşi yükselmiş."

"Size biz eşlik edemez miyiz?" dedim. Bir anda temiz havada dolaşma fikri cazip gelmişti. Hackett korkusu beni Parfüm Evi'ne hapsedmişti fakat öldüğüme ikna olduğuna göre Gabriel de yanımdayken dışarı çıkmamın bir sakıncası olmasa gerekti.

"Öyleyse kayıklarınız hazır olana kadar sizi holde bekleyeceğim."

Toby babasının elinden tutup sımsıkı sarıldı. Gabriel onu öpüp havaya atarken sevgi dolu gözlerimi onlardan ayıramadım.

27. Bölüm

Jacob doktordan döndüğünde bizi holde beklerken buldu. Kocaman burnu kızarmış, gözleri soğuk algnılığından sulanmıştı.

"Bayan Finche ve ben babamla birlikte dışarı çıkıyoruz," dedi Toby çok önemli bir şey söylercesine. "Wood Caddesi'ndeki teslimatı yapmasına yardım edeceğiz."

"Fakat teslimatlarında babanıza hep ben yardım ederdim!" Jacob bana soğuk ve kindar bir bakış attı fakat benim bir şey dememe fırsat kalmadan Gabriel'in ayak sesleri duyuldu.

Eldivenlerimi giyerken derinin ipeksi dokusu tenimi okşuyor ve çarpıcı parfümünü yayıyordu. Jane'in ödünç verdiği kadife pelerini sırtıma alıp yüzümü gizlemek için başlığını kafama geçirdim. Hackett öldüğüme ve gömüldüğüme inanmış olabilirdi fakat yine de aptalca bir şey yapmak istemiyordum. Dışarı çıkmanın heyecanıyla içim içimi yerken bir yandan da Hackett'ın buralarda olabileceğinden korkuyordum.

Gabriel bir eline gümüş topuzlu bastonunu, diğerine de parmaklarına kurdele ile bağlanan ufak kutuyu aldı.

"Sanıyorum Wood Caddesi'ne teslimatımız varmış efendim?" dedi Jacob.

"Bugün gelmene gerek yok Jacob," dedi Gabriel. "Kendini sıcak tutsan daha iyi olur."

"Fakat..."

"Israr ediyorum!"

Gabriel kolunu uzattı. "Bayan Finche, gidelim mi?"

Jacob'ın gözleri sinirden parlarken birden hışırdı. Gezimize başlamanın heyecanıyla Gabriel'in koluna girdim.

Havanın ayazı yanaklarımı kemirse de güneş, kasımın soğuğuna aldırış etmeden pırıl pırıl parlıyordu. İçimi harika bir esenlik sarmıştı.

Gabriel'in bastonu iki adım ötemizde sağa sola kıvrılarak Covent Garden'dan Bow Caddesi'ne geçip oradan da seyyar satıcıların, atların ve arabaların kaydığı Strand boyunca ilerlemeye koyulduk. Toby hemen önümüzde Gölge ile birlikte hoplaya zıplaya yürüyordu. Gabriel'in sokakları eliyle koymuş gibi bulmasına hayret ediyordum ve bunu dile getirmeden de edemedim.

"Silas amcam bağımsızlığın ne kadar önemli bir şey olduğunu öğretmişti."

"Hep onunla mı yaşadınız?" Gabriel'in uzun adımlarına yetişmek için peş peşe hızlı birkaç adım attım.

"Hayır! Annem ben gençken öldü fakat babam tekrar evlendi."

"Toby!" diye seslendim. "Fazla uzaklaşma!"

"Tamam!" diye bağırdı arkasını dönmeden.

"Üvey annenizi sever miydiniz?"

Gabriel iç çekti. "Babamın evliliği sarsıntılı türdendi ve çok geçmeden kadın babamın kumarbaz arkadaşlarından biriyle kaçtı. Rahat biriydi; bir yere çakılı kalamayacak kadar kadına ve şaraba düşküncü. Bense onun istediği gibi bir evlat değildim; kitapsever ve ciddiydim. Çocukluğumu geride bıraktığım dönemdeyse görme yetimi kaybetmeye başladım."

"Çok korkunç bir şey olmalı."

"Dünyamın sona erdiğini düşünüyordum. Babam gözlerimin görmemeye başlamasını bende yaşadığı hayal kırıklığının en büyük kanıtı olarak düşünerek beni gözleri görmeyen kardeşinin yanına gönderdi. Körün kılavuzu kördür, derdi."

"Ne zalimce!" Sinirlenmişim. Küçük Gabriel'in yalnızlığını düşününce içim acıyordu. Bir anda onunla bağ kurdum, bir çocuk için sevilmemenin ne demek olduğunu iyi bilirdim.

"Başıma gelen en güzel şeydi bu," dedi Gabriel. "Amcam, babamdan daha çok babalık etti bana. Tanrı'nın beni böyle zor bir duruma düşürmesine isyan edip delirmeyi bıraktığımda Silas amcamla çabucak arkadaş oldum."

"Körlüğü kabullenmenizi o mu sağladı?"

"Diğer duyularımı nasıl açabileceğimi ve en iyi şekilde nasıl kullanabileceğimi öğretti; bir kadın kokulu mumları seçerken ipek elbisesinin çıkardığı hışırtıyı duymayı, yanımdan sessizce geçen kedinin kokusunu almayı ve fırından yeni çıkmış halka çöreklerin üzerindeki şeker kaplamasının pütürlü yüzeyini hissetmeyi öğrendim. Bunları daha

önceleri hiç fark etmezdim. Tabii parfüm yapımının bütün inceliklerini de Silas amcamdan öğrendim." Yanımızdan bir atlı geçerken uzun adımlarını küçülterek kolumu sımsıkı tuttu.

Hikâyesini dinlerken kalçası benimkilere değiyor, eldivenimden yayılan parfüm nefesime nüfuz ettikçe içimde bir şeyler kıpırdanmaya başlıyordu sanki. Böyle hoş birinin eşliğinde, temiz havaya çıkmanın sarhoşluğunun damarlarından akışını hissedebiliyordum.

"Silas amcam parfümcü olmak üzere Paris'te eğitim almış ve orada büyük kazançlar elde etmiş. Görme yetisini tamamen kaybettiğinde ise Londra'ya geri dönmüş. Long Acre'da Bedford Dükü tarafından yaptırılan yeni evlerden birini satın almış ve Parfüm Evi de bu şekilde doğmuş. Ben de onun vârisi olarak işini devralıp sürdürmeye çalışıyorum." Gülümsedi. "Toby'nin de bunu sürdürmesini çok isterim."

"Yani görme yetinizi kaybetmeniz size o kadar da korkunç bir şey yaşatmadı?"

"Hem de hiç. Sadece..." iç geçirerek "Oğlumun yüzünü görebilmeyi çok isterdim," dedi.

"Çocukken aynada hiç kendinize baktınız mı?" diye sordum. "Eğer çocukluğunuzdaki yüzünüzü hatırlıyorsanız Toby'yi de görmüş kadar olursunuz."

Güldü. "En azından Toby benimkinden daha mutlu bir çocukluk yaşıyor."

"Çünkü annesi de babası da onu çok seviyor ve bunu bildiği için kendini güvende hissediyor."

"Artık siz de varsınız," dedi Gabriel. "Çok şanslı bir çocuk."

Buna verecek cevap bulamadım.

Fleet Caddesi'ne gelmiştik. Tam olarak Büyük Yan-
gı'nın yayıldığı bölgedeydik. "Buradan sonrasında rehber
sizsiniz," dedi Gabriel koluma sıkıca tutunarak. "Yeni şeh-
rin yollarını henüz bilmiyorum."

"Çok tuhaf," dedim. "Ardıma baktığımda Fleet Cad-
desi, Strand, Essex House, Arundel House ve Chancery
Yolu eskisi gibi görünüyor fakat bu tarafa bakınca..."
önüme baktım, "Fleet Caddesi'nin yenilenen tarafını, Lud-
gate Hill'i ve St. Paul'ün yıkıntılarını görüyorum."

"Şehri hâlâ hafızamdaki şekliyle görüyorum," dedi
Gabriel gözlerini yumarak.

Biraz sonra nehre ulaşmıştık. Toby, Gölge ve ben kı-
yıda kâğıt kayıklarımızı yüzdürürken, Gabriel kenarda bizi
bekliyordu. Kâğıttan kayıklarımız hafif tuzlu suyun akıntı-
sında dalgalanarak yüzüyordu. Benim kayığım çamurlu
sazlıkların arasına takılınca Toby yarışı kazanmışçasına se-
vinçle hoplayıp zıplamaya başladı.

"Gidip senin kayığınızı getireyim," dedi. Kıyıda zar zor
yürürken iğrenç kokulu çamura basıp kaydı.

Birden çılgık atınca koşarak onu suya düşmeden önce
ceketinden yakalayiverdim. Güvenli bir yere alarak ona sa-
rıldım. Suyun tuhaf kokusu bana Londra Köprüsü'nün al-
tında yaşadığım o korkunç olayı anımsatıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Gabriel.

"Toby'nin ayağı kaydı ama bir şey olmadı," dedim.
Ufaklığın fırça gibi saçları yanaklarımı gıdıklarken içimi
aniden saran şefkat duygusuyla ona baktım. "Suya düşer-
ken seni tutmasaydım eğer annen beni asla affetmezdi,"

dedim pantolonundaki çamurları silkeleyerek. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Beygirin taşıdığı araba yerdeki tüm tozu kaldırarak yanımızdan geçti. Yakınlardaki bir şantiyeden yükselen kürek sesleri, işçilerin bağırışları ve ışıklarının da etkisiyle nalların çıkardığı tık-tık sesleri uzaklaşıyor, fakat atın yaydığı keskin koku kaybolmak bilmiyordu.

"Şehir yeniden uyanıyor," dedi Gabriel. "Yakında eskisi gibi gürültülü ve kalabalık olacak."

"St. Paul şuan sağımızda kalıyor," dedim yıkıntılara bakarak. "Cheapside'a gelmek üzereyiz."

"Wood Caddesi üç sokak ötede, solda o zaman? Hafızamda hâlâ eski haritam mevcut ancak eskiden kilise çanları, pazarcıların bağırışları ve St. Paul'ün çevresindeki matbaaların yaydığı mürekkep kokuları sayesinde yönümü bulurdum. Bana yardımcı olan bütün bu ufak ipuçları artık yok."

Kederlenmesine üzülmüştüm. "Öyleyse buralara sık sık gelerek koku ve ses haritanızın yeniden oluşmasını sağlayabiliriz. Böylece yine yolunuzu bulabilirsiniz."

"Şehirde rahatça gezinmeyi öğrenmem yıllarımı aldı." Usul usul konuşması ve sesindeki umutsuzluk üzücüydü.

"İlk seferki kadar zor olmayacaktır," dedim. Yangın yüzünden Gabriel'in yaşadığı kayıp birçok yönüyle benimkinden daha büyüktü. "Toby ile birlikte size seve seve eşlik ederiz."

"Çok memnun olurum."

Evden çıkarken bana attığı kıskanç bakışı hatırlayarak, "Jacob'ın memnun olacağını hiç sanmıyorum," dedim. "Sizi kendine saklamayı seviyor."

Gabriel acıklı bir gülümseyişle "Jacob benim sadık ve güvenilir hizmetçimdir fakat bazen bu fedakâr tutumu takıntıya dönüştürebiliyor. Hatta kıyafetlerimi bile o ayarlıyor!"

"Mükemmel bir renk uyumu içinde, öyle kaliteli kumaşlardan kıyafetler giyyorsunuz ki bu şıklığınızın arkasındaki kişinin Jane olduğunu ve elbiselerinizi seçmenize onun yardım ettiğini sanıyordum."

Hayır anlamında başını salladı. "Jane modaya ilgi duymaz fakat Jacob bunu bir gurur meselesi gibi gördüğü için son moda kıyafetleri giydiğimi görmeden evden çıkmama izin vermez. Kendisine de aynı özeni gösteriyor." Güldü. "Bana dair büyük umutlarını kırmaya cesaret edemiyorum doğrusu."

"Size uzun süredir hizmet ediyor olmalı?"

"On üç yıldır. Onu keşfettiğimde henüz on dört yaşındaydı. Babası kuyumcuydu ve annesi Musevi olmadığı için oğlunun kamburu çıktığına inanıyordu." Gabriel daha sert bir tonla konuşmaya başlamıştı. "Kendisinin sebep olmadığı bir kusur yüzünden insanın babası tarafından reddedilmesi nedir bilirim. Bu yüzden onu yanıma aldım."

Tıpkı Gölge ile benim gibi bir diğer evsiz ve sahipsiz daha.

Wood Caddesi'nin köşesinde durup at arabasının geçmesini bekledik. Ben görmeyeli birçok yeni ev inşa edilmişti.

Gabriel durup dinlemeye koyuldu. "Çocuklar oyun oynuyor, pişen ekmeğin kokusunu alıyorum ve..." havayı koklayıp, "fırında domuz kızarıyor. Şehirde yeniden yaşamaya başlayan ailelerin varlığını hissetmek ne hoş. Kate..."

dudaklarını ısırды, "Bayan Finche, evlerin görünüşünü anlatır mısınız? Gözümde canlandırmak istiyorum."

Dilinin sürçmesi beni utandırmıştı fakat aynı zamanda beni Kate olarak düşünmesi de hoşuma gitmişti. "Düz yüzeyle tuğlalar kullanılarak dört katlı, güzel ve geniş camlı evler inşa edilmiş."

Gabriel başını salladı. "Bu stil, Yeniden Yapılanma Hareketi'nin öne sürdüğü, yangının evden eve geçme tehdidini ortadan kaldıracak tarza uygun. Arkadaşımız Hackett'ın Rochester Court'taki şantiyesine uğrayıp yatırımla ilgili ilerlemeler hakkında bilgi edinmenin zamanı geldi öyleyse."

"İsmi duymak bile tüylerimi ürpertiyor," dedim. "Onun çürük evleri yüzünden kim bilir kaç aile mağdur olacak."

"İnsanların hayatı ve benim yatırımlarım söz konusuysa eğer, bilhassa ben, düşük kalite malzemelerle yapılmış bir evi kabul etmeyeceğim," dedi Gabriel. "Jacob da benim gözüm olarak yanımda gelecek ve en ufak bir yolsuzluk varsa Hackett'ın diğer yatırımcılarıyla iletişime geçeceğim."

"Bay Harte, bugün hangi eve teslimat yapacaktınız?"

"Sağdan dokuzuncu ev."

"Öyleyse karşıya geçmeliyiz. Boş arazinin yanındaki ev olmalı."

Gölge'yi yanıma çağırıp Toby'nin elinden tuttum. "Siz paketinizi teslim ederken biz de burada bekleyelim," dedim. "Kapı hemen önünüzde ve iki basamak var." Onu kapıya kadar götürmek isterdim fakat buna izin vermeyeceğini biliyordum.

Gabriel, bastonunu dikkatlice kullanarak ilk basamağı buldu. Biraz sonra kapıyı hizmetli açtı ve Gabriel'i içeri aldı.

Toby ile boş arazinin kenarında titreyerek bekliyorduk. Toby ısınmak için bana iyice sokulmuştu. Gülerek saçlarını okşadım. O sırada Gölge kulaklarını dikti. Karnının içinden uğuldayarak yanından hızla geçen kedinin peşinden boş inşaat alanına daldı.

"Gölge!" Ne kadar bağırdıysam da beni duymuyor, kediyi yakalamaya çalışıyordu.

Toby de elimi bırakıp onun peşinden koştu.

İç çekerek peşlerinden gittim. Zemin taş parçalarıyla, yanık odunlarla, tümsek ve çukurlarla kaplıydı. Eteklerimi dikenli çalılıklardan kurtarmaya çalışırken tökezliyordum. Ayakkabılarımın içi toz toprakla dolmuştu.

Kedi ortadan kaybolmasına rağmen Gölge koşturmaya ve heyecanla havlamaya devam ediyor, Toby de onu yakalamaya çalışıyordu.

En sonunda Toby'yi tuttum ve Gölge'yi de yanıma çağırdım. "Geri dönmeliyiz," dedim. "Baban merak eder."

"Ama o yanımıza geliyor," dedi Toby parmağıyla yolu göstererek.

Gabriel bastonunu sağa sola vurarak tereddüt içinde toprak zeminde yürümeye çalışıyordu.

Gölge onu karşılamak üzere yanına koştu. Yolun yarısında durup yönünü değiştirdi ve Gabriel'in yanına gitti.

Gabriel eğilip köpeğin başını okşadıktan sonra bize doğru yürümeye başladılar.

Biraz sonra Gölge tuhaf hareketler yapmaya başladı. Gabriel'in önüne oturuyor, Gabriel ne zaman köpeği itip geçmeye çalışsa onu durdurmaya çalışıyordu.

Biz de onlara doğru yaklaşırken “Bu zavallı köpeğin nesi var böyle?” diye seslendi Gabriel. “Sesinizi takip ederek yanınıza gelmeye çalışıyorum fakat Gölge buna izin vermiyor.”

Toby’nin elinden tutarak onlara doğru koşturdum. “Önünüzde açık bir kuyu var. Gölge sizin kuyuya düşmenizi önlemeye çalışıyor.”

Gabriel ağzının içinden küfür etti.

Toby’nin kuyuya attığı taş iyice derinden bir şıp sesi çıkarınca irkildim.

Toby’yi dikkatlice kuyunun yanından geçirip Gabriel’in koluna sıkıca tutundum. Gözlerimi kapatıp bir an için onun ayağının takıldığını ve kanlar içinde kuyunun dibine düştüğünü hayal ettim.

“Titriyorsunuz,” dedi Gabriel.

“Gölge çok zeki değil mi?” dedi Toby.

“Köpek türlerinin içinde takdir edilesi bir tür,” dedi babası. “Fakat bir dahaki sefere ona tasma bağlasak iyi olur, ne dersiniz? Bu şekilde kaçarak dörtlü bir at arabasının altında kalmasını istemeyiz, değil mi?”

Toby eğilip Gölge’nin boynuna sarıldı. Gabriel’in söylediğini doğrulamak istercesine bir at arabası görüldü. Başlarını sağa sola sallayarak gelen atlar, nallarının tıkırtısıyla yolu döverek önümüzden hızla geçiverdi. Gabriel’in bağımsızlığını yeniden kazanmasını sağlamak için eşi benzeri görülmemiş bir yöntem işte o an aklıma gelmişti.

“Üşütüp hasta olmadan bir an önce eve gitsek iyi olur,” dedi Gabriel koluna girmemi teklif ederek.

Toby’nin elinden sımsıkı tutup, gördüklerim üzerine

yorumlar yaparak hızlı adımlarla yürümeyi sürdürdüm. Gabriel adımlarımızı sayıyor ve bunu Toby ile bir oyuna dönüştürüyorken ben de coşkulu bir şekilde sıra dışı fikrimin artı ve eksilerini düşünüyordum.

28. Bölüm

Jane ertesi gün de yataktan çıkamayınca Jacob gidip doktor çağırıldı. Yaklaşık bir saat boyunca yatak odasından çıkmadılar. Koridorun karşısındaki odama geçip kapıyı aralık bıraktım ve Toby ile Jacob'ın bahçede askercilik oynayışını seyrettim. Jane sıkıntılı bir şekilde bağırınca içim sızladı. Koridorda sessizce ilerleyerek kapısının önünde durdum; bir isteği var mı diye kapıyı tıklatmakla tıklatmamak arasında gidip gelirken, doktorun onunla güven verici bir ses tonuyla konuştuğunu duyup odama geri çekildim.

Doktor gider gitmez Jane'in odasına koştum. "Bağır-dığını duydum ama?" dedim. Huzursuz bir şekilde geceliğinin yakasıyla oynayıp duruyordu.

"Bir şey yok," dedi gözlerini kaçırarak.

"Jane, yapabileceğim bir şey var mı?"

"Kimsenin yapabileceği bir şey yok artık." Dudakları büzüştü. "Düşünmeye ihtiyacım var..."

Kıpkırmızı gözlerine bakınca daha fazla soru sormamaya karar verdim.

"Kate, bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var. Dışarıdaki ayaza rağmen güneşli güzel bir gün," dedi gülümsemeye

çalışarak. "Gabriel ile birlikte Toby'yi St. James Parkı'na götürür müsünüz?"

Sürekli evde olduğum için dışarı çıkmaya en ufak bir neden yeterliydi benim için. Sevinçle aşağı inip gül kokulu koridora geldim fakat parfüm salonunu kapısını çalmak için elimi kaldırmıştım ki kadın seslerini ve şen kahkahalarını duyarak geri çekildim. Tereddüt etmiştim. Gabriel, müşterileriyle ilgilenirken ondan bizimle parka gelmesini isteyemezdim elbette.

Toby aşağı seslendi. "Artık gidebilir miyiz Bayan Finche?" Tırabzanlardan sarkmış bana bakıyordu. Küçük suratıyla öylesine hevesli bakıyordu ki onu hayal kırıklığına uğratmaya kıyamazdım. Nasılsa batı tarafına gideceğim için kesinlikle güvende olurum, diye düşündüm kendi kendime. Çünkü Hackett'ın ofisleri Holborn'daydı ve şantiyeleri de tamamen doğuda kalıyordu.

Biraz sonra, ne olur ne olmaz diye, pelerininimin şapkasını yüzümü örtecek şekilde başıma geçirip Toby ve Gölge ile birlikte yola koyuldum.

Birkaç saat sonra havanın ayazından iyice canlanmış halde, gürültülü bir şekilde eve geldik. Gölge, Toby ile birlikte atkıma karşı savaşa tutuşmuşken, onların bu haline bir yandan gülüyor, bir yandan da atkıyı parçalara ayrılmaktan kurtarmaya çalışıyordum.

Parfüm salonunun kapısı açıldı ve Gabriel göründü. "Gürültüyü duyunca Fransızların bizi uykumuzda öldürmeye geldiğini sandım," dedi.

"Gölge çok yaramaz ve Bayan Finche'nin atkısını almama izin vermiyor!" dedi Toby.

Gabriel, Gölge'nin yanına geçerek onu sevmeye başladı. "Gölge, otur!" dedi sert bir şekilde.

Gölge oturdu.

"Bırak onu!"

Gölge dişlerinin arasındaki atkıyı ağırdan alarak Gabriel'in rügan ayakkabılarının üstüne bıraktı.

Gabriel atkıyı alıp nazik bir selam vererek bana uzattı. Sıcacık ellerini buz tutmuş ellerimde hissettiğim an parmaklarım daha da uyuşmuştu. "Soğuk ve taze hava kokuyorsunuz, ne hoş," dedi.

"Teşekkürler soylu efendimiz," dedim reverans yaparak.

Toby neşeli çığlıklarla babasının bacaklarına dolandı.

"Bu korkunç sesler de ne böyle?" Hep birlikte titrek sesin geldiği yöne başımızı çevirdik.

Jane geceliğinin içinde merdivenlerden inerek tırabzan babasına tutundu. Titriyordu. Omuzlarına dökülen saçları birbirine dolaşmıştı.

"Bağırış çağırışlarımızla seni rahatsız ettiyse özür dilerim," dedim. Yüzünün kül rengine döndüğünü görünce endişelenmişim.

"Rahatsız edilmeden biraz dinlenmeyi istemek çok mu? Biraz düşünceli olmanız yeterli Kate."

Donup kalmışım. Jane benimle daha önce hiç bu kadar sert konuşmamıştı. "Özür dilerim," dedim kekeleyerek. "Toby'nin yemek zamanı geldi, mutfağa gidelim. Sen dinlenirken onunla ilgilenirim."

"Hayır! Toby yemeğini yedikten sonra yanıma gelip bana arkadaşlık edecek. Bugün sana ihtiyacımız yok."

Onun canını sıkan bir hizmetçiymişim gibi sinirli konuşuyordu benimle.

"Pekâlâ." Jane yerine Bayan Harte mı demeliydim acaba? Sonuçta bana arkadaşı gibi davransa da onun oğlunun dadısından başka neydim ki? Kafam karışmıştı. Mut-suz bir şekilde Toby'nin elinden tuttum. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayalım mı genç adam?"

Toby önce annesine sonra da babasına baktı. Bay Harte umursamaz bir ifadeyle öylece duruyordu.

Toby'nin elini okşayarak "Hadi gel," dedim. "Biraz sonra annenin yanına gidersen."

Toby yemeğini bitirince, elini yüzünü yıkadım ve alfabenin ilk harflerini yazı tahtasına yazdım. "Annen bugün çok yorulmuş. O yüzden onun yanında sessizce otur ve harfleri çalış," dedim yazı tahtasını uzatarak.

Yeşil gözleri endişeyle bana bakıyordu. Elimden sım-sıkı tuttu.

Yukarı çıkıp Jane'in kapısını tıklatarak cılız sesiyle bizi içeri çağırmasını bekledik.

Jane saçları darmadağın halde yastıkların üzerine uzanmıştı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı.

"Lavanta yağıyla şakaklarına masaj yapmamı ister misin?" Onun için fazlasıyla endişeleniyordum.

"Hayır. Bugün sana ihtiyacım yok." Bana bakmadan ellerini Toby'ye uzattı. "Toby, gel yanıma tatlım, otur."

Toby bana bakınca gitmesi için başımı salladım. Jane'in asabi tavırlarına karşı gücendiğimi belli etmemeye çalışı-yordum.

Toby usulca annesinin yanına gidince odadan çıkıp ka-

pıyı kapattım. Göğsüme kocaman bir yumruk inmişti sanki.

Toby olmadan ne yapacağımı bilmiyordum ve öyle çok boş vaktim vardı ki saatler boyunca Jane'in kırıncı sözlerini düşünerek kendimi yedim bitirdim. Ya sonsuza dek bana sırtını döndüyse? Parfüm Evi benim sığınağımdı. Jane beni istemezse ne yapardım? Bana birkaç gün önce verdiği siyah eteği kıvrırmış odamda oturuyordum. Yas kıyafetleri giymekten artık bıktıysam da siyah elbise o günkü ruh halime gayet uygundu.

Biraz sonra Bayan Jenks'i aradım ve kucagında bir yığın tamir işiyle uğraşan Ann ile mutfakta dedikodu yaparken buldum.

"Kek yapmak için gelsem size ayak bağı olmam değil mi?" diye sordum.

"Tanrı aşkına, hayır!" Bayan Jenks gülümseyerek bana bakarken göz kenarları kırışıyordu. "Akşam yemeğinin buluşu yıkandı ve yemek henüz başlamadı." Şişman vücudunun ağırlığıyla yerinden kalkıp kırışık önlüğünü düzeltti. "Sana malzemelerin yerini göstereyim. Sizin gibi güzel bir kadının kek yapması ne hoş!"

Sıcak ve rahat mutfaktaki masanın bir ucunda zencefilli hamuru hazırlarken iki kadın da dedikodularına devam ediyor ve bana Mercy teyzemin evindeki güvenli tek yer olan çocukluğumun mutfağını hatırlatıyordu. Kek pişerken şöminenin yanındaki sallanan sandalyeye oturdum ve içime yerleşen üzücü duygulardan sıyrılabilmek için mutfak sohbetini dinlemeye koyuldum.

Zencefilin mis gibi kokusu mutfağı sarmıştı. Bayan

Jenks nihalenin üstünde soğumaya bıraktığım keke tombul parmağını hafifçe bastırdı. "Gayet başarılı görünüyor," dedi. "Küçük Bey Toby kokusunu alır almaz yanımızda biter."

Her zamanki gibi tertemiz görünüşüyle Ann, gözlerini kapatıp kekten yükselen dumanı kokladı. "Tıpkı annemin yaptığı zencefilli kekler gibi."

Toby'nin mutfığa doğru koşarak yaklaşan adımlarını duyduğumda kek henüz tam soğumamıştı.

Bayan Jenks bana işaret ederek "Ne demiştin ben?" dedi.

Biraz sonra ben keki keserken Toby de masanın üstüne oturup seyretmeye başladı.

"Annen daha iyi mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bazen bana çok sıkı sarılıyor," dedi ağzı kekle doluyken.

Toby'ye annesinin neden bana karşı sinirlendiği konusunda bir şey sormak istemedim ve zaten o sırada Gabriel de aramıza katıldı.

"Leziz bir koku var," dedi. "Zencefilli kek mi?"

"Bayan Finche bana özel olarak yapmış baba," diye konuşmaya başladı Toby.

"Bir dilim ister miydiniz Bay Harte?" diye sordum.

"İki dilim olsun." Gülümsedi.

Toby'nin düşürdüğü birkaç kırıntıyı temizlemek üzere Gölge hemen atıldı.

"Sanki açlıktan ölüyor," dedi Bayan Jenks. "Mutfığımda gayet güzel besleniyor oysaki. Ama cin gibi. Onu işe yarar bir şekilde görevlendiremememiz ne yazık."

"Kek harika olmuş Bayan Finche," dedi Gabriel dudaklarını yalayarak. "Artık zencefil ve muskat kokusu aldığım da aklıma hep siz geleceksiniz. Toby, annene de bir dilim götürmeye ne dersin?"

Bayan Jenks'e mutfağını kullanmama izin verdiği için teşekkür ettikten sonra Gabriel ile birlikte hole geçtim. Toby merdivenlerden tabağı dikkatli bir şekilde taşıyarak annesinin yanına çıkarken biz de holde bekledik.

Yukarıdaki kapının kapandığını duyunca Gabriel, "Lütfen Jane'e kızma," dedi.

"Ben kızgın değilim," dedim. "Sadece şaşırdım. Onu bu kadar üzecek ne yapmış olabilirim ki?"

"Eminim sırf çok acı çektiği için o şekilde konuşmuştur."

"Fakat genelde hep aynı durumda olmasına rağmen daha önce benimle hiç bu şekilde konuşmamıştı."

"Belki de bugün daha kötüdür." İç geçirdikten sonra konuşmasına devam etti. "Sesindeki sıkıntıyı ben de fark ettim ve ona nasıl yardım edebileceğimi her soruşumda aramıza daha çok mesafe koyuyor. Giderek Toby dışında hiçbir ortak noktamız kalmaz oldu ve..." Daha fazla konuşamadı.

"Bu çok üzücü bir durum." Jane sorun her neyse kocasıyla bile konuşmadığına göre benden bu kadar rahatsız olmasına çok da alınmamam gerekirdi belki de.

Ertesi sabah yemek odasının kapısına gelip duraksadım. Jane, Gabriel ve Toby ile kahvaltı ediyordu.

Benim kapıda kararsız bir şekilde belirlediğimi görünce, "Gelsene Kate," dedi. Yüzü kireç gibiydi ve gözlerinin etrafı mor halkalarla çevriliydi. Fakat eskisi gibi nazik bir şekilde seslenmişti bana.

Gabriel'e günaydın dedikten sonra gülücüklerle bana bakan Toby'ye gülümseyerek her zamanki yerime geçtim. "Biraz daha iyi misin?" diye sordum.

Gözlerini benden kaçırarak evet anlamında başını salladı. "Bugün Toby'yi Jacob dışarı çıkaracak. Biraz benim yanımda kalır mısın?"

"Seve seve," dedim.

Jane'in odasının camlarında soğuktan donmuş dantel şekilleri oluşmuştu. Şöminenin başında oturup ısınmaya çalışıyorduk.

Jane pastel tonlardaki yeşil, mavi ve gül rengiyle çalıştığı iğne işini bir kenara bıraktı. "Kate? Sana haksız yere çok kaba davrandım."

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Sustum.

"Canım çok sıkındı; Toby ile seni yürüyüşten gelirken gördüm ve sen öyle dinç görünüyordun ki oğlumla ve Gabriel ile eğlenen kişi ben olmak istedim. Artık birlikte eğlenip oynayamadığımız için Toby onu sevmediğimi düşünürse buna dayanamam. Seni çok kışkırdım ve öfkelendim fakat yine de o şekilde konuşmamalıydım."

"Seni üzdüysem özür dilerim," dedim sözcükleri özenle seçmeye çalışarak. "Fakat senin Toby'nin kalbindeki yerini kimse alamaz."

"Öyle olabilir." İzdirap içindeki yüzüne bakınca kendi üzüntümü unutuvermişim.

"Jane, gerçekten, oğlunu etkilemeye çalışmıyorum ben."

"Ama onu seviyorsun değil mi? Gözlerinden anlaşıyor çünkü."

Başımı salladım. "Bir çocuğum olmasını ne kadar çok istedim sen biliyorsun. Robert'ın ölümü ve içinde bulunduğum durum bunu imkânsız kılıyor. Bir daha..." Konuşmakta güçlük çekerek yutkundum. "Bir daha asla çocuk sahibi olamayacağımı kabullenmek çok zoruma gidiyor. Toby'yi çok seviyorum ve onun da beni sevdiğine eminim. Ancak sen, onun bir tanecik annesisin. Bu böyle. Benim tek isteğim..." dedim sesim titreyerek, "onun teyzesi olarak görülmek."

Jane uzanıp elimi tuttu ve solgun yanağına koydu. "Toby'nin senden daha iyi bir teyzesi olamaz Kate."

"Baş ağrıların için başka bir doktora daha görünmek ister misin?"

Gözlerini pencerenin kenarındaki donmuş çiçeklere dikti. "Sorun sadece baş ağrısı değil," dedi. "Sanırım çok korktuğum için başım ağrıyor. Kardeşim Eleanor'u düşündükçe endişelenip üzülüyorum..."

"Ama sen Eleanor değilsin ki. Endişelenmeyi bırakmalısın. Belki o zaman baş ağrıların da geçer. Ve sana söz veriyorum..." buz gibi soğuk ellerini tuttum, "sen iyileşene kadar Toby'ye bakacak ve onu mutlu edeceğim."

"Teşekkür ederim Kate. Ben onun yanında olamasam bile Toby'yi bağrına basacağını bilmek her şeyden daha

önemli inan. Onun her zaman güvende olmasını istiyorum." Gözlerini kapayıp iç geçirerek arkasına yaslandı. Gerginliği azalırken göz kapakları titreyerek sandalyesinde uyuyakaldı. Eli hâlâ avucumun içindeydi.

Uyurken nefes alışını dinliyor, onun için üzülüyordum.

Öğleden sonra holden geçerken parfüm salonundan gelen sesleri işittim; bir grup kadın ziyaretçinin cılız sesi Gabriel'in tok sesine karışıyordu. Durup dinlemeye çalışırken birdenbire kapı açılınca geri çekildim.

Jacob ile bir süre birbirimize baktıktan sonra şöminenin üzerindeki aynadan yansımalarımıza gözlerim kaydı; ben elimi göğsüme bastırmış, şaşkınlıktan ağzım açıkken, Jacob'm uzun burnunun iki yanındaki boncuk gibi gözleri şüpheyle bana bakıyordu. Kapıyı sert bir şekilde yüzüme kapattı. Utancımдан kıpkırmızı kesilmiş halde Gölge'yi bulmaya gittim. Birlikte ahıra geçtik.

Seyis Jem bahçeyi süpürüyordu. Yanına geldiğimi görünce merakla bana baktı.

"İyi günler Jem. Senden bir yardım isteyecektim?"

Jem süpürgesine yaslanıp anlattıklarımı dinlemeye koyuldu. Bitirdiğimde kafasını kaşıyarak, "Şey, sanırım yapabilirim," dedi. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ama." Gübre yığınının etrafını koklayarak dolanan Gölge'ye kararsız gözlerle baktıktan sonra kırıksık suratına bir gülücük yayıldı. "Elimden geleni yaparım bayan. Yarın öğleden sonra tekrar gelin."

"Teşekkürler. Gelirim. Ama kimseye bundan tek kelime etmek yok!"

Holde pelerinimi' asarken parfüm salonundan Toby'nin çocuksu ince sesini duydum. Ziyaretçiler gitmiş olmalıydı. Çekinerek kapıyı açtım ve Toby'nin laboratuvarından gelen sesini takip ettim. Laboratuvarın aralık duran kapısından bakınca loş ışıktaki Toby'nin babasının yanındaki tezgâh taburesine oturduğunu gördüm. Önlerinde şişe ve kavanozlar diziliydi.

"Toby çalışmanıza engel olmuyordur umarım?" diye sordum.

"Hem de hiç," dedi Gabriel.

"Değişik kokuları öğreniyorum," dedi Toby. "Sonuncusunu o tahmin etsin baba!"

"Gözlerinizi kapayın Bayan Finche," dedi Gabriel keyifli bir ses tonuyla.

"Kapattın mı?" diye sordu Toby.

"Şimdi kapağını açıyorum," dedi Gabriel.

Koklayıp temiz çarşaf ve sıcak yaz günlerini hatırlayınca gülümsedim. "Çok kolay; lavanta," dedim. Gabriel gibi gözlerim görmeyince diğer duyularımın tam kapasite çalışmasının nasıl bir şey olduğunu anlamak istiyordum. Benim farkına bile varmadığım kokuları Gabriel'in alıp almadığını merak ediyordum.

"Toby, senin birçok kokuyu öğrenmeni istiyorum," dedi Gabriel. "İyi bir parfüm yapabilmen için hafızanı iyi kullanmalısın. Yazın toprağa düşen yağmur damlalarının kokusunu düşün ya da bahar güneşinde açan elma çiçeğini ya da tozlu ve kuru bir binada depolanan elmaların güzel kokusunu hayal et. Yeni bir parfüm oluşturmak için bütün bu kokulardan ilham alabilirsin fakat esas bilmen gereken

şey repertuarındaki hangi hoş kokuları bir araya getireceğindir. Şimdi, Bayan Finche'ye özel bir koku. Gözlerinizi kapayın!"

Kavanoz kapağının açıldığını duyunca burnuma doğru tuttuğu kavanozun yaydığı kokudan önce rahatsızlık duydum. "Baharat var," dedim yoğun kokulu parfümü soluyarak. Bir an için hüznün duygusuna kapıldım. Finche ambarında yanan baharatların kekremsi kokusunu hatırlatmıştı bana. "Kakule mi?"

"Doğru!" dedi Gabriel. "Şimdi de sen kokla Toby."

Oğluyla konuşurken Gabriel'in yüzünde beliren şefkat ifadesini görünce, asla çocuk sahibi olamayacağımı düşünerek göğsümde büyük bir acı hissettim. Toby, onu seven bir babanın güvencesine sahip olduğu için şükrediyordum.

"Bugünlük yeterli," dedi Gabriel. "Çok fazla değişik koku koklarsan onları hatırlayamazsm."

"Ben Gölge'yi bulmaya gidiyorum," dedi Toby iskemleden atlayarak.

Biraz sonra kapıyı çarpıp çıktığında onun ardından gitmeyi nedense istemedim.

Gabriel öğütülmüş kakule kavanozunun tıpasını kapattı. "Sanırım onu şimdiden eğitmek için çok erken değil. Çünkü o da ileride benim gibi..." Şişeleri ve kavanozları düzgünce sıralarken, parmaklarını her birinin üzerinde gezdirerek türlerini ayırt ediyordu. "O da benim gibi görme yetisini kaybeder mi bilmiyorum," dedi. "Fakat bu gerçekleşse bile yine de dopdolu ve zengin bir yaşama sahip olacağını anlamasını istiyorum." Yüzünden bir şey anlaşılmasa da sesinde cılız bir titreme belirtisi vardı.

Kalbimi diken gibi keskin bir acının parçaladığını hissederek yutkundum. "Ben bunu fark etmemiştim..."

"Silas amcam da genç yaşta görmemeye başlamış. On dört yaşındaymış. Büyükbabamın bir kuzeni de aynı şeyi yaşamış. Yani Toby'nin de öyle olmayacağı ne malum."

"Anlıyorum." Anlayamayacağım halde bunu söylediğimi fark edince sustum.

"Adımlarımı saymayı alışkanlık haline getirdim ve Toby'ye insanları seslerinden, adımlarından ve ten kokularından nasıl tanıyabileceğini öğretmeye çalışacağım. Eğer bir gün bu duruma gelirse en azından eğitiminin bir kısmını çoktan tamamlamış olacak."

"Öyleyse ben de size destek olurum. Bunu onun için bir oyuna dönüştürürüz."

Gabriel'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Anlayacağını biliyordum. Jane..." İç geçirdi. "O sorumluluk sahibi bir eş, ancak biricik oğlumuzun da benim gibi sorun yaşayabileceği düşüncesinden bile öyle çok korkuyor ki bu olasılığı benimle tartışmayı reddediyor."

Jane ile özellikle de bu konuda anlaşamamalarından dolayı çok üzülmüştüm.

"Yarın Toby'yi yine getir olur mu?" dedi. "Dersimize kaldığımız yerden devam ederiz."

"Seve seve geliriz," dedim.

Laboratuvardan çıkıp kapıda bir süreliğine durup Gabriel'in şişeleri ve kavanozları sakın sakın raflarında yerleştirmesini seyrettim. Yarı örtülü perdelerin arasından süzülen ışık yüzüne düşüyor, güçlü çene hattını ve narin dudaklarını ortaya çıkarıyordu. Jane'i de Gabriel'i de çok

seviyordum fakat sevdikleri bir evlada ve rahat bir yaşama sahip olmalarına rağmen birbirlerinde huzur ve neşe bulamamaları çok üzücüydü. Sessizce çıkarak kapıyı kapattım.

Ertesi gün kahvaltıda Gabriel, Bay Hackett'ı ofisinde ziyarete gideceğini söyledi.

Huzursuzluktan iştahım kaçmış, ekmeğimi ufalayıp duruyordum.

Gabriel gittikten sonra Jane de odasına çekilerek beni Toby ile oynamaya bıraktı.

"Bir sırrım var," dedim ona.

"Ne sırrı?" diye sordu Toby. Gözleri meraktan kocaman açılmıştı.

"Gölge'yi getir de sana göstereyim."

Biraz sonra Toby ile birlikte Gölge'yi de alarak ahıra gittik.

Jem kestane rengi kısıraklardan birini kaşağılıyordu. Elindeki bez parçasını bırakıp bizi selamlamaya geldi.

"Günaydın Jem! İstedğim şeyi hazırlayabildin mi?"

Başını evet anlamında sallayarak ahıra girdi.

"Ne hazırladı ki?" diye fısıldadı Toby.

"Bekle ve gör!"

Jem deri koşum takımıyla geri geldi. Gölge'ye ıslık çalınca, köpek yerinden fırlayıp yanma koştu ve Jem koşum takımını bağlarken kıpırdamadan bekledi.

"Gölge arabayı mı çekecek yoksa?" diye sordu Toby.

Başımı iki yana sallayarak konuşmadan önce son bağına da yerine takılıp sıkılanmasını bekledim. "İşte hazır bayan,"

dedi Jem. Odundan yaptığı iki çıtayı kaldırdı; her biri on beş santimlik çıtalar, koşum takımının iki yanına desteklenmiş ve tutunmalık sap oluşturacak şekilde çaprazlama birleştirilmişti.

Saptan tutarak Gölge'nin yürümesi için hareket ettirdim. "Bak Toby!" dedim. "Gölge inşaat alanındaki kuyuya düşmemesi için babanı uyardığında aklıma bu fikir geldi. Eğer babanın tam önünde ilerlemesini sağlayacak bir mekanizma olursa, sokaklardaki tehlikeli noktalarla ilgili babanı uyarabilir. Böylece baban şehirde daha rahat dolaşabilir."

"Peki ya Gölge kaçarsa?"

"Zaten koşum takımını bu yüzden bağladık. Bu arada kedilerin peşinden koşmaması için de eğitilecek."

"Onu ben eğitebilir miyim?" Hevesle yüzüme bakıyordu.

"Elbette." Gabriel olmadığı zamanlarda batı yakasına doğru yürüyüşler yapmamın daha güvenli olduğuna karar vermiştim. "Onu her sabah yürüyüşe çıkarınız. Uslu bir köpek olduğunda onu birkaç parça peynir ya da etle ödüllendirmeliyiz. Bayan Jenks'ten isteriz."

"Ama o her zaman çok akıllı!"

"Neredeyse öyle, evet. Fakat henüz babana söyleme, hayal kırıklığına uğrayabilir. Öncelikle Gölge'nin ondan beklenenleri yaptığına emin olmalıyız."

Toby uslu bir çocuk gibi başını salladı. "Peki, onu şimdi dışarı çıkarabilir miyiz?"

Long Acre boyunca yürüdükten sonra St. James Parkı'na gitmek üzere St. Martin Yolu'ndan geçtik. Gölge bazen koşum takımını zorluyor, yol ortasına yatıyor ya da kendi başına dolaşmaya çalışıyordu. Fakat bir parça peynir verir ve övgü dolu bir şekilde seversem normal hızında ilerlemeye başlıyordu. Birkaç kez arka ayaklarıyla koşum takımını çıkarmayı denediyse de buna çok çabuk alışmasına hayret etmiştim.

Parka geldiğimizde çitaları çıkarıp Gölge'nin Toby ile bir süre sağda solda koşturmasına izin verdim.

Toby yanakları kızarmış halde yanıma geri geldi. Gözleri parlıyordu resmen. Gölge de onun etrafında dönüp duruyordu.

"Gölge'nin koşum takımını bağlayalım mı artık?"

"Ben yapabilir miyim?"

Toby'nin köpeğe koşum takımını takmasına yardım ettikten sonra hep birlikte parkın kapısına doğru sakın bir şekilde yürümeye başladık. Gölge'nin beni yönlendirmesi için gözlerimi kapadığımda beni yere devrilmiş bir ağacın etrafından geçirdiğini fark ettim.

"Daha çok alıştıрма yapmamız gerekiyor ama yine de başlangıç için fena sayılmazdı değil mi Toby?" Başını hızlı hızlı evet anlamında salladı.

"Yarın yine birlikte çıkarız. Ama sakın unutma; bu bizim sırrımız!"

O gün öğleden sonraydı, Toby ile Jane arabayla gezintiye çıktığında ben de çocuk odasının camının önünde otur-

muş, gömlekleri tamir ediyordum ki siyah atın üzerinde bir adamın eve doğru yaklaştığını fark ettim. Atın üstündeki-
nin Hackett olduğunu anladığımda kalbim yerinden çıkacak
gibi atmaya başladı. Parfüm Evi'ni ziyarete geldiğini
görerek panikle cam kenarından çekiliverdim. Burada yaşadığımı
duymuş olabilir miydi?

Sessizce sahanlığa geçip kulak kabarttım. Aşağıda Gabriel,
Hackett'ı holde karşılayıp parfüm salonuna davet ederken
tek duyabildiğim seslerinin yankısıydı.

Titreyerek ayakkabılarımı çıkardım ve nefesimi tutarak
basamakları inmeye başladım. Yarı açık kapının arkasına
gizlenerek aralıktan içeriyi gözetlemeye çalıştım.

"Cornhill inşaatıma yatırım yapmayı düşündüğünüzü
bildiğim için dedikodular kulağınıza gelmeden önce ben
gelip sizinle görüşmek istedim," dedi Hackett.

"Dedikodular derken?"

"Ortalıkta benim saygınlığımı zedeleyecek türden dedikodular
dolaşıyor. Robert Finche beni büyük hayal kırıklığına uğrattı,"
dedi Hackett başını onamaz bir şekilde sallayarak. "Ona karşı
dini vazifelerimi bile yerine getirmişken bana olan borcunu
dolandırıcılık ve hırsızlıkla ödedi."

"Bunu düşünmenize neden olan şey nedir?" diye sordu Gabriel.

"Bir süre önce kilin yeterince sağlam olmadığını keşfederek
tuğla fabrikamı kapatmak zorunda kaldım. Vakit kaybetmeden
de Finche'ye bütün tuğlaları nehre dökmelerini söyledim."

"Pahalıya patlamış olmalı."

"Bana büyük bir servete mal oldu!" Hackett odanın içinde gidip gelirken parkeler gıcırdıyordu. "Tabii yeni yaptırdığımız evlerdeki tuğlaların ufalandığına ve göçüklere sebep olduğuna dair şikâyetler almaya başlayınca ne kadar öfkelenip dehşete kapıldığımı tahmin edersiniz. Öyle görünüyor ki Finche ve eski patronu Elias Maundrell çürük tuğlaları barlarda ve ara sokaklarda yok pahasına satarak paraları cebe indirmişler."

Hızlanan nefesimin duyulmaması için elimi ağzıma bastırdım. Robert'ın ismini böyle bir yalanla lekelemeye nasıl cüret ederdi!

"Bunu yapanın Finche ve Maundrell olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Gabriel.

"Başka kim olabilir ki? Finche babasının borçlarını ödemek için her şeyi yapacak durumdaydı. Hem hesaplarla da oynadığını çoktan biliyordum zaten. Maundrell'in de bana garezi vardı," dedi Hackett.

"Sanıyorum çürük tuğlalarınızı alan müteahhitlerden zararınızı karşılamak zorunda kalacaksınız?"

Hackett homurdandı. "Benimle bir alakası yok ki! Benim tek suçum iflas etmiş birinin oğlunu işe almaktı. Finche'nin hain ve rüşvetçi olduğunu daha önceden tahmin etmeliydim ancak maalesef adam bana fena kazık attı." Kederli bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Maundrell'in de peşinden gidemem artık. Geçen gün kendini asmış; utancından olsa gerek."

"Gerçekten de utanç verici bir durum," dedi Gabriel.

"Anlayış göstereceğinizi biliyordum!" Hackett derin bir iç geçirdi. "Artık gitsem iyi olur. Finche'nin ve Maun-

drell'in yaptıklarını bütün yatırımcılarıma açıklamak zorundayım."

Alelacele kapıdan çekilip misafir odasına geçtim.

"Neyse ki Bayan Finche kocasının kallesliklerini asla bilmeyecek," dedi Hackett. Botları holde gümbür gümbür yankı yapıyordu.

"Kesinlikle öyle," dedi Gabriel soğuk bir şekilde.

"Her neyse, bir sonraki girişimimizi görüşmek üzere sizi yakın bir zamanda Folly'de yemeğe davet ediyorum. Çok iyi hizmetçi kızları ve kaliteli şarapları vardır." Hackett, Gabriel ile el sıkıştıktan sonra, "İyi günler Harte," diyerek gitti.

Kapı sertçe kapanır kapanmaz odadan çıktım.

Gabriel memnuniyetsiz bir surat ifadesiyle holde duruyordu.

"Onu duydum," dedim.

"Tarif edilemez ölçüde tiksindirici bir adam!"

"Umarım kendi diktiği evlerden birinin altında kalır!" dedim öfke dolu bir şekilde.

"İşin aslının öyle olmadığını neredeyse söyleyecektim fakat şimdilik eşeğimizi sağlam kazığa bağlasak daha iyi. Onu yakından takip edip elimden geldiğince bir kanıt bulmaya çalışacağım." Gabriel kısacık bir gülümsemenin ardından "Bu arada Folly'deki yemek davetini de geri çevirmek için bir bahane uydurmam gerekecek."

29. Bölüm

“Sedir ağacı kutsal kitabın gönderildiği dönemlerden bu yana parfüm yapımında kullanılıyor,” dedi Gabriel. Toby’nin bileğine ve benim de elimin üstüne bir damla sedir ağacı yağı damlattı.

Zanaatını Toby’ye büyük bir şefkatle anlatışını dinlerken bir yandan da uzun parmaklarıyla yağ sürdüğü elime yaptığı masajın keyfini çıkarıyordum. Her dokunuşunda reçine kokusu yayılıyordu. Robert da kendi çocuklarına karşı bu kadar sabırlı olabilir miydi acaba? Hiç sanmıyordum.

“Sedir daha çok erkek parfümlerinde kullanılır fakat kadın parfümlerine de az miktarda katılarak, kokunun fazlaca tatlıya kaçması önlenir.”

Onu dinlerken başımı kaldırıncı Jacob’ın da Gabriel’in hemen arkasında durmuş dikkatli gözlerle bizi seyrettiğini fark ettim. Utanarak hemen elimi geri çektim.

“Şimdi de...” dedi Gabriel, “parfümlü mendiller için Macar suyu hazırlayacağız.” Rektifiye alkol çanağına yakın olan tezgâha yerleştirdiği şişeyi bulana kadar parmaklarını raflarda gezdirdi. “Biberiye ıtırı,” dedi.

Limon kabuğu yağı, melisa yağı, portakal çiçeği esansı ve gül özütü de katarak işlemi tekrar etti.

Gabriel cam ölçüm kabını bana uzatarak "Bayan Finche, Toby'nin ölçüğü en üste kadar doldurmasına yardım eder misiniz?" dedi.

Yeşilimsi sıvı dolu kabın kapağını kaldırdığım an içeriye biberiye kokusu sardı.

"Yirmi dört ons biberiye yağı üretmek için tam yüz kilo biberiye yaprağı kullanılır," dedi Gabriel.

Toby bileşenleri birer birer ölçerek, alkol çanağının içine döküyordu. İşine öyle odaklanmıştı ki çalışırken dili dişlerinin arasından çıkıyordu.

"Şimdi, hepsini çok yavaş bir şekilde karıştırmaya başla Toby. Yaydığı canlandırıcı kokuyu alabiliyor musun?"

"Annem de Macar suyu kullanırdı," dedim. "Öylesine temiz ve taze kokardı ki."

"Bu formül yüzyıllar öncesine dayanıyor fakat hâlâ çok popüler," dedi Gabriel. "Bayan Finche, parfümü şişelere kepçe ile boşaltır mısınız?"

Çok geçmeden her biri balmumu mantarlarla tıpalanarak, ipek kurdelelerle süslenen parfüm şişeleri önümüzdeki tezgâha dizilmişti.

"Toby, şişelerden birini annene vermeye ne dersin?" dedi Gabriel. "Senin yaptığın ilk parfüm olduğu için çok özel bir hediye olduğunu söyle ona."

"Şu pembe kurdeleli olanı versem?"

Gabriel gülümsedi. "Kesinlikle onu vermelisin. Bayan Finche, lütfen kendiniz için de bir tane alın."

Sevinerek bir şişe de ben aldım.

Jacob kasıtlı olarak etrafta dolanarak yıkamak için çanağı ve kepçeyi aldıktan sonra tezgâhı temizlerken beni ayak altından kovdu.

"Ben Toby'yi annesine götüreyim," dedim. "Ders için teşekkürler."

Gabriel hafifçe selamladıktan sonra, "Çok hoş öğrenciler oldunuz," dedi.

Toby'nin elinden tutup laboratuvardan çıktım.

Jane odasında gözleri kapalı oturuyordu fakat bizi görünce yorgun argın gülümsemeye çalıştı.

"Bak anne, senin için ne yaptım!" dedi Toby büyük bir sevinçle. "Ben de bir gün babam gibi parfümcü olacağım."

Jane'in yüzündeki gülümseme solmuş gibiydi. "Ne güzel!" dedi. "Macar suyu; tam da baş ağrılarına iyi gelen şey."

"Bay Harte farklı kokuları tanımamız için bize bir ders verdi," dedim.

"Bu çok güzel fakat Toby ileride çok daha farklı meslekler edinebilir ve hatta hangi kariyeri seçeceğine kendi karar verecektir," dedi Jane sinirli bir şekilde. "Maddi durumumuz onun çalışmasını gerektirmiyor. İlgisini hangi mesleğin çektiğine karar vermesi için daha çok zamanı var."

"Elbette," dedim sessizce.

"Hediyemi beğenmedin mi anne?" Toby mahzun görünüyordu.

"Tatlım, elbette beğendim! Gel buraya, bana bir öpücük ver." Jane söylediklerine pişman gibi Toby'ye sımsıkı

sarıldı. "Üstelik en sevdiğim pembe kurdeleyle bağlanmış, çok güzel bir şişesi var. Çekmeceme gidip bir mendil getirirsen parfümü deneyebilirim."

Toby koşarak uzaklaşırken Jane iç geçirdi. "Huysuz biri gibi davranmak istemiyorum. Sadece, Gabriel'in duygularımı anlamamakta ısrar etmesi canımı sıkıyor."

"Bay Harte bana Toby'nin de ileride onun gibi..."

"Bununla ilgili tek kelime dahi duymak istemiyorum!" Jane ellerini kulaklarına kapadı. "Çocuklarımızın da bir gün kör kalma riskinin olduğundan evlenirken bahsetmediği için onu asla affetmeyeceğim. Beni kandırdı! Toby büyürken ben kendimi sürekli endişe içinde onu yoklarken buluyorum."

"Böyle bir şey asla gerçekleşmeyebilir de," dedim. "Fakat her ihtimale karşın, en iyisi..."

"Ben onun annesiyim ve senin müdahalene ihtiyacım da yok Kate. Onu nasıl yetiştireceğime kendim karar veririm ve bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim!" Jane sözünü bitirdikten sonra dik dik bana baktı.

"Özür dilerim Jane." Daha fazla konuşmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü ona karşı çok öfkeliydim. Toby'nin görme yetisini kaybedebileceği ihtimalini görmezden gelerek ona kötülük yaptığının farkında değil miydi? Zavallı Gabriel; Jane bu kadar inatçıyken aralarında sıkıntıların doğması çok normal.

Toby'nin ayak sesleri koridoru geçip odaya gelene dek tuhaf bir sessizlik içindeydik.

Jane parfüm şişesinin tıpasını çıkardı ve mendile biraz damlattıktan sonra kokladı. "Hmm! Hayatımda kokladı-

ğım en tatlı Macar suyu bu,” dedi Toby’yi kucağına alıp öperek.

“Jane, bana daha fazla ihtiyacın yoksa...” dedim. “Karanlık çökmeden biraz temiz hava almak için dışarı çıkmak istiyorum.”

Jane, çenesini Toby’nin başına dayayarak bana el salı. “Hayır, sana hiç ihtiyacımız yok,” dedi.

Kapıda bir an için durup Toby’nin annesine nasıl sarıldığını ve Jane’in de onun yanaklarını okşayışını seyrettim. Yüzündeki saf sevgiyi görünce, nefesim kesiliyor gibi oluyordu.

Başını kaldırıp düşmanca bakışlarla beni süzdükten sonra arkasını döndü. Tek kelime dahi etmeden içim sızlayarak oradan ayrıldım.

Kapüşonumu yüzümü gizleyecek şekilde örtmüş, ne-reye gideceğimi bilemez bir halde Long Acre boyunca yürüyordum.

Soğuk hava yanaklarımı ısıtırken içimdeki çalkantı ve acıdan kurtulabilmek için adımlarımı daha da hızlandırıyordum. Ben Toby’nin duygularını çalmaya falan çalışmıyordum. Jane bunu göremiyor muydu? Beni Parfüm Evi’nden kovmasının nedeni değişken ruh hali olabilir miydi? Öfke, kalp kırıklığı ve korku beni daha da hızlı yürümeye sürüklüyor, hava karmadan evine dönmeye çalışan kalabalığın arasında ite kaka ilerlemeye zorluyordu.

Nihayet Fleet Caddesi’nin sonuna gelince durup doğru düzgün nefes almaya çalıştım. Bir yerlerden pişen kestane-

nin nefis kokusu geliyordu. Temple Exchange Coffee House'un önündeki mangalda ellerini ısıtmaya çalışan bir grup insanın arasına karıştım. Kıvrık kese kâğıdında beş altı tane kestane satın alabilmek için sıramı beklerken insanların hoş sohbetlerini dinliyor, kahvehanenin duvarındaki ilanları okuyordum.

"Yanan şehirden geriye kalan Son Ev'i görüyorsunuz. Şehrin ilk restore edilmesi gereken binası: Şehir, bina ve özellikle de inşasına hayırlısıyla katkıda bulunanlar için hayırlı ve uğurlu olsun. Arazi sahibi Elizabeth Moore ve kiracı Thomas Tuckey, 1667."

Gabriel'in bana verdiği parfümlü eldivenleri çıkarınca ılık ve topraksı kokusu açığa çıktı. Kestaneleri soymaya başladım. Duvar kenarında durmuş, kim bilir bir daha ne zaman kestane yerken harika lezzetlerinin beraberinde, eldivenlerimden yükselen bu zengin içerikli kokuyu alacağımı düşünüyordum.

Kestaneleri bitirdiğimde can sıkıntım geçmeye başlamış, Parfüm Evi'ne geri dönecek ruh haline kavuşmuştum. Büyük Yangın'ın uzak batısında evler, iş yerleri ve oteller yanmaya başladığında küle dönen ilk bölge olan Fetter Yolu'nda yürümeye başladım. Artık yananların yerinde yeni mülkler yükseliyordu.

Dar bir ara sokaktan omuzlarında kazma ve kürekleleriyle işçilerin çıktığını görünce buranın Hackett'm şantiyesine, yani Chancery Yolu ve Linoln's Inn Meydanı'na çıkan kestirme yol olduğunu hatırladım.

Parfüm Evi'nden düşüncesizce çıkmış ve Hackett'ın ofislerinin bulunduğu tehlikeli bölgeye ayak basmıştım işte.

Ara sokağın başında durdum. Rochester Court'ta yürüyüp yürüyemeyeceğimden emin değildim. Ya kestirmeden giderek Hackett'm ofisinin önünden geçmek zorunda kalacaktım ya da daha uzun bir tur atacaktım. Kararan gökyüzüne bakınca geceden önce eve varamayacağımı düşünüp endişelenmeye başladım. Fakat Rochester Court'tan çıkan işçiler evlerine gidiyordu ve dolayısıyla Hackett mesai bitiminde şantiyede olamazdı muhtemelen. Soğukta dikilmiş, bir ayağımdan diğerine yüklenirken sonunda kestirmeden gitmeye karar verdim.

Güneş batmaya başladığı için ara sokak iyice karanlıktı. Rochester Court Meydanı'na gelinceye kadar hızlı adımlarla ilerledim. Caddenin solundaki altı adet üç katlı bina beni gölgeleyerek yolun bir kısmını karanlıkta bırakıyordu. Her biri oturmaya hazır gibi görünse de pencerelerin hiçbirinde ışık yoktu.

Karşıdaki evlerin duvarları da tamamlanmış gibiydi fakat henüz camı ve çerçevesi takılmayan kapı ve pencereler, yaşlı bir kocakarının çürük dişlerini andırıyordu. Çatıların iskeletini çevreleyen kerestelere bakmak için başımı kaldırıncaya kapüşonum omuzlarıma düştü. İşçiler gittiği için cadde son derece sessizdi. Evlerinde yanarak ölen anne ve çocuklarının ruhlarının buralarda gezinip gezinmediğini düşündüm.

Göze tuhaf görünen bir şey var mı diye bakarken gölgelerin arasında uzun süre hareketsiz kaldığımı fark ettim. Kenardaki büyük tuğla yığınlarının üzerinde elimi gezdirip, iyice çöken karanlıkta gözlerimi kısarak dikkatlice bakmaya çalıştım. Hackett'm tuğla fabrikasında üretilen

kalitesiz tuğlalar yerine, standart Londra tuğlaları gibi sarı olduklarını görünce hayal kırıklığına uğradım.

Soğuktan üşürken irkilerek Hackett'ın yanıma gelip parmağının ucunu çivide gezdirdiği günü hatırladım. Gabriel yanımda olmadan şehrin bu bölümüne geldiğim için çıldırmış olmalıydım.

Güneş çatıların ardında kaybolurken gölgeler daha da büyüyordu. Karanlık tamamen çöktüğünde bu korkunç yerde olmak istemiyordum. Tedirgin bir şekilde Chancery Yolu'na çıkan ara sokağa gitmek için sessiz caddenin karşısına geçtim. Yankılanan adımlarım kumlara ve çakıl taşlarına batıp çıkarken çok fazla ses çıkarıyordu. Arkamdan gelen gürültüyü duyunca bir anda durdum.

Yavaşça arkamı döndüm. Kaslarım gerilmişti. Sağa sola baktım fakat cadde bomboştu. Hiç kıpırdamadan dinlemeye koyuldum. Tek duyabildiğim kulaklarımdaki uğultu, uzaktaki trafiğin gürültüsü ve bağırıp duran eskicinin boğuk sesiydi. Endişeyle bir adım attığım sırada arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyunca nefesim kesildi.

Hackett olabilir miydi? Panikleyerek koşmaya başladım. Sokakta durmadan koştum. Arkamdan seslenen adamı duyunca daha da hızlandım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki yerinden çıkacak sandım. Peşimdeki ayak sesleri yaklaştıkça takipçimin nefes alış verişini duyuyordum. Kapüşonumdan yakalayıp çektiği an çığlık atmaya başladım. O da bağırınca başlığımın düğmelerini çözüp kaçmaya devam ettim.

Sokakta koştururken ayakkabımın teki kum birikintisine takılıp ayağımdan düştü. Sokağın ağzına kendimi

atınca adamlardan bir diğeri önüme dikildi. Çığlık atarak elinden kurtulmaya çalıştıysam da başaramadım. Korkudan ölecektim. Kaçmak için çabalayıp tekmeler savururken diğeri arkadan ellerimi yakalayıp yüzümü saldırganın ceketine gömdü. Yanağım ceketin sert yüzeyine sürtünürken adamın keskin ter kokusunu solumak zorunda kalıyordum.

“Bayan Finche!”

Biraz sonra çığlık atmayı bırakıp debelenmeye son verdim.

“Bayan Finche!”

Saldırganın suratına baktım. Yüzünün bir tarafını fena halde tırmaladığım için kanıyordu ve birkaç yerinde daha çizikler vardı.

“Şşş!” dedi. “Sessiz olun. Size zarar vermeyeceğim.”

“Bayan Finche?”

Başımı geriye çevirince beni kollarımdan yakalayanın Ben Perkins olduğunu anladım.

“Ben! Tanrım, Ben, seni Hackett sandım!”

Karanlığın içinde Ben’in yüzündeki gülümsemeyi seçebiliyordum. “Korkmayın!” dedi. “Gerçi sizi gördüğümde ödüm patladı.” Titreyen eliyle düşürdüğüm ayakkabımı uzattı. “Hayalet gördüm sandım! Nell ile cenazenizde göz-yaşı dökeli çok olmadı.”

Diğer adam yavaşça beni serbest bıraktı. “Ben Dick Plumridge. Sizi korkuttuysam kusura bakmayın bayan.” Belli belirsiz yandan bir gülümsemenin ardından yüzünün diğer yanı kırış kırış oldu. Bir zamanlar yakışıklı biri olmalıydı.

“Burada ne işin var Ben?” diye sordum ayakkabımı giyerken.

"Ben de aynı şeyi size soracaktım." Etrafına şöyle bir bakındıktan sonra ceketinin yakalarını yukarı kaldırdı. "Burası resmen içimi ürpertiyor. Konuşmak için daha sıcak bir yere gidelim mi?"

İkisinin ortasına geçtim ve yürümeye koyulduk. Dick Plumridge ileri seviyede topal olduğu için çok yavaş yürüyordu fakat çok geçmeden Queen Caddesi'ndeki bara vardık. Ben kapıyı açar açmaz içerinin dumanlı sıcağı ve gürültüsü Rochester Court'un uğursuz sessizliğinden sonra iyi gelmişti.

Barmen bize baharatlı bira sürahisini getirdikten sonra ateşteki kızıl maşayı çekip köpüklü sürahinin içine daldırınca bira foslayıp cızırdayarak köpürdü. Biraz sonra dumanı tüten sıcak bira maşrapamı tutarak ısınmaya koyuldum.

"Pekâlâ, hanımım," dedi Ben. "Bize ölmediğinizi söylemediğiniz için Nell'im her gece durmadan ağlamasına neden sebep olduğunuzu anlatır mısınız lütfen?"

"Herkes öldüğümü sanırsa daha güvende olacağımı düşündüm."

"Ben de öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim." Ben başını kaşıdı. "Günlerce sizi aradım, evet. Bu işte bir tuhafılık olduğunu biliyordum. Nell, kocanızın peşinden asla intihar etmeyeceğinizi söylemişti."

Nell'in evliliğiyle ilgili yorumunu duymazdan geldim. "Hackett beni öldürmeye çalıştı. Beni Londra Köprüsü'nün altından nehre attı."

"Adi şerefsiz!" Ben'in suratı gerilmişti. "Özür dilerim. O herifin lanet biri olduğunu anlamıştım ancak size dair hiçbir ize rastlayamadım."

"Neredeyse boğuluyordum fakat biri beni bulup rahibe manastırına götürmüş. Sonradan sonraya kim olduğumu ve bana neler olduğunu hatırlayınca Jane Harte'a haber saldım."

Ben başını salladı. "Çok nazik bir bayanmış. Fakat keşke Nell ile bana da haber verseydiniz."

"Bay Harte kimsenin haberinin olmamasını istedi. Senin bu işin peşini bırakmayıp, kendini tehlikeye atabileceğini düşündü. Sen Hackett'tan şüphelenirken, ben onun bir katil olduğunu biliyordum. Robert'ı da o öldürdü."

Ben dehşet içinde nefesini tuttu.

"Sonra da Bay Harte, boğulmuş zavallı bir kız için cenaze töreni düzenleyerek Hackett'ın benim öldüğüme inanasını sağladı. Böylece güvende olacaktım."

Dick Plumridge başını birasından kaldırıp baktı; yüzü acıdan kıvrılmıştı. "Asmak, kesmek ve bölmek tam da onun işi."

"Dick ile çok eskiden tanışırız," dedi Ben. "Dick Rochester Court'ta yaşırdı. Hackett diğer kiracıları çıkardı ancak Dick ve ailesi evlerinden ayrılmak istemedi. Bu yüzden Hackett evlerini ateşe verdi. Dick'in karısı ve dört çocuğu öldü."

Şaşkınlık içinde elimi ağzıma kapattım. "Hackett olduğuna emin misiniz?"

"Onu gördüm," dedi Dick. "O ve küçük faresi Nat Hogg biz uykudayken alt katın perdelerini söküp terebentin ve meşalelerin içine atmış. Yangın söndüğünde Lizzie'min ve dört çocuğumun acısından bunları konuşacak halde değildim."

"Dick iki bebeğini kurtarmaya çalışırken ağır derecede yandı," dedi Ben.

"Artık kimse bana iş vermez." Dick'in yanık suratından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bunu anlattığımda kimse bana inanmadı çünkü hiç kanıtım yoktu. Hackett yüksek makamlarda dostları olan güçlü ve saygın biri. Hayatımı elimden aldı ve bunun asla geri dönüşü yok," dedi başını eğip hıçkırıklara boğularak. Biraz sonra başını kaldırıp bana baktı. "Fakat Lizzie'min ve çocuklarımin *intikamını* alacağım."

"Bu yüzden şantiyeye gelmiştik," dedi Ben. "Hackett'ın inşaatında kullandığı malzemeler hakkında bir şeyler biliyorum, sen de biliyorsun. Bu sayede bir kanıt bulmayı umuyorum. Onun katil olduğunu kanıtlayamasak bile yatırımcılarının gözünde Hackett'ı bitirebiliriz. Yani onu cebinden vuracağız!"

"Hackett'ın Robert'ı tuğlalar yüzünden öldürdüğüne eminim," dedim.

"Tuğlalar mı?" Ben kaşlarını çatı.

Gabriel'in Elias Maundrell'den öğrendiklerini anlattım. "Fakat Bay Maundrell de öldü ve hiçbir şeyi kanıtlayamayız."

"Artık gitsem iyi olur," dedi Dick. "Annem bebekleri uyutacaktı."

"Ben de dışarıda çok kaldım."

Ben ayağa kalktı. "Ben sizi eve götürüyüm."

Karanlıkta hızla yürürken Ben'in varlığı içimi rahatlatmıştı. Sokaklar gece yarısı hiç de savunmasız bir kadına göre değildi. Sarhoş genç erkek grupları, dilenciler ve fahişeler her yerdedi.

Parfüm Evi'ne vardığımızda Ben, beni ahırların olduğu bahçeye kadar geçirdi. Böylece evdekileri rahatsız etmeden mutfaktan içeri girebilirdim.

"Dick ile bir şey bulur bulmaz sizi haberdar ederim," dedi Ben.

"Beni eve kadar getirdiğin için teşekkürler Ben."

Karanlıkta kocaman bir gülümsemeyle "Sizi ölesiye korkuttuktan sonra en azından bunu yapayım, değil mi?" dedi.

Sessizce mutfağa girerek kapıyı yavaşça kapadım.

Bayan Jenks elinde yumurtalarla kilerden çıkarken, karşısında beni görünce neredeyse yumurtaları düşürüyordu. "Tanrım sen koru! Neredeydiniz siz?"

"Yürüyüşe çıkmıştım."

"Yürüyüş mü? Gecenin bu saatinde mi? Hemen beyefendi ile hanımefendiyi görmeye çıksanız iyi olur. Salon-dalar."

Misafir odasının kapısı aralıktı ve içlerinin ışığı karanlık hole düşüyordu. Kapıyı çekingen bir şekilde vururken içeriden gelen sinirli konuşmaları duyabiliyordum.

Jane, hararetle yanan şömine ateşinin yanına oturmuş, gözyaşlarını mendiliyle silerken, Gabriel bacaklarını iki yana açarak sırtını ateşe vermiş, oturuyordu.

"Bayan Jenks beni görmek istediğinizi söyledi," dedim.

"Neredeydiniz siz?" Gabriel'in sesi öyle sertti ki korkudan gözlerimi kırıştırdım.

"Yürüyüşe çıkmıştım," dedim.

"Karanlık çökeli iki saat oldu! Artık sizi bir haydutun soyduğunu ve ölüme terk ettiğini veya daha da mümkün

olan şekilde, Hackett'in bulduğunu düşünmeye başlamıştıktık."

"Hayır. Ben..."

Gabriel üzerime yürüyerek bileğimi kavradı. "Buraya gelin!" Eğilip saçlarımı kokladı. "Tanrım! Bara gitmişsiniz! Saçlarınız leş gibi sigara kokuyor, nefesiniz de bira. Biz korkudan ölmek üzereyken siz barda eğleniyor muydunuz?" Kuşkulu bir tavırla konuşuyordu sanki.

"Evet. Yani hayır! Öyle olmadı."

Gabriel'in yüzü kıpkırmızı kesilmiş, güzel dudakları gerilmişti. "Ahlak sahibi hiçbir kadın yanında eşi olmadan bara gitmez. Geceyi kiminle geçirdiniz, söyleyin. Onunla nerede ne zaman tanıştınız? Masum oğlumu bahane ederek çıktığınız yürüyüşlerinizden birinde mi yoksa?"

Öylece bakakalmıştım. Öfkesine bakılırsa kıskançlık ediyor gibiydi. "Ben Perkins ile birlikteydim," dedim. "Rochester Court'a gittim..."

Gabriel donup kaldı.

"Neler oldu?" diye sordu Jane. Mendilini elinin içinde topak haline getirirken ne kadar gerildiği belli oluyordu. "Benim yüzümden mi? Sana ihtiyacım olmadığını söyledim ama demek istediğim aslında..."

"Sandığımdan da fazla yürümüşüm," dedim. "Rochester Court'tan geçerek kestirmeden gelmek istedim."

"Nasıl *bu kadar* gözü kara olabilirsiniz?" dedi Gabriel. "Ya Hackett sizi yakalasaydı? Hiç düşünmeden kafanızı koparıp atardı."

"Hava kararıyordu ve işçiler de çoktan gitmişti. Ben de oranın daha güvenli olabileceğini düşündüm."

"Fakat Hackett orada olabilirdi!" Gabriel yumruklarını öyle sıkıştı ki eklem yerleri bembeyaz görünüyordu.

"Ama orada değildi. Şantiye alanı bomboştu ve alacakaranlıkta tuhaf derecede ürkütücüydü. Sonra bir ses duydum ve bunu söylediğim için utanıyorum ama kaçmaya başladım. Hani Jane'in söylediği bir aile vardı, evleri yanan. Annesi ve çocukları yangında ölmüştü."

"Oranın hayaletli olduğunu mu sandın?" diye sordu Jane ürpererek.

"Hayaletler yokmuş tabii, ancak Ben ve arkadaşı Dick Plumridge beni ara sokakta yakalayınca çok korktum. Dick, o yanan evde ölen dört çocuğun babasıymış."

Jane şok olmuştu.

"Dick yangını Nat Hogg ve Hackett'in çıkardığını görmüş. Kendisi de fena halde yara almış fakat tıpkı benim bir kanıtım olmadığı gibi Dick'in de yangını onların çıkardığına dair bir kanıtı yok."

"Bir daha asla ama asla hayatınızı bu şekilde riske atmayacağınıza dair bana söz verin," dedi Gabriel.

Jane gözlerini kocasına dikti. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Bence de," dedi usulca, "Gabriel haklı. Bir daha yanında o olmadan dışarı çıkmamalısın Kate."

"Çok iyi fikir," dedi Gabriel.

"Kate, gidip Toby uyumuş mu bakar mısın?" dedi Jane. "Yatarken seni isteyerek ağlayıp durdu."

Kapıya varınca durup arkamı döndüm. "Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim," dedim.

“Başınıza bir şey gelmeden dönmenize sevindik,” dedi Gabriel. “Sizin için çok korktuk.”

Jane tek kelime etmeden kucağında birleştirdiği ellerine bakıp durdu.

Toby bir kolu dışarı sarkmış halde uyuyordu. Avuç içine doğru bükülen parmakları gül yapraklarını andırıyordu.

Yatağının kenarına usulca oturup yüzüne dökülen ipeksi saçlarını okşadım. Ona karşı beslediğim şefkat duygusuyla kendimden geçiyordum sanki.

Homurdanarak gözlerini açtı. “Bayan Finche?”

“Buradayım Toby.”

“İyi geceler demeye gelmediniz!”

“Eve gelir gelmez yanına çıktım.”

“Şimdi bana bir hikâye anlatır mısınız?”

“Çok geç oldu tatlım. Ama yarın sana iki hikâye birden anlatırım. Şimdi gözlerini yum!”

Sıcacık elinden tutup, yumuşacık yanağına bir öpücük kondurdum. Gülümseyip iç çekerek anında uyuyakaldı.

30. Bölüm

Ertesi günün sabahında Jane kahvaltısını yatağında yaptı.

"Bir isteğin var mı diye bakmaya geldim," dedim.

Jane kahvaltısına hiç dokunmamış, uzanıyordu. "Saçlarımı benim için tarar mısın Kate? Bu sabah kollarımı kaldırmakta zorlanıyorum. Çok canım yanıyor."

Yavaş yavaş saçlarını tarayarak dolaşıklarını açtım.

"Dün karanlık çökmek üzereyken dışarı çıktığını öğrenince Gabriel'in kan beynine sıçradı," dedi. "Onu daha önce hiç böyle kızgın görmemiştim."

"Bu tür bir sıkıntıya sebep olmak değildi niyetim," dedim.

"Bana çok kızgındı ve kabul etmeliyim ki sana karşı çok kaba davrandım." Gözleri dolmuştu. "Toby'nin seni ne kadar çok sevdiğini görünce itiraf etmeliyim ki hâlâ çok kıskanıyorum. Ama en nihayetinde oğlum için en iyisini istiyorum ve bu bazen kendime dair isteklerimle örtüşmüyor."

O sırada kapı çaldı ve Gabriel ile Toby içeri girdi.

Jane elini Toby'ye doğru uzatınca oğlu onun yanına koştu.

"Günaydın Jane," dedi Gabriel. "Size de günaydın Bayan Finche."

"Gabriel, sence de ona artık Kate demenin vakti gelmedi mi? Kate, benim en yakın arkadaşım ve ailemizin bir parçası. İkinizin de ilk isimlerinize birbirinize hitap etmesi gerektiğine inanıyorum."

Gabriel'in dudaklarında inceden bir tebessüm belirdi.

"Katılıyorum," dedi Gabriel. "Toby, Bayan Finche yerine Kate teyze diye seslenmeye ne dersin?"

Toby annesinin güvenli kollarının arasından kaşlarını çatarak bana baktı. "Gidecek misiniz Bayan Finche?" Kaygı dolu bakışlarla annesine daha sıkı sarıldı. "Gitmesini istemiyorum!"

"Hayır, hayır," dedi Jane gülerek. "Ama ona Kate teyze diyebilirsin."

"Kalabilir mi yani?"

"Elbette! Şimdi git ve Kate teyzene bir öpücük ver."

Kollarımı açınca annesinin kucağından atlayıp yanıma geldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"İşte oldu!" Jane tekrar yastıklarına yaslandı. "Gabriel, ben yorgun hissediyorum. Kate ile Toby'ye yürüyüşlerinde sen eşlik eder misin?"

"Seve seve."

"Öğleden sonra yanıma gelir ve gezini bana anlatırsın Toby." Gözlerini kapadı.

"Tamam anneciğim."

Gabriel ile Toby'nin arkasından giderek kapıda durdum. Odadan çıkmadan önce arkamı döndüğümde, Jane'in ağladığını fark ettim. Yanına gidip gitmemekte kararsızlık

yaşarken, Jane başını kaldırdı ve benim kapıda beklediğimi gördü.

Gözlerini silerek titrek bir şekilde gülümsedi. "Git hadi!" dedi. "Sonra görüşürüz."

Aşağı inip Toby'yi sıkıca giydirdim ve atkısını bağladım. "Sanırım artık küçük sırrımızdan babana bahsetmenin vakti geldi, ne dersin Toby?"

Sabırsızca başını salladı.

Gabriel gülümseyerek "Ne sırrıymış bu?" dedi.

"Birazcık daha beklemeniz gerek. Toby, Gölge'yi çağırır mısın?"

Toby koşarken "Kaç adım gittiğini saymayı da unutma!" diye seslendim arkasından.

Gabriel ile birlikte bahçeden ahırlara doğru giderken daha sakindik.

"Dün geceki korkunuzu üzerinizden atabildiniz mi?" diye sordu Gabriel.

"Evet, fakat bir daha Rochester Court'un yanından bile geçmek istemiyorum," dedim. "Çok tekinsiz bir yer. Orada gezinirken Dick'in ölmüş karısının sesini duyduğumu söylesem hayalperest biri olduğumu düşünür müsünüz?"

"Kim bilir? Ancak gece yarısı kendi başınıza dışarı çıkmamanız gerektiğini anlamışsınızdır diye umuyorum." Gabriel durup bana döndü. "Kate, eve gelmediğini öğrendiğimde ne kadar endişelendiğimi tahmin bile edemezsin."

Endişeli surat ifadesi kalbimi ısıtıyordu. "Jane, ona kızgın olduğunuzu söyledi."

Burnunun kenarını kaşıdı. "Bu kadarını belki de hak etmiyor, ancak size kabalık etti. Buna izin veremezdim."

Cevap vermekte çekiniyordum. "Jane benim sevgili dostum fakat son zamanlarda ruh halindeki gelgitleri biliyorsun. Toby'nin ona olan sevgisini çalmaya çalıştığımdan korkuyor."

Gabriel uzanarak elimi bulmaya çalıştı. "Kate, sen varlığınla Toby'nin hayatına neşe katıyorsun." Elimini dudaklarına götürdü. "Ve benimkine de."

Dudakları bileğimin üstünde kırırdarken kolumdan vücuduma kadar bir arzu yükseldi. O sırada Gölge, arkasında Toby ile koşturarak yanımıza gelirken Gabriel elimi bıraktı.

"Kate teyze, babama şimdi söyleyebilir miyiz? Lütfen?"

"Koş ve Jem'e her şeyi hazır etmesini söyle." Hâlâ Gabriel'in dudaklarının nemini elimde hissediyordum. Kalbim düzensiz bir şekilde hızla çarpıyordu. "Toby heyecandan patlamadan önce biz de gitsek iyi olur," dedim.

Gabriel ile birlikte sükûnet içinde ahıra doğru yürüdük. Öyle yakındık ki her adımda kolu koluma değiyordu. Aramızdaki titreşimi o da hissediyor muydu yoksa sadece ben mi öyle sanıyordum?

Jem Gölge'ye çoktan koşum takımını bağlamıştı ve Toby sabırsız bir şekilde hoplayıp duruyordu.

"Gölge için bir koşum takımı tasarladık."

"Toby için küçük bir araba mı taşıyacak?" diye sordu Gabriel.

"Hayır, hayır senin için!" dedi Toby.

Gabriel ne yapacağını bilemez halde şaşır kalmıştı.

"Hemen göstereyim," dedim.

Sırf göstermek niyetiyle elini tuttum ve Gölge'nin başını bulması için onu yönlendirdim. "Şimdi, koşumu bulana kadar elinizi Gölge'nin boynuna kadar indirin. İşte oldu!"

"Peki, bu ne?" diye sordu kaşını hafifçe çatarak.

"Bu bir sap. Kaldırın."

"Bu şekilde mi?"

"Evet. Gölge'yi eğitmeye başladık fakat daha çok çalışmamız gerekiyor. Bakalım söyleneni yapacak mı? İleri gitmesi için ona sinyal vermeniz gerekiyor." Gabriel'in sağ elini tutup, avucu yere dönük şekilde kalçasının yanına getirdim. "Şimdi elinizi bel hizanıza getirip ona 'İleri!' emrini verin."

Gabriel dediğimi yapınca Gölge oturduğu yerden kalkıp yürümeye başladı. Toby sevinç çığlıkları atıyordu.

"Onu eğitiyoruz baba," dedi Toby. "Senin önünde yürüyecek ve çukurlara düşmeni ya da tümseklere takılmanı önleyecek. Üstelik gözlerimiz kapalı alıştırmalar yapıyoruz."

"Dâhiyane bir fikir!" dedi Gabriel. "Koşum takımının tutacı, Gölge'nin en uygun mesafede önümden yürümesini sağlarken böylece ona takılıp düşmemi de önlüyor."

"Şehirde tek başınıza yolunuzu bulmanızın ve dolaşmanızın sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedim. "Sizinle birlikte yürüyerek zihninizde yeni şehrin haritasını çıkarmanıza yardım edeceğiz. Sonrasında ise size yalnızca Gölge eşlik edecek."

Şehri hızlı bir şekilde turlayarak Ludgate Hill'e ve oradan da St. Paul'ün yıkıntılarını geçerek daha önce de gitti-

ğimiz Wood Caddesi'ne yürüdük. Hackett'a karşı her an tetikteyken, heybetli biri olmasının onu hemen ele vereceğini kafamdan geçiriyordum. Parfüm Evi'ne beklenmedik bir şekilde gelmesi beni fazlasıyla korkutmuştu. Dün akşam evden tek başıma çıkmanın ne büyük kayıtsızlık olduğunu düşünerek ürperdim.

Gabriel arada sırada duruyor, bir duvarda ellerini gezdirmek veya mallarını satmaya çalışan esnafı dinlemek için Gölge'ye oturmasını söylüyordu. Bu arada da Toby işaretlerin arasındaki adımların çetelesini tutmaya yardım ediyordu. Bu halimizi görenlerin bizi aile sanacağını düşünmeden edemiyordum.

En sonunda Parfüm Evi'ne geri döndük.

"Başım dönüyor," dedi Gabriel. "Bir süre sessiz sakın oturup öğrendiklerinizi hatırlamaya çalışmalıyım."

"Fakat sürprizimi sevdin, değil mi baba?"

"Bunu kırk yıl düşünsem daha iyisini akıl edemezdim Toby," dedi Gabriel oğluna sımsıkı sarılarak.

"Kate teyzem düşündü," dedi Toby.

"Sana gerçekten minnettarım Kate," dedi usulca. "Gölge'yi tam anlamıyla eğitmek ve benim de yolları öğrenmem biraz zaman alacak fakat şimdiden *bunun gerçekleşeceğine inanıyorum*. Benim için bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Sizin admıza çok sevindim," dedim. "Sizce de Gölge leziz bir yemeği hak etmiyor mu? Gidip Bayan Jenks'te Gölge'ye göre bir şeyler var mı bakalım?"

Noel ve Yeni Yıl gelip çatmıştı fakat Jane'in sağlığı giderek kötüleşiyordu. Yüzü daha da solmuş, zayıflamıştı. Jacob'ın düzenli olarak eczaneden alıp getirdiği uyku ilaçlarından sıkıntılarını unutmak için çok fazla içtiğinden endişeleniyordum.

Bir akşam Toby'yi uyuttuktan sonra Gabriel, "Jane yine yemeğe gelmiyor mu?" diye sordu.

"Dinleniyor," dedim.

"Öyleyse yemekten sonra bana *Ann us Mirabilis*'i sen okur musun?"

Gün geçtikçe aramızdaki resmiyet azalıyordu. Baş başa kaldığımız akşamları bütün gün iple çeker olmuştum. Böyle akşamlarda, tarifi mümkün olmayan bir huzur kaplıyordu bedenimi. Günlük olaylardan bahsedip, Toby'nin söylediği bir şeye gülüşürken dış dünyanın kapılarını kapatıyordum resmen.

Yemeğimiz bitince Gabriel ona okuduğum kitabı yarı gülümser bir ifadeyle dinlemeye koyuldu. Bu mutlu arkadaşlık; ateşin karşısında yan yana oturmalarımız, tıpkı benim evlilik hayallerimdeki gibiydi.

"Bugün Hackett'ı ziyarete gittim yine," dedi Gabriel gülümseyerek. "Yapmayı düşündüğüm yatırımlardan bahsederek onu oyalamak çok zevkli. Şimdiye kadar onun birçok şantiye alanını gezip gördüm ancak Jacob birkaç kötü işçilik dışında herhangi bir olumsuzluğa rastlamadı. Diğer yatırımcılarla da gizli görüşmelerde bulundum fakat alçak tavanlar ve Hackett'ın üzerine alınmadığı kalitesiz tuğlalar dışında nahoş bir şey duymadım."

"Adalet kaçağı olarak dolaşması canımı çok sıkıyor."

İç çekerek Toby'nin gömleklerini alıp tamire başladım. "Bugün Finche Anne'den mektup geldi," dedim. "Zavallıcık, torunları onu çok yoruyor olmalı."

"Mercy teyzenden mektup var mı hiç?" diye sordu Gabriel merakla.

"Çocukken bana ettiği eziyetlerden sana bahsetmiştim. Robert ile evlendiğimden beri hiç konuşmadık," dedim. "Benden kurtulmayı öyle çok istiyordu ki öldüm mü kaldım mı umurunda bile değildir."

"Çok bedbaht ve hırçın bir kadın. Ona acıyor olmalısın."

"Hâlâ kâbuslarımda mahzene kapatıldığımı görüyorum." İrkildim. "Düşüncesi bile beni ürkütüyor. Onu asla görmek istemiyorum."

Gabriel uzanıp elimi bulmaya çalıştı. "Fakat artık çocuk değilsin ve değer gördüğün yeni bir hayatın var," dedi.

Eli elimi sararken şömine başında her akşam aynı güzel duygularla, bu şekilde el ele oturmayı diledim. O gece yatağa Gabriel'in bana verdiği parfümlü eldivenlerle uzandım. Eldivenleri göğsüme bastırıp sürekli gördüğüm kâbuslardan arınmış bir şekilde uykuya daldım.

Gabriel, Jacob ve Toby Hampstead'deki bir tedarikçiyi ziyaret etmek için yola çıktı. Jane ile birlikte nakış işlememizi yaparak sakin bir sabah geçiriyorduk.

Jane iç çekerek şakaklarını ovuşturdu.

"Başın mı ağrıyor?"

"Umarım Jacob çok geç kalmaz. Eczaneden bana ilacımı getirmesi gerek."

Aradan bir saat geçtikten sonra Jane acıdan sararmış, nakış ile oyalanmayı bir kenara bırakmıştı. Saate bakınca diğerlerinin gelmesine daha birkaç saat olduğunu, hatta yemek yemek için bir yere uğrarlarsa iyice gecikeceklerini düşünerek ayağa kalktı.

"İlacını ben alır gelirim," dedim.

"Fakat Gabriel olmadan dışarı çıkmamalısın," dedi Jane.

"Burada oturup senin acı içinde kıvranmanı seyrede-mem."

"Gitmeni istemiyorum," dedi Jane gözyaşları içinde. "Fakat Kate, canım çok yanıyor!"

"Hackett'ın Holborn'daki ofisinin yakınlarından geç-memeye çalışarak doğruca gidip geleceğim."

Başım eğik, eczaneye varıncaya dek hızla yürüdüm. Küçük ilaç şişesini sepetime koyup, yol boyunca Jane için endişelenerek ilerledim. Belki de başka bir doktora daha görünmesi gerekiyordu artık. İyileşmesi için bir yol olmalıydı.

Chancery Yolu'ndan geçerken onu gördüm.

Hackett caddenin köşesinde durmuş iki adamla sohbet ediyordu. Onu görünce durup daldığım düşüncelerden çıkarak bir anda hızlandığım sırada Hackett başını çevirip bana baktı. Dikkatini çekmediğini sanmama rağmen donakalmış halde gözlerini bana diktiğini fark ettim.

Koşuyordu. Yayalara çarparak, atların önünden kaçarak rüzgâr gibi esiyor; su birikintilerine batarak, çamura bu-

lanarak taşların üzerinde hızlı ve sert adımlarla koşturuyordum. Korkudan ölmek üzereyken pelerinimi savurarak yan caddelerden birine saptım. Great Queen Caddesi'nden geçerken beni yakalamasından delicesine korkuyordum.

Dury Yolu'nun köşesinde bir portakal satıcısı duruyordu. Onun yanından geçerken bir adım ileri gelmesiyle çarpışarak yere düştük. Portakalları yere dökülerek çamurlu suların içine karışan kadın, çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Dökülen portakalları yakalamak için sokak çocukları bir anda etrafına üşüştü.

Sokak çocuklarının arkasında Hackett'ı görür gibi oldum; yerde yuvarlanan portakallara ayağıyla vurarak fırlatıyor, ilerleyebilmek için sağa sola yumruklarını savuruyordu.

Kolumun acımasına aldırmış etmeden Long Acre boyunca koştum. Kendimi Parfüm Evi'nin kapı dikmesinin arkasına atıp doğruca mutfağa koştum. Hiç durmadan yurkarı koşarak Jane'in odasına girdim.

"Ne oldu?"

"Hackett," dedim nefes nefese. "Beni gördü." Cümlemi daha tamamlamadan kapı büyük bir gürültüyle vurulmaya başladı.

"Beni öldürecek," dedim.

Jane ayağa kalktı. "Pelerinini ve sepetini bana ver!" Pelerini üzerine geçirip başlığını taktı. "Burada bekle!"

Sessizce koridora çıktım ve kaçmam gerekirse diye aşağıdan görünmeyeceğim bir noktada merdivenlerin başında durdum.

Jane'in ayak sesleri koridorda yankılandı ve kapıyı aç-

tığı an Hackett zorla içeri girmeye çalıştı. "Nerede o?" diye bağırdı.

"Afedersiniz?" dedi Jane donuk bir sesle. Ardından perlerinin başlığını indirdi.

Koridordaki korkuluğa biraz daha yaklaşarak aşağı baktım.

"Bayan Harte?" Hackett'ın sesi şaşırılmış gibi geliyordu.

"Evet."

"Bayan Finche nerede?"

"Bay Hackett, Bayan Finche artık aramızda değil, biliyorsunuz."

"Fakat onu gördüm!"

"Benzetmiş olmalısınız," dedi Jane.

Hackett gözlerini kısıp suratını buruşturarak ona baktı.

Jane iç çekerek, "Bay Hackett, sizden kaçan Bayan Finche değildi," dedi. "Gözlerim pek iyi görmüyor ve sizi tanıyamadım. Korktuğum için de kaçmaya başladım. Sizin beni soymaya çalışan bir yankesici olduğunuzu sandım."

"Fakat benim gördüğüm Bayan Finche'ydi!"

"Hayır, değildi," dedi Jane. "Hatırlamıyor musunuz? Cenazesine katılmıştık. Zavallı kadıncağыз kocasının ölümüne daha fazla dayanamayıp nehre atlayarak intihar etti. Hem bunu siz söylemiştiniz! Belli ki sadece *bir hayaldi* gördüğünüz. Size papatya çayı ikram etmemi ister misiniz? Sınırlerinizi yatıştırır."

Hackett başını hayır anlamında salladı. "Çok emindim, oydu..."

"İzin verirseniz yapmam gereken işler var."

Biraz sonra kapı kapandı.

Jane merdivene çökünce hemen yanma koşturdum.

İlacın kapağını açarken elleri titremesine rağmen gözleri parlıyordu. Yüzüne kan gelmişti sanki. "Seni bulamayacağına eminim," dedi ilacını içtikten sonra. "Kapıyı suratıma kapadı inanabiliyor musun? Hem katil hem de saygısız."

İkimizde kıkırdayarak korkularımızdan sıyrıldık.

Mutfaktan yaklaşan ayak sesleri Gabriel'e aitti. "Sizi bu kadar eğlendiren de nedir?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Hackett'ı kaçırdın. Peşimden geldi," dedim. "Fakat Jane beni kurtardı. Hatta ona papatya çayı bile teklif etti!" Tekrar kahkahalarla gülmeye başladım.

"Hackett mı? Bunda gülünecek bir şey yok," dedi Gabriel.

Gabriel tırabzan babasına tutundu. Eklem yerleri bembeyaz görünüyordu. "Sizi öldürebilirdi. Bu yüzden tek başınıza dışarı çıkmayı yasaklamadım mı size?"

"Jane için ilaç almaya gitmiştim."

"Öyleyse bir daha gitmeyeceksiniz!" Gabriel holün diğer tarafına geçerek parfüm salonun kapısını sert bir şekilde kapadı.

Sessizlik içinde yere bakıyordum. O kadar çok öfkelenmişti ki Jane'in bunu uygunsuz bulup bulmayacağını merak ediyordum. Gabriel ile çok sık baş başa kaldığımızın ve bunu bazılarının bildiğinin de farkındaydım. Jane, Gabriel'in bana karşı bu denli endişe duymasını kıskanmakta haklıydı.

Kocasının çıkışı karşısında Jane kaşlarını kaldırarak, "Senin için korktuğundan bu kadar sinirlendi," dedi. Elini

uzattı. "Gidip nakış işleyelim mi? Bugünlük bu kadar heyecan yeter, değil mi?"

Birkaç gün sonra Jane yatağına uzanmışken ona kitap okuyordum. Yüzü her zamankinden daha donuk bir renk almıştı. Gabriel içeri girdi.

"Müşterilerimden biri yarın akşam Whitefriars'taki George Meyhanesi'nin özel salonunda bir müzik ziyafeti olacağını söyledi," dedi. Büyük beklentiyle dolu surat ifadesiyle konuşmaya devam etti. "Kemanda John Bannister var ve İtalyan şarkıcıya klavsen ve ut da eşlik edecekmiş."

Jane bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Gürültüye ve sıradan sohbetlere bile tahammül edemiyorum," dedi.

Gabriel'in yüzü düşmüştü ve itiraf etmeliyim ki ben de hayal kırıklığına uğramıştım.

Jane bir bana bir de Gabriel'e baktıktan sonra, "Ama Gabriel ile sen gitmeye ne dersin Kate?" dedi.

Gabriel ile birlikte ertesi akşam George Meyhanesi'ndeki salonun merdivenlerinden çıkarken bizden önce gelenlerin olduğunu fark ettik. Yerlerimize oturarak müzisyenlerin enstrümanlarını akort etmelerini bekledik.

"Bütün gün bunu bekledim," dedi Gabriel. "Jane'in sağlığı bozulduğundan beri partilere nadiren katılır olduk ve bu yüzden müziği gerçekten çok özleyorum."

Ben de dışarı çıkmayı dört gözle beklemiştim. Buradan

daha güzel bir yerde olmayı hayal bile edemezdim. Birbiri-mize öyle yakın oturuyorduk ki bacaklarıma değen sıcaklı-ğını hissedebiliyor, keten gömleğindeki taze limon balsamının kokusunu içime çekebiliyordum.

Eğlence başlayıp da İtalyan kadın şarkıcının kontralto sesi salonu doldururken, büyülenerek dinlemeye başladım. İtalyancadan anlamasam da kelimeler her ne anlama geli-yorsa gelsin şarkı duygularımı kabartıyor, gözlerimin dol-masına neden oluyordu. Şarkıcı aryanın sonunda reverans yaparak yere eğilince içeride alkış kıyamet koptu.

“Harikaydı değil mi Gabriel?” diye fısıldadım.

Gabriel kolunu benimkine sürtünce bütün duygularım harekete geçti.

Yirmi dört kemancısıyla Kings grubunun lideri John Bannister, solo perfomans sergilemeye başlayınca mest olmuş halde gözlerini kapayarak dinleyen Gabriel’i seyret-tim. Ardından ben de gözlerimi yumarak, müzikten zevk duyan Gabriel’in yanıımızdaki sandalyede oturan adamdan daha noksan olmadığına kanaat getirdim. Belki de müziği bu kadar sevmesinin nedeni buydu.

Şarkı bitiminde Gabriel derin bir iç çekti. “Daha iyisini dinleyebileceğimi hiç sanmıyorum,” dedi usulca. “Ne kadar çok keman çalmaya çalışsam da bu ustalığa erişeme-yeceğimi bilerek dersimi alıyorum.”

Klavsene ile ut konçertosu salonun içinde dans ederce-sine çalınırken Gabriel, müzikle birlikte sağa sola salını-yordu. Müziğin akışına kendini kaptırmıştı sanki. Onu seyrederken gönlümü büyük bir arzu kapladı. Onca zor-luklara göğüs germesi, dürüstlüğü ve gücüyle bende hay-

ranlık uyandırıyordu ancak ona karşı hislerimin bundan fazlası olduğunun farkındaydım artık.

Arabayla eve dönerken Gabriel iç geçirdi. "Beni başka dünyalara götürebilen olağanüstü bir şey müzik," dedi. "Daha farklı, sevdiklerimizi incitmeden, dolu dolu yaşayabileceğimiz dünyalar."

Ben de öyle bir dünyada yaşamayı gönülden isterdim, fakat ona cevap verecek kadar kendime güvenim yoktu.

Biraz sohbet ettikten sonra bu kadar özel bir gecenin sona ermesinin verdiği melankoliyle kendimden geçmiştim.

Araba Parfüm Evi'nin önüne geldiğinde Gabriel elimi dudaklarına götürdü. "Bu gece bana eşlik etme zevkini yaşattığınız için teşekkür ederim," dedi ay ışığının altında gülümseyerek.

"Zamanın ötesinde harika bir geceydi," dedim.

Başını sallayarak elimi yavaşça bıraktı. "Gecenin sona ermesini istemezdim ancak içeri girmemiz gerekiyor."

Ne yazık ki öyleydi fakat Gabriel Harte'a âşık olduğum gerçeğini artık kabullenmek zorundaydım.

31. Bölüm

Hiç olmadık bir anda tartışma çıkıvermişti. Eğlenceli akşamın ertesi günü Jane ve Toby ile birlikte misafir odasında oturuyorduk. Kafamda hâlâ akşamki müziklerin tınısıyla, Gabriel'in büyülenmiş yüz ifadesini canlandırıyordum. Jane'in kocasına âşık olduğum için buruk bir acı yaşıırken bu aşkı, suçluluk duygusunun da etkisiyle, kalbimin en derinlerine gömmekten başka çarem yoktu.

Jane yine hazin duygular içinde camdan dışarıyı, kırağı düşmüş bahçesini seyreliyordu. Kucağındaki el işine hiç dokunmamıştı bile. Her an iç çekip duruyor, göğsünü ovalıyordu.

Sindirim güçlüğü çektiğini düşünerek ona bakıyordum. O aradaysa Toby'nin gömleklerinden birinin kollarını uzatmakla meşguldüm.

"Çok çabuk serpildin Toby," dedim. "Sanırım sen de baban gibi uzun boylu olacaksın."

Toby ayağa kalkıp göğsünü kabartarak, "Babam gibi uzun bacaklarım var benim. Bakın!" dedi. Uzun adımlar atarak odanın içinde yürümeye başladı. "Gördünüz mü? Bu yöne on adım, diğerine de altı adımda gidebiliyorum."

Gözlerini kapatıp ellerini öne uzatarak, "Kapıya da üç adım daha var," dedi.

Jane başını camdan çevirip kaşlarını çatarak Toby'ye baktı. "Neden adımlarını sayıyorsun?"

"Çünkü babam birlikte yürürken hep adımlarımı saymamı istiyor."

"Anladım." Jane elindeki işi bıraktı. "Kate teyzenle kal," dedi ve tek kelime dahi etmeden odadan çıktı.

Biraz sonra holün diğer ucundan bağırışmaları duyuldu. Toby yere uzanmış oyuncak kule yapmaya çalışıyordu. Aralık duran kapıdan olup biteni gözetlemek için yerimden kalktım. Jane'in tiz sesi parfüm salonundan net bir şekilde duyulabiliyordu.

"Oğluma nasıl kör olunacağını öğretmene izin vermiyeceğim!"

Gabriel tok sesiyle duyamayacağım şekilde bir şeyler söyledi.

"Açıklamalarını dinlemek istemiyorum Gabriel. Bunun olmayacağını sana daha kaç kere söylemem gerek?"

Toby eteğimi çekiştiriyordu. "Kate teyze? Annem neden bağırıyor?"

Elinden tutup kapıyı kapattım. "Seninle bir ev yapalım mı?" Sürekli konuşarak Toby'nin dikkatini parfüm salonundan gelen tartışmadan uzaklaştırmaya çalıştım.

Sert bir şekilde kapanan kapının ardından ayak sesleri holü geçip merdivenlere yöneldi.

Gidip Jane'i ya da Gabriel'i görmeli miydim, emin değildim fakat sonradan buna hiç karışmamanın en iyisi olacağına karar verdim. İkisini de çok seviyordum ancak böyle

durumlarda araya girmemek gerekirdi. Bunun yerine tarçımlı ve üzümlü kek pişirmek üzere Toby'yi de alıp mutfağın güvenli sığacağına sığındım.

Kek soğuduğunda bir dilim kesip Toby ile birlikte yukarı çıkarak annesine götürdüm. Kapısını tıklatınca içeri girmemizi söyledi.

Oda darmadağındı. Gardırobun açık kapaklarından elbiseler ve korseler fırfırlı ipek kumaşlar halinde yere saçılmıştı. Çekmecelerin hepsi açılmış, içindeki çoraplar ve gecelikler halının üstüne atılmıştı.

Jane yatağın üstündeki valizinin önünde duruyordu. Yanaklarında yer yer kırmızılıklar oluşmuştu ve saçları savuştan çıkmışçasına karmakarışık.

"Sana kek yaptık anne," dedi Toby. İçerideki dağınıklık onun da gözünden kaçmamıştı.

Jane, oğlunu kucağına alıp hiç durmadan saçlarını okşamaya, yanaklarını öpüp koklamaya başladı.

"Bir şeyini mi kaybettin Jane?" diye sordum. "Yardım edebilir miyim?"

"Yarın Tabitha teyzemi ziyarete gitmeyi düşünüyorum," dedi. "Yine Epsom'ın sularından içeceğim." Toby'ye öyle sıkı sıkıya sarılmıştı ki çocuk sessiz bir çığlık attı. "Sen de yanımda geleceksin Toby. İkimiz çok eğleneceğiz."

"Fakat Jane, sağlığın bu haldeyken seyahat etmen doğru mu?" dedim. "Ben de sizinle geleyim?"

"Jacob gelecek. Toby'ye Eleanor teyzesinin ve benim küçükken çok sevdiğimiz yerleri göstermek istiyorum. Teyzesinin mezarına çiçekler de koyarız."

Jane'in ben olmadan oğluyla baş başa zaman geçirmek

istemesini anlayabiliyordum. Üstelik Gabriel ile baş başa kalacağımı düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

"Toby, babana da leziz keklerinden bir dilim götürür müsün?" Toby odadan çıkınca, Jane'in omuzları bitkinlikle düştü ve yüzündeki ışıltılı gülümseme aniden soluverdi. "Kate, çok yorulduğum artık. Toparlamama yardım eder misin?"

Etrafa saçılan kıyafetleri düzgünce katlarken Jane yatağına kıvrılmış beni seyrediyordu.

Valizinden başımı kaldırıp ona bakınca beni deminden beri dikkatle takip ettiğini fark ettim.

"Bana çok kızgın," dedi. "Fakat Toby'ye kesinkes kör olacakmış gibi davranarak, onun için ne kadar korktuğumu ve öfkelendiğimi anlamamakta ısrar ediyor. Bu, kaderi kötüye çağırarak demek..." Sesi giderek tizleşerek acı dolu bir şekilde, "ve buna asla izin vermeyeceğim!" dedi. "Birbirimizi üzmeden konuyu doğru düzgün tartışamıyoruz bile. Fakat Gabriel seni takdir ediyor. Belki sen onu yatıştırabilirsin. Bunu benim için yapar mısın?"

Ne cevap vereceğimi bilemeden "Elimden gelirse," dedim.

"Gerçek şu ki Gabriel ile son zamanlarda pek ortak yönümüz kalmadı ve bu yüzden birbirimize yardımcı olamıyoruz."

Bana bu denli güvenmesinin verdiği rahatsızlıkla gecelikleri büyük bir özenle katlayarak valize yerleştirdim.

"Gabriel senden hep en iyi şekilde bahsediyor," dedim sonunda.

"Fakat onun istediği ve ihtiyaç duyduğu bir eş değilim artık. Kate, senin arkadaşlığında teselli buluyor. Benim yetime sen geçmelisin. Anlıyor musun?" Gri gözleri ciddiyeyle bana bakıyordu.

Başımdan kaynar sular dökülmüştü sanki. Ne demek istiyordu; düşündüğüm şey olamazdı kesinlikle. "Sen yokken ona arkadaşlık ederim elbette," dedim. "Yeni şehrin sokaklarını öğrenmede gösterdiği başarı çok gurur verici."

Gözlerini kapadı. "Elimden geleni yaptım," diye mırıldandı.

"Burası tamam," dedim. "Toby'nin kıyafetlerini de hazırlayayım."

Başını tamam anlamında salladı. "Sana güvenebileceğimi biliyorum." Gözlerini yeniden açıp bileğimden tuttu. Şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Sana güvenebilirim, değil mi?"

Bir an duraksayıp gözlerine baktım. "Elbette," dedim tam olarak neden bahsettiğini anlamadan.

Sessizce odadan ayrıldım.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra Jem arabayı evin önüne getirip seyahat bagajını monte etti.

Toby yola çıkmanın heyecanı ile etrafımda dört dönerken, Jacob bana ters ters bakıyordu.

"Annene göz kulak ol ve sözünden çıkma," dedi Gabriel Toby'ye.

"Tamam baba."

"Yokluğunu hissedeceğim Jacob," dedi Gabriel.

"Bensiz idare edemeyeceğinizden endişeleniyorum,"

dedi Jacob. "Ancak hanımefendi onunla gitmem konusunda *çok ısrar etti*. Neden Bayan Finche ile gitmediğini anlamıyorum." Kederli, ümitsiz bir ifadeyle derin bir iç çekti. "Bir haftalık kıyafetlerinizi hazırlayıp yerlerine bıraktım. Umarım Bayan Finche, laboratuvarınızı düzenlemenizde size güvenilir bir yardımcı olabilir," dedi şüpheli gözlerle beni süzerek.

Üst kattaki kapının sesi duyuldu. Jane yine cansız görünüyordu fakat kırmızı kadife pelerini ve kürklü atkısıyla gayet şık bir şekilde merdivenlerden indi. "Hazır mısın Toby?"

"Bekliyorum."

Jane'in gülümsemesi gözlerindeki acıyı maskeliyordu. "Öyleyse yolculuğumuza başlamak için hemen çıkalım. Hoşça kal Kate." Yanaklarından öperken kulağına "Sana söylediklerimi unutma, olur mu?" diye fısıldadı.

Beni bırakıp arkasını döndüğünde ona elini uzatan Gabriel'in elini tutmadan "Haftaya görüşürüz Gabriel," dedi.

Gabriel elini geri çekerken gülümsemesi buz kesmişti. "Tabitha teyzene selamlarımı ilet," dedi resmi bir ses tonuyla.

Gabriel ile son basamakta rüzgârdan titreyerek duruyorduk.

Jane arabanın merdivenlerinden çıkarken başını çevirip, "Gabriel?" diye seslendi.

Gabriel basamağı inip ona yaklaştı. "Evet hayatım?"

"Mademki Kate ailemizin önemli bir parçası oldu, ona da özel parfümlerinden birini yapmanın zamanı gelmedi mi sence de?"

Gabriel'in ihtiyatlı gülümsemesi bir anda soldu.

Jane bana bakarken dudağını hafifçe kıvrarak gülümsemi. "Çok önemli bir parfüm olmalı, öyle değil mi?" Arabaya bindikten sonra Jem kapıyı kapadı.

Biraz sonra Jem kırbaçları kamçılایınca araba hareket etti.

Jane elini arabanın camına yasladı, araba gözden uzaklaşana dek gözlerimiz birbirine kenetlenip kaldı.

Herkes gittikten sonra Gabriel parfüm salonuna çekildi. Her zamanki şehir gezimize çıkamayacağımızı söyleyemeyecek kadar meşguldü anlaşılan.

Yapacak başka bir işim olmadığı için Bayan Jenks'ten çarşı alışverişine çıkarken Ann'i yanımda göndermesi için izin istedim.

Ann dışarı çıkacağı için heyecanlanarak bütün yol boyunca yanımda hızlı hızlı yürürken, bir yandan da hiç susmadan konuştu. Strand'deki New Exchange'e vardığımızda eldivencilerin ve kumaşçıların sergilediğı eşyalara bakarken şımarıyor; ipek çorapların ve şalların çeşitliliğı karşısında şaşıp kalıyorduk. Dışarı çıkmamın asıl amacı kumaşçıya gitmekti.

Hâlâ yasta olduğum için kararlılıkla renkli elbiseleri ve şık işlemleri bir kenara bırakıp, adamdan elinde siyah ne varsa göstermesini istedim. Biriktirdiğim maaşımla kendime ipeksi yünden, hafif pırıltılı bir kumaş seçtim. Kendimi işin zevkine verip jupon dikmek için biraz da siyah tafta aldım. Taftanın hışırtısına bayılıyordum.

Eve güvenli bir şekilde geri döndüğümüzde holden geçerken, Gabriel'in kapalı kapının ardında kemanını çaldığını işittim. Melodi öylesine vahşi ve hoyrattı ki çektiği acıyı anlayabilmem mümkün değildi.

Odama geçip aldığım kumaşları kesip biçmeye başladım. Gabriel'in yeni kıyafetimi görmemesi ne acı, diye düşündüm. Dikişle uğraşırken, Jane'inünkü konuşmasını kafamda yeniden canlandırdım. Ne ima ettiğini bir türlü anlayamıyordum. Demek istediği şeyi kesinlikle yanlış anlamış olmalıydım. Bir de giderken söylediği son cümle, Gabriel'in bana özel bir parfüm hazırlaması, çok tuhafıma gitmişti. Gabriel de Jane'in bu önerisinden rahatsız olmuştu besbelli.

Karanlık çökerken, Ann mumları yakmak için geldi ve yemeğin hazır olduğunu söyledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum korseyi ona göstererek.

"Çok hızlısınız Bayan Finche! Üstelik işçiliğiniz de bir harika," dedi yumuşacık yünü okşayarak.

Masada her zamanki yerime otururken Gabriel çoktan yemek odasına gelmişti. Konuşmalarımız resmiyet ve nezaket çerçevesinde sürdü. Gabriel ile baş başa geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak şöyle dursun, Jane'in gitmeden önceki tuhaf tutumları aramızda rahatsız bir havaya neden olmuştu.

Soğuk etimizi ve turşularımızı bitirdikten sonra sandalyemi geri ittim.

"Kate?"

"Evet," dedim büyük bir hevesle. Akşamın geri kala-

nında da onunla oturmamı teklif edecek umuduyla bekledim. Belki de benim için keman çalardı.

"Yarın öğleden sonra parfüm salonunda bana yardım eder misin?" diye sordu. "Leydi Dorchester ve arkadaşları gelecek."

"Evet, elbette," diye geveledim. Hayal kırıklığına uğramıştım.

"Öyleyse iyi geceler."

Ayaklarım geri gide gide odama çekilip tek başıma elbisemi dikmeye koyuldum. En sonunda elbiseyi bir kenara bırakıp üzerimi çıkararak yatağa girdim. Gabriel'in hediyesi eldivenlerimi her zamanki yerlerinden, yastığın altından çıkardım.

Şöminenin ateşi yavaş yavaş köze dönerken küllerin ufalanışı seyrettim. Eldivenler göğsümde, sıcak ve tensel kokusunu içime çekerek uykuya daldım.

Ertesi sabah Gabriel daha mutlu bir ruh halindeydi ve benden Cheapside'a yapacağı teslimatta ona eşlik etmemi istedi. Gölge'yi yardım almadan tutarak, koluma girmeyi de reddetti. Birlikte yürürken onun sıcaklığını hissetmeyi özlüyordum fakat onun ne kadar ilerlediğini görmenin yanında bu mahrumiyetin bir önemi yoktu benim için.

Teslimatını yaptıktan sonra birlikte Wood Caddesi'ne ve oradan da Aldersgate'e yürüdük. Pye Corner'ı geçerken donakaldım.

"Ne oldu?" diye sordu Gabriel.

"Dolly Smetwicke adına yöneteceğim ikinci el kıyafet

dükkânı," dedim camdan içeriyi gözetleyerek. "İçeride bir kız dikiş yapıyor. Dolly yerime geçirecek birini bulmuş demek ki. Beni bu kasvetli küçük dükkândan ve parmaklarımı başkalarının eskilerini değiştirmek için delik deşik etmekten kurtardığınız için ne kadar şanslıyım."

"Ben de sokaklarda yalnızca başıboş bir köpeğin yardımıyla eskisi gibi gezebildiğime inanamıyorum. Bu yüzden ben de şanslıyım."

Yüzünden ne kadar keyifli olduğu anlaşılıyordu. Kollarına atılıp ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sevgili Kate, sana ne kadar teşekkür etsem az," dedi.

Parfüm Evi'ne, aramızdaki yakışsız gerginlik sona ermiş, mutlu bir şekilde geri döndük.

O gün öğleden sonra Leydi Dochester'ı parfüm salonuna aldım.

Leydi Dochester, kırışmış cildi beyaz lekeler ve siyah beneklerle bezenmiş, yaşlı bir kadındı. İki arkadaşı da onun gibi yaşlı, rujlu ve son moda elbiseli kuşanmış kişilerdi. Bu yaşlı cadı kadınlar topluluğunun Gabriel ile merhabalaşırken saçlarını kabartarak, kirpiklerini kırıştırarak onun gözlerinin görmediğinden habersiz kırıltmaları beni çok eğlendiriyordu.

"Sizden bana özel bir parfüm yapmanızı istesem..." dedi Leydi Dochester emreden bir ses tonuyla. "Çok şey mi istemiş olurum? Bu isteğimi yerine getirirseniz yaşlı bir kadını çok mutlu edersiniz."

"Ne yazık ki artık nadiren özel parfümler üretiyorum."

"Benim için bile mi?" diye dil döktü Leydi Dorchester.

"Sheba Kraliçesi için bile sevgili leydim," dedi Gabriel gülümseyerek. "Fakat yeriniz bende ayrı olduğu için çok kısıtlı sayıda üretilmiş Hint Şarkısı'nı ilk sizin denemenizi isterim. Çiçeksi kokularla az miktarda silhat esansının karışımından oluşan, sizin gibi akıllı ve kültürlü bir bayan için mükemmel bir seçim doğrusu." Aynalı masadan aldığı küçük şişenin kapağını kaldırdı ve bir damlasını leydinin bileğine sürdü.

"Mükemmel!" dedi kadın koklayarak.

Arkadaşları etrafında toplaşıp, "Egzotik!" ve "Büyüleyici!" gibi nidalarda bulundular.

"Bunu deneyen ilk kişi ben miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle."

"Kaç şişe ürettiniz?"

"Sadece on."

"Öyleyse hepsini alıyorum," dedi zafer kazanmışçasına. "Böylece bu parfümü kullanan tek kişi olacağım."

On şişe parfümün yanında hanımların seçtiği mumları, kokulu keseleri, mendil kokularını, pomatları ve sabunları da paketleyip verdikten sonra hepsi neşe içinde salondan ayrıldı.

"Kârlı bir gündü," dedi Gabriel.

"Artık özel parfümleri hiç üretmediğinizi sanıyordum? Leydi Dochester'in Hint Şarkısı'nın tüm stoğunu almasına izin vererek bu parfümü ona özel kılmış olmuyor musunuz?"

"Bir parfümü kullanan tek kişi olmakla parfümün sana özel; eşsiz karakterini ve iç güzelliğini yansıtacak şekilde

üretmek arasında dağlar kadar fark vardır. Böylesine özel bir parfüm, sahibinin özelliklerini bilmeden üretilemez. Ayrıca tutkuyla hazırlanması gerekir."

"Anladım."

"Kate, acaba..."

"Evet?"

"Bu akşam yemekten sonra Dryden'in şiirini bana okumaya devam eder misin?"

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirmişti. "Zevkle."

Ertesi sabah Gabriel bana ihtiyacı olmadığını söyleyerek laboratuvarına gömülünce, hayal kırıklığına uğradım. Ancak dikiş işime devam ederek harika bir iş çıkardım. Yeni korsem, eteğim ve jüponum neredeyse bitmişti.

O akşam misafir odasında oturduk. Jane'in, Toby'nin ve Jacob'ın dönmesine az kaldığını düşünmek bile istemiyor, dalgın dalgın şömine ateşini seyrediyordum. Geçen birkaç gün boyunca yalnızca Gabriel'in varlığını hissettiğim, gerçeklikten arınmış bir dünyada yaşamıştım.

"Bu hafta ne kadar hızlı geçti," dedi Gabriel. Hüzünlü duygularıma tercüman olmuştu adeta.

"Toby'nin neşeli sesini duymayı dört gözle bekliyorum ama," dedim.

"Evet," dedi Gabriel gülümseyerek.

İkimiz de Jane'in adını bile ağzımıza almıyorduk.

İlerleyen saatin etkisiyle esnemeye başladım.

"Yatma zamanı," dedi Gabriel.

Ateşi söndürdükten sonra yukarı çıktık. Yatak odalarımızın önünde durarak birbirimize iyi geceler diledik.

“İyi geceler Gabriel.”

“İyi geceler.”

Gece boyu uyku tutmamıştı. Yastığımı daha rahat bir hale getirmek için boş bir çabayla kabartmaya çalıştıktan sonra sinirle yere fırlattım. Jane’in yüzü gözümün önüne geldikçe, kocasına karşı duyduğum bu köklü arzudan utanıyordum. İçim sızıyordu.

En sonunda uyuyakalmıştım, ancak kapımın önünde ayak seslerini duyunca hemen uyandım. Gabriel olduğunu biliyordum. Nefesimi tutup bekledim fakat biraz sonra ayak sesleri uzaklaşıp gitti.

Sabah uyuyakalmış ve kahvaltıyı kaçırmıştım.

Gabriel kendini çoktan laboratuvara kapadığı için gün boyu onu rahatsız etmeyip, yemek saati geldiğinde sofraya davet ettim. Gabriel esneyip gerindi. “Saatin bu kadar geç olduğunun farkına varmamışım. Yeni bir parfüm üretmekle meşguldüm. Koklama deneyimlerinin içinde öylesine kaybolup gitmişim ki zamanı unutmuşum resmen.”

“Hint Şarkısı’nın yerini alacak olan formül mü bu?”

“Aklımda daha ilgi çekici bir şeyler var. Bir süredir sana özel parfüm hazırlamayı istiyordum.”

Karışık duygularımı dile getirecek doğru kelimeleri bulamıyordum. Donup kalmıştım.

“Kate?” dedi kararsız bir sesle. “Hoşuna gitti mi?”

“Hangi kadının hoşuna gitmez ki?” Tereddüt içinde parmaklarımla oynuyordum. “Fakat ya Jane... Onu üzmem istemem...”

Gabriel'in dudakları gerilmişti. "Bunu Jane önerdi ve benim de bu konuda hiçbir çekincem yok. Yarın sana yakışır bir parfüm üretme çalışmalarına devam edeceğim. İyi geceler Kate." Arkasını döndü ve yukarı çıktı.

Uykum kaçmış, yerini huzursuzlukla karışık bir heyecan almıştı.

32. Bölüm

Gabriel bütün günü laboratuvarında geçirdiyse de varlığı evin her yanında hissediliyordu sanki.

Hava karardığında elbisemi dikmeyi bitirmiştım. Ödünç alınmış bir elbisedense kendime ait olanı giydiğim için çok mutluydum. Yürürken hışırdayan taftanın görünmesi için eteği iki yandan yukarı tutturmuştum. Gabriel ne kadar güzel göründüğümü göremese de iç eteğimin ipeksi hışırtısını duyacaktı.

Akşam yemek odasının kapısına gelince Gabriel'in beni sofrada beklediğini görüp duraksadım.

Ayağa kalkıp sandalyemi çekti. Ben otururken elleri bir an için omuzlarıma değince dokunuşu içimi titretti.

"Yorulmuşsundur," dedim. "Bütün gün laboratuvardaydım."

"Senin parfümün üzerinde çalışmanın verdiği sevinçle zamanın nasıl geçtiğini unuttuğum," diye cevap verdi. "Belki de yemekten sonra benimle gelip biraz fikir verirsin?"

"Bunu her şeyden çok isterim."

Biraz yedikten sonra hemen laboratuvara geçtik.

İçerisi salt şömine ateşiyle aydınlandığı için loştu. Yıllar boyunca bu odada üretilen binlerce parfümün hâlâ belli belirsiz var olan kokusunu içime çektim. Gabriel benim için bir mum yakıncatezgâhta düzgün bir şekilde sıralanmış şişelerin, imbiklerin ve kâselerin durduğunu fark ettim.

"Senin için üretmek istediğim parfümün hayali biraz karışık," dedi Gabriel. "Tıpkı senin gibi. Birçok çeşit denememe rağmen hâlâ bir şeyler eksik gibi. Tabii eksik olan şey muhtemelen senin kişisel zevkin."

"Daha çok çiçek kokularından hoşlanırım," dedim. "Yaz Bahçesi'ne bayılıyorum."

"Demek ki senin doğal kokuna uyumlu fakat bu parfüm kişiliğinin diğer yanlarını da ortaya koyacak türden olmalı. Yani, evet, biraz sümbülteber, vadi zambağı ve senin doğanı yansıtmaları için yasemin de ekleyeceğiz ancak şaşırtıcı, daha karanlık ve vahşi yanların da var. Minyon tipli fakat korkusuzsun, bu yüzden çiçeksi esansların güzelliğine karşılık sandal ağacı ile miski de katarak karıştıracağız. Parfümlü eldivenlerinin misk kokusunu seviyorsun, değil mi?"

"Biliyorsun, ilk başta emin olamamıştım, fakat artık seviyorum." Her gece çarpıcı kokularıyla beni sarsıp sarmalasın diye eldivenleri yastığımın altına koyarak uyduğumu söyleyemedim.

Gabriel gülümsedi. "Aromalar boya gibidir," dedi. "İki rengi birbirine karıştırırsan, mesela sarı ile maviyi, sonuç yeşil olur. Fakat iki renkten sonsuz sayıda farklı ton oluşabilir; miktarlarına bağlı olarak, taze yaprak gibi açık yeşilden, çam ağacı gibi koyu mavimsi yeşile kadar farklı tonlar.

Bu esansları çeşitli oranlarda karıştırarak da senin için kursuz karışımı elde etmeyi istedim."

Elini tezgâhını üstünde gezdirerek ilk şeyi aldı. Tıpasını çıkardıktan sonra kare şeklinde beyaz bir beze hafifçe damlatıp bana uzattı.

Bez parçasını çekinerek kokladım. "Yasemin ve süm-bülteber?"

"Ve vadi zambağı. Hoş, fakat senin için fazla sade." Bir sonraki şeyi aldı. "Bunda da aynı çiçekler var fakat bir de misk ve sandal ağacını ekledim."

Uzattığı diğer bez parçasını alırken parmakları parmaklarıma değmişti. Kokuyu içime çektim. "Bu biraz daha sert," dedim. "Odunsu; üstelik daha zengin bir kokusu var."

"Fakat beklediğin gibi değil?" Gülümsedi. "Sesinden anlayabiliyorum, ama merak etme. Henüz bitmedi." Bir diğer şeyi aldı. "Bu da başka şeyler ekleyerek hazırladığım karışım. Eklediğim şeyleri anlayabilecek misin bak bakalım."

"Ah, baharatlar!" dedim. Parfümü koklar koklamaz Finche ambarını hatırladım. "Tarçın, muskat ve..."

"Karanfil. Belki tarçını biraz fazladır? Fakat hâlâ bir şey eksik gibi. Bileğini uzatır mısın?"

"Elbette," dedim şaşkınlıkla, fakat bana dokunması için sabırsızdım.

Elimi tuttu ve avucumu çevirdi. "Tenini koklamam gerekiyor," dedi elimi burnuna götürerek. "İzninle?" Önce derin, sonra da hafif bir şekilde kokladı. Ardından dudaklarını bileğimin iç kısmına değdirerek dilinin ucuyla yumuşak tenimi tattı.

Nefesim kesilmişti; öylesine zevk alıyordum ki neredeyse canım yanıyordu.

Dili bileğimi bir kez daha yaladığında bacaklarım çözülmüş, bir elimi tezgâha dayamıştım. Gözlerim kapalı, dudaklarım aralanmıştı; damarlarımdaki kan arzuyla dalgalanarak akıyor ve sonunda kasıklarına gelerek acılı bir sıcaklık yayıyordu. Gabriel bileğimi tekrar tekrar bir tüy dokunuşuyla tadarken ılık nefesinin ağır ağır koluma doğru yükseldiğini hissediyordum. Sonunda dirseğimin iç kısmını koklayarak durdu.

Sonsuz gibi geçen bir zaman sonra tekrar doğruldu. Yutkunduktan sonra titrek bir sesle "Vanilya ve badem; bir çocuğun masumiyeti gibi sütlü ve tatlı. Gizli şehvetin için de karanfil ve amber. Şaşırtıcı tezatlığın fevkalâdeliği. Tenin muhteşem kokusunu yakalayıp şiddetini artıracam," dedi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken konuşmaya cesaret edemedim.

"Kate, çalışırken yanımda kalır mısın?"

Tezgâhtan elimi çekerek şömineye doğru yürüdüm. Tafta iç eteğim rüzgârda hışırdayan ağaçlar gibiydi. Arzuyla dolup taşmış halde ateşin yanına oturdum.

Gabriel ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını kıvrırken, ateşin daha da parlattığı sarışın perçemlerine bakıyordum. Tezgâh ile şişelerin ve kavanozların bulunduğu raflar arasında gidip geliyor; ince uzun parmaklarını kapların dışında yavaşça gezdirerek istediğini bulana dek şişeleri sayıyordu.

"Amber kullanacağım," dedi. "Parfüm yapımında kul-

lanılan en nadir ve değerli malzemelerden biridir.”

Gabriel’in parfümümde böylesine pahalı bir maddeyi kullanacak kadar bana değer verdiğini düşününce, içim ısındı. “Amber nedir?”

“Denizden gelir. Bazıları kokusundan pek hoşlanmasa da amberi diğer kokuların içine kattığında kendi rayihasını kaybederek diğer kokuları belirginleştirir. Doğada, kadın teninin saf kokusuna en yakın kokudur ve tanımlanamayan, bağımlılık yaratan bir etkisi vardır. Kadın böyle bir koku süründüğünde erkekte sarhoş edici bir hava yaratır.”

Sıcaktan ve odanın loş karanlığından bunalmaya başlamıştım. Onu seyrederken göz kapaklarım giderek ağırlaşıyor, arada sırada burnuma vanilya ve sümbülteber kokuları geliyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı ısıtmak için şömineye uzattıktan sonra eteğimi de yukarı sıyırdım. İlginç bir biçimde rahat davranmaya başlamış; Gabriel’in varlığına rağmen bacaklarımı ısıtmak için ateşe uzatıp açmıştım. Fakat çıplak bacaklarımı göremeyeceğini biliyordum.

Holdeki saat on biri vurduğunda Gabriel hâlâ döküp karıştırıyor, formülü kokluyordu. Uzun bir esnemenin ardından gözlerimi kapadım.

Uyuyakalmış olmalıydım. Uyandığımda ateş sönmeye yüz tutmuş, közler gri küllerin üzerinde kıpırtısız parlıyordu. Kollarımı açarak tekrar esnedim.

“Demek nihayet uyandın.” Gabriel’in sesi keyifli geliyordu. Şöminenin diğer tarafındaki koltuğa oturmuş, bacaklarını uzatmış ve gömleğinin yakasını çözmüştü.

Açık yakasından görünen göğsüne bakarak dudakla-

rımla tenine dokunmanın, boynunun kıvrımlarını yalamasının nasıl hissettireceğini düşünüyordum... Bir anda düşüncelerimden sıyrılmak için eteğimi bacaklarıma geri örterek, "İçim geçmiş," dedim.

"Parfümün denenmeye hazır."

Birdenbire hayal kırıklığına uğrama korkusuyla ayağa fırladım.

"Gel!" dedi yerinden kalkıp elini bana uzatırken.

Elinden tuttum ve birlikte laboratuvardan çıkıp parfüm salonuna geçtik.

"Ah!" Derin bir nefes aldım.

Perdeler geceyi dışarıda bırakmak üzere sıkıca kapanmış, şöminedeki ateş en canlı parıltısıyla yanıp tutuşuyordu. Duvar şamdanlarındaki mumlar titreyerek yanıyor; altı mumluklu büyük şamdan odanın ortasındaki aynalı masada yumuşak ve titrek bir ışıqla parlıyordu. Odanın her tarafında ve yerlerde küçük mumlar vardı.

"Çok güzel!"

Gabriel masadaki uzun arkalıklı sandalyelerden birini çekti ve beni oturttu. Parfüm dolabının kapağını açıp uzun boyunlu, armut şeklinde tıpası olan zarif şişeyi aldı ve masanın üstüne koyduktan sonra yanıma oturdu.

Mis amber kokulu şişeye bakıp mum ışığında parıltıyan, güzelce şekil verilmiş camında parmaklarımı gezdirdim.

"Denemenden şu an öyle korkuyorum ki," dedi Gabriel. Öne doğru eğildi. "Kate, doğruyu söyleyeceğine söz verir misin? Eğer beğenmezsen formülünü değiştiririm. Duyularını uyandırmayan bir parfümü kullanmanı istemem."

“Öyleyse doğruyu söyleyeceğime söz veriyorum.”

“Güzel. İlk anda nasıl hissettiğini tam anlamıyla kestiremeyebilirsin. Bir parfümün başarısı genelde tende olgunlaştıkça belli olur.” Yavaşça şişenin kapağını çıkardı. “Nabzının attığı noktalara uygulamama izin ver.” İşaret ve başparmağına şişenin başını hafifçe değdirdi. “Bileğini uzat.”

Avucum açık olacak şekilde elimi uzattım. Bileğimin iç kısmını parfümle ovaladı.

Bileğimi tam burnuma götürüyordum ki “Bekle!” dedi. “Diğer elini de uzat.” Amberli sıvıyı nazikçe diğer bileğime de uyguladıktan sonra sümbülteberin kokusunu almaya başladım. Parmaklarına biraz daha parfüm damlattıktan sonra dirseğimin iç kısmına varana dek koluma sürüyor, parfümü tenime yedirmek için yavaş yavaş ovalıyordu. “Şimdi,” dedi.

Başımı eğip bileklerimi kokladım. Bir anda içimdeki kadınsı duygular yükselmeye başladı. Annemin kollarındaki huzur ya da bir aşkın dokunuşu gibi kokuyordu. Aybaşı kanamasının topraksı kokusuyla yeni doğmuş bebeğin boynundaki hoş kokuyu anımsatıyordu. Yağmurdan sonra açan vadi zambağının tatlı-acı kokusuyla karışık sümbülteberdi bu; baharatlı ve sıcak.

“Ah, evet,” dedim nefes nefese.

“Rayihası teninde ısındıkça değişecek,” dedi Gabriel. “Yaklaş!” Parfümü koklarken gözlerini kapamıştı. Sesindeki hırıltı arzularımı daha da harekete geçiriyordu. “En belirgin notalar birazdan kaybolacak ve en derindekiler ortaya çıkacak.” Saçlarımı okşayan parmakları çenemin altına

doğru ilerledi. "Biraz da kulaklarının arkasına ve boynuna sürmeliyim."

Parmakları boynumu okşarken gözlerimi kapatıp hafifçe sallanıyordum. Başımı bir yana eğerek parmaklarının saçıma ulaşana dek boynumda gezinmesine izin verdim.

"Yumuşacık," diye fısıldayarak boynum ile omzumun arasını öptü.

Titremeye başlamıştım. Karşı koyma isteğimi ya da arzumu yitirmiştim artık.

Saçlarımın tokasını açınca ipekten bir perde gibi omuzlarıma dökülüverdiler. Parfüm şişesini yine parmaklarının ucuna değdirdikten sonra göğüslerimin arasına sürmeye başladı.

Tutkuyla erirken, omuzlarımdan bütün vücuduma bir ürperti yayılıyor; ona yaklaşmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Nefesini uzunca bırakarak parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı ve yüzümü kendine çekti. Başını başıma eğdikten sonra sonsuzluk gibi gelen uzun bir süre boyunca dudaklarımız birbirinden yalnızca bir milim uzakta, öylece kaldık. Nefesi yanaklarımı okşuyordu.

Parfüm tenime karıştıkça baharatların, egzotik sandal ağacının, karanfilin ve tarçının kokusu yoğunlaşıyor; insanı sarhoş eden, ihtiraslı bir havaya sokuyordu. Bu kokunun beni ele geçirip her yanıma ulaşmasını, vücudumun her zerresine sahip olmasını istiyordum.

Titreyerek onun boynuna dokundum ve parmaklarım benden izinsiz Gabriel'in açık yakasından içeri girerek göğsünü okşamaya başladı.

Hafif bir iniltiyle yanaklarımı öpüyor, öpüyordu.

Nefesim kesilmişti. Başımı çevirdiğim o kısacık anda dudaklarımız birbirine kavuştu. İlk andaki hassaslık ve tedirginlik yerini giderek artan hazza bırakıyordu. Dilinin ucu dudaklarımın içinde gezinmeye, beni tadıp keşfetmeye başladığında ondan, baş döndürücü karanlıktan ve dudaklarımızdaki ateşten başka bir şey hissetmiyordum artık. İçimde bir ateş alevlenerek yükseliyordu ve onun arzusuyla eriyor; rahatlıyor, daha fazla dokunması için ölüyordum.

Beni ihtirasla göğsüne yasladığında pantolonunun içindeki sertliği hissederek kasıklarımı ona daha çok bastırdım. Kalçamı kavrayıp ovaladıkça bacaklarımı açıp onun beline dolamak ve içime almak istiyordum.

En sonunda geri çekildi. Nefesi hırıltılı ve düzensizdi. "Kate..." Sesinde bir tereddüt yoktu.

"Evet," dedim bir saniye bile düşünmeden. Tek bildiğim onun ruh eşim ve kaderim olduğuydu.

Tüy kadar hafifmişim gibi beni kucağına aldı ve ateşin önündeki kilimin ipeksi yumuşaklığına dikkatlice yatırdı.

Üzerime eğildiğinde, ona uzanıp yüzünü avuçlarımın içine alarak gözkapaklarını öptüm. "Gel bana," diye fısıldadım ellerimi gömleğinin altından sokup sıkı karnına dokunurken.

Korsemi çözdükten sonra jüponumu ve elbisemi çıkarıp atarken, durmadan yüzüme öpücükler konduruyordu.

Gömleğini üzerinden çıkarıp, pantolonunun kemerini çözdüm. Tenlerimiz birbirine kavuşmuş halde, kilimin üzerinde sarmaş dolaştık. Çıplaklığımızı artık yalnızca şömine ateşi aydınlatıyordu. Omuzlarımdan başlayıp göğüslerime

kadar öperek meme uçlarıma geldiğinde yattığım yerde hafifçe doğruldum.

Bir yandan bacaklarımı okşarken diğer yandan elleri iç kısımlara doğru ilerliyordu. Gizli noktama ulaştıktan sonra beni kendimden geçirene dek ılık, nemli derinliklerimi tatlı tatlı okşamaya başladı.

Kulağıma hoş şeyler fısıldıyor, parfümlü boynumu ve vahşi misk kokusunda gizlenen tatlı aromalı göğüslerimi öpüp duruyordu.

Kasıklarımındaki zonklamanın verdiği hazla nefesimi tuttum. İsmimi haykırıyor, başını tutup dudaklarıma gömüyordum.

Sırt üstü uzanıp beni üzerine alınca bacaklarımı yana ayırarak oturdum. Yine en özel yerime dokunmaya başladığında soluk soluğa kalmış, kalp çarpıntılarım hızlanmıştı.

Biraz sonra sıcacık sertliğinin içimde kaydığını hissedene dek beni kaldırıp indirdi. Ben inlerken göğüslerimi kavriyordu. Üzerinde gidip geldikçe göğüslerim tenine sürtüyordu.

Gelgitli sarsıntılar içimde yükselirken gözlerimi yummuş, bize özel bu mis kokulu tutkular dünyasında kaybolmuştum. Zaman anlamını yitirmişti sanki. Dalgaların üzerinde bir süre daha gidip geldikten sonra ateşli bir tutku patlamasının ardından karaya vurmuştum artık. Başımı geriye savurup derin bir zafer çılgılığı attım.

Biraz sonra Gabriel de rahatlayarak nefesini bıraktı.

Başımı göğsüne yasladım. Hızlı kalp atışları kulaklarımda yankılanıyorken, hazza ulaşmış bedenlerimiz sarmaş dolaş olmuştu. Vücudumuz yorgun düşmüş; ateş tenimiz-

deki miskli, baharatlı parfümü terle birlikte buharlaştırıyordu artık.

Gabriel hırıltılı bir ses tonuyla konuşarak saçlarımı okşamaya başladı. "Bunu ne kadar arzuladığımı tahmin bile edemezsin. Sanırım bu parfümü senin için yaptığım kadar kendim için de yapmışım. Bundan önce sana ait doğal kokunun yalnızca baştan çıkarıcı, çok hafif bir kısmını alabiliyordum fakat şimdi bütün duyularım sana kapılmış durumda."

Gömleğini katlayıp başımızın altına yastık yaptı ve tafta eteğimi hışırtılı bir battaniye olarak üzerimize örttü.

Aklım başımda değildi. Başımı omzunun kıyılarına yaslayınca bana sarılıp elini göğsümün altına yerleştirdiğinde holdeki saat dördü çalıyordu.

Esneyerek gözlerimi kapadım. Gabriel'in de nefesi ağırlaşınca uykunun ılık limanına varmıştık.

33. Bölüm

Her yanım ağrı içinde üşüyerek uyanınca sıkıca sarınmak için örtüye uzandım, fakat bulamadım. Gözlerimi kırpıştırarak açıp perdelerin etrafından sızan şafak ışıklarına ve yabancı odaya bakındım.

En ufak hareketimde bedenimden seksin misk kokusu, sümbülteber ve yaseminle karışık bir parfüm yayılıyordu. Başımı çevirince yanımda uzanan Gabriel'in güzel yüzünü gördüm. Elini çıplak kalçama atmış halde derin bir uykundaydı hâlâ. Öylesine masum görünüyordu ki kalbim onun için aşkla dolup taşmaktan geri durmuyordu.

O an hatırladım. Göğüslerimde, omuzlarımda, boyumda gezinen dudaklarını; sıcak öpücüklerle beni mest edişini hatırladım.

Ne yapmıştık biz böyle? Kendimden nefret ediyordum. Gabriel, benim en yakın arkadaşımın kocasıydı. Ona nasıl ihanet edebilmiştik?

Nefesimi tutarak Gabriel'in elini kalçamdan çekip yere bıraktım. Soğuktan tir tir titreyerek kıyafetlerimi toparlayıp, odanın bir köşesine çekilerek giyindim. Saç tokalarım ortada yoktu ve saçlarım dolaşık dalgalar halinde omuzla-

nıma dökülüyordu. Tafta eteğim lekelenip kırıışmıştı.

Gabriel'in kıyafetlerini de uyandığında bulabileceği bir şekilde yanına bırakırken içimi saran sevgiyle onu öperek uyandırmamak için kendimi zor tutuyordum. Arzularımı, zor da olsa bastırarak geri çekildim. Ne yaşandıysa bir daha asla ama asla yaşanmamalıydı.

Parmaklarımın ucunda kapıya vararak yavaşça başımı uzatıp hole baktım. Bu halde Ann ile karşılaşmak istemiyordum. Neyse ki holde kimse yoktu da koşaradım yukarı çıkabilmişim.

Odamin kapısını kapatıp arkama yaslandığımda titriyordum ve midem bulanıyordu. Kıyafetlerimi hemen çıkararak ibrikteki suyu lavaboya döküp elimi yüzümü yıkadım. Daha sonra küvete girerek her tarafımı sabunlu lif ve soğuk suyla tenim pespembe olana dek ovaladım. Tenimde ihanetimize ait en ufak bir misk kokusu bırakmayana dek yıkandım.

Titreyerek Jane'in verdiği elbiseyi giyindim. Parfüm Evi'ne geldiğimde hiçbir şeye sahip değildim. Jane bana kollarını açmış, hatta giyecek kıyafetler bile vermişti ama ben arkadaşlığımızı mahvetmişim. Aynanın karşısına geçip hafifçe morarmış dudaklarıma ve Gabriel'in sakalının tahriş ettiği yüzüme bakarak kendimden iğrendim.

Gabriel mi beni baştan çıkarmıştı yoksa tam tersi miydi? Belki de parfüm ikimizi birden baştan çıkarmıştı? Gabriel ile yaşadığımız şey çok özeldi ve böylesine derin bir tutkuyu başkasıyla bir daha asla yaşamayacağımı bileerek yasak aşkımla tattığım zevk için ağlamaya başladım. Bir daha asla onun kollarında uyuyamayacaktım.

Gözyaşlarım dindiye de göğsümdeki keskin acı ve suçluluk duygusu beni boğacak gibiydi. Jane giderken Gabriel'e benim için özel bir parfüm üretmesini söylediğinde, onu bana karşı derin duygular beslemeye cesaretlendirdiğini sanmıştım. Fakat bu büyük bir yanlış anlamaydı çünkü bunu kendim için öylesine istiyordum ki Jane'in de düşündüğüm şeyi ima ettiğini sanmıştım sadece. Yaşadığımız şeyin hiçbir açıklaması olamazdı.

Parfüm Evi'ni terk etmekten başka çarem yoktu artık, fakat tek bir kuruşum bile yokken bunu nasıl yapabilirdim ki? Üstelik küçük Toby'den nasıl ayrılabilirdim?

Bütün günü odamdan geçirmiştim. Nereye gideceğimi ve kendi başıma nasıl idare edebileceğimi düşünüp kıvrılırken, Gabriel ile yüz yüze gelemeyecek kadar utanıyor ve kendimi kötü hissediyordum. Bir yandan da kalbimin derinliklerinde bir yerlerde Gabriel'in gelip beni bulmasını, beni sevdiğini ve birlikte olmak için bir yol bulabileceğimizi söylemesini bekliyordum. Elbette ona bunun asla gerçekleşmeyeceğini söylerdim fakat yine de beni sevdiğini söylemesini ölesiye istiyordum. Günün sonunda yanıma hiç gelmeyeceğini anladığımda, kalbimi bir acı sarmaya başladı.

Ann kapımı çaldığında ona başımın ağrıdığını söyledim.

"Beyefendi de bütün gün boyunca iyi değildi," dedi. "Umarım ikiniz birden hastalık kapmamışsınızdır."

Ertesi gün de Gabriel'den kaçmaya devam ettim. Zaten öğleden sonra Jane ve diğerleri de döndü.

Herkesten önce Toby'nin heyecanlı sesini duydum. Ko-

şarak merdivenlerden yukarı çıktı ve birdenbire odama dalıp boynuma atıldı.

“Merhaba Kate teyze! Beni özledin mi? Tabitha teyzenin Tom diye bir kedisi var. Bir fare yakalamış ve mutfakta bırakmış,” dedi yanaklarımı öperek.

Ona sımsıkı sarılarak yüzümü güzel saçlarının arasına gömdüm. Ne kadar kötü görüldüğümü fark etsin istemiyordum. Toby’yi öylesine çok seviyordum ki ondan ayrılmak çok canımı yakacaktı.

“Ağlıyor musun?” diye sordu babasınıninki gibi yeşil gözlerini bana dikerek.

Yanağından makas alarak gülümsemeye çalıştım. “Seni çok özledim,” dedim. Jane ile karşılaşmaktan çok korkuyordum.

Toby ile birlikte aşağı indiğimizde Gabriel ile Jane holdelerdi. Onları görünce istemsiz olarak sendeledim. Jane’in iyice çöken yüzü ve gözlerinin altındaki mor halkalar beni iyice endişelendirmişti.

“Umarım seyahatin iyi geçmiştir?” dedim Gabriel’e bakmaktan çekinerek. Jane’in gözlerini bana diktiğini fark edince endişemi anlamasın diye eğilip Toby’nin saçlarını okşadım.

“Seyahat yorucuydu,” dedi. “Ben dinlenirken Toby ile ilgilenir misin? Sonra yemekte haberlerinizi alırım.”

Jane ile Gabriel’in bir araya gelişine daha fazla şahit olmadığım için rahatlayarak, Toby ve Gölge’yle dolaşmaya çıktım.

Çocukla köpeğin parkta saf bir mutlulukla hoplayıp zıplayarak oynadığını seyrederken, gözyaşlarıma hâkim ol-

maya çalışıyordum. Toby, tıpkı babası gibi kalbimi çalmıştı fakat Gabriel'e duyduğum yasak aşk yüzünden kendime olan saygımı yitirmiştim. Bunun bedelini de oğlunun hayatının bir parçası olmaktan mahrum kalarak ödeyecektim.

O gece Toby'yi yatırdıktan sonra istemeye istemeye Jane ve Gabriel'e yemekte eşlik ettim.

"Ben yokken neler oldu anlatın bakalım," dedi Jane.

"Önemli bir şey yoktu," dedim.

Gabriel elindeki ekmeği ağzına götüreceksen başını benden tarafa çevirdi.

"Şehirde bol bol gezinti yaptık," dedim. Her ne kadar yiyemeyeceğimi bilsem de kızarmış tavuktan bir parça tabağıma koyarak, "Gabriel ile Gölge çok iyi ilerleme kat etti," dedim.

"Gölge hayatıma inanılmaz bir değişim kattı," dedi Gabriel. "Yenilenen şehirde yolumu bulmanın zorluğunu yaşıyor ve çaresizliğe kapılıyordum. Ancak Kate'in yaratıcı zekâsı sayesinde yeniden özgürlüğüme kavuşmamın yakın olduğunu biliyorum artık."

"Tabitha teyzemdeyken Toby beni sürekli rahatsız etti," diyerek konuşmasını sürdürdü Jane. "Kate teyzesini tekrar ne zaman göreceğini neredeyse her dakika sorup durdu."

"Ama yine desenin çocukluk anılarının geçtiği yerleri gezmekten keyif almıştır herhalde?"

Jane evet anlamında başını salladı. "Eleanor'un mezarına kardelenler bıraktık ve Toby'ye çocukluk yaramazlıklarımızdan bahsettim. Çok eğlendi." Tereyağlı havuçlardan bana ikram etti. "Gabriel, Kate'e özel parfüm üretmede ne aşamadasın?"

“Birkaç farklı fikir üzerinde çalıştım...”

“Fakat memnun etmesi zor biri olduğum için örneklerden hoşlanmadım,” diyerek araya girdim. Gabriel’in yüzündeki mülayim ifadeyi ortadan kaldırmak için onu iğneleyici sözlerimle rahatsız etmek istiyordum. Benim gibi acı çekmemesi canımı yakıyordu.

Jane kaşlarını kaldırdı. “Ben sanmıştım ki...”

“Gerçekten Jane, özel bir parfüme ihtiyacım yok. Toby’nin yaptığı her şey gibi Macar suyunun sadeliğini ve tazeliğini seviyorum.”

“Kadınların çoğu Gabriel Harte’in onlara özel bir parfüm üretmesi için her şeylerini verir.”

“Fakat...” dedi Gabriel gülümseyerek, “Kate onlar gibi bir kadın değil. Özel biri.”

Jane ne kadar utandığını anlamasın diye bakışlarımı tabağıma diktim.

“Evet, öyle tabii,” dedi Jane. Neredeyse hiçbir şeyine dokunmadığı tabağını itti. “Kate, yatmama yardım etmeni istesem serin için uygun olur mu?”

Tek kelime etmeden onunla birlikte odadan ayrıldım.

Yukarıda Jane’e korsesini çözmede, eteğini ve elbisesini katlayıp dolabına kaldırmada yardım ettim.

Geceliğini giyerek yatağının kenarına oturdu ve halsiz bir şekilde başını eğerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ne kadar da zayıflamıştı! “Epsom’m sularından içtin mi?” diye sordum.

Yüzünü buruşturarak, “Toby çok haklı; suyun tadı iğrenç. Üstelik bana da bir faydası olmadığı için içmekten hemen vazgeçtim.”

Güzel saçlarındaki tokaları çıkarıp dolaşıklarını açmak üzere saçını yavaşça taramaya başladım.

"Kate?" dedi. "Ben yokken Gabriel ile tartıştınız mı yoksa?"

"Tabii ki hayır," dedim.

"Konuşmalarınız çok gergindi."

"Yemin ederim, tartışmadık."

İç geçirdi. "Şakaklarımı lavanta yağıyla ovalar mısınız?" diye geveledi ağzının içinden.

Biraz sonra yatağının içine kıvrıldı. Üzerini örterken, "Üşümüyorsun değil mi?" diye sordum.

Gözleri aniden gözyaşlarının baskınına uğradı. "Bana çok iyi davranıyorsun, benim güzel ve sadık arkadaşım."

Örtüyü sıkıca yatağın altına sıkıştırırken kendimden iğreniyordum.

Bileğimden yakaladı. "Sen olmasan Toby ve ben ne yapardık bilmiyorum! Kate, bizi asla terk etmeyeceksin değil mi? Söz ver bana."

"Tek istediğim sizin sağlıklı ve mutlu olmanız," dedim böyle bir sözü veremeyeceğimi bilerek.

Bileğimi bırakmıyor, yüzüme bakarak bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

Gülümseyerek, "Uyku ilacının ölçeğini ayarlayayım mı?" diye sordum.

Kavradığı bileğimi yavaşça bırakarak başını salladı. "Toby'yi de benim yerime öper misin?"

"Her zaman," dedim ve mumu söndürdüm.

Toby çoktan uyumuştı; pembe yanakları ve altın saçlarıyla melekler gibiydi. Alnına dökülen perçemlerini ok-

şayıp yanağından öptüm. Bu masum çocuğu hiçbir şeyin üzmesine izin verilmemeli, diye düşündüm. Peki ya ben ne yapacaktım? Kendi ayıbımı da alıp Parfüm Evi'ni terk mi etmeliydim? Yoksa burada kalıp asla benim olmayacak bir adamı ve oğlunu sevmenin ıstırabını mı yaşamalıydim? Ancak böylesi bir acı yaptıklarımın cezası olabilirdi.

Düşünceler içinde holden geçerken parfüm salonunun kapısı açıldı.

Gabriel kapıda durup, "Bir dakikanı ayırabilir misin?" dedi.

"Sanmıyorum..."

Kapıyı ardına kadar açarak içeri girmemi işaret etti. "Yaşananları görmezden gelemeyiz," dedi içeriye girdikten sonra kapıyı kapatırken.

Şöminenin önündeki kalın halıya bakarak arzularımızın uç noktasında çıplak bedenlerimizin birbirine kavuştuğu anı hatırladım. "Bu konuyu asla açmamalıyız," dedim ağlamaklı bir şekilde. "Asla ve kâ't'a."

"Fakat nasıl unutabiliriz?"

"Hazırladığınız parfümün yarattığı simyanın bir büyüydü sadece. Bunu yok etmek zorundayız," dedim. "Yoksa Toby ve Jane'i yok etmiş oluruz." Yanından geçerek laboratuvara geçtim. Rafları arayıp tarıyor, o özel parfüm şişesini bulmaya çalışıyordum ancak raflarda yoktu. Bir hışımla dolabın kapaklarına asıldım.

"Kate!"

Gabriel cebinden çıkardığı anahtarı bana uzattı.

Elinden hızla alıp kilitli dolaba koşturdum ve çabalararak kapağını açtım. Uzun boyunlu ve armut şekilli tıpası

olan güzel şişe oradaydı. "Yarın dışarı çıkıp parfümü dökeceğim," dedim.

Gabriel hiçbir şey söylemeden beklerken ben onun karşı çıkmasını, beni sevdiğini söylemesini bekliyordum. Fakat tek yaptığı yolumdan çekilmek oldu. Şişeyi, içinde zehir varmışçasına dikkatle taşıyarak odadan ayrıldım.

Gece rüzgârın da etkisiyle tıkırdayan panjurlar yüzünden uyku tutmadı. Ateşin közleri pencere kenarına kadar yürümem için yeterince ışık yayıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altına uzanıp, ileri geri açılıp kapanan panjuru yakaladım.

Üşüyerek ateşi harladım. Parfüm şişesi makyaj masasının üzerinde duruyordu. İçindeki amber, ateşin ısıltısıyla pırıl pırıl parlıyordu yine. Parmaklarımı, tıpasına gelene kadar serin cam şişede gezdirdim. Daha fazla dayanamamaya tıpayı çıkardım. Sümbülteberin, yaseminin ve karanfilli baharatların sakın kokusunu alabiliyordum. Parfümün beni tekrar arzu dolu duygulara sürüklemesini beklerken, bunun olmadığını fark ederek tuhaf bir şekilde rahatlamıştım. Amberli sıvıya dokunmak için çekinerek parmağımı uzattım. O anda parfüm ılık tenime değerek var olan sihrini ortaya çıkardı. Tıpasını alıp güzel şişeye tekrar taktıktan sonra cehennem zebanileri peşimdeymişçesine koşaradım yatağıma sığındım.

Ertesi sabah pelerinimi giyer giymez parfüm şişesini sepetime koyarak Parfüm Evi'nden çıktım. Hackett'ın beni görmesini bile umursamayarak amacıma odaklanmış bir şekilde sokaklarda koşturuyordum.

Gece yağan sağanak, sokaktaki suyollarını doldurmuş, önüne hayvan pisliklerini ve diğer atıkları da katarak akıyordu. Fleet her zamankinden daha sakindi. Nehir kıyısında durup, parfüm şişesini sepetimden çıkardım. Şehvetli güzelliklere sahip olan parfümün gücü bana her ne kadar yanlış şeyler yaptırdıysa da sabahın ilk ışıklarında onun hainliğini görebiliyordum artık. Gabriel'in beni sevdiğini sanıyordum. Meğer bana karşı hissettiği tek şey gelip geçici bir hevesten ibaretmiş. Daha fazla düşünmeden tıpasını çıkarıp, parfümü nehre boca ettim. Bir an için bu güzel şeyi Gabriel'e geri verip vermemem gerektiğini düşündüm. Gabriel, hayatımın erkeği; beni sevdiğini söylemeyen adam. Hıçkırıklar içinde ağlayarak şeyi de nehre fırlattım. Baloncuklar çıkararak batışını ve içine kirli suyun doluşunu seyrederken ben de şişeyle birlikte batmıştım.

Pelerininin başlığını başıma sıkıca geçirerek tekrar Parfüm Evi'ne döndüm.

34. Bölüm

Nisan 1669

Hackett yine rüyalarımaya girmeye, kâbuslar halinde beni kovalamaya başlamıştı. Karanlık ara sokaklardan koşarken arkamdan gelen ayak seslerini duyuyor; köprülerin gölgesine sığınarak aniden gelen buz gibi akıntıya kapılıyor ve Hackett'ın zalim kahkahaları eşliğinde, gecenin karanlığında tepe taklak oluyordum. Her seferinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi, ter içinde titreyerek uyanıyordum.

Çok geçmeden beni geceleri uykusuz bırakan kâbus belası, kötü rüyaların giderek önemini kaybetmesine neden oldu. Âdetim gecikmişti. İlk anda önceki haftalarda yaşadığım endişelerin vücudumum doğal ritmini sekteye uğrattığını düşündüm. Ancak ikinci ay da geçince korkunç gerçeğe yüzleşmem gerektiğini anladım. Gabriel ile yaşadığım tek gecelik zevk, bana meşru evliliğim süresince mahrum kaldığım şeyi vermişti. Hamileydim.

Bir nisan sabahı Jane'in odasında umarsızca oturmuş, düşünceli bir şekilde camdan dışarıyı seyrediyordum. Ha-

mile olduğumu gururumdan Gabriel'e söyleyemiyordum. Beni sevmese de bugüne kadar bana büyük fedakârlıklarda bulunmuştu. Artık Parfüm Evi'ni terk etmekten başka çarem yoktu. Fakat nasıl gidebilirdim? Hizmetçilik yapacak bir yer bulsam bile durumum ortaya çıktığında tekrar sokağa atılırdım. Finche Anne'den deyardım isteyemezdim; ne de olsa yerleri yoktu. Bir de bakmam gereken çocuk varken. Geriye sadece bir kişi kalıyordu: Mercy teyzem. Ondan yardım dileneceğimi düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Korkudan midem bulanarak ne yöne döneceğimi şaşırdım.

"Neyin var Kate?" diye sordu Jane.

"İyi uyuyamadım," dedim. "Ne zaman gözlerimi kapasam Hackett beni bekliyor," diyerek itiraf ettim.

"Bu yüzden mi son zamanlarda eskisinden farklısın?" Kapı açılıp da içeri Gabriel girince Jane'in sorusunu cevaplamaktan kurtuldum.

"Bugün çok şık görünüyorsun Gabriel," dedi Jane.

Gümüş düğmeli, koyu yeşil yeni bir ceket ile aynı renkte tokası olan ayakkabılar giymişti. Gözlerinin açık yeşili, ceketinin renginden etkilenerек koyulaşmıştı. Ona bakarken duyduğum özlemi gizlemek için bakışlarımı kaçırdım.

"Dostumuz Hackett'ı ziyarete, Rochester Court'a gittim," dedi. "Evler neredeyse bitmiş. Hackett şimdiden satışa ve kiralamaya başlamış. Bizi mülklerde bir gezintiye çıkardı ancak ne ben ne de Jacob sıra dışı bir soruna rastladık."

"Hiçbir şeye mi?" diye sordum hayal kırıklığıyla.

"Evet, ahşap işçiliğinin zayıflığı dışında hiçbir şey yok."

Odadan çıkıp kapıyı kapadığında Parfüm Evi'nden nasıl ayrılacağımı düşünerek umutsuzluğa kapıldım. En sonunda bir karar vermiştim.

Jane dinlenmeye çekilmiş, Toby de alfabeye çalışırken bir mektup yazmaya koyuldum. Gabriel'in varlığını hissederek kendime her daim işkence etmekten ve Jane'i aldatmanın verdiği utançtan kurtulmanın vakti gelmişti artık. Fakat bunun için büyük bir bedel ödeyecektim. Mercy teyze beni davet etmesi için bir mektup yazdım.

Perişan halde olmama rağmen tek düşündüğüm bebeğimin güvenliğiydi. Kocamın öldüğünü ve beni sersefil ortada bıraktığını yazarak Robert'ın ölüm tarihini yazmamayı da ihmal etmedim. Ann'den mektubu postahaneye götürmesini istedikten sonra Gabriel, Toby ve Jane'e Mercy teyzeden mektup gelir gelmez evden ayrılacağımı söylemeye hazırlandım.

O gece rüyamda merdivenlerin başında durmuş, Mercy teyzenin mahzenine baktığımı gördüm. Aşağıda, karanlık mahzeninde, beni bekleyen canavarın nefesi iğrenç kokuyor; gözleri kızıl korlar gibi parlıyordu. Birdenbire sırtıma bir el dokundu ve sendeleyerek korkulu çığlıklar içinde düşmeye başladım. Karanlık çukura düşerken, mahzen duvarından süzülen ışıktan gözlerim kamaştı ve canavar kükreyerek pençelerini çıkarıp üzerime atladı.

Robert'ın sesini duyuyordum. "*Maundrell haklıydı!*" diyordu.

Yattığım yerde doğruldum. Titreyip ürpererek beceriksiz bir şekilde mumu yakmaya çalışıyordum. Mum ışığının aydınlığında aklım başıma geldi. Kalp atışlarım düzene girerken odanın diğer ucuna geçtim. Bir anda Rochester Court'taki binanın temelinde gördüğüm şeyi hatırlayarak olduğum yerde kalakaldım. Onca zamandır bunu nasıl düşünememiştim. Kendi kendime gülererek masaya oturup elime kâğıt kalem aldım.

"Sevgili Ben..."

İki gün sonra Gabriel ve Jane ile birlikte yemeklerimizi yemiş, salonda oturuyorduk. Gabriel derin düşüncelere dalmış, Jane uyuyakalmıştı. Bense karnımda büyüyen bebeğimi, Gabriel'in çocuğunu düşünerek şöminede yanan ateşi izliyordum.

Önceden öylesine korkmuş ve utanmışım ki bebeği düşünemez olmuştum. Fakat artık bir planım vardı ve endişe bulutlarının arasından mutluluğun bana göz kırptığını görebiliyordum. Mercy teyze, her ne kadar külfetli bulsa da, aşırı sorumluluk bilinci yüzünden beni yanına çağıracaktı. Elbette karşılığında hayatımı ıstıraba dönüştürecekti ama onun evine dönmekten başka çarem olmadığına göre en azından sonbaharda bebeğimi kucağıma alacağımın güvencesiyle yaşayacaktım. Onun da Gabriel gibi yeşil gözleri olacak mıydı, diye düşünürken kapı çaldı.

Biraz sonra, "Bayan Finche," diye seslendi Ann. "Seni görmek isteyen iki beyefendi var. Bay Plumridge ve Bay Perkins."

Kalbim güm güm atarak yerimden kalktım.

Dick Plumridge topallayarak salona geçti. Arkasından da Ben Perkins yürüyordu.

Ben şapkasını elinde çevirerek, "Rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın," dedi.

"Mektubumu aldınız mı?" diye sordum.

Gülümseyerek başını salladı. "Haklıymışsınız!"

Hemen koltuğa oturdum.

"Ne konuda?" diye sordu Gabriel.

"Gece Rochester Court'taki mahzenlere girdik," dedi Ben. "Hackett'ın rezaletine dair bir kanıt bulmak için."

"Ve bulduk!" Dick sevinç içinde gülümsedi. Zavallı yanık yüzü anında buruş buruş oldu.

"Bayan Finche, Hackett'm çürük tuğlaları mahzende kullanmış olabileceğini söyledi," dedi Ben. "Gün gibi aşı-kârdı."

"Mahzen duvarlarında derin çatlaklar vardı," dedi Dick. "O evlerin yıkılması an meselesi."

Gabriel bana dönüp "Bana neden bundan bahsetmedin?" diye sordu.

"Ben'e mektup yazdım çünkü bir şeyi hatırlamıştım," dedim. "Fakat bunun ne kadar önemli olduğunu daha önce fark edememişim."

"Anlamıyorum," dedi Jane.

"Robert ortadan kaybolduğu sıralarda Hackett'ı Rochester Court'ta ziyarete gittim. Binanın temelini ucunda durup bakınırken beni korkuttu ve dengemi kaybettim. Tam çukura düşecekken mahzen duvarlarının soluk renkli tuğlalarla çevrildiğini fark ettim. O sıra Robert'ın kaybol-

masından dolayı öylesine endişeliydim ki bunun ne kadar ciddi bir şey olduğunu fark edemedim.”

Gabriel ağzının içinden küfretti.

“Sonra Ironmonger Yolu’nda mutfak zemininin mahzene çöküşünü hatırladım. Robert mahzenden birkaç tuğla getirirken, ‘Maundrell haklıydı!’ demişti. Çok sıkıntılıydı fakat bana hiçbir şey söylememişti. Robert’m mahzende kullanılan tuğlaların çürük olduğunu anladığının ben ancak şimdi farkına varabiliyorum. Hackett bütün tuğlaları nehre boşalttırdığını söylemişti fakat bu çok maliyetli bir iş olacaktı.”

“Bu yüzden de bilerek çürük tuğlaları yeni inşa ettiği evlerde kullandı?” dedi Jane.

“Bunu zavallı merhum Robert Finche’nin üzerine atmasına izin vermeyeceğiz!” dedi Ben.

“Asıl soru, bu konuda şimdi ne yapacağız?” dedi Gabriel.

“Bir şey daha var,” dedim yavaşça. “Hackett’m bana saldırdığı gün, sulh yargıcı Bay Clifton da onun ofisindeydi. Hackett, onu kızına bir ev seçmesi için Rochester Court’a götürecekti.”

“Fakat mahzenlerin çökme riski varsa bu sulh yargıcının kızı için çok tehlikeli değil mi?” dedi Jane.

“Rochester Court’ta yaşayan bütün aileler için öyle. Sabah ilk iş Bay Clifton ile görüşmeye gitmeliyiz,” dedi Gabriel.

Ertesi sabah Gabriel arabasını çağırdı ve birlikte Clif-

ton'ın ofisine doğru yola çıktık. Birbirimizin kollarında uzandığımız gecedен beri ilk defa birkaç dakikalığına da olsa baş başa kalmıştık. Soğuk bir ifade takınmıştı ve sohbet etme havasında olmadığını anlayınca içim rahatladı. Yüzünün her santimini inceliyor, yakında onu bir daha görmemek üzere gideceğim için her halini hafızama kazıyordum.

"Kate?" Elini bana uzattı. "Birbirimizi görmezden gelemeziz. Her şeye rağmen arkadaş kalamaz mıyız?"

Elini dudaklarıma götürüp öpücüklere boğmamak için kendimi zor tutarak bir süre öylece bakakaldım. "Hayır!" dedim sert bir tavırla. Arkadaşmış! O gece yaşadığımız büyük tutkudan sonra benimle yalnızca arkadaş kalmaya nasıl razı gelebilirdi?

"Nasıl istersen," dedi.

Yine aynı soğuk ifadesini takınınca kalbim kırıldı.

Clifton'ın ofisine vardığımızda Gabriel arabadan inip benim de inmemeye yardım etti. Bir an için elimi tutmasıyla bağırıp çağırasım geldi fakat hemen geri bırakınca buna gerek kalmadı.

"Bana yolu göstermek zorundasın," dedi. "Tabii hoşuna gitmeyecekse ayrı."

"Durumu daha da zorlaştırma Gabriel." Koluna gir-dim ve ona bu kadar yakın olmanın verdiği acı tatlı arzuyu umursamayarak kapıya doğru yolu gösterdim.

İçeri girdiğimizde memur bizi Bay Clifton'ın ofisine yönlendirdi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Clifton. "Sizi bir yerlerden tanıyorum sanki?"

"Parfümör Gabriel Harte," dedi Gabriel. "Geçtiğimiz yıl Standfast-for-Jesus Hackett'ın davetinde tanışmıştık."

"Ah! Şimdi hatırladım. Karın parfümlerini sizden alır."

"Bu da Bayan Finche, bir zamanlar Bay Hackett'ın çalışanı olan Robert Finche'nin eşi. Size anlatmamız gereken bir cinayet ve dolandırıcılık hikâyesi var."

"Ne kadar da ilginç!" Clifton esneyerek şöminenin üzerindeki saate baktı.

Küçümser tavrından rahatsızlık duyarak daha fazla dilimi tutamadım ve "Bay Hackett kocamın katili ve beni de öldürmeye çalıştı," dedim.

Clifton'ın fırça gibi kaşları bir anda yükselerek perüğünün altında kayboldu. "Öyle mi?"

Başımı dikerek gözlerinin içine baktım. "Evet, öyle bayım."

Dudaklarını buruşturarak, "Bu ne saçmalık böyle? Bay Hackett'ı yakından tanırım," dedi.

"Saçmalık değil!"

"Bu imkânsız olay ne zaman gerçekleşti demiştiniz madam?" diyerek gülmeye başladı.

"Sizi ofiste gördüğüm gün. Bay Hackett'ın sizi Rochester Court'taki evleri gezdirmeye götürdüğünü ve Folly'de yemeğe davet ettiğini duydum. Karınızı evde bırakmanızı, hatırladığım kadarıyla, Folly'de çok uslu fahişeler olduğunu da söyledi."

Clifton'ın yüzündeki keyiften eser kalmamıştı. "Peki, sizin bu saçma sapan hikâyenizi neden dinleyecekmişim?"

"Çünkü hepsi gerçek," dedi Gabriel.

"Hackett'ı sizden iyi tanırım," dedi Clifton sesini yükselterek. "Çok cömert biridir. Yoksa beş çocuklu dul kızının Rochester Court'taki evlerden birinde, sembolik bir kirayla oturmasını teklif bile etmezdi.

"Buraya gelişimizin esas sebebi de bu zaten," dedi Gabriel.

"Umarım bana sunduğu koşulların aynısını sizin kızınıza sunmamıştır," dedim.

"Koşullar mı?"

"Evinde konaklamam karşılığında onun metresi olmamı teklif etti."

"Madam, saygı duyduğum bir adama hakarete bulunuyorsunuz!"

Öylesine sinirlenmişim ki daha fazla kendimi tutamadan söylememem gereken bir şey söyledim. "Ne kadar da aptalsınız bayım."

Gabriel kolumdan tuttu. "Bay Clifton, sizi temin ederim ki Bayan Finche doğruları söylüyor."

"Sizin bu kadınla ne bağınız olabilir? Koruması falan mısınız?"

"Hayır," dedi Gabriel. "Şimdi de siz hanımefendiye hakaret ediyorsunuz. Ben de Rochester Court'taki evlerin yarı ortağıyım. Bay Hackett uygun bir kira karşılığında evleri kiraya vereceğinden bana hiç bahsetmedi. Yatırımlarımın tam karşılığını almak isterim ve Bay Hackett'a bu mülklerin yüksek fiyatlarda kiralanacağını söylemesine rağmen neden sembolik bir kira karşılığı sizinle anlaşma yaptığına dair çok sert sorular soracağım. Merak ediyorum bayım, sizden bunun karşılığında ne talep etti?"

Clifton kaskatı kesilmişti.

"Anladığım kadarıyla Bay Hackett Yeniden Yapılanma aktinin gereklerine yeterince uygun davranmıyor," dedi Gabriel. "Acaba sulh yargıcının birtakım usulsüzlüklere *mesela uygunluk izinleri olmaksızın inşa etmek gibi göz yumması* onun işine geliyor olabilir mi? Rochester Court'taki esas kiracıları tehdit ettikten sonra evlerini ateşe verdiğini biliyor muydunuz? Bir anne ve çocukları alev alev yandılar."

Clifton sandalyesine iyice gömülmüş, beti benzi atmıştı.

"Belki de bütün hikâyeyi en başından anlatmamıza izin verirsiniz artık?" dedi Gabriel. "Umarız ki kızınız Hackett'in son kurbanlarından biri olmaz."

Clifton masasının altındaki çekmeceyi açıp titreyen elleriyle bir şişe ve bardak çıkardı. Kendisi için bir bardağı ağzına kadar doldurduktan sonra hepsini tek seferde tepesine dikti.

Yarım saat kadar sonra Clifton başını ellerinin arasına alarak, "Neye inanacağımı şaşırdım," dedi. "Eğer Hackett bahsettiğiniz gibi bir canavarsa adaletin karşısına çıkarılması şart. Fakat öyle çok dostu var ki..."

"Bir o kadar da düşmanı var!" diyerek lafını böldüm.

"Önemli dostları var." Clifton kaşlarını çatarak bana baktı. "Onu yanlış bir şekilde suçlarsam bu benim sonum olur. Kızımın hayatını da riske atmak istemiyorum ancak yeni Rochester Court'un sağlam olmadığına dair bir kanıt yok."

"Kendi gözlerinizle görmeniz gerekiyor," dedi Gabriel. "Bütün işçiler gün sonunda şantiyeyi terk ettiği zaman Ben Perkins ile gidip bakmanızı öneririm."

"Çürük tuğlaların rengi fark edilir derecede kirli sarı renkte," dedim.

"Kendi araştırmalarımı kendim yaparım," dedi Clifton.

"Öyleyse araştırmalarınızı tamamladıktan sonra tekrar görüşmeliyiz," dedi Gabriel şapkasını alarak. "Ayrıca unutmayınız ki Bayan Finche'nin güvenliği için Hackett'a onun saldırısından kurtulduğunu söylememeniz gerekiyor."

Biraz sonra arabaya bindiğimizde Gabriel, "Tamamen ikna olduğundan şüpheliyim," dedi.

"Onu ikna edemezsek başkaları ölebilir," dedim. "Bize inanmasını sağlayacak bir şeyler bulmak zorundayız."

"Hackett işlediği suçları kendi ağzıyla itiraf ederken Clifton'ın onu duyması gerekiyor," dedi Gabriel. "Fakat bunu nasıl başarabiliriz?"

Yolun geri alanı boyunca Gabriel'in söylediği şeyi düşünüp durdum.

İki hafta geçmişti. Endişeli düşünceler içinde odamda oturuyor, Mercy teyzemden mektubuma hâlâ bir cevap gelmediği için her geçen gün daha da kaygılanıyordum. Bir ay içinde korsemi çıkarmak zorunda kalacaktım ve o zaman Jane hamile olduğumu kesin anlayacaktı. Mercy teyzemin mektubu gelir gelmez, Tanrım umarım gelirdi, bu utanç verici sırrımı saklamak için evden hemen ayrılmam gerekcekti.

Karşıdan görünen araba yaklaşarak Parfüm Evi'nin önünde durdu. Merakla camdan arabaya bakarken inen heybetli kişinin Bay Clifton olduğunu anladım. Biraz sonra Jacob kapıyı açtı ve Clifton'ın Gabriel'i sorarkenki sesi holde yankılandı.

Koşturarak aşağı indiğimde Bay Clifton'm gitmek üzere olduğunu fark ettim. "Bay Clifton!" diye seslendim.

"Bayan Finche." Kaba görünmeden verebileceği en belirsiz selamı vererek, "Sanırım Bay Harte evde değil," dedi.

"Bir haber mi var?" diye sordum. Uzun bir süre konuşmakta tereddüt edince "Lütfen, ne bulduğunuzdan bahsedin bana," dedim.

Bay Clifton ile salona geçip kapıyı arkamızdan kapatırken Jacob'm şüpheli gözlerle beni süzdüğünün farkındaydım.

"Çöken evle ilgili araştırmalar yapıyordum," dedi Clifton. "Çürük tuğlalarla ilgili söylentilerin gerçekliği birkaç müteahhit tarafından doğrulanırken hepsi bana Bay Hackett'in kocanız tarafından acımasızca kandırıldığını söyledi."

Başımdan kaynar sular dökülmüştü resmen. "Fakat anlamıyor musunuz? Hackett kocamı günah keçisi olarak kullandı."

Clifton omuz silkerek sustu.

"Beni dinleyin Bay Clifton. Harcanacak vakit kalmadı. Yakında aileler Rochester Court'a taşınacak ve siz harekete geçmediğiniz sürece hayatları risk altında olacak. Onlar da ölürse vicdanınız rahat edebilir mi?"

"Bu teatral yeteneğinizi sahnede sergilemeniz daha iyi olur madam."

"Rochester Court'a gidip mahzen duvarlarına bir bakın! Lütfen!"

"Bay Harte'ı görmek istememin de nedeni bu. Bay Hackett bizzat kendisi mahzenleri gezdirdi."

"Ve?" dedim merakla.

"Hiçbir sorun görünmüyordu."

"Anlamıyorum."

"Mahzenler sarnıç ve birkaç depo odasıyla gayet kullanışlı şekilde hazırlanmış. Tavanların yüksekliği de iyiydi..."

"Peki ya duvarlar?" diyerek sözünü böldüm.

"Duvarlar da düzgünce alçılanıp, badanalanmıştı."

Olduğum yere çöküverdim. "Yani tuğlalar artık görünmüyor?"

"Hem de hiç. Evlerin tamamı badanalanmış ve oturulmaya hazır durumda."

"Demek ki bütün çatlakları alçıyla kapatıp badanalamak için satışın hemen öncesine kadar bekledi." Hackett'ın beladan kolayca kurtulmanın bir yolunu bulacağını tahmin etmeliydim.

"Tabii bahsettiğiniz gibi çatlaklar varsa."

Alaycı konuşması sinirlerim oynatıyordu. "Yani Hackett'ı kızdırmaktan korktuğunuz için kızınızın ve beş torununuzun da hayatını riske atmaya razısınız. Oysa sizi daha iyi biri sanırdım. Görünen o ki karınız ve kızınızla konuşmak zorundayım."

"Konuşamazsın!"

"Ailenizi bu kadar önemsemediğinize göre onları uyar-
mak benim görevimdir." Yorgunluğum öfkemden ağır ba-
sıyordu. Derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim.
"Hackett'ın işlediği suçları itiraf etmesini sağlayacağım."

Clifton genzinden hırıltılı bir kahkaha kopartarak,
"Bunu nasıl yapacaksınız acaba?" diye sordu.

"Hackett'ı baştan çıkardığım an konuşmasını da sağ-
larım."

"Neden konuşsun ki?"

"Çünkü son derece kibirli biri; çünkü ölüp ölmediğimi
merak etmek için çoktan bir sebebi var. Onun suçlarını or-
taya çıkarmamı engellemek adına, her türlü tehdidi orta-
dan kaldırmak için bu fırsatı kaçırmayacaktır. Yalnız
olduğumu sanırsa beni öldürmeye kalkışır." Bunu düşün-
düğüm an tüylerim diken diken oldu. "O an neyi itiraf et-
tiği umurunda olmayacaktır. Ben de onu suçlarıyla
övünmeye teşvik edeceğim. Evin içinde bizi duyabileceği-
niz bir yerde gizlenirseniz gerçekleri kendi kulaklarınızla
duyabilirsiniz."

Clifton'ın yüzü asıldı. "Hackett dediğiniz kadar tehli-
keli biriyse kendinizi riske atmış olacaksınız."

"Polis memurlarınızı da yakınlarda tutarsanız Hackett
suçlarını itiraf ettiği an onları çağırırsınız."

"Hackett'ı adalete teslim etmek için kendi hayatınızı
tehlikeye atıyorsunuz öyle mi?"

"Doğrusu çok korkuyorum ancak bundan başka çare-
miz yok, öyle değil mi?"

Planımızı yaptıktan sonra Clifton gitti. Ben de odama
çekilip Hackett'a bir mektup yazdım. İlk birkaç denemenin

ardından mektubumu tamamladım. Islak mürekkebin üzerine kum serpildikten sonra yazdıklarımı baştan okudum.

Sevgili Bay Hackett

Bu mektubu aldığınız için şaşırmuş olabilirsiniz ancak ben ölmedim; hatta gayet sağlıklı ve mutluyum.

Geçtiğimiz yıl, benim sahibim olmak yönündeki cömert teklifinizi reddettiğim ve hayatı benden daha iyi bildiğinizi zamanında anlamadığımı için çok pişmanım. Sizden naçizane özür diliyorum. Keşke zamanı geri alabilsem ve sizin metresiniz olabilsem. Bunu her şeyden çok diliyorum.

Yarın akşam Rochester Court numara 1’de saat dokuzda benimle buluşmaya geldiğiniz takdirde bana böyle bir fırsatı tekrar verdiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu göstermek için elimden geleni yapacağım.

Görüşmek umudu ile.

Katherine Finche

Mektubumun, Hackett’ın muazzam kibrine hitap ederek, onu Rochester Court’a getirmeye yeteceğini umuyordum. Sonrasında iş onu kendi büyük başarılarıyla övünmesi için yüreklendirmeme kalıyordu.

Biraz daha düşündükten sonra Ben Perkins’e de bir not yazarak akşam benimle bahçede buluşmasını istedim. Böylece ertesi akşam için birlikte hazırlık yapabilecektik. Ann’i çağırıp mektupları göndermesini söyledim.

Ne olursa olsun Gabriel’in planlarımı sezmesine bile izin vermemeliydim yoksa bunları yapmama asla izin vermezdi.

35. Bölüm

Ertesi gün Ben ile mutfak kapısının önünde buluştuk.

"Her şey hazır," dedi. "Rochester Court bir numaralı evin arka kapısı açık olacak. Clifton kilerde saklanacak ve Hackett'in saat dokuzda gelmesini bekleyeceğiz."

"Ben de çeyrek geçe orda olurum." İçimi saran korkuyla bedenim uyuşmaya başlamıştı sanki.

"Clifton'ın ısılığını duyar duymaz kilere gir ve kendini içeri kilitle." Ben gülümsedi. "Dün gece eve girip kapıya sağlam bir süngü taktım."

"Clifton'ın adamları dışarıda olacak değil mi?"

Ben başını salladı. "Dick ile ben Hackett içeri girene dek evden uzakta duracağız ama ondan sonra yakınlarda olacağız. Merak etme! Biz sana ortamın güvende olduğunu söyleyene dek kilerde bekle."

"Öyleyse hazırız?" Kendimi hiç de hazır hissetmiyordum.

"Çok cesursunuz Bayan Finche. Böyle bir işe her kadın kalkışamaz." Ben elini uzattı. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim huzursuzca.

Saat sekiz buçukta başımın ağrıdığını söyleyerek Jane ile Gabriel'e misafir odasında eşlik edemeyeceğimi belirttim. Olurda planım sekteye uğrarsa diye yastığımın üzerine not bırakırken Toby'nin ağladığını duydum. Merdivenlerin başında onun yanına gidip gitmemek arasında kaldım, ancak ufaklığın ağlamasına daha fazla dayanamayarak odasına gittim.

Kollarını bana açmıştı. Gözyaşlarını silerek kâbusun etkisinden kurtulması için onu rahatlatmaya çalıştım. Gözlerini tekrar yumduğunda alnından öpüp, yatağına yatırdım. Çok geç kalmıştım.

Koşaradım mutfağa indim. Bayan Jenks ve Ann akşam yemeğine yeni oturmuşlardı. Bir anda yanımda beliren ve nemli burnunu avuçlarıma sokuşturan Gölge'yi geri iterek pelerinimi giyindim ve fenerimi yakarak arka kapıdan sessizce çıktım.

Long Acre boyunca koştururken hava iyice kararıyordu. Fahişelerin bedenlerini sergiledikleri Drury Yolu'ndan geçiyordum. Her adımda, harekete geçirdiğim tehlikeli oyuna daha da çok yaklaşıyordum.

Rochester Court'a çıkan dar ara sokağı hızla geçerken arkadan bir ses geldiğini duydum ve panik içinde feneri doğrultup arkama baktım.

Gölge de kuyruğunu sallayarak peşimden geliyordu.

"Seni yaramaz çocuk!" diye fısıldadım. "Ödümü patlattın." Elimi kaldırıp "Şimdi dur!" dedim.

Ben ara sokağın sonuna yaklaşırken kulaklarını dikmiş beni seyrediyordu.

Rochester Court'un ıssızlığını görmeye yetecek kadar

etraf aydınlıktı. Evler bitmişti fakat herhangi bir yaşam belirtisinden mahrum, tehditkâr bir şekilde üzerime geliyorlardı sanki. Meydandan geçeceğim için heyecandan dudaklarım kurumuştu ve midem bulanıyordu. Clifton'm adamlarının gölgelerin arasında beni izleyip izlemediğini merak ederek birkaç kez derin nefes alıp verdikten sonra daha fazla bekleyip de bu işten caymadan önce ara sokaktan çıkıp eve doğru yürüdüm.

Evin köşesinde durup etrafıma göz gezdirdim. Arka kapıya doğru yürürken, bulutlar ayın etrafında hızla hareket ediyordu. Parmağımın ucuyla kapıyı yavaşça ittim ve sessizce açılışını bekledim. Boynumu uzatıp kapıdan şöyle bir baktıktan sonra içeri girdim.

Bir an için durup kulak verdim fakat kalp çarpıntım dışında çıt çıkmıyordu. Sinirlerimi yatıştırmak için adımlarımı sayarak mutfağa gittim.

"Bay Clifton?" diye fısıldadım.

Kilerin kapısı hafif bir gıcırtyla açılınca Clifton'ın yüzü elimdeki fenerin ışığında ortaya çıktı.

"Eğer beni boşu boşuna buraya getirdiyseniz cezasını da çekersiniz, haberiniz olsun," dedi. "Daracık ve fare kokan bir yerde bekliyorum resmen."

"Şşş!" dedim.

Ön kapıda anahtarın döndüğünü duyabiliyorduk.

Feneri söndürdüğüm sırada kilerin kapısı suratıma kapanınca mutfakın bir köşesine gizlenip tir tir titremeye başladım.

Yukarıdaki holden sinsi ayak sesleri geliyordu.

Zamanı gelmişti. Tehlikeli bir oyun oynamak üzerey-

dim ve rolümü en ikna edici şekilde sergilemeliydim yoksa daha birçok masum insanın hayatını tehlikeye atmış olacaktım. Yutkunarak omuzlarımı dikleştirdim ve merdivenlere doğru yürüdüm. "Bay Hackett?"

Ayak sesleri durdu.

Sakin bir şekilde nefes almak için çabalıyordum. "Bay Hackett?" diye seslendim bir kez daha. "Benim, Katherine Finche. Orada mısınız?"

Merdivenlerin başında belli belirsiz bir ışık göründü ve kâbuslarımın başkahramanı karanlığın içinden çıkıverdi. Hackett'ın feneri duvarlarda korkunç gölgeler oluştururken, arkamı dönüp kaçmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Umarım yalnızsındır?" dedi.

Kocaman bir gülümsemeyle ellerimi iki yana açarak, "Gördüğünüz gibi," dedim. "Size olan minnetimi ödeme fırsatının yanı sıra, önceki teklifinizi de bana tekrar sunduğunuz için teşekkür ederim." Arkamı dönüp yürürken başımı çevirerek ona cilveli bakışlar atıyordum.

Hackett basamakları ağır ağır inerken, sıcak nefesi çıplak tenime değiyormuşçasma irkildim.

Ellerimin titremesini önlemek için arkamda birleştirerek, mutfakta Hackett'ı beklemeye başladım.

Kapıdan iri omuzlarıyla geçerek karşıma dikildi. "Demek o gün sokakta gördüğüm *sendin* ve Harte'lar bana bir komplo kurdu. Hz. İsa'nın Cengâveri Hackett'ı kimse kandıramaz ve belasını da bulur. Ama bunu daha sonra halledeceğim. Şimdi, bana neler anlatacaksın bakalım madam."

"Sizin hakkınızda yanlışmışım Bay Hackett," dedim.

Elindeki feneri yere koyduktan sonra tek kaşını kaldırıp dinlemeye koyuldu.

"Ben *kaybolmadan* önce diyelim, sizin ne kadar güçlü ve önemli bir adam olduğunuzun farkında değildim." Duvara yaslanıp bir ayağını arkaya dayayarak göğüslerini kabarttı. Tıpkı sokakta gördüğüm fahişelerin yaptığı gibi.

Hackett beni baştan aşağı süzüyordu.

"Sonra..." dedim saf gözlerle ona bakarak, "Arzularınızın önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermediğinizi keşfettim. Rochester Court gibi mesela." Dişlerimin titremesini engellemek için çenemi sıkıyordum.

"Ne biliyorsun?" Gözlerini kısarak bakmaya başladı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum; oyunumu sonuna kadar oynamalı ve sinirlerime hâkim olmalıydım. "Sadece buraya güzel evler dikeceğinizi, fakat ev sahiplerinden birinin arsasını satmaya razı gelmediği, buradan ayrılmayı reddettiği ve bunu yapan ailenin sizin güçlü arzularınız sayesinde evlerinden edildiğini biliyorum." Kısık ve genizden bir kahkahayla güldüm. "Yenilmez birisiniz Bay Hackett."

"Evet, öyleyim," dedi.

"Bir erkekte en çekici bulduğum şeydir."

Hackett sırtıyordu. Ne kadar iğrendiğimi belli etmemek için ölesiye zorlanıyordum. Tanrım, bana inanmıştı! Kendini beğenmişliğin bir sonu falan yok muydu?

"Yaşlı bir herifle bir avuç köylünün tutkularıyla arama girmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu," dedi.

"Yanan meşaleleri onlar uykudayken camdan içeri

atmak kim bilir ne kadar eğlenceliydi!" Nefesim kesiliyordu sanki. Çok mu ileri gitmiştim?

"Canlı canlı yandılar!" Hackett'ın gözleri fener ışığında parlıyordu. "Ne yaygara koptu, karınca yuvasına çöp sokmuşsun gibiydi."

Hackett işlediği cinayeti itiraf etmişti işte! Dudaklarımı ıslatarak küstah bakışlarla onu süzerken Clifton'ın ısıklık çalmasını bekliyordum.

Sessizlik.

Clifton adamlarını neden çağırmamıştı ki? "Güç beni heyecanlandırıyor," dedim. Yardım gelene kadar onu konuşturmaya devam etmeliydim.

"Öyle mi? Uysal görünüşünün altında gizlice alevlenen bir ateş olup olmadığını hep merak ediyordum."

"Beni kendi arzularına alet edecek güçlü bir adamın kollarında tamamen çaresiz olmanın verdiği büyük bir heyecan var tabii. Kocam..." dedim ve duraksadım.

"Ah, evet, Robert Finche."

"İlk başta bunu anlayamadım fakat kocamı hayatımdan çıkararak bana büyük bir iyilik ettiniz." Göğüslerimi daha da açığa çıkarmak için yavaş yavaş pelerininimin bağını çözmeye başladım. Clifton ısıklık çalmadan önce Hackett'm Robert'ı öldürdüğünü de itiraf etmesini sağlayabileceğimi düşünerek cesaretlenmiştim. "Onun zayıflığından ve acizliğinden nasıl bıktığımı tahmin bile edemezsiniz," dedim. "Özellikle de yatakta."

"Robert Finche tam bir yalakaydı." Hackett'ın gözleri göğüslerime dikilmişti. "Babasının borçlarını temizleyeceğimi de nereden çıkardıysa? Daha sonra Harte'in o borçları

ödediğini duydum ama Finche Baba bunun karşılığını daha o gün nalları dikerek Harte'a ödedi. Yazık!" Kıs kıs gülüyordu. "Robert'ı nehre atarken nasıl ağlayıp yakardığını, benden nasıl merhamet dilendiğini görmeliydin."

"Robert öldükten sonra onu ve Elias Maundrell'i kendi sattığın çürük tuğlaların suçlusu ilan etmen de çok etkileyici bir başarıydı." Clifton neden hâlâ ıslık çalmıyordu? Dilim damağım kurumuştur artık. Hackett üzerime atlamasın diye daha ne kadar oyalayabilirdim.

Hackett kalın dudakları parlayarak güldü. "Maundrell de işini bitirirken ağlayıp sızlanıyordu. Beni yerle bir etmekle tehdit eden adamlara iftira atmak zekice bir şaşırtmacaydı, değil mi?"

"Şeytanca," dedim korkudan midem bulanırken. Bana dokunmadan önce oradan *kaçmalıydım*.

Hackett göğüslerime dokunmak için uzandığı an sinirlerim yerinden oynadı. Dehşet içinde pelerinimi ona fırlatarak başına geçirdim.

Ben mutfakta üç adım atıp kiler kapısını açmayı denirken Hackett pelerinin altından öfkeli bir şekilde bağırıyordu. Kapıya ne kadar asıldıysam da açılmak bilmedi. Clifton'ın benim güvenli sığınağımı içeriden süngülediğini fark ederek paniğe kapıldım. Kapıyı yumruklarken bir yandan da Hackett'ın pelerinden kurtulduğunu görebiliyordum.

Topuklarımın üzerinde dönüp kaçmaya niyetlendiğim sırada artık çok geç kalmıştım.

"Buraya gel seni sürük!" Hackett bileklerimi yakalayıp kollarımı havaya kaldırmaya çalıştı.

Kollarıma sıcak demir değmişçesine büyük bir sancı içinde kıvranarak çığlık atmaya başladım.

“Demek güçlü bir adamın kollarında çaresizce kalmaktan hoşlanıyorsun ha?” Beni duvara dayayarak kalın diz kapağını bacaklarımın arasına sokarken iğrenç nefesinin kokusu burun deliklerimden içeri sızıyordu. “Öyleyse seni çok mutlu bir kadın yapacağım,” diye fısıldadı.

Beni öylesine sıkı tutuyordu ki ne kadar çabalasam da boşunaydı. Pencere pervazının önünde yanan feneri gördüm. Eğer ona uzanabilirsem... Bir anda kendimi Hackett’in kucağında serbest bırakarak yüzüne baktım. “Öp beni,” diye fısıldadım.

Şaşırtıcı bir şekilde beni rahat bıraktı. Dudakları dudaklarıma yaklaşırken gözlerimi kapayıp gülümsüyor; yılan gibi dili dişlerimin arasından geçmeye çalışırken yine ısırpı kanatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bileklerimi bırakıp göğüslerimi kavriyor, ovalayıp cimcikliyordu. İsteksiz iniltilerim onu daha fazla kışkırtmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bir kolumu onun kalın boynuna dolayarak diğeriyle feneri yakalamaya çalıştım fakat yetişmem için arada birkaç milim daha vardı. Hafifçe inleyerek zevk alıyormuşçasına göğsümü kabartıp geriye doğru eğildim. Hackett da benimle bir hareket ediyor; ben kolumu arkaya uzatıp fenere ulaşmak için çabalarken o, ıslak dudaklarıyla benimkileri yalıyordu. Sıcak metal, parmağımı yakınca fenerin kulpunu bulana dek parmaklarımı sağa sola hareket ettirip durdum. Bulmuştum! Feneri yakaladığım gibi hızla havaya kaldırarak Hackett’in başının arkasına vurdum ve fener söndü.

Hackett inleyerek üzerime devrilirken göğsümü sıkan parmakları gevşiyordu. Yere düşmesinden önce elinden kurtulmayı başarmıştım.

Her yer zifiri karanlıktı.

Panik içinde ellerimi sağda solda gezdirdim. Kapıyı bulmam gerekiyordu. Karanlığın içinde görmeye çalışarak gözlerimi kocaman açtım ve önümde ne olduğunu tahmin etmeye çalışarak tereddütle adım attım. Adımlarımı sayarak ilerlerken kapı pervazına çarptıktan sonra hafifçe yana dönerek koridora çıktım. Gözlerim karanlığa alışırken yüzüme bir esinti vurdu. Koridorun sonunda açık duran arka kapının dikdörtgen yapısını seçebiliyordum. O tarafa doğru koşarken bir anda duraksadım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Dışarıda incecik bir ışık vardı ve burnuma tütün kokusu geliyordu. Karanlığın içinde gözlerimi kısarak bakınca Nat Hogg'u gördüm. Eğer dışarı çıkarsam beni görürdü. Nat Hogg beni görmesin diye arka kapıya koşturdum ve kapıların iki taraftan da kilidini açtım. Kapılardan biri penceresiz depo odasına, diğeri de mahzene açılıyordu. İşime yaramazdı. Mecburen Hackett'ın yanından geçip ön kapıdan çıkmak zorundaydım.

Yanından geçerken Hackett ağır ağır nefes alıp veriyordu. Korku içinde ilerlerken bir anda ayak bileğimden sımsıkı tuttu. Ölümüne çığlıklar atarak tekmeler savuruyordum. Ayakkabımı tutuyordu. Hackett homurdanırken ayakkabımı çıkarıp kaçmayı başardım.

Hiçbir şeyi görmeden koşturuyor, duvarlara çarpıyordum fakat sonunda elim tırabzan babasına değdi. İlk basa-

mağı bulduktan sonra eteğimi yukarı kaldırarak basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladım. Hole çıktığım sırada Hackett'ın küfürler savurarak karanlıkta yürümeye çalıştığını duyabiliyordum. Ön kapıya varmıştım sonunda. Titreyen ellerimle kapının kolunu buldum fakat açılmıyordu. Hıçkırıklara boğularak kapıya vuruyordum, ama artık çok geçti. Hackett arkamdaydı.

"Kapıyı kilitlemeyecek kadar aptal değilim," diye bağırdı zafer kazanmışçasına. "Buraya gel seni fingirdek. Sonunda benim olacaksın."

Duvara yaslanmış, nefes almaksızın duruyordum. Yanımdan geçtiği sırada hafif bir esinti hissettim. Benim orada durduğumu fark etmiş olmalıydı ki tam ben yana kıvrılırken başıma ve omuzlarıma yumruklar savurmaya başladı. Başımı ellerimin arasına alarak yere çöktüm.

Hackett coşkulu kahkahalar atıyor, iri ayağıyla bana arka arkaya tekmeler savuruyordu. Parmaklarım ayaklarının altında ezilirken çığlık çığlığa haykırıyordum.

O sırada aşağıdan derin hırıltılar eşliğinde havlama sesleri yükseldi. Ahşap basamaklardan yaklaşan pençe seslerinin ardından yüzümü okşayan tüyleri hissettim. Gölge, Hackett'ın kıyafetlerini parçalıyor, havlayıp hırlayarak onu ısıırıyordu.

Ağrı içinde yavaşça doğrularak merdivenlerin başına gittim. Tırabzanlara tutunmuş, Hackett'ın bağırıışlarını dinleyerek hıçkırıklar içinde ağlıyordum. Her adımda canım yanarak aşağı inmeye başladım. Nat Hogg ile şansımı denemekten başka çarem yoktu.

Gölge kesik kesik havladıktan sonra bir anlık sessizlik

oluştı ve ardından Hackett küfürler savurarak yine peşime düştü.

Heyecanla arka kapının süngüsünü çekmeye çalıştım fakat kan içindeki parmaklarım yüzünden zorlanıyordum. Yapamadım! Depo odasına girdiğim sırada, Hackett'ın adımları yaklaşırken aklıma bir fikir geldi. Ayağımdaki tek ayakkabıyı elime alıp hazırda bekledim. Benden birkaç santim ötede olduğunu düşündüğüm an ayakkabıyı koridora, mahzenin açık kapısına doğru fırlattım.

"Yakaladım seni!" diye homurdandı Hackett. "Gel bana güzelim! Aşağıda olduğunu biliyorum."

Nefesimi tutup Hackett'ın mahzen merdivenlerinden birkaç basamak inmesini bekledim ve sonra kapıyı arkasından kapatıp kilitledim.

Hackett öfkeyle kükreyerek kapıyı yumruklamaya başladı.

Bir kez daha arka kapının kilidiyle uğraştıktan sonra nihayet kurtuldum. Kapıyı yavaşça açıp dışarı çıktım.

36. Bölüm

Başımı eğerek yalınayak evin etrafından dolaşıp so-
kağa doğru ilerlemeye başladım. Tam birkaç adım atmış-
tım ki gölgelerin arasından bir anda görünen bir karaltıyla
çarptıverdim. Bir el ağzımı sımsıkı kapayarak çığlık at-
mamı engelledi.

“Şşş!” diye fısıldadı kulağıma bir ses. “Ben Gabriel.”

Rahatlamamanın etkisiyle neredeyse bayılacak halde
onun göğsüne tutundum.

Beni öyle sıkı sarıp sarmalıyordu ki darbe aldığım yer-
lerin acısıyla inledim. Onun kollarında geçirdiğim bu anlık
lüksün tadını çıkarmak istercesine sımsıkı tutunmuştum
Gabriel’e. Keşke sonsuza dek böyle kalabilsek, diye düşün-
düm.

Elini yavaşça ağzımdan çekti. “Tanrı aşkına neden bana
planından bahsetmedin?” diye sinirle söylendi.

“Seni Nat Hogg sandım!” dedim dişlerim kontrol edi-
lemez bir biçimde titrerken.

Karanlıkta öfkeli sesleri kırılan camların sesi takip etti.
Telaşla evin ön tarafına geçtiğimizde elleri meşaleli ve lev-
yeli bir grup adamın sağda solda dolandığını gördük.

Dick Plumridge bize doğru koşarak kolumdan tuttu.
"Hackett nerede?"

"Mahzene kilitledim."

"Öyleyse onu yakaladık!"

Dick'i onaylayan sesler yükseldi. Dick zafer çığılığı atarak öne atıldı ve evin camına bir tuğla fırlattı.

Onun peşin sıra bir adamın kırılan camdan içeri yanan meşaleyi atmasını ve art arda diğerlerinin de aynı şeyi yapmasını şaşkınlık içinde izledim.

"Gabriel! Evi ateşe veriyorlar. Clifton ve Hackett da içeride."

"Clifton da mı içeride? Islık çalmayınca adamları dağıldı. Biz de onun gelmekten vazgeçtiğini düşündük."

"Hackett geldiğinde saklandığı kilerin kapısını içeriden kitlemiş. Ben de bu yüzden saklanacak bir yer bulamadım." Kollarımı ağrıyan karnıma sararken Hackett'm bebeğime zarar vermiş olabileceğini düşünerek irkildim.

"Korkak..."

Tuğlalardan biri kafamızın üstünden geçip diğer pencereyi kırarken üzerimize yağın cam parçalarından korunmak için gözlerimi yumarak geri çekildim.

"Onları durdurmalıyız Gabriel!"

Gabriel kalabalığa seslendi. "Hey! İçeride masum bir adam var!"

"Masum mu? Hackett mı masum?" diyen kaba sesler yükseldi. "O bir katil!"

"Asılması bile ona iyilik olur!"

Kalabalık güruhun kahkahaları sokakta yankılanırken kargaşa daha da büyüyordu. Adamlar eve doğru yaklaşı-

rak camları kırmaya, sevinç çılgınları atıp haykırarak meşaleleri içeri fırlatmaya devam ettiler.

"Durun!" diye bağırdı Gabriel.

Adamların gözü öyle dönmüştü ki Gabriel'in ne söylediği umurlarında bile değildi. Gruplara bölünerek kalaslarla silahlandıktan sonra sırasıyla diğer evlere koşup duvarlarına vurmaya başladılar.

"Kendilerini tamamen kaybetmiş durumdalar." Üst katın camlarından alevler çıkarken korkudan nefesim kesiliyordu. "Gölge de içeride," dedim gözlerim dolarak. "Hackett onun da canını yaktı."

"Hackett umurumda değil fakat Clifton'ı ya da Gölge'yi alevlerin içinde bırakamayız," dedi Gabriel. "Gidip onları bulacağım."

"Olmaz!"

"Biri bunu yapmak zorunda. Clifton'm adamları kaçtığına göre o kişi ben oluyorum."

"Ben de geleceğim."

"Katiyen olmaz! Şimdi bana içeriyi anlat."

Başımı kaldırıp alevlere baktım; yoğun dumanlar yükseliyordu. "Giriş katı da yanıyor!"

Adamlar koçbaşlarını duvarlara tekrar tekrar vurarak zafer nidaları atıyordu.

Gabriel kolumdan tuttu. "Mutfığa kaç adımda gidiliyor? Kiler nerede?"

Gözlerimi kapayarak hatırlamaya çalıştım. "Arka kapıdan girince kiler iki adım sonra solunda. Yedi adım daha atınca da mutfak kapısı yine solunda kalıyor." Koçbaşlarından biri evin duvarını bir kez daha gümbürdetince korkuyla gözlerimi yumdum.

"Devam et!" dedi Gabriel.

"Mutfakta, kiler sağında, sanırım dört adım mesafedeydi. Kendi adımlarının benimkinden daha uzun olduğunu unutma."

"Merdivenler?"

"Mutfak kapısından çıkınca evin ön tarafına doğru dört adım sonra, sağında. On dört basamak var. Fakat salon yarıyor. Ben de gelsem? Kilerin yerini biliyorum."

Koçbaşı evin duvarına gümbürtüyle çarpınca duvarı sarstı.

"Tartışacak zaman yok! Ayrıca karanlıkta sen de en az benim kadar körsün. Clifton ile Hackett'ı ne kadar çabuk çıkarabilirsem o kadar iyi. Rochester Court alevlere boğulmasa bile bu adamlar burayı yerle bir eder."

"Hackett tehlikeli."

"Bu kadar öfkeli insan varken bize zararı dokunmaz, değil mi? Fakat Ben ve Jacob sokağın diğer tarafındalar. Nat Hogg'u bağlıyorlar. Ondan buraya birkaç adam getirmesini ister misin?"

"Burada bekle!"

Kalabalığın arasında koşturup bir ileri bir geri gidiyor, alevlere kapılan sıra evleri karanlıkta yıkmaya çalışan adamların arasından geçerek Ben'i arıyordum. Adamların öfkeli suratları alevlerin yansımasıyla turuncuya çalıyordu. Ben ile Jacob, Nat Hogg'un ellerini ve ayaklarını bağlamış, tepesinde dikiliyorlardı.

"Kurtulmuşsunuz!" dedi Ben gülerek. "Bay Harte'ı buldunuz mu?"

"Eve tekrar giriyor. Clifton kendini kilere kilitledi."

Jacob yaralı bileğimi çekip sımsıkı tuttu. "Tabii beyefendimin, gözleri görmeyen bir adamın, yanan bir eve girmesine izin vermemişsinizdir?" dedi.

"Kafasına koyduğu şeyi yapmaktan onu hiç alıkoyabildiğin oldu mu Jacob?" Kolumu geri çektim. "Ben, Hackett mahzende kilitli. Onu tutması için birkaç adam bulabilir misin?"

Ben, Nat'i ayağının ucuyla itekleyerek, "Jacob, bu işe yaramaz tezeğe göz kulak olursun değil mi?" dedi.

Nat çırpınıyordu fakat öyle sıkı bağlanmıştı ki zehir saçan bakışlarla bizi süzmekten başka hiçbir şey yapamazdı.

Jacob bana sert bir bakış attıktan sonra, "Bay Harte'a bir zarar gelirse sebebini sizden bilirim," dedi.

Cevap vermeme fırsat kalmadan Ben sokağın karşısına koşturunca ben de onun peşinden gittim.

Rochester Court'un tepesi hâlâ sağlamdı ve alevlerin rengiyle tamamen aydınlanmıştı. Yanan kerestelerin korkunç çıtırtıları tüylerimi ürpertiyor, bana dehşet verici Büyük Yangın'ı anımsatıyordu.

Ben üç adam daha çağırdıktan sonra birlikte evin arka tarafına koşturduk.

Köşeyi dönerken Clifton bir duman bulutuyla beraber arka kapıdan fırladı. Beni gördüğünde öylece donup kalmıştı.

"Hackett seni öldürdü sandım!" dedi ellerini göğsünde kavuşturarak.

"Bana güvenli bir sığınmak bırakmadığınız için neredeyse öldürecekti," dedim dokunaklı bir şekilde.

Clifton gözlerini kaçırarak kadar onurluydu en azından. "Kendimi öylece tehlikenin içine atmak resmen gözükaralık olurdu," dedi.

"Yazıklar olsun!" dedi Ben'in arkadaşları.

"Fazlasıyla rol yaparak Hackett'ı cinayetten alıkoymanıza yetecek kadar kanıt sağladığımı sanıyorum?" dedim.

Clifton başını salladı. Tam konuşacaktı ki binadan bir diğer gümbürtü kopup ardından gürültüyle bir şangırtı ve sevinç çığlıkları geldi.

"Bay Harte nerede?" diye sordum.

Evin ön tarafından yine bir gürültü koptu ve camlardan dışarı kara dumanlar yükselmeye başladı.

"Arkamdan geliyor sanmıştım," dedi Clifton.

Bir anda korkuya kapıldım. "Gölgeyi bulmaya gitmiş olmalı." Hiç tereddüt etmeden Ben'i iterek geçip kapıya koştum. Tek bildiğim Gabriel'i bulmam gerektiği idi.

Alevler aşağıdan yukarı yükselirken koridor dumanla kaplanmıştı. Eteğimi toplayıp burnuma ve ağzıma kapadım. Gabriel hiçbir yerde görünmüyordu fakat Hackett'ın boğuk çığlıkları ve küfürler savuran haykırışları mahzenden yükseliyordu.

Öksürerek alevlerin arasından merdivenleri bulmaya çalıştım. Ön tarafın kırık camlarından içeri giren hava alevlere hücum ediyordu. O an gözlerimde, yanan ambarın alevler içindeki çatısı canlandı ve daha fazla ilerlemeye korkarak duraksadım. Öbek öbek yükselen dumanların arasında ne Gabriel ne de Gölge görünüyordu. Onları burada can vermeye terk edemezdim. Bir kez cesaretimi topladıysam yine aynısını yapabilirdim. Korkumu yutkunarak ilerlemeye başladım.

Salona bakındım fakat yoğun sıcak içeri girmemi engelliyordu. Böylesi bir cehennemde kimse hayatta kalamazdı zaten. Telaşla sahanlığın diğer ucundaki yemek odasına koşturdum fakat burada da alevlerden başka hiçbir şey yoktu.

"Gabriel!" Korku içinde ismini haykırıp duruyordum.

Evin ön kapısına vuran koçbaşının ritmik gümbürtüsü daha da şiddetlenmişti. Yayıdığı titreşim, çıplak ayaklarımın altında ve ağrıyan karnımda hissedebiliyordum. Birdenbire yukarıdan bir toz bulutu dökülmeye başladı ve tavanın yarısı çöktü. Koca kireç parçaları yere düşerken çığlıklar içinde kaçmaya çalıştım. Tozun ve sıcaklığın da etkisiyle nefes almak giderek güçleşiyordu.

"Kate? Sen misin?"

"Gabriel?" En alt basamağın önünde durup üst kata baktım. Tozlar azalmaya başladığında Gabriel'in yukarı çıktığını gördüm. "Tanrıya şükür! Aşağı in Gabriel! Clifton güvende," diye bağırdım alevlerin gürültüsünü aşmaya çalışarak.

"Tanrı aşkına Kate! Hemen çık dışarı!"

"Ama..."

"Hemen! Dediğimi yap!" diye bağırdı arkasını dönererek. Merdivenlerin başında dumandan bir bulut oluşmuştu. Gabriel bulutun içinde Gölge'yi bulmak için ısıklık çalarak ortadan kayboldu.

Ben de onun arkasından yukarı çıktım. Ön kapı alevler içindeydi ve koridorun tavanı da cayır cayır yanıyordu. O sırada Gabriel, kucağında Gölge ile birlikte dumanların arasından göründü.

"Onu bulmuşsun!" dedim. Sevinçten neredeyse ağlayacaktım.

"Sana gitmeni söylememiş miydim?" Gabriel çok sinirliydi.

"Gölge iyi mi?"

"Çık buradan dedim!"

"Sen olmadan gitmem."

Gabriel öksürüklere boğulunca, kolundan tutup merdivenlere doğru yönlendirdim. Basamakların yarısını inmişken evin ön tarafı büyük bir gürültüyle çökerek önümüze duvar yığını oluşturdu.

"Neler oluyor?" diye sordu Gabriel.

"Evin ön duvarı tamamen çöktü." Gecenin soğuğu içeri hücum ederken, alevleri daha da devleştirerek harekete geçiriyordu. "Dört adım daha," diye bağırdım sesimi duyurmaya çalışarak.

Son basamağa gelmiştik fakat alevleri geçerek evin ön kapısından çıkmanın mümkünatı yoktu.

Korkudan dilim damağıma yapışmış halde Gabriel'in koluna daha sıkı tutundum. Finche ambarında baharat varilleri patlayıp foşurdarken, dumanın ve alevlerin altından sürünerek geçtiğimizi anımsadım. O zaman şansım yaver gitmişti ama bu sefer de aynısını ummak çok mu fazlaydı?

Dışarıda adamlar bağırıp, neşe çılgınlıkları atarak binaya saldırmayı sürdürürken, biz içeride tavandan üzerimize yağın tutuşmuş kereste parçalarından kaçmaya çalışıyorduk.

Merdivenleri inip arka kapıya giden dumanlı koridora vardığımızda sevinçten ağlamaya başladım. O sırada zemin

gürleyerek yamulmaya başladı. Bastığı yerin çökmeye başladığını fark ederek çılgınlık içinde Gabriel'i kenara çektim. Her yanımız buruk kokulu dumanlarla sarılmıştı.

Biraz sonra öksürüp nefes almaya çalışarak dumanla kaplı koridoru geçip, açık havaya çıkmayı başardık. Bina korkunç bir gürültüyle çökmek üzereyken Ben bizi açık alana doğru çekti.

"Çöküyor!" diye bağırdı Dick.

"Hackett," dedi Gabriel soluk soluğa.

"Hackett'in canı cehenneme!"

"Onu bırakamayız," dedim. "Eğer onu içeride bırakırsanız siz de en az Hackett kadar katil olursunuz."

Dick bana bakınca yaralı yüzü düşünceli bir şekilde buruştu ve sonra arkasını dönüp dumanla kaplı koridorun içinde kayboldu.

Ben Perkins de arkasından koştu.

Jacob yanımıza gelip bana nefret dolu bakışlarını savurmaktan geri durmadı. Gabriel'i gördüğü an surat ifadesi yumuşayıverdi.

Gölge ayağa kalkıp üzerindeki toz ve kireç parçalarından kurtulmak için silkelenerek yanıma geldi.

Güvenli bir noktaya kadar geri çekilip beklemeye başladık. Jacob ile hararetli alevlerin çatıdan ve pencerelerden yükselerek karanlık geceyi aydınlatışını seyrederken, adamlar da kontrolden çıkmış halde evleri yerle bir etmek için birbirlerini cesaretlendirip duruyordu.

Gabriel'in yüzü isle kaplanmış, yanağına doğru hafifçe kan akıyordu. "Ben ve Dick hâlâ çıkmadı mı?"

Fakat benim gözlerim yerle bir olmaya başlayan Roc-

hester Court'a kilitlenmişti. Yavaş yavaş, birer birer yıkılıyordu. Evlerin geri kalanı sakar bir dokunuşla yıkılan kâğıttan kuleler gibi sırayla çöküyordu. Müthiş bir sıcak ve yoğun duman yüzünden başımı çevirip, fırtına gibi esen gürültülü çöküşü duymamak için ellerimi kulaklarıma tıkadım. Yeryüzü sarsılırken yaydığı titreşimini ta içimde hissediyordum; hem de iliklerime kadar.

Adamlar sevinç içinde bağırıp ışıklar çalıyor; yeni dünyanın barbarları gibi alevlerin önünde birbirlerine sarılıp dans ediyordu.

"İşte oradalar!" diye bağırdım Ben ile Dick'in toz ve duman bulutunun içinden çıktığını görünce.

Ben'in yanına koştum. "Hackett?" diye sordum.

"Dick mahzenin kapısını açtı fakat o sırada bina sallanmaya başlayınca biz de paçayı zor kurtardık."

"Hackett hâlâ içeride olmalı," dedi Dick. "Doğrusu üzüldüğümü de söyleyemeyeceğim."

Bir ışıkla birlikte bir düzine adam, yangın söndürücülerle gelip alevlere su sıkmaya başladı. Onlara emir verenin Clifton olduğunu gördüm.

"Hackett içeride," dedim.

"Yangın etkisini yitirene dek bu konuda bir şey yapamam," dedi Clifton. "Üstelik asılacak bir katil için adamlarımın hayatını riske atamam." Ben'e manidar bir bakış attı. "Bu arada yangın söndürücülerin işi bittiğinde bu korkunç yıkımın sorumluları hâlâ buradaysa onları da yakalatacağım."

Ben hemen oradan ayrıldı. Diğerlerine de Clifton'ın dediğini yaydıktan sonra beş dakika bile geçmeden adamların

hepsi gecenin karanlığında uçup gitmişti.

Gabriel'in yanına gidip başından beri olan bitenleri anlattım. Asık suratlı bir şekilde dinlerken, Hackett'm bana yaptıklarını duyduğu sırada yumruklarını sıkıyordu. "Bana bu planından neden bahsetmedin?" dedi en sonunda.

"Söyleyemezdim. Bana engel olurdun."

"Tabii ki engel olurdum!"

"Hackett durdurulmasaydı insanların hayatını mahvetmeyi sürdürecekti," dedim. Tartışmayı daha fazla uzatmak istemiyordum.

"Jacob gelip senin bir işler çevirdiğini söyledi," dedi Gabriel. "Ben de seni takip ettim. Sonra Ben Perkins planından bahsetti fakat seni durdurmak için çok geç kalmıştım."

Titremeye başlamıştım. Artık güvende olduğumuza göre yanan ayaklarımın acısını ve karnımdaki dayanılmaz sancıyı sonuna kadar hissedebilirdim. Bitkin düşmüş, yaşadığım şokun da etkisiyle bacaklarım tutmaz olmuştu.

"Eve gitmeliyiz," dedi Gabriel. "Bu gece yapabileceğimiz bir şey yok artık."

Yorgun argın yürümeye başladık. Gölge de peşimizden sekerek geliyordu.

Jane meraktan ölmek üzereydi ve döndüğümüzde olanları ona anlatınca dehşete kapıldı. Yatağından kalkıp kıyafetlerimizi yıkadı ve yaralarımıza merhem sürdü.

Gözyaşlarıma daha fazla hâkim olamadım. Jane'e ihanet ettiğimi düşündükçe onun bu iyilikseverliği canımı yak-

maktan başka bir işe yaramıyordu. Yorgun olduğumu söyleyerek odama çıktım.

Elbisemi çıkarıp vücudumdaki morluklara baktım. Karın boşluğumdan kalçama kadar her yanımda çürük içindeydi. O sırada bacaklarımın arasından kan geldiğini fark ettim.

Yatağımda kıvrılıp ellerimi koruma içgüdüsüyle karnıma sararak ağlamaya başladım.

37. Bölüm

Gerinerek uykumdan uyandığımda vücudumun her yanı sızlıyordu. Tavana gözlerimi dikmiş öylece yatarken önceki gece yaşananlar aklıma geldi. Üzerimdeki örtüyü bir hışımla kaldırıp baktığımda daha fazla kanamam olmadığını görünce rahatladım.

Üzerime sinen is kokusundan kurtulmak için ağır ağır yıkandım ve üzerimi giydim. Düşük yapmadığım için her ne kadar rahatladıysam da geleceğe dair endişelerim hemen bunun yerini almıştı. Mercy teyzemden hâlâ bir mektup gelmemişti ve hiç gelmeyeceğinden korkmaya başlamıştım. Bebeğimle başımıza gelebilecek şeyleri düşündükçe boğulacak gibi oluyordum.

Aşağı indiğimde Gabriel çoktan kahvaltı masasına oturmuştu.

“Bugün Jacob ile çıkıp Hackett’ın yangından kurtarılıp kurtarılmadığını öğreneceğim,” dedi.

Adım atmak bile zor geliyorken, “Ben de sizinle geleceğim,” dedim.

Gabriel ağzını açtığı sırada ben de onunla tartışmaya girmeye hazırlanıyordum ki iç geçirip, “Sanırım seni durdurmaya çalışmak tamamen boşa çabalamak olur,” dedi.

"Aynen öyle."

"Öyleyse çıkalım mı?"

Rochester Court'a vardığımızda karşımızdaki manzara tuğla yığınları ve için için yanan kirişlerden ibaretti. Kuruşun rengindeki gökyüzünden çiseleyen yağmur damlaları, yanan yıkıntılara düşünce dumanlar çıkıyordu. Clifton'un adamları çoktan enkazı kazmaya başlamıştı.

Gabriel ile bir duvarda oturup moloz yığınlarının taşınmasını seyrettik.

"Hackett'tan hâlâ bir ses yok mu?" diye sordu Gabriel ıslanmamak için paltosunun yakalarını kaldırarak.

"Yok."

"Seni eve götürmemi ister misin?"

"Önce öğrenmek zorundayım."

Önceki gece bana nasıl sarıldığını düşünerek Gabriel'in yüzünü inceledim sessizce. Onu cesaretlendirecek bir kelime bile söylesem beni yine kollarının arasına alacağından emindim, fakat onun metresi olmaya niyetim yoktu. Üstelik Gabriel'e olan aşkım Jane ve Toby'nin mutluluğunu gölgeleyebilirdi. Üzerime yağan yağmur değil, yalnızlık ve sefil bir ıstırap. Tekrar enkaz kaldırma çalışmalarını seyretmeye koyuldum.

Yarım saat daha geçtikten sonra bir çığlık koptu.

Mahzen girişinde toplaşan adamların yanına doğru koştuk ve biraz sonra Hackett acı içinde inleyerek enkazın altından çıkarıldı.

"Bacağı kırılmış," dedi adamlardan biri.

"Onu hapse götürün," diye emretti Clifton. "Doktoru oraya göndeririz."

Hackett, enkazdan çıkarılarak sedye amacıyla kullanılan kapının üstüne taşınırken bacağından kanlar akıyor; acıdan kıvranıp bağıırıyordu. O sırada beni gördü ve "Beni kandırdın seni küçük fahişe!" diye söylendi.

Gabriel öfkeli bir şekilde öne atılınca kolundan tutup ona engel oldum.

"Yapma Gabriel," dedim.

"Peşini bırakmayacağım Katherine Finche," diye bağırdı Hackett. "Son nefesime kadar peşindeyim! Hiçbir yere kaçamayacaksın."

Altı adam ancak taşıyabiliyordu Hackett'ı. Küfürleriyle birlikte uzaklaşırken yorgunluktan elim ayağım titremeye başlamıştı.

"Hadi eve gidelim," dedi Gabriel.

Ertesi gün Jane yine hastalandı. Yüzü kireç gibi yatarken ben de başucuna oturdum. Bahar güneşinin gözlerini ağrıtmaması için panjurları sıkı sıkı kapattım ve ona tavuk suyuna çorba içirip, lavanta yağıyla şakaklarına masaj yaptım.

"Bana çok iyi bakıyorsun," diye fısıldadı elimi tutarak.

Ona ne kadar iyi bakarsam bakayım arkadaşlığımıza ettiğim ihaneti asla telafi edemezdim. Suçluluk duygusuyla geceden sabaha uykusuz kalıyor; üzerimi giyerken büyüyen karnımın ve dolgunlaşan göğüslerimin fark edilmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum. Mercy

teyzeden ise hâlâ bir mektup yoktu. Her gün hasta odasında oturup Jane'in ellerine masaj yapıyor ve onu teselli ediyorken kafamda düşünceler birbirini kovalıyordu.

Zaman hızla akıyordu ve çok geçmeden durumumu ne tuhaftır ki Gabriel haricinde herkes fark edecekti. Böyle bir şey olmadan Parfüm Evi'nden ayrılmaya *meçburdum*. Mercy teyzem beni geri çevirdiyse ben de manastıra gidip Rahibe Assumpta'ya bebek doğana kadar beni kabul etmesi için yalvarırdım. Belki de bebeğime bakması için iyi bir aile bile bulabilirdi. Onu doğurduktan sonra başkalarına vermenin düşüncesi bile canımı yaksa da bebeğime bakamayacaksam eğer, başka ne çarem vardı ki?

Bir hafta geçmişti ve Jane'in temiz havaya ihtiyacı vardı. Yumuşacık bir nisan sabahı Gabriel onu aşağı indirip bahçeye çıkardı. Cereyanda kalmaması için sıkıca sarınıp sarmalanmıştı. Ben ise üşüdüğümünden değil büyüyen karını gizlemek için üzerime kalm bir şal almıştım.

Hackett yüzünden hâlâ aksayarak yürüyen Gölge, Gabriel'in ayaklarının altında sıcacık güneşte uyuyakalmıştı. Toby ise bahçenin etrafında oyuncak atıyla dört dönüyordu.

"Jacob'ı Hackett hakkında bilgi toplamaya göndermiştim," dedi Gabriel. "Ateşler içinde yatıyormuş."

"Umarım iyileşir," dedi Jane.

"Demek sen benden daha merhametlisin," dedi Gabriel.

"Hayır," dedi Jane. "İyileşsin ki asılırken büyük acı çeksin."

Toby oyuncak atıyla birlikte dörtnala koşarak annesinin yanına oturdu.

"Bir haftada en az iki buçuk santim uzamışsın," dedi Jane, oğlunun saçlarını okşayarak. "Büyüdükçe ne kadar da yakışıklı bir erkek oluyorsun."

Toby'yi yanağından öperken Jane'in gözyaşlarını tutamadığını fark ettim.

"Anne, Tower'daki aslanları görmeye gidebilir miyiz? Jacob diyor ki kükremeleri fırtınadan bile daha gürültülüymüş."

"Birlikte görmek istediğim öyle çok şey var ki," dedi Jane. Yanağını oğlunun başına yasladı. "Baban ve Kate teyzenle gitmeye ne dersin?"

"Sen de gelir misin Kate teyze?" Toby sevinçle gülüyordu.

"Elbette gelirim."

O sırada Ann elinde tepsiyle yanımıza geldi. "Sıcak çikolata," dedi. "İçinizi ısıtır. Bu arada size bir mektup var Bayan Finche."

İşte mektup gelmişti. Çikolata fincanlarıyla demliğin arasında duran mektupta, Mercy teyzenin el yazısıyla benim adım yazıyordu. Mektubu alıp kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Benim ve evladımın geleceğinin anahtarı değilmiş gibi sözde sakın bir tavırla mektubu aldım.

Katherine,

Mektubun postanede gecikmeye takıldığı için okur okumaz cevap yazdım. Her ne kadar can sıkıcı olsa da görevimi yerine ge-

tirmekten hiçbir zaman geri durmadım. Bu sebeple en yakın zamanda arabaya binip, Kingston'a geliyorsun. Eski odan sen ve çocuğun için hazır olacak.

Artık bir varlığın olmadığına göre burada benim yardımcım olarak geçimini sağlayacaksın. Bu hayırseverliğimin farkında olduğuna ve minnetini alçakgönüllü tavırlarınla göstereceğine eminim.

Teyzen,

Mercy Lambert

Sinirden dişlerimi sıkıyordum. Beni kabul etmek gibi can sıkıcı bir işi "görev" ve "hayırseverlik" olarak tasvir etmek ve bana bu şekilde baskı uygulamaya çalışmak tam da Mercy teyzeme göreydi. Yine de bana ihtiyacım olan can simidini atmıştı. Onca katlandığım, yaşadığım şeyden sonra daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Kimdenmiş Kate?" diye sordu Gabriel.

"Mercy teyzemden." Söylenmesi gerekeni söylemeyi geciktirmek için yutkundum. "Hastaymış ve ona bakmam için yanına dönmemi istiyor."

Jane, sıcak çikolatasını dudaklarına götürmek üzere duraksayan Gabriel'e baktı. "Fakat tabii ki gitmeyeceksin," dedi Jane.

"Gitmek zorundayım."

"Gidemezsin!" Jane'in beti benzi atmıştı bir anda. "Ona gidemezsin! Yıllarca hayatını mahvetti o."

"Yaşlı ve kimsesiz."

"Fakat bizim de sana ihtiyacımız var! Gabriel..." Jane kocasından bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Gitmek zorunda mısın Kate?" diye sordu Gabriel. Gayet rahat ve duygusuz bir şekilde konuşması işimi kolaylaştırıyordu.

"Annem de görevimi yerine getirmemi isterdi."

"Öyleyse seni zorla tutamayız."

"Olmaz!" Jane acıdan titreyerek ayağa kalktı. "Kalmak zorundasın Kate." Toby'ye uzandı. "Toby, Kate teyzene bizi bırakmamasını söyle!"

Toby'nin gözleri kocaman açılmış, korkuyla bakıyordu. "Ama babamla birlikte beni Tower'daki aslanları görmeye götüreceğini söylemiştin Kate teyze."

"Fakat o zaman Mercy teyzemin hasta olduğundan habersizdim."

"Söz vermiştin!" Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Özür dilerim," dedim üzgün bir şekilde. "Ama gitmem gerek."

"Bunu bize nasıl yaparsın Kate?" Jane'in solgun yüzünde heyecandan yer yer kızarıklıklar oluşmaya başlamıştı. "Senin için yaptığımız onca şeyden sonra!"

"Jane, iyiliklerinizi asla unutmayacağım..."

"Muhtaç haldeyken seni yanımıza almamızın ve evimize kabul etmemizin senin için hiçbir önemi yok mu? Seni ailemizden biri saydık." ağlıyordu. "Hiç umurunda değilmişiz gibi bizi öylece bırakıp gidecek misin?"

"Jane!" Gabriel, Jane'in veryansınlarına engel oldu. "Bu kadarı yeter!"

"Fakat Kate'e ihtiyacımız var! Özellikle de Toby'nin, değil mi tatlım?"

Toby bana sarınıp uluyarak ağlamaya başlamıştı. "Gitme!"

"Jane!" dedi Gabriel. "Sinirlerin çok bozuldu. Kate'in teyzesinin yanına gitmesi gerekiyorsa Toby'ye başka bir arkadaş buluruz."

"Kimse yok!" diye bağırdı Jane öfkeyle. "Her şey Kate'e bağlıydı. Gitmesine izin veremezsin!"

Daha fazla dayanamayacaktım. Bunlar yaşanmadan bile gitmesi yeterince zordu zaten. "Üzgünüm Jane ama başka seçeneğim yok..."

Bir süre bana baktıktan sonra tekrar yerine oturdu; baştan ayağa her yanı titriyordu. Boynunda atan damarı görabiliyordum. Yüzü iyice solmuştu. "Başka seçeneğin yok mu?"

Gözlerine bakamıyordum. "Yok."

"Anlıyorum," dedi sessizce. Bir anda öfkesi uçup gitti. "Ben ne yaptım?" diye fısıldıyordu.

"Benim için yaptığınız onca şey için size ne kadar teşekkür etsemde az." Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırıştıtırıp duruyordum. "Fakat Mercy teyze ailemden kalan son kişi."

"Geri döneceksin ama değil mi?" diye sordu Jane.

Tutamayacağım bir söz vermek istemediğim için sessiz kaldım.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordu Gabriel.

Toby kucağıma oturmuş, bana sınıksık sarılmıştı. Saçlarını öpüyor, gözyaşlarını siliyordum.

"Yarından sonraki gün," dedim. "Söz verdiğim gibi Toby'yi Tower'daki aslanlara götürmek için yolculuğumu bir gün erteliyorum."

Yarından sonraki gün gelip çatmıştı. Azıcık eşyayı kanvas bir çantaya toplamış, hizmetçilerle vedalaşmıştım.

Jane, gözleri acıdan ve haşhaş şurubundan puslu halde yatağında uzanıyordu. "Gitme," diye söylendi.

"Mecburum."

Sırtını bana dönünce odadan sessizce çıktım.

Gabriel, Toby ve Gölge koridorda beni bekliyordu.

"Gölgeyi de götürmeyeceksin değil mi Kate teyze?" dedi Toby.

"Hayır tatlım. Senin yanında kalıp, babana şehirde yolunu bulması için yardım edecek."

Neredeyse hiç konuşmadan Lincoln's Inn'e gelmiştik. At arabaları burada sıraya diziliyordu. Gabriel kendi arabasını kullanmamı teklif ettiyse de bunu geri çevirmiştim. Ne o ne de Jane, Mercy teyzenin adresini öğrenmemeliydi yoksa bir anda ziyaretime gelip beni hamile ya da kucağında bebekle bulabilirlerdi.

Gabriel çantamı arabacıya verdikten sonra diğer yolcular arabaya binerken biz dışarıda bekledik.

"Gitme vakti," dedim. Yanaklarıma nemli öpücükler konduran Toby'ye sarılırken, kalbim kan ağlıyordu resmen. "Annene iyi davran." Mutsuz suratına daha fazla bakarsam ağlayacağımdan korkuyordum. "Hoşça kal Gabriel."

Gabriel'in çenesinde hafif bir titremenin dışında üzül-düğünü gösterecek hiçbir belirti yoktu. Kalbim yine kırılmıştı.

"Hoşça kal Kate." Elimini dudaklarına götürüp öperken kollarına atılıp beni öpsün ve sevdiğini söylesin diye yal-

varmamak için kendimi zor tutuyordum. Fakat Gabriel gayet sakin ve soğukkanlıydı.

Elimi geri çekip arabaya bindim.

Gözyaşlarımdan dolayı görmekte zorlanarak, araba hareket ederken camdan onları seyrettim. Gabriel ve onun kucığında hıçkırıklarla boğularak ağlayan Toby'yi son bir kez görmek için gözlerimi camdan hiç ayırmadım.

Onları kaybetmenin acısı canımı yakıyor; bu acının verdiği duyguyla eriyip biterken, nefes almakta zorlanıyordum. Koltuğuma yığılıp kollarımı karnıma sıkıca sararken, çaresizlikten üşüyordum.

38. Bölüm

Temmuz 1669

Mercy teyzenin salon panjurları aşırı sıcağı engellemek için sımsıkı kapalıydı ve panjurun arasından loş odaya süzülen incecik günışığı İncil'in üzerine düşüyordu. Mercy Teyze, ona İncil okurken uyuyakalmış, dudağı her zamanki memnuniyetsizliğiyle buruşmuştu.

Saat tik tak sesleriyle ilerlerken, iç geçirdim. Çocukluğumda bu saatin sesini dinleyerek kim bilir kaç zaman geçirmiştim? Mercy teyzenin evine geri dönmek her ne kadar zor geldiyse de artık yolunu gözlediğim harika bir şey vardı. Elimi karnıma koyarak gülümsedim. Yalnızca iki ay sonra bebeğimi, Gabriel'in bebeğini kollarıma alacaktım. Sevdığım adamı kaybettiysem de en azından aşkımızın meyvesi benimleydi.

Mercy teyze horlamaya başlamıştı.

Hatırladığım kadar iri yarı ve kaba biri değildi. Hâlâ sivri dilliydi ve bana yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum fakat Gabriel'in söyledikleri aklımdan hiç çıkmıyordu; Mercy teyzemin hayatı acıyla heba olmuştu.

Sürekli ağrıyan sırtımı kamburlaştırıp, yumruklarımla ovalamaya çalıştım. Esneyerek arkama yaslanıp, gözlerimi yumdum. Belki Mercy teyzem uyanıp yeni görevler vermeden önce biraz olsun dinlenebilirdim.

Saatin uyku getiren sesini, uzaktaki trafiğin uğultusunu dinleyerek karnımdaki bebeğin hareket edişini hissetmek istedim fakat anlaşılan o da uykuya dalmıştı.

“Katherine!”

Gözlerimi bir anda açıp, nereye bakacağımı bilemeden kırıştırmaya başladım. Uyuyakalmış olmalıydım ki Mercy teyze uyanmış, soğuk mavi gözlerini onamaz bir bakışla bana dikmişti.

“Efendim Mercy teyze?”

“Uyumuşsun!” dedi suçlarcasına. “Bu evde tembelliğe yer yoktur. Çamaşırlar kurumuştur. Mutfığa in ve Bayan Kinross’a ütüde yardım et.”

“Tamam, Mercy teyze.”

“Mutfak büfesinin de kalaylanması gerektiğini unutma.”

“Unutmam, Mercy teyze.”

Karnımdaki tuhaf ağrıyı umursamamaya çalışarak zar zor ayağa kalktım. Mercy teyzenin bahçesine sarkan komşunun ağacından çaldığım o yeşil elmayı yememeliydim sanırım.

Bayan Kinross mutfakta ateşin önünde iyice terlemişti. Ocakta kaynayan et suyundan yükselen buharın da etkiyle Bayan Kinross’un saçları şapkasının altından dışarı serpilmişti.

“Mercy teyze beni ütü için gönderdi,” dedim.

"Öyle mi?" Maggie ellerini beline koydu. "Bugün herhangi birinin bile ütü yapması için aşırı sıcak bir günken senin gibi hamile biri için asla uygun değil. Çok yorgun ve zayıf görünüyorsun. Bebek seni uyutmuyor mu?"

Başımı salladım. O sabah yine bacaklarımın arasından kan geldiğini söyleyip söylememekte tereddüt ettim fakat çok da fazla bir kanama olmadığı için vazgeçtim.

"Ütüyü akşam serinliğinde yaparım ben," dedi Maggie. "Mutfak kapısının oradaki gölgeliğe oturuver."

"Çok iyisin Maggie."

"Tabii tabii." Zayıf yüzü gülümsemesiyle yumuşamıştı. "Eh, birilerinin sana iyi davranması gerekiyor ve o kişinin de yukarıdaki olmadığı kesin."

O akşam et suyuna çorbayı içmek için fazlasıyla sıcak bir akşamdı ve ben de Mercy teyzeyi yatağına yatırdıktan sonra tavan arasındaki odama çekilip, balenli korsemi çıkararak rahata eriştim. Nemli hava insanı sıcaktan daha beter boğuyor, ıslak bir battaniye gibi üzerime çökerek her hareketimi zorlaştırıyordu. Henüz uyku gelmediği ve saat de erken olduğu için pazar yerindeki All Saints Kulesi'nin ardında batan güneşin altın harelerinin giderek sö-nüşünü seyrettim.

Yarı karanlıkta elimi karnımın ufak tümseğine koyarak her zamanki gibi Gabriel ile Toby'nin, ben arabayla uzaklaşırken ki son görüntülerini hayal ettim. İçimi saran ve bana durmadan işkence eden bu yitklik duygusunun bir gün sona erip ermeyeceğini merak ediyordum. Jane, acı-

masızca ihanet ettiğim benim canım arkadaşım, ona yaptığım şey yüzünden kendimi nasıl affedebilirdim ki?

Yatakta yan dönerek kasıklarımıdaki ağrının şiddetinden, bacaklarımı karnıma doğru çekerek uzandım. Ağrı biraz sonra geçince rahatlamıştım. İç geçirerek gözlerimi kapayıp, uykuya daldım.

Acı içinde uyandığımda her yer zifiri karanlıktı. Karnımda feci bir kasılmayla inleyerek yerimden kalktım. Ağrı hafifleyince mumu yakıp, yatak örtüsünü kaldırdım. Çarşaftaki büyük kan izini görünce ne yapacağımı şaşırmıştım. Yine derinden bir sancı vurmuştu. Bunun ne anlama geldiğini fark edince korkuya kapıldım. Bebek geliyordu, hem de çok erken. Olması gerekenden de erken. Yeni bir spazm geldiğinde yatak korkuluğuna tutunup, kanın bacaklarımdan süzülüşünü seyrettim.

Kasılmalar kesilince ağır aksak koridora çıktım ve Maggie'nin kapısını çaldım.

"Ne oldu?" diye sordu uykulu gözlerini ovuşturarak. "Yoksa hanımefendiye mi..." fakat o anda kan içindeki geceliğimi görünce beti benzi attı. "Hemen gidip ebeyi getiriyim."

Yatağıma geri dönüp, acıdan tostoparlak kıvrılarak yat-tım. Bebeğin geldiğini ve onu hiçbir şeyin durduramayacağını anlayınca, daha da korktum. Dehşete kapılmış; acıdan dişlerimi ölesiye sıkıyor, durmaksızın ter döküyordum. Sanki zaman durmuştu. Henüz yedi aylık bir bebeğin yaşama ihtimali olabilir miydi?

Dudaklarım, dilim, damağım kupkuruydu ve bir damla su için can atıyordum. Acıdan nefes bile alamazken

Mercy teyzemin kapı eşiğinde durduğunu görüp, yalvarırcasına ona elimi uzattım. Bir sonraki kasılma anı da gelip geçince, gözlerimi açtığımda orada olmadığını fark ettim.

Kasılmalar sıklaşmıştı, ağrılara dayanmaya çabalarken inleyerek bebeği biraz daha içimde tutmaya çalışıyordum. Fakat artık çok geçti. İçimdeki basınç dayanılmaz bir hal aldığı anda var gücümle ıķınıp ıķılık atmaya başladım. Ardı arkası kesilmez bir akıntının peşinden bebeği yatakta doğurdum.

Onu yavaşça kollarıma alıp, küçücük güzel yüzündeki kanları sildim. Gözleri kapalıydı ve teni tuhaf bir şekilde grileşmişti. Nefes almıyordu. Ağzındaki sıvıları silip temizledim, göğsüme yaslayıp salladım. Onu öpücöklere boğdum. Belki de yeterince sevip okşarsam uyanırdı?

Merdivenlerden hızla çıkan ayak seslerinin ardından kapı bir hışımla açıldı.

"Tanrım sen koru!" Maggie elini ağzına kapatmış, kapıda duruyordu.

Ebe onun yanından geçip bebeği kollarımda görünce duraksadı.

"Çok güzel değil mi?" dedim. "Minicik parmaklarına da bakın!" Gözyaşları içinde, karşımdaki kadınlara bakıyordum. Göğsüm sıkışır gibi oluyor, ağır bir basınç boğazıma çöküyordu sanki.

"Onu bana ver tatlım," dedi ebe, gamzeli ellerini uzatarak.

"Hayır!" Bebeğimi göğsüme sıkıca bastırdım. "Güzel bebeğin adı ne olsun peki?" Başındaki yumuşacık sarı saçlarını öperek mırıldanmaya başladım. "Senin adın Rose, bahçedeki güllerin en ama en güzeli."

"Şimdi onu bana vermelisin," dedi ebe sert bir şekilde.

"Ona dokunma!" diye bağırdım. Canım kızımı, Gabriel'in kızını elimden almasına izin vermeyecektim.

"Şimdilik kucağında kalsın öyleyse," dedi ebe. Güzel sözlerle beni yatmaya ikna ettikten sonra eteğimi tekrar kaldırdı. "Son bir kez daha ıkın tatlım."

Çenemi Rose'un başına dayayarak gözlerimi kapadım ve söyleneni yaptım.

Ebe yataktaki plasentayı tutup eğilerek inceledi. "Anne daha önce yaralanmış mıydı?" diye sordu Maggie Kinross'a. "Bebek yedi aylık olmasına rağmen çok küçük ve plasenta hasar görmüş."

"Hackett," dedim gözyaşları içinde. "Hackett beni tekmeledi. Onun zehrinin hayatımdan çıkıp gittiğini sanıyordum ama yanılmışım. Bebeğimi de öldürdü." Göğsümdeki basınç artarken, nefes almaya çalıştım. O an hayatımda ne kadar değerli şey varsa hepsini kaybettiğim için hep içimde tuttuğum çılgınlığı serbest bıraktım; sonsuz bir perişanlıkla bağırabildiğim kadar bağırdım. Ailem, evim, kocam, en iyi arkadaşım, sevdiğim adam ve oğlunu kaybetmiştim. Ve şimdi hepsinden daha da beteri, kendi çocuğumu yitirmiştim.

Dört gün sonra Rose, All Saints'in bahçesine gömüldü. Kilise hademesi minicik kefeni toprağın içine indirirken, mezarın başında yalnızca ben, Mercy teyzem ve Maggie Kinross vardı. Gabriel'e ihtiyaç duymanın verdiği acı ve onun varlığından bile habersiz olduğu kızını gömmenin ke-

deri birbirine karışıyordu. Rahibin duasını dinlerken, hâlâ şokun etkisinden uyuşuk bir halde titriyor, ancak Maggie'nin desteğiyle ayakta durabiliyordum.

Sonraki iki hafta büyük bir keder içinde geçti. Mercy teyzem beni sabahları ev işleriyle meşgul tutuyor; sıkı gözetimi altında cilalama, ütü ve yerleri fırçalama işlerimi takip ediyordu. Öğleden sonraları boğucu salonda oturup ona İncil okuyor ya da düşüncelere dalıp dalmadığımı kontrol etmek için beni sürekli izlerken, onun kıyafetlerini tamir ediyordum.

"Dik otur Katherine," dedi bir öğleden sonra. "Nakış işlerken eğilerek otursan kamburun çıkar demiyor muyum sana hep?"

O anda Jacob gözümün önüne geldi ve onu daha fazla tanımak için uğraşmadığıma pişmanlık duydum. Toby ile ilgilenirken ne kadar nazik olduğunun şaşırarak farkına varmışım.

"Beni duyuyor musun Katherine? Sana her zaman diyorum ki..."

"Evet, Mercy teyze, hep söylersin." Kanatana kadar dilimi ısırdım. Çaresizlikten bitkin düşmüştüm artık.

Kaşlarını çatarak cık cık cık diye beni ayıpladı. "O meymenetsiz surat ifadesinden de kurtul artık; yüzüne bakmaya katlanamıyorum." Yelpazesıyla parmaklarıma canımı yakacak derecede sertçe vurdu.

Birdenbire içimde bir şeylerin koptuğunu hissederek yüzüne, tam anlamıyla yüzüne dik dik baktım. Kartlaşmış yaşlı bir kadından fazlası değildi; hırçın yaratılışı yüzünden pörsümüş, çehresi yılların verdiği hayal kırıklığı ve

mutсуzлukla yoğrulmuştu. Çocukluğumun korkutucu öcüsü nereye gitmişti peki? Onca yıl kendimi onun köleliğine nasıl hapsedebilmişim?

“Bana bakmaya asla katlanamazdın zaten,” dedim parmaklarım sızlayıp, kalp atışım hızlanırken. Cesaretime hayret ediyor fakat bir kere bunun zevkine varınca bağımlısı olmuş gibi sürekli aynı zevki tatmak istiyordum. “Anneme çok benzediğim için olabilir mi? Bana hep kötü davranmanın nedeni de bu değil mi?”

“Kötü davranmak mı? Sahip olduğun ne varsa hepsini sana ben verdim.”

Daha da cesaretlenmişim. “Saçmalık! Benim mirasım sayesinde, sana emanet edilen mirasım sayesinde konforlu bir yaşam sürdün.”

Mercy teyze gözlerini kısarak bana baktı. “Benim maddi meselelerimi sen nereden bileceksin ki?”

“Vekilharcın Bay Catchpole çeyizimi kocama devrederken bana her şeyi anlatı.”

“Ne hakla...”

“En başta benim babamın avukatıydı o, unutma. Ona senin yaşamını sürdürebileceğin kadar bir miktarın bırakılmasını söylediğimde ise babamın sana, benim bakımım-dan ayrı olarak, büyük bir meblağ bıraktığını ve yıllardır o paraya dokunulmadığını söyledi.” Parmağımı ona işaret ederek “Bana ayrılan paranın üzerine yattın,” dedim.

Mercy teyze dudaklarını sımsıkı kapayarak, başını diğer yana çevirdiğinde tespitimin doğru olduğunu anladım. “Yıllarca gözümü korkutarak o parayı bana iade etmeni isteyemeyecek kadar senden korkmama sebep oldun. Ama artık senden korkmuyorum.”

"Tek söyleyebileceğim..." dedi Mercy teyze, "çocuğunun yaşamaması içime su serpererek huzur verdi. Senin gibi bir anneyle kim bilir nasıl bir kız olurdu."

Yıllardır içimde biriken öfkeyi taşıran son damla bu olmuş, en derinime gömdüğüm sefalet yaralarından cerahat boşalmıştı. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki. "Senden daha genç ve daha iyi kız kardeşin dururken, babamın neden seni geri çevirdiğini şimdi çok iyi anlıyorum ve eminim herkes de aynı kanıdadır," dedim gözüm kararmış bir şekilde. "Fakat belki sen de haklısın. Küçük Rose, bana durmadan uyguladığın zalimlikleri asla çekmeyeceği için ufacık bir yanım *rahatlamalı*."

"Ne cesaretle bunları söyleyebilirsin?"

Öfkeli mavi gözlerinin ta içine bakarak, "Çünkü doğru olduğunu biliyorum," dedim. Yırtık çoraplarını kasıtlı olarak yere fırlattım. "Artık kendi yırtığını kendin dikersin. Sannırım çalınan mirasımı geri almak için ne yapmam gerektiği konusunda sulh yargıcıyla görüşmeliyim, değil mi?" Ayağa kalktım. "Varlığına daha fazla katlanamayacağım için odama çekiliyorum. Mahkemeye çağrılırsan, sana karşı suçlamalarımı cevap verirken, nasıl bir utanç yaşayacağını oturup düşünsen iyi edersin belki de."

Ben ayağa kalkarken Mercy teyze sandalyesine sıkıca yaslanıverdi.

Baştan ayağa titreyerek sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir halde odadan çıktım.

Ertesi sabah Mercy teyzenin lekeli aynasının karşısında

durup kendimi inceledim. Ne kadar zayıflamıştım; gözlerimin altında üzüntüden koyu halkalar oluşmuştu. Rose öylesine küçüktü ve o kadar erken doğmuştu ki korsemi sıkıca bağladığımda hamile kaldığıma dair herhangi bir iz bile anlaşılmıyordu.

Neredeyse tüm gece uyuyamamış; Mercy teyzeye öfkeli çıkışımdan dolayı huzursuz ve kaybettiklerimin acısıyla kederliydim. Bütün hüznülerimin içinde parlayan tek ışık, Rose'a olan sevgimin Mercy teyzemle yüzleşmemi sağlamasıydı. Ondan artık korkmadığım için birdenbire omuzlarımdan yük kalkmış, tuhaf bir şekilde hafiflemiştim.

Kahvaltı sofrasında yerimi aldım. "Bugün dışarıda olacağım ve geç saate kadar da dönmeyeceğim Mercy teyze," dedim."

"Nereye?"

"Seni ilgilendirmez."

Korkulu gözlerle bana baktı ve ardından başını tabağına eğdi.

Sessizlik içinde kahvaltımızı ettikten sonra pazar yerine doğru yola koyuldum ve oradan halk arabasına bindim.

Araba, bozuk yolda sarsılarak ilerlerken yaşlı bir kadına kaba davrandığım için vicdanım sızlıyordu. Elbette sulh yargıcına gitmeyecektim fakat onun acımasız sözleri tahammül sınırlarımı aşmıştı.

Camdan dışarıyı seyrederken, Rose'u düşünüyordum. Ellerimi yumruk yaparak oturuyor, diğer yolcuların yanında ağlamak istemiyordum. Keşke kızım nefes alıp, gözlerini açarak annesini görecek kadar uzun yaşayabilseydi.

Fakat belki de o zaman ondan ayrılması daha zor gelecekti. "Huzur içinde uyu bi'tanem," diye fısıldadım.

Bir günlüğüne yola çıkmak delilikti ama Toby'yi çok özlemiştim. Kendi çocuğumu sevmekten yoksun kalınca, Toby'yi kucaklayıp tertemiz sevgisiyle yoğrulmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden bir hevesle Parfüm Evi'ne uğramaya, Jane ve evdeyse Gabriel ile bir çay içmeye karar verdim.

Araba Lincoln's Inn'e gelince inip kalabalık sokaklarda ilerleyerek Long Acre'in yolunu tuttum. Fakat Parfüm Evi'nin önüne gelince az önceki cesaretim uçup gitmişti. Harte'ların hayatına yeninden girmeye ve onları bir kez daha üzmeye ne hakkım vardı? Belki de Toby'nin yeni bir dadısı olmuştu ve bir öğleden sonra ziyaretine gelip geri gitmem onu sarsabilirdi. Gabriel'i de öyle. Toby'yi ne kadar özlediğimi Jane'e belli etmeyeceğime dair kendime yeterince güvenebilir miydim?

Fakat buraya kadar gelmişken geri dönecek gücüm de yoktu. Yan bahçe kapısından girerek kameriyede oturdum. Hanımeli ve gül kokuları püfür püfür esiyordu. Güneşten ısınmış ahşap sırada ellerimi gezdirirken, bahçede oynayan Toby ile sohbet edişlerimizi hatırladım. O günler çok geride kalmıştı artık.

"Kate teyze!"

Toby'nin bana doğru koştuğunu görünce kalbim güm güm atmaya başladı.

"Geri dönmüşsün!" diye bağırdı bacaklarıma dolanarak.

Umutsuzluğun ve korkunun yerini neşe almıştı. Demek beni unutmamıştı. Onu kucaklayıp, yüzümü saçlarına gömerek çocuksu kokusunu içime çektim.

"Kate?"

Kalp atışlarım birden aksamaya başladı. Başımı kaldırıp Gabriel'e ve arkasında duran Gölge'ye baktım. "Kate, sahiden sen misin?"

Yakışıklı yüzünde yeni çizgiler oluşmuştu. Ona koşup, yüzündeki çizgileri okşamayı öyle istedim ki. "Geçiyordum," dedim nazıkçe. Sanki birbirimizi yeni tanıyormuşuz gibi.

Gabriel eğilip Gölge'nin koşum takımını çözdü. "Toby, Bayan Jenks'ten sana yemek hazırlamasını ister misin?"

"Ama ben Kate teyzemle konuşmak istiyorum!"

"Birazdan yanına gelirim ve bana her şeyi anlattırısın Toby," dedim. Gölge ile birlikte neşe içinde koşturarak uzaklaşmalarını seyrettim.

"Teyzen daha iyi mi?" diye sordu Gabriel. "Bize geri mi döndün?"

"Nasıl dönerim," dedim. Konuşurken dudaklarım titriyordu. "Yaşadığımız o geceden sonra? Kendimi asla affetmeyeceğim."

Başını eğdi. "Benim suçum Kate. Ama artık geçti ve bunun acısını çekmek günahlarımızı azaltmayacak. Bize geri dönmeyecek misin?"

"Dönemem," dedim. Beni sevdiğini hiç söylememişi ve onu tekrar gördüğüm için kalbimde kabuk bağlayan yarının, yeniden kanadığını bilmesine izin vererek kendimi savunmasız hissetmeye hazır değildim. Gitmek için ayağa kalktım.

"Jane çok hasta," dedi Gabriel. "Doktor her gün geliyor fakat onu yormak ve acılarını dindirmesi için haşhaş

şurubu vermekten başka yapabileceği bir şey yok. O ölüyor Kate."

Dehşet içinde ona bakakaldım.

"Bundan iki yıl önce yatak odasına girmeme bile izin vermediğinde bunun ilgisizlikten daha fazlası olduğunu anlamalıydım." Öyle kederli görünüyordu ki Jane'i sandığımdan da fazla sevdiğini görmek canımı yakıyordu.

"Göğsünde yara var," dedi. "Tıpkı ablası ve annesi gibi."

Dizlerimin bağı çözülmüş, tekrar sıraya oturmıştım.

"Doktorun dediğine göre çok güçlüymüş. Bu kadar uzun yaşaması bile şaşırtıcıymış. Kate, sürekli senin adını sayıklıyor. Lütfen, sana yalvarırım içeri gel ve onu gör!"

Böylesi tutkulu bir ricaya ancak taş kalpli bir insan karşı koyabilirdi. Gabriel ile birlikte hasta odasına çıktık.

Jane iskelete dönmüş, kollarıyla heykel gibi yatıyordu. Durumunun ne kadar ağırlaştığını görünce büyük bir şok içinde öylece kaldım. Yanakları çukurlaşmış, teni sararmıştı ve zar zor nefes alabiliyordu.

"Jane?" dedim sessizce.

Göz kapakları titreyerek açıldı ve gözlerini bana çevirdi. "Kate? Tanrıya şükür dönmüşsün!"

Gözyaşlarımı tutamadım. "Gabriel, Jane ile biraz yalnız konuşmak istiyorum."

Gabriel başını sallayarak odadan çıkıp kapıyı kapadı.

"Gabriel sana ölmek üzere olduğumdan bahsetti mi?"

"Dinlenmen gerek." Yüzüne düşen saçını geriye doğru düzelttim.

Elimi sımsıkı tutarak "Beni oyalayacak zaman kalmadı artık! Anlaman gerek," dedi. Geceliğinin yakasını bir kenara çekerek, acı içinde yüzünü buruşturdu ve katlanmış bez parçasını kaldırdı. Yaralı göğsü kıpkırmızıydı; kanıyordu ve ülserliydi. Cildi mahvolmuştu.

Nefesim kesilir gibi olmuştu. Şaşkınlık içinde elimi ağzıma kapadım.

"Hiç güzel görünmüyor değil mi?" dedi Jane bezi tekrar yerine koyarak. "Doktor yaranın, ciğerlerimi yiyip bitirdiğini söyledi."

"Peki, bana neden söylemedin?" Güçlkle konuşabiliyordum. Yaralı göğsünün korkunç görüntüsü en az bana güvenmemesi kadar canımı yakmıştı.

"Sen gittiğinden beri her gün geri dönmen için Tanrı'ya yalvardım. Sanırım birkaç ay oldu fakat döndün işte." Göğsündeki hırıltıyı duyabiliyordum. Nefes almak için savaşıırken, gözleri yaralı bir hayvanınki kadar ürkek bakıyordu. "Sen dönene kadar hayatta kalmak için ne kadar çabaladığımı bilemezsin."

"Senin için ne yapabilirim?"

"Bilmiyor musun?" Dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Toby'yi seviyorsun, değil mi?"

"Elbette, bunu biliyorsun."

"Ben gittikten sonra da onu sevmeye devam etmeni; büyürken ona yol göstermeni ve annesinin onu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğini daima hatırlatmanı istesem çok mu şey istemiş olurum?"

"Jane, ben..."

"Bitirmeme izin ver! Bir çocuğun hayatta yaşayabile-

ceği en kötü şey annesini kaybetmektir, *bunu biliyorsun.*" Öksürmeye başlayınca, nefes almaya çalışmak dudaklarını mosmor ediyordu. "Fakat eğer onu kendi çocuğun gibi sever ve besleyip büyütürsen yaşadığı kaybın acısı diner ve ben de mezara huzur içinde giderim." Bileğimi kavradığında, kemikli parmaklarının çaresizlikten ne kadar da güçlendiğini fark ettim. "Hepsi bu değil. Toby'nin yeni annesi olarak yerini sağlamlaştırman için Gabriel ile evlenmelisin."

"Jane!"

"Gabriel'i sevdiğini biliyorum. Şşş!" Karşı çıkmamı engellemek için parmağını dudaklarıma koydu. "Ona nasıl baktığını gördüm."

"Bu delilik!" Giderek öfkeleniyordum.

"Zekâma hakaret etme Kate. Çok az vaktim kaldı. Toby'nin annesi olarak seni seçeli aylar oldu. Hayatımda karşılaştığım en zor ve acılı görevdi bu; onun sevgisini kazanman için kendimi geri çektim ve bu süreçte sana her zaman iyi davranmadım. Fakat doğru bir karar verdiğimi biliyorum. Bunu *ancak sen* başarabilirsin."

"Toby'yi sevmemek elimde değil zaten," dedim. "Fakat Gabriel ile evlenemem."

Jane yanağıma dokunarak "Neden olmasın?" dedi.

"Çünkü beni sevmiyor!" Sözcükler bir anda ağzımdan dökülüvermişti.

Jane surat asarak, "Ama sanmıştım ki..." Dudaklarını ısırdı. "Birbirinizi sevmenizi ve böylece Toby'nin yeni ailesi olmanızı istemiştim. Hatta birbirinize bağlanmanız için ikinize de her fırsatı sundum. Toby ve Jacob'ı da alıp gittim ki baş başa kalıp, duygularınızı açığa çıkarın istedim."

“Bunu sen mi planladın?” Hayretler içinde ona bakıyordum. “Kocanı ve en yakın arkadaşını yalnız kalmaları ve birbirlerine âşık olmaları için baş başa bırakıp gittin? Bu yüzden mi Gabriel’e karşı kaba davranıyordun; senden uzaklaşıp, bana ilgi duysun diye mi?”

“Ama planım umduğumdan daha çok işe yaradı değil mi?” Gri gözleriyle beni süzüyordu.

Bu şekilde kullanılmış olmanın verdiği öfkenin yerini mahcubiyet almıştı. Bedensel zevklerime baş eğdiğim için tek suçlu bendim fakat Jane bunu nasıl anlamıştı? Gabriel ona bir şey söylemediyse eğer o gece yaşananları yalnızca ikimiz biliyor olmalıydık. Üstelik Gabriel bile bebeğimizden habersizdi.

Jane’in gözlerine bakamıyordum. Durmadan eteğimin kumaşıyla oynuyor, bakışlarımı ondan kaçırıyordum. “Onu seviyorum,” dedim sessizce. “Fakat bu aşk karşılıksız. Karşılıklı sevgi ve aşk olmadan, evlilik benim için bir daha söz konusu olamaz.”

“Ona zaman vermelisin Kate! Sen gidince ve planım işe yaramayınca neredeyse ölüyordum. Gabriel’e duyduğum aşk yüzünden suçluluk duyarak Parfüm Evi’ni terk ettiğinde, bana umduğumdan da iyi bir arkadaş olduğunu gösterdin.”

“Kocana duyduğum aşk korkunç bir şey,” dedim. “Suçluluk duygusu içimi bir asit gibi yakıyor sanki.”

“Buna izin vermemelisin. Ve ben gittiğimde...”

“Öyle söyleme!”

“Bana bak Kate!”

Bakışlarımı usul usul kaldırıp gözlerine baktım.

"Sana ve Gabriel'e hakkımı helal ediyorum," dedi. Kupkuru dudaklarıyla elimi öptü.

"Jane, yapamam..."

Başını çevirdi. "Uyuyana kadar yanımda kalır mısın?"

Jane uykuya dalarken, hırıltılı nefes alış verişini dinliyordum. Kafam karmakarışık. Gabriel'i görünce, ona olan arzularım yeniden harekete geçmişti fakat beni sevdiğine dair en ufak bir şey bile belli etmemesi canımı sıkıyordu. O büyüülü gece, onun için yalnızca bir heves uğruna yaşanmış olmalıydı. Jane ihanetimi affetmiş ve bize hakkını helal etmişse de ben kendimi nasıl affedebilirdim ki?

39. Bölüm

O gece Kingston'a geri dönmek için saat çok geç olmuştu. Toby'yi uyuttuktan sonra Gabriel beni salona çağırdı.

Ne söyleyeceğini merak ederek sandalyenin ucunda endişeyle oturuyordum. Jane, Gabriel'e bizim birbirimize âşık olmamız için plan yaptığından bahsetti mi bahsetmedi mi bilmiyordum ve bunu Gabriel'e soramıyordum. O esnada Gabriel farklı bir meseleyi anlatıyordu.

"Bilmen gerekir diye düşündüm," dedi. "Hackett'm kırılan bacağı kangren olmuş ve daha asılamadan ölmüş."

Hackett artık kâbuslarıma girmiyordu. "Onun için üzülmem gerekir," dedim karnımdaki bebeği öldüren tekmesini hatırlayarak. "Ama üzülmiyorum."

"Çektiği acı ve ölümü onun cezası oldu." Gabriel odanın içinde gidip gelirken yüzünü bana çevirdi; kararsız görünüyordu. "Kate, Jane'in ne kadar hasta olduğunu gördüğüne göre artık bizimle kalır mısın? En azından o..."

Bir süreliğine sessiz kaldıysam da çoktan kararımı vermiştim. "O güne kadar kalacağım."

Mercy teyzeme şimdilik geri dönemeyeceğimi haber vererek Toby'nin arkadaşı ve Jane'in hemşiresi olarak görevime geri döndüm. Gabriel'den her an kaçıyordum fakat Gölge ile sıkı bir bağ kurduğunu ve her gün şehri turlamaya çıktıklarını görerek seviniyordum. "Annem ne zaman iyileşecek Kate teyze?" diye sordu Toby.

Ona yalan söylemek istemiyordum. Tereddütle, "Bilmiyorum tatlım," dedim.

"Ben yaramazlık yaptığım için mi hasta oldu?"

Onu kucağıma alıp, gözlerimin dolduğunu görmemesi için sımsıkı sarıldım. "Sen yaramaz değilsin ki!"

Akşamüzeri Toby, Bayan Jenks ile halka çörek yaparken, ben de Jane'in yanında oturuyordum. Geldiğimden beri daha da zayıflamış, kemiklerini saran solgun teni iyice gerginleşmişti. Çatlayarak pul pul olan dudaklarını kaşıkla ıslatıyordum. Yaralarının zonklamasını hafifletmek için göğsündeki bez parçasını dikkatlice alıp, ıslatarak geri koydum. Başını yastığa gömüyor, sessizce inliyordu ve onun acısını dindirmek adına elimden daha fazlası gelmediği için kalbim paramparça oluyordu.

Islak bezle işim bitince, yarasına temiz bir bandaj koydum. "Biraz daha haşhaş şurubu ister misin?" diye sordum, bu işkenceye daha ne kadar katlanabileceğini merak ederek.

"Sonra," dedi nefes nefese. Ciğerlerindeki sıvı yüzünden hırıltılı bir şekilde soluk alıyordu. "Kate, artık çok vaktim kalmadı," dedi. "Toby'yi yanıma getirir misin? Hemen."

Cevap veremeyecek kadar kahırlı bir hal içinde başımı salladım.

"Önce temiz bir gecelik getir ve sırtımı biraz daha dikleştir. Bir de Toby'nin yaptığı Macar suyu kokulu mendili mi istiyorum." Zoraki bir şekilde gülümsüyordu. "Hasta hasta kokarak onu ürkütmek istemiyorum."

Koşar adım aşağı inmeden önce elimden geldiğince Jane'i rahat ettirmeye çalıştım. Ansızın Toby'yi yanına getirmeden öleceği korkusuna kapılmıştım.

Toby mutfakta şen şakrak bir şekilde Ann ile sohbet ediyordu. Beni görünce yüzü aydınlandı. "Halka çörek yaptım," dedi gururla bir tabak şekerli bisküviyi bana uzatarak.

Gülümsemeye çalıştım. "Leziz görünüyorlar! Sonra yerim ama şimdi annen seni görmek istiyor."

Sesimdeki bir şey Bayan Jenks'i telaşlandırmış olmalı ki ocaktaki tencereyi karıştırmayı bırakıp, birdenbire bana baktı. "Ben de gidip beyefendiyi çağırayım," dedi sessizce.

Tamam anlamında başımı sallayıp, Toby'nin elinden tutarak hızlıca yukarı çıktım.

Jane kollarını oğluna doğru uzattı. "İşte buradasın bi'tanem! Gel bakalım, bugün neler yaptın anlat. Kate, Gabriel'i de çağırır mısın?"

Odadan çıkarken, dönüp onlara baktım. Jane hüznü bir şekilde bana bakarak, çenesini Toby'nin başına yasladı ve boynuna sarıldı. Hıçkırıklara boğularak ağlamamak için elimi dudaklarıma götürüp, hızla aşağı inmeye başladım.

Gabriel holde bir ileri bir geri volta atıp duruyordu. "Kate, sen misin?"

"Toby, Jane'in yanında," dedim. "Zamanın geldiğini söylüyor."

"Acılarından kurtulacak. Çok cesurca davrandı..." Mendilini çıkarıp burnunu sildi.

"Yanına gider misin? Ben de odanın yakınında durup, gerektiğinde Toby'yi yanıma alırım."

"Gelecek günler sana daha çok ihtiyacı olacak. Onu sakın bırakma olur mu Kate?"

"Birkaç gün daha ne gerekiyorsa yapmaya hazırım ancak ilerisi için söz veremem."

Yukarı çıkıp, hasta odasının kapısında beklerken, saniyeler dakikaları kovalıyordu.

Nihayet kapı açıldı ve Gabriel, Toby'nin elinden tutarak odadan çıktı. "Kate, ben Toby'yi uyutmaya gidiyorum."

Bakışlarımı odaya çevirdiğimde, Jane'in ellerini yüzüne kapayıp hıçkıra hıçkıra ağladığını gördüm.

"Ben de sonra üstünü örtmeye gelirim Toby," dedim yanaklarından öperek. "Şimdilik biraz annenin yanında kalacağım."

Birlikte Toby'nin odasına gittiler.

"Kate?" Jane'in sesi bir fısıltıdan ibaretti artık. "Uyku ilacım?"

Dikkatlice ilaçtan bir ölçek doldurup, Jane'e içirdim. İştahla yutkunurken, dudaklarından süzülen damlaları mendille siliyordum.

"Zamanı geldi," dedi nefes nefese.

Batan güneşin odaya vuran son ışınları da solarken, Ja-

ne'in gözlerini rahatsız etmesin diye perdeleri kapadım. Hava kararırken panjurları da örtüyor ve bir yandan da Jane'in gün batımını görmek isteyip istemediğini düşünüyordum. Mumları yakınca, Jane'in en sevdiği portakal çiçeği kokusunu yaydıklarını fark ettim.

Bütün sinirlerim gerilmiş halde onun güçlkle nefes alıp verişini dinliyordum. Hiç durmadan acı içinde inleyip, homurdanıyordu. Onu yatıştırana dek rahatlatıcı şeylerden bahsettim; güzel şeyler anlattım.

"Çok karanlık!"

"Buradayım Jane," dedim alnını okşarken.

"Toby?"

"Uyuyor."

"Yarın benim yerime onu sen öpmelisin." Jane, ciğerlerinden gelen büyük bir hırıltıyla öksürdü. "Kate? Toby'ye de ki..." Takırtılı öksürükleri onu sarsarken, narin bedenini bir harabeye dönüştürüyordu adeta. "Onu hep çok seveceğim." Elimi sımsıkı tuttu.

"Söylerim." Günlerdir içimde taşıdığım buz gibi bir korku giderek daha da büyüyordu.

"Sakin unutma Kate!"

"Unutmayacağım."

Gözlerini irice açarak gülümsedi. "Ah! Işığı görebiliyorum," dedi fısıldayarak.

Büyük bir korkuyla elini tuttum.

O an son kez hırıltılı bir şekilde aldığı nefesi uzun bir iç çekişle bıraktı.

"Jane?" Panikleyerek elini daha sıkı tuttum. "Hayır, gitme! Bizi bırakıp gidemezsin!" fakat avucumdaki eli çok-

tan gevşemişti. Yatak odasına tuhaf bir sessizlik çökmüştü. Birdenbire büyük bir korkuyla gözlerimi sımsıkı kapadım.

En sonunda gözlerimi açtığımda, Jane hâlâ yarı gülümser bir ifadeyle yatıyordu. Çektiği acılardan dolayı alnında oluşan kırışıklıklar gevşemişti.

Onun gidişini buz kesilmiş bir halde idrak etmiştim. Yavaşça göz kapaklarını kapattım. Yataktaki beden artık benim en yakın arkadaşım değil, sadece bir zamanlar yaşayan Jane'in görüntüsüydü. Ruhunun beni görüp görmediğini merak ederek odaya bakındım. Yerimden fırlayıp pencereye koştum ve beceriksizce kilidi kaldırıp panjurları açtım. "Huzur içinde uyu arkadaşım," dedim. "Ruhun özgürlüğüne kavuşsun."

Pencerenin yanındaki masada duran mum, bir anda titreyerek sönüverdi.

Sonraki günler Toby'nin amansız gözyaşlarını dindirebilme çabası içinde Gabriel ile elimizden geleni yapmakla geçti. Ne söylersek söyleyelim, Toby'nin acısını hiçbir şeyin dindiremeyeceğini biliyorduk.

Jane'in cenazesinin kaldırıldığı gün hava güneşliydi fakat tek hatırladığım mezar başındaki acımızı paylaşan yüzler ve Toby'nin babasının elinden sımsıkı tutarak ağlama krizine girmesi idi. Gabriel ise Toby'nin üzüntüsünden dolayı bir şekilde çökmüş; saçları matlaşmış ve omuzları düşmüştü. Her ne kadar böyle hissettiğim için kendimden utansam da Gabriel'i Jane'in ardından yas tutarken görmek canımı yakıyordu.

Törenden sonra daha önce hiç karşılaşmadığım insanlar Parfüm Evi'ne gelerek cenaze yemeğini yiyip Jane'in hoşluğu, iyiliği ve böylesi bir hastalığı cesurca taşıdığı hakkında sessiz sakın konuşmalar yaptılar. Jane'in Gabriel ile yaşadığı bir hayatta bana yer yoktu.

O gece kendi sıkıntılı rüyalarımдан, Toby'nin ağlamasına uyandım. Koşarak odasına vardığımda Gabriel de oradaydı; oğlunu kucağına almış sallıyor, ninni mırıldanıyor ve yatağın altındaki ejderhanın gittiğini söylüyordu.

"Ben buradayken sana bir şey yapamaz," dedi.

Kapıda durup, gecelikli ve yalın ayak olan Gabriel'in Toby'yi kucağında gezdirişini seyrettim. Öylesine samimi bir andı ki gidip ikisine de sımsıkı sarılasım geliyordu. Üzüntülü evladına şefkatle ilgi gösteren Gabriel'in bu hali, ona olan aşkıyı yeniden harekete geçirmişti.

Nihayet Toby ağlamayı bırakıp uyudu. Gabriel, onu yavaşça yatağına yatırıp alnından öptükten sonra elini hiç bırakmadan yanına uzandı.

Onların bu özel dünyalarına girmeye çalışan bir yabancı gibi hissediyordum kendimi, benim varlığımı fark etmeden sessizce yanlarından ayrılırken.

"İyi geceler Kate," diye fısıldadı Gabriel.

Varlığımın farkında olduğunu tahmin etmeliydim. "İyi geceler," dedim. *İyi geceler aşkı.*

Toby ertesi sabah ejderhaları unutmuş, ben parfüm salonun kapısını çalarken, Jacob ve Gölge ile merdivenlerden bir inip bir çıkıyor, kaleyi Fransız istilacılardan kurtarıyordu.

Gabriel gülümseyerek kapıyı açıp, "Bazen Jacob'ın bir çocuktan farksız olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Toby'nin sıkıntılarını unutmaması içimi rahatlatıyor," dedim. "Ben de bu konuda konuşmak istiyordum." Cesaretimi yitirmeden söyleyeceklerimi hemen söylemeliydim. "Artık gitme vaktim geldi."

"Hayır!" Dengesini yitirmemek için masanın kenarına tutundu.

"Jane gömülene kadar kalacağıma söz vermiştim sadece."

"Fakat Jane seninle konuştuğunu söylemişti! Parfüm Evi'nde kalıp, Toby'ye göz kulak olmanı istemişti."

"Kalamam."

"Hayır, kalabilirsin! Evde benimle kalırsan isminin kötü anılacağından korkmanı anlıyorum fakat evlenirsek dedikodulara mahal vermemiş oluruz."

"Dedikodular!" dedim sert bir şekilde. "Başımıza gelebilecek her tür laneti hak ediyoruz biz."

"Kate beni dinlemiyorsun! Jane evlenmemizi istedi ve Toby için bu mümkün olan en iyi şey. O seni seviyor."

"Ben de onu seviyorum. Fakat seninle evlenmeyeceğim."

Gabriel'in şoktan rengi atmıştı. "Ama neden?"

"Çünkü yaptığımız şey yanlıştı." Ateşin önündeki halıya baktım; ateşin tenimize vuran sıcaklığını ve miskli parfümün bizi tutkunun doruklarına çıkardığı geceyi hatırladım. "Her gün bu hatıraların verdiği suçluluk duygusuyla yaşamam." Özellikle de benimle sevdiği için değil, oğlunun iyiliği için evlenmek isteyen biriyle evlenemem.

"Fakat Toby'nin sana ihtiyacı var!"

"Hayır, Gabriel. Bana ihtiyacı yok. Sen varsın."

"Ben sanmıştım ki..." Ellerini uzatarak beni bulmaya çalıştı.

"Sakin bana dokunma!" dedim. Çünkü dokunduğu an kararımдан cayabilirdim. "İkinizin de Jane'in yasını tutmaya ihtiyacınız var. Benim de öyle."

Sandalyeye çökmüş, başını ellerini arasına almıştı. "Jane'in yaşadığı onca acı ve ızdıraptan sonra başıma gelebilecek en güzel şeyin evliliğimiz olacağını hayal etmiştim."

"Peki, Jane ile birlikte yaptığınız bu planda benim söz hakkım olamaz mı?" Sinirlenmiştim. Ellerimi bilinçsizce yumruk yapmıştım ve öyle çok sıkıyordum ki tırnaklarım avucuma batıyordu.

"Jane ölmeden önce bize rızasını verdiğinde bunun en doğrusu olduğunu düşünmüştüm."

"Benim için öyle değil," dedim. "Daha önce sevgisiz, aşksız bir evlilik yaptım ve bana mutsuzluktan başka bir şey vermedi."

Uzun bir süre sessizlik oldu. "Afedersin," dedi Gabriel sonunda. Tamamen nezaket ve saygı çerçevesinde konuşmaya başlamıştı artık. "Bu durumda, arabayı hemen hazırlatacağımı bilmeni isterim. Jem seni teyzenin evine kadar götürecektir." Kapıyı açıp hole çıktı.

Toby, Jacob ile birlikte merdivenlerin en aşağısında oturmuş, gülümseyerek babasına bakıyordu.

"Jacob, Jem'e arabayı hemen evin önüne getirmesini söyler misin lütfen. Bayan Finche bugün Kingston'a dönüyor."

Jacob kaşlarını kaldırmış kara gözleriyle bana bakarken, titrememe engel olmaya çalışıyordum. "Peki, efendim," dedi ve gitti.

Toby'nin yanına oturup ona sarıldım.

"Benimle kalmayacak mısın?" Yeşil gözlerini kocaman açmış, merakla bakıyordu.

"Kalamam tatlım. Fakat baban ve Jacob sana en iyi şekilde bakacaklar. Ben de sana mektup yazarım."

"Ama sen burada olmazsan bana mektupları kim okuyacak ki?"

Toby'nin yüzü öyle asılmıştı ki ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Yutkunarak "Jacob okur," dedim. "Üstelik harfleri öğrenmek için ondan yardım istersen, çok yakında sen de bana mektup yazabilirsin."

Başını sallayarak elimi tuttu.

Biraz sonra araba evin önüne geldi.

Gabriel birkaç adım yaklaşarak, "Karıma ve oğluma gösterdiğin büyük ilgi için teşekkür ederim," dedi nazikçe. Bana uzattığı elini geri çevirmek büyük kabalık olurdu. "Umarım sorunsuz bir yolculuk geçirirsin." Elinde hafif bir gerilme hissettiysem de ses tonunda en ufak bir pişmanlık yoktu.

Gözyaşları içinde birleşen ellerimize baktım. Aramızı düzeltmek için söyleyebileceğim tek bir kelime bile yoktu artık.

Toby'yi öptükten sonra arabaya bindim.

Jem kırbaçları savurdu ve hareket ettik.

Toby kollarını kaldırmış arkamdan çılgınca el sallıyor, Gölge de arabanın ardından koşturuyordu. Arabaya yeti-

şemeyip, giderek uzaklaşmaya başladığı anda gözyaşlarına daha fazla engel olamadım.

40. Bölüm

Ağustos 1670

All Saints Mezarlığı'nda yürüyordum; gri bulutlar rüzgârın önüne düşmüş giderken ılık, sert bir esinti eteğimi yakaladı. Bir kucak dolusu gülle, kızımın küçük mezar taşının başında durdum.

"Merhaba benim tatlı Rose'um," diye fısıldadım.

Rose gideli bir seneden fazla olmuştu ve varlığı daha başlamadan bittiği için birlikte asla paylaşamayacağımız hayatın yasını tutuyordum hâlâ. Mezarlığa sık sık gelip, pembe yanaklı ve mutlu bir bebek olduğunu hayal ederek onunla konuşuyordum.

Mezarındaki solmuş çiçekleri alıp, yerine arasında bireriyelerin de olduğu yeni pembe gülleri bıraktım. Gözlerimi kapayarak ona dua ettim. Bazen, hayali bir anda, Jane'in ona Cennet Krallığı'nda göz kulak olduğuna inanmak hoşuma gidiyordu.

Yandaki mezarda da çiçeklerin solduğunu görünce, sarı güllerden birazını oraya bıraktım. Parfüm Evi'nden döner dönmez Mercy teyze bahar havasından üşütüp ya-

tağa düşmüş, sürekli öksürüp durur olmuştu. Ona bakıcılık etmeye başlayınca, bana acınası bir minnet duymaya başlamış ve son günlerinde yalvarıp benden af dilemişti. Annemi, genç ve güzel kız kardeşini nasıl kışkandığını anlatırken, yaşadığı kederi görünce, hayatını nasıl acı içinde mahvettiğini anladım. Öldükten sonra onu biraz özlediğimi fark ederek şaşırmış, evini ve bütün varlığını bana bıraktığını öğrendiğimdeyse şaşkınlığım ikiye katlanmıştı.

Her zamanki gibi karaağacın altındaki bankta otuyordum. Mezarlık bomboştu. İç geçirdim. Eve hemen dönmemi gerektirecek bir şey ya da bir kişi yoktu.

Jane öleli tam bir yıl ve bir gün olmuştu. Gabriel ile beni birbirimize âşık olmaya cesaretlendirdiği planı yüzünden onu artık suçlamıyordum. Onun yerinde olsaydım, oğlumun mutluluğunu sürdürmek için belki ben de aynı-sını yapardım. Gabriel'i de Toby'yi de hiç dinmeyen bir acıyla özlüyor, bazı geceler Jane'e ihanetimin bedelini Rose ile fazlasıyla ödediğimi düşünerek, Gabriel'in evlilik teklifini, beni sevmemesine rağmen, kabul etmediğime pişmanlık duyuyordum.

Karaağacın gölgesindeki esintiler ölülerin fısıltılarıyla doluydu. Pazar yerinden geçen atların ve arabaların tıktırsı duyulsa da mezarlık onca gürültünün içinde ıssız bir ada gibiydi.

Sık sık yaptığım gibi gözlerimi kapatıp Gabriel'i ilk gördüğüm günü hayal ettim. Gölgelelerin arasından bir anda güneşin ortasına çıkarken tüylü şapkası ve deniz yeşili ceketiyile bir çağlayan kadar havalı görünüyordu. Bir elinde uzun, gümüş başlı bastonu, diğerinde de parfüm şişesi vardı. Sanırım ona ilk görüşte âşık olmuşum.

Bir yerlerden köpek havlaması duyunca iç çekerek gözlerimi açtım. Kara bir köpek mezarlığına doğru, bana doğru koşturuyordu.

"Gölge!"

Heyecanla uluyup inleyerek, ayaklarımın etrafında hoplayıp zıplamaya başladı.

"Nereden çıktın sen böyle?" diye sordum kuşkuyla bir sevinçle. O sırada başımı kaldırıp bakınca, donup kaldım.

Tüylü şapkalı, deniz yeşili ceket giymiş uzun boylu biri bize doğru yürüyordu; bir elinde gümüş başlı bastonu, diğerindeyse parfüm şişesi ile Gabriel.

Kan basıncım yükselmiş halde kulaklarım uğuldayarak ayağa fırladım. Yoksa hayallerimin içinden onu ben mi çekip çıkarmıştım?

Gölge, koşum takımını tutmayı bekleyen Gabriel'in yanına koştu ve birlikte rahat rahat yürümeye devam ettiler. Tam önümde durduğunda, Gabriel'in o tanıdık sevgili yüzünü inceledim. Gözlerinin etrafında yeni çizgiler belirmişti fakat ifadesi soğuktu.

"Kate."

"Gabriel. Yanıma gelip otursana?" Elimi yavaşça koluna takarak onu banka yönlendirdim. *Umarım kalp atışlarımı duymuyordur.*

"Evdeki yardımcın burada olabileceğini söyledi," dedi esasını banka yaslayıp bırakarak. Parfüm şişesini de yanına koydu.

"Neden geldin?"

Yeşil ceketini işaret ederek, "Gördüğün gibi bugün yastan çıktığım ilk gün."

"Toby nasıl?"

"Toby... Alıştı. Birbirimize iyice tutunduk fakat yine de annesini özliyor. Ve de seni." İç geçirdi. "Tıpkı benim gibi."

"Neden buradasın?" Bir yanım hiç gelmemiş olmasını diliyordu; onu görünce kabuk bağlayan yaralarım, yeniden kanamaya başlamıştı.

"Özür dilemek için," dedi Gabriel. "Matem tutmak için zamana ihtiyacımız olduğunu söylerken haklıydın. O gece yaşananların sebebi benim yaptığım parfümün, bizi baştan çıkarmasıydı. Jane öldükten hemen sonra senden karım olmanı isteyerek ne kadar duygusuzca davrandığımı anlamam zaman aldı."

Aramıza derin bir sessizlik çökmüştü.

"Dönüp bakınca..." dedi, "Jane'i kaybetmenin acısı ve Toby'nin üzüntüsünün verdiği sıkıntılar yüzünden doğru düzgün düşünemediğimi fark ettim."

"Zor bir yıl oldu," dedim yalnız geçen onca geceyi hatırlayarak.

"Tek bildiğim, seni kaybedersem aklımı da yitireceğim."

Bakakalmıştım.

Dudağının bir kenarı kısacık gülümsemesiyle kıvrıldı. "Sanırım bir süredir de öyleydin. Ama artık geleceğe bakma zamanı. Jane'in yaptığı gibi yaşananları unutup birbirimizi affetsek olmaz mı? Seni sıkboğaz etmek istemem Kate, sevgili Kate, eğer bunu bir kez daha sormazsam hayatım boyunca pişmanlık duyarım."

"Sor..."

Ellerimi tutup dudaklarına götürdü. "Kate, karım olmayı kabul edersen bana büyük bir onur verirsin."

Nefesim kesilmiş, hıçkırarak ağlamaya başlamıştım. Elimi geri çekip "Yapamam," dedim.

Başını eğdi. "Ben sanmıştım ki..." Daha fazla konuşamayarak yutkundu. "Yanlış anlamış olmalıyım. Beni sevdiğini sanmıştım." Yalandan, mutsuz bir gülümsemenin ardından konuştu. "Ne kadar da aptalım! Bana karşı hissettiğin şey aşk değil, acıma duygusuymuş meğer."

Benim hakkımda böyle bir şey düşünebilmesine hayret ederek nefesimi tuttum.

"Beni sevemeyeceksen daha fazla kur yaparak seni rahatsız etmem." Hüzünlü bir halde ayağa kalkıverdi.

"Seni sevemem demedim ki hiç!" Daha fazla kendimi tutamıyordum. "Asıl sen beni sevmiyorsun."

"Seni sevmiyor muyum!" Öfkelenmişti. "Elbette seni seviyorum. Sen beni ne sandın? Seni öyle çok seviyorum ki karşında elim ayağıma dolaşıyor. Böylesine çok sevmeseydim, o gece birlikte yaşadığımız şeyler asla yaşanmazdı."

Kalbimde bir umut ışığı belirmişti. "Fakat bunu bana hiçbir zaman söylemedin."

"Jane ile evliyken sana seni sevdiğimi nasıl söyleyebilirdim?"

Beni gerçekten de seviyor muydu? Artık her şeyi tüm gerçekliğiyle konuşmalıydık ve Gabriel bu söyleyeceklerimden hiç hoşlanmayacaktı. "Sırf Toby'nin annesinin yerine geçecek biri değilim ben," dedim.

"Elbette öyle değilsin!" Ellerimi tutup dudaklarına götürdü. "Fakat Jane öldükten sonra Mercy teyzenin yanına

öyle çabuk döndün ki sana seni sevdiğimi söylemem için bir fırsat bile vermedin." Avuç içlerimi öpüyordu. Öpücüklerini tutabilmek için parmaklarımı kapadım. "Kate, benim canım Kate'im, seni sonsuza dek seveceğim."

"Ah, Gabriel..."

O an beni kendine çekip, yüzüme öpücükler kondurmaya başladı. Ona sımsıkı sarılırken saçlarımın arasında gezinen dudaklarından aşk sözcükleri dökülüyordu.

"Karanlığıma ışık oldun," diye fısıldadı. "Sen de beni sevemez misin?"

"Seviyorum! Seni seviyorum."

"Öyleyse Kate benimle evlenmene engel olan şey nedir?"

Kollarında kendimi güvende hissederek, gözlerimi yumdum. Bu saf mutluluğu söyleyeceğim şeyle nasıl mahvederdim?

"Kate?"

"Evlilikte sırlar olmamalı," dedim.

"Senden en ufak bir sır bile saklamayacağıma söz veriyorum," dedi Gabriel saçlarımı öperek.

"Fakat benim senden sakladığım büyük bir sır var," dedim geri çekilerek. Nasıl söyleyeceğimi bilemez halde parmaklarımla oynuyordum.

"Nasıl bir büyük sır?" Birdenbire nefesini tutarak "Jane öldüğü gün bana bir şey söyledi," dedi. "Ama ölmek üzere olan bir kadının saçmalamasıdır diyerek pek önemsemediğim."

"Sana ne söyledi?"

"Dedi ki..." Gabriel, kıpır kıpır kıpırdayan parmakla-

rımı tuttu. "Senin hamile olduğunu ve bir anda Mercy teyzenin yanına gelmenin sebebinin bu olduğunu söyledi."

"Biliyor muymuş?" diye fısıldadım.

"Tanrı aşkına, doğru mu bu?" Beti benzi atıverdi. "Jane bizi baş başa kalmaya cesaretlendirdiği için kendini suçlayıp duruyordu." İnanamayarak başını salladı. "Eğer o gece bir aşk çocuğu yaptıysak, geçen eylülde doğmuş olması gerekirdi? Jane ağustosta öldüğünde bebeğin yoktu."

"Gabriel..." ellerini sımsıkı tuttum, "bebeğimiz temmuzda ölü doğdu."

Büyük bir hüznün içinde duygulanarak sessizleşti. Biraz sonra içli bir şekilde nefes alarak "Bana onu anlat. Lütfen Kate, bilmem gerek," dedi.

"Ona Rose adını verdim," dedim. "Hiç nefes alamadı ama yine de onu kollarıma alıp sevdim. Sen ve Toby gibi sarı saçlıydı. Her gün buraya gelip, mezarının başında dua ediyorum."

"Burada mı?"

"Bir adım ötede." Onu mezarın yanına götürüp elini mezar taşına götürdüm.

Parmaklarını pürüzsüz mezar taşında gezdirirken, çimenlerin üzerinde dizlerinin üstüne çöktü. Kefenin üzerini örten toprağı okşarken, gül demetini fark etti. Gülleri koklayıp içine çektikten sonra tekrar yerine koydu. "Buna nasıl dayanabildin?" dedi başparmağıyla yanağından süzülen gözyaşını silerken.

"Dayanamadığım anlar oluyor," diye itiraf ettim.

"Ne kadar korkmuşsundur! Neden benden yardım istemedin? Bu yük tek başına taşınamayacak kadar ağır."

Ayağa kalkıp bana sarıldı. "Rose'u kaybetmek sence de yeteri kadar büyük bir ceza değil mi Kate?"

Kollarının sıcaklığında göğsüne yaslandım. Belki de haklıydı. Suçluluk duygusuna kendimi o kadar çok mu kaptırmıştım? Onca zamandır omuzlarımda taşıdığım bu yük, biraz olsun hafiflemişti. Peki ya Toby? Bir annenin güvenli ve korunaklı kollarında olmayı hak etmiyor muydu?

"Kate, hiçbir çocuk Rose'un yerini alamaz ama yüreğimizi ferahlatacak başka çocuklarımız olur. Parfüm Evi'nin boş odalarını, neşeli kahkahalarla dolduracak kadar büyük bir aile olmalıyız. Canımın içi Kate, seni tüm kalbimle seviyorum ve yine yalvarıyorum, lütfen, benimle evlenir misin?"

Bu sefer hiç tereddüt etmeden, "Evet," dedim. O anda kafesin kapıları açılmış ve bütün acılarımdan, geçmişteki kederlerimden kurtulup, özgürlüğüme kavuşmuştum.

"Tanrıya şükür." Gabriel rahat bir nefes almıştı.

Tatlı öpücükleriyle beni süslerken, kollarımı boynuna dolamış, hayatımın geri kalanını onun kollarında geçirmekten başka bir şey istemiyordum.

Neşeyle şakıyan bir çocuk sesi duyunca dönüp baktım. Toby, Jacob ile birlikte bize doğru koşuyordu.

"Kate! Kate!" Toby üzerimize atlayınca onu ortamıza alıp sardık. Hiç durmadan beni öpüyordu. Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerime baktı. "Bekledim, bekledim durdum. Sonunda bizimle geliyor musun?"

Başımı kaldırıp Jacob'a baktım. Kollarını gövdesinde kavuşturup suratını ekşiterek, "Elbette geliyor," dedi. "Gelmezse beyefendinin dertleriyle geçecek bir yıla daha Parfüm Evi'nde kalarak katlanamam."

"Öyleyse Gabriel," dedim. "En sadık ve fedakâr yardımcının yanından ayrılmasından katiyen sorumlu olmak istemem."

Jacob'ın ifadesi yumuşadı biraz. Gözlerinde kahkahalar dans ediyordu adeta. "Bay Toby, arabaya gidip babanız ve Bayan Finche'nin... Sohbetlerini bitirmesini bekleyelim."

Gabriel beni bir kez daha öptü.

"Unuttum," dedi hemen sonra. Kolunu belime dolayarak birlikte oturduğumuz yere geri döndük. "Bu senin için." Yanında getirdiği parfüm şişesini banktan aldı.

Şişeyi elinden alıp sımsıkı tuttum. Goncagül şeklinde tıpası olan güzel bir şişeydi fakat açmaya korkuyordum.

"Merak etme," dedi gülümseyerek. "Sonuncusu gibi değil. Sana bunu hazırlamak için tam bir sene uğraştım." Şişeyi elimden alıp tıpasını çıkardım. Parmaklarına hafifçe damlatıp, bileklerimin iki tarafına da ovalayarak sürdü.

Ellerimi kokladığımda, duygularım birdenbire yağmur sonrası güneşli bir bahçeye uçtu. Gülün buğulu taze kokusu tıpkı adını alan bebek gibi mutluluk verici ve masumdu. "Bu çok güzel Gabriel!"

"Beğendiğine sevindim. Ama..." dedi anlayışla gülümseyerek, "evlendiğimizde senin için bir parfüm daha hazırlayacağım," dedi. Bileğimin içini başparmağıyla okşarken içimde kabaran arzuyla irkildim. "Bu parfüm..." diye fısıldadı kulağıma, "Yasemin, sümbülteber, amber ve misk kokularından oluşacak."

Gözlerimi kapayıp, zengin tınlı sesinin içimde gezintiye çıkmasına izin verdim.

"Öylesine etkili ve baştan çıkarıcı bir parfüm olacak

ki..." dedi, "sadece yatak odamızdaki özel anlarımızda kullanacaksın. Kulağıma tatlı sözler fısıldadığın, ipek eteğinin hışırtısıyla beni baştan çıkardığın o gecelerde, kendi dünyamıza kapanıp parfümün bizi harekete geçirmesine ve tutkularımızı ateşe vermesine müsaade edeceğiz."

Ellerini saçlarımın arasına daldırarak, beni dizlerimin bağı çözülene dek öptü.

"Hoşuna gider miydi?" diye sordu biraz sonra. Nefesi yanaklarımı ısıtıyordu.

"Evet, Gabriel," dedim soluk soluğa. "Hem de çok."

Tarihe Dair

Eczacının Kızı'nı bitirdiğimde, aklımı Büyük Londra Yangını'nın şehri sarıp karşısına çıkan her şeyi yerle bir etmesinden bir türlü alıkoyamadım. Binlerce insanın hayatı sonsuza dek değişmişti ve her birinin anlatacak farklı birer hikâyesi vardı. Baharat tüccarının karısı Katherine Finche de onlardan biri.

BüyükLondra Yangını, 1666 yılının kavurucu yaz sıcağı sonrası, 2 Eylül sabahında başlamıştı. Şehir kuraklık çekiyordu ve sabah olmadan Thames Caddesi'nin aşağısındaki nehir kıyısında bulunan ambarlar tutuşmuş, söndürülemez büyüklükte bir cehennem ateşine dönüşmüştü. Alevler binarlardan birbirine sıçırıyor, doğudan esen sert rüzgârın da etkisiyle harlanıyordu. York Dükü ve Kral 2. Charles tarafından yönetilen halk, yangını durdurmak için çılgına dönmüş bir biçimde evlerini yerle bir ettiyse de nafileydi.

Yangın dört gün boyunca şehri talan ettikten sonra rüzgâr yavaşlamış, yangının hızı dinmiş ve nihayet kontrol altına alınmıştı. Geriye kalan yalnızca kızıl gökyüzünün altındaki dumanı tüten çorak bir araziydi. Şehirdeki neredeyse her şey harap olmuştu; tahmini olarak on üç bin ev

de bu harabeye dâhildi. Binin üzerindeki evsiz vatandaş, yangından kurtardıkları birkaç parça eşyalarıyla birlikte Islington ya da Moor Fields'teki kamplara kaçmıştı. Bir an evvel bir şeylerin yapılması gerekiyordu.

Neyse ki Christopher Wren, Robert Hooke ve John Evelyn şehrin kısa sürede yeniden inşa edilmesi için planlar yapmıştı. Yeni şehir için oluşturdukları vizyon, geniş ve düz sokakları olan; açık meydanlara ve daha o zamanlarda ortaya çıkan trafiği rahatlatacak büyük bulvarlara sahip bir şehir kurmaktı. Bu kadar fazla araziye alıcı bulmanın zorlukları ve Kral'm bunlar için yeterli bütçesinin olmaması yine aynı Orta Çağ Londra'sının karman çorman şehir planlamasıyla sonuçlandı.

Her hikâyenin bir iyi, bir de kötü adam karakterine ihtiyacı vardır ve ben de Büyük Yangın sonrasını araştırırken, benim hayalimde yangına sebep olan Dr. Barbon'ı keşfettim. Christopher Wren katedraller ve belediye binalarının çizimini yapa dursun, Dr. Barbon şehrin yeniden kurulmasını zengin olabilmek için bir fırsat görmüştü. Vaizin oğlu, Tanrıya-Şükür Barebones dediğinde Dr. Barbon, Hz. İsa-Senin-İçin-Ölmezse-Lanetlenirsin olarak vaftiz edilmiş olmalıydı. Arkadaşlarından ona Nicholas diye seslenmelerini istese buna kim itiraz edebilirdi ki? Hollanda'da üniversiteye girmiş fakat yeteneklerini emlakçılıkta kullanmayı tercih ederek, hiçbir zaman tıp okumamıştı.

Yangından sonra Barbon, imparatorluğunu akıl almaz bir hızla kurmaya başlamıştı ve olağanüstü fırsatlar onu bekliyordu. Evleri yanan ve tekrar inşa etmek istemeyen ya da buna gücü yetmeyen mülk sahiplerinden kira kontrat-

larını almıştı. O dönemde yeniden yapılanma için kesin kurallı yeni yasalar çıkmıştı. Evler tuğla ya da taştan inşa edilecek, ön yüzlerinde pencere ya da balkon bulunmayacaktı. Yangından bir ders çıkarılmıştı ve çabuk alev almaya müsait, derme çatma evlere asla müsamaha gösterilmeyecekti.

Barbon bütün evleri kendi bütçesiyle inşa edemeyeceği için diğer yatırımcılara da satış yaparak, birilerinden sürekli ödünç aldığı parayla yeni projeye başlıyor; borcunu ödemeyi mümkün olduğu kadar ertelerken ancak sermaye ile maliyetlerin yüzdesi, borcun yarısına ulaştığında büyük borçlarını ödüyordu. Parlamento üyesi olarak Barbon, borçlarını ödeyemediği ve ortakları dolandırdığında ise konumunu kullanarak, mahkemelerce yargılanmaktan kurtuluyordu. Projeleri genellikle mali olarak yetersiz finanse edildiği için inşaat malzemelerinin kalitesinden kesintiye giderek dengeyi sağlıyordu. Gerekli lisansları almak için başvuru yapma zahmetine girişmiyor; sadece imar parseline girerek muhalifleri zalimce alt ediyor, arsadaki evden geriye ne kaldıysa yıkarak, araziye mümkün olduğunca fazla ev sıkıştırmaya çalışıyordu.

Ahlaka aykırı yöntemlerine rağmen Barbon ve onun emlakçı ortakları, birçoğu hâlâ günümüzde de var olan sayısız ev inşa ettiler. Aralarında Red Lion Meydanı, Devonshire Meydanı, Marine Meydanı, Gerrard Caddesi, Conduit Caddesi, Holborn'daki Beford Row, Cannon Caddesi, Fetter Yolu ve Middle Temple Courts da bulunuyor. İyi durumdaki Essex Street Water kapıları 1676'da rıhtımın dolgulanmasmdan önce inşa edilmiş ve Thames'in kuzey yakasında kalan yol, The Strand ve Fleet Caddesi aracılı-

ğıyla sık sık evlere ulaşan gel-git sularını engellemiştir.

Barbon, insanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsemeyen, tek bildiği para olan biridir. Son moda kıyafetler giyinir, Fleet Caddesi'nin ilerisindeki Crane Court'ta bulunan malikânesinin lordu olarak lüks bir yaşam sürermiş. Bunların hepsi yatırımcılarını etkilemek içindir tabi. Fiziksel olarak farklılık gösterse de herkesin nefret ettiği müteahhit olan kötü adam karakterim, Hz. İsa'nın Cen-gâveri Hackett'ı, tamamen Barbon'a dayanarak oluşturduğumu söyleyebilirim.

Taslağımın üçte birini atarak, geri kalanı süslemek için uğraş verdiğim süreçte beni büyük bir sabırla cesaretlendirdiğı için editörüm Lucky Icke'e; düşüncelerim on yedinci yüzyılda bir yerlerde kaybolup dururken, bu süreçte benden pek de şikâyetçi olmayan Simon'a ve aileme; en sevdiğim yazı grubu olan WordWatchers'a beni sürekli neşelendikleri ve bana kek yaptıkları için teşekkür ederim.

Baharat Tüccarının Karısı için araştırma yaparken, bol bol okuma fırsatım oldu fakat içlerinde en çok faydalandığım kaynaklar şunlardır:

Leo Hollis'in *The Phoenix* adlı eseri,

Tom Griffin'in *The Concise Pepys* adlı eseri,

Stephen Porter'in *Pepys's London* adlı eseri,

T.M.M. Baker'm *London - Rebulilding the City after the Great Fire* adlı eseri,

Jean-Claude Ellena'mn *The Diary of a Nose* adlı eseri,

Kenelm Digby'nin *The Closest of Sir Kenelm Digby Knight Opened* adlı eseri,

E. Tyler and R. Holt tarafından 1671 yılında yayımlanan *A Queen's Delight*.

Toby'nin En Sevdiği Tarçınlı Üzümlü Kek

Eski tarifler beni her zaman cezbetmiştir ve mutfağımnda bu tarifleri denemekten hep keyif alırım. Elbette bugünlerde bir tarife ulaşmak artık çok daha kolay. On yedinci yüzyılda ise yeni öğütölmüş unun elekten geçirilerek topaklarından arındırılması ve sonra kurutulması... Konserve tuzun yağının yıkanması, baharatların havanda dövölüp çekilmesi ve şekerin kalıptan kesilip öğütölerek elekten geçirilmesi gerekirmiş. O zamanlar ısısı ayarlanabilir fırınlar da olmadığı için evlerin çoğunda fırın yerine açık ocaklar bulunurmuş.

Bildiğimiz kek için o döneme ait çok az tarif bulunması ve var olanların da kekten ziyade bira mayalamasında kullanılan maya ile yapılan zengin içerikli ekmekler olması beni çok şaşırttı. 'Kafası güzel' kelimesinin 'saçma bir heyecan duygusundan' ortaya çıktığını keşfedince gülmeden edemedim.

Kate'in Toby için yaptığı tarçınlı üzümlü kek, İrlandalıların "Barmbrack" dedikleri meyveli, yağsız ekmeğe benziyor diyebiliriz. Modernize ederek tattığım tarifini aşağıda görebilirsiniz. Bu ekmeksi-kek, kalın dilimlere bölünüp, bolca tereyağı sürülerek, yanında bir kupa çay ile mideye indirildiğinde gerçekten çok leziz; mutlaka deneyin!

- 9 gr hızlı maya
- 300 ml süt ve ılık su karışımı
- 50 gr ham şeker
- 50 gr tereyağı
- 300 gr beyaz un
- 300 gr tam buğday unu
- Bir çimdik tuz
- 175 gr üzüm kurusu (birkaç saat sıcak çay içinde ıslatılmış)
- 50 gr meyve kabuğu şekerlemesi
- 2 yumurta
- 2 çay kaşığı tarçın (isteğe göre daha fazla da olabilir)
- Üzerinin jölesi için 2 çay kaşığı sıcak su ile eritilmiş 1 çay kaşığı bal

Mayayı un karışımına ekleyip tereyağıyla yoğurun,
Şekeri ekleyin,
Yumurtaları, sütü ve suyu da ekleyin,
Yumuşak bir hamur elde edene kadar karışımı yoğurun,
On dakika boyunca yoğurun ya da hamur kancalı çırpıcı ile karıştırın,

Hamur topağını derin bir kaba koyarak streç film ile ağzını kapatın,

Ilık bir yerde hamur iki katı kadar kabarana dek bir saat kadar bekletin,

Islattığınız üzüm kurularını iyice kurulayın ve yavaşça hamura katın,

Hamuru ikiye ayırarak yuvarlayıp birer somun haline getirin,

Yağlanmış tepsilere yerleştirdiğiniz hamurları ılık bir yerde bir saat kadar dinlendirin,

200°C derece fırında, 20 dakika ila 30 dakika arasında üzeri kızarana dek pişirin,

Tel rafta soğuduktan sonra üzerine ballı jöleyi sürün.